

കുന്നത്ത് ജനാർദ്ദനമേനോൻ

ഗ്രാമീ മഹാഭാരതം

ഗദ്യവിജ്ഞാനം

ഒന്നാം ഭാഗം

ശ്രീ മഹാഭാരതം .

ശബരിമലത്തറ; ഒന്നാം ഭാഗം.

കുന്നത്തു് ജനാർദ്ദനമേനോൻ

എഴുതിയതു് .

ശബരിമലത്തറ;

കെ. കെ. തമ്പാൻ

ചുരുപ്പന, അപ്പുലം.

വില്പന-കെ. മ-എ.

CALICUT.

Printed at the Vidya Vilasam Power Press.

1924.

സ്വന്തം പ്രസ്താവന.

ശ്രീമഹാഭാരതം ഗദ്യരൂപേണ പരമ്പർന്നം ചെയ്ത് പ്രതിമാ സം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവരുന്നതിൽ, ഒന്നാം ഭാഗം ഇതാ ബഹുജനസമക്ഷം വെച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഭാരതം ചെറു ചുവുതായി ഇന്നിരിക്കട്ടെ വേക്കുന്നതായാൽ, സാധിക്കുന്നതായി എടുത്തുപയോഗിക്കുന്നതിന്നു് അധികം സൗകര്യം കൂടുന്നതാണല്ലോ. മറ്റൊരു ചിന്തം ഭരതപ്ലാസ് ഇര പ്രസിദ്ധീകരണം സ്മരണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇക്കഴിഞ്ഞ അഞ്ചു ലക്കങ്ങൾ ഈ ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടാം ഭാഗം മകരം മുതൽ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

മൂലകൃതിയിൽ റാന്നു്, ചുരുക്ക ചില ഖണ്ഡികകൾ മാത്രം ഈ ഗദ്യചിത്രവർത്തനത്തിൽ ചേർന്നിട്ടില്ല. കഥയുടേ ഗതിക്കും സ്ഥിതിക്കും കോട്ടുമാ കുറയോ ചറ്റത്തു ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ ഒഴിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതായതു്, ആരാജകപദം കഥാ കഥാ സന്നാഹം, കഥാ സംഗ്രഹം, കഥാ സൂചനാ ഷൂണിതയും, ആവർത്തനങ്ങളും തീർമ വിട്ടുകൊടുക്കയും, കീർമ്മസ്സോത്രങ്ങൾ ഒഴിക്കയും, ചിർമ്മവർണ്ണനകൾ സംക്ഷേപിക്കയും മാത്രമാണ് ഇതിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. മറ്റു ഭാഗങ്ങളെല്ലാം ശരിക്കുതന്നെ പകർത്തുകയിട്ടുണ്ട്. ചുരുങ്ങിയ വലുതും കൂട്ടി ചുരുക്കയും, വല്ല സംഭവങ്ങളും രൂപഭേദപ്പെടുത്തുകയും ഈ വർത്തനത്തിൽ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഈ പരിഭാഷയിൽ കാണുന്നതു മുഴുവൻ പ്രാചീന മൂലകൃതിയിലുള്ളതു തന്നെ; പുനാൽ, അതിലുള്ള ഏതൊരു വാക്കും അർത്ഥപരി ഇതിൽ പകർത്തുവെച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളു. സംഭവങ്ങളെ, കഴിയുന്നതത്രേയും വഴിക്കു വഴിയൊരു അടുക്കി വെക്കുവാനായി, മൂലകൃതിയിലേ ചില അദ്ധ്യായങ്ങളേ ഇതിൽ മാറ്റി മാറ്റി വെക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും ബഹുജനങ്ങളേ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ശ്രീമഹാഭാരതം സർവ്വഭാഷാമെന്നപോലെ, പ്രേരവശംകീരവുമായ ഒരു മഹാ ഗ്രന്ഥമാണ്. ആരയും ആകുഷ്ടരും അത്രയും അഴകുവഴിഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് അതിന്റെ മഹാപാഠം. എന്നാൽ, ആർക്കും അടുക്കുവാൻ വയ്യ. അതായതു് അത്രയും തെളോമവമാണ് അന്തരഭാഗം. ചിലവെഴുത്തു്, പ്രാചീനവർണ്ണനയും കേളിവികാസലോലുപയുമായ കാന്തയേശ്വരപോലേ അതു് തരിച്ചിരിക്കുന്നു. ചിലകടത്തു്,

ഇക്കണകട്ടക്കര, സമ്പൂർണ്ണവസ്തുമായ മാതാവിനോപ്പോലേ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. ചിലെടത്തു്, സൗമ്യബലിയായ മിത്രമേന്മപ്പോലേ സഹകരിച്ചു സഹായിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലെടത്തു്, ഗംഭീരാംശം മഹാപ്രാജ്ഞനായ ഇരുവിനോപ്പോലേ ശാസിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഈ സദസകഥാമാമേന്മ— ഈ വിവിധാനുഭവ ഭണ്ഡാരമേന്മ— ഈ സുഖഭാവ ഭീചികര്യം— ഈ ദോഷതത്വ നിരോധനം, അങ്ങനെയോരു താൽക്കാലിക സന്ദർഭത്തിന്നു വേണ്ടി വേറും നാടൻ ഭാഷയിൽ പകർത്തിയവാനും അങ്ങിനെ വികൃതമാക്കുവാനും നിഷേധമായും ഏറിക്കുറയും വിഷയത്തിന്നു് അനുരൂപിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും ഏകപ്രദം ഭാഷയുടേ ഗതി. വിഷയത്തിന്നു് പ്രകൃതരൂപം കൂടുമ്പോൾ ഭാഷയും അതുണ്ണു തന്നെയായിക്കും. ആ പക്ഷത്തിൽ സാധാരണക്കാർ അല്ലെങ്കൾ വിഷമിക്കേണ്ടി വന്നാൽ, അതു്, ആ അവസ്ഥയിൽ നിന്നു് നല്ലൊരു ഫലം നേടാമെന്ന് കരുതിത്തെയ്യും, സഹിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ ഗദ്യവിവർത്തനത്തിലേ ഭാഷയെപ്പറ്റി ഇത്ര മാത്രമേ ഏറിക്കുറ പ്രസ്താവിക്കുവാനുള്ളൂ.

അത്രയേകൊണ്ടും അജ്ഞതകൊണ്ടും ഏറിക്കുറ പല അബദ്ധങ്ങളും പറ്റിപ്പോയേക്കാം. ആ വക അബദ്ധങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും സൂക്ഷ്മങ്ങളും അപ്രാപ്തപ്പെടാൻ സർവ്വേപരം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു തരണമെന്ന് പ്രതിജ്ഞിക്കുന്നു.

കോഴിക്കോട്ടു്, ഗവൺ മകൾ മ. ൨൦൦൩	}	കുന്നത്തു് ജനാർദ്ദനമനോൻ.
-----------------------------------	---	--------------------------

വിഷയസൂചിക.

അദ്ധ്യായം.

പുറം.

൧. ആമൃതമന്ദനം	൧
൨. കല്പവും വിനതയും	൨
൩. ഗന്ധധവീകരം	൩
൪. അസ്തികോൽപ്പത്തി	൪
൫. പരിക്ഷിപ്ത	൫
൬. ഉത്തരകൻ	൬
൭. സപ്തസത്രം	൭
൮. ദ്രുവാശം	൮
൯. പ്രാസോല്ലത്തി	൯
൧൦. ദേവയാനി	൧൦
൧൧. യയന്തി	൧൧
൧൨. ഉത്തരയായാതം	൧൨
൧൩. ശാകന്തളം	൧൩
൧൪. സംവരണൻ	൧൪
൧൫. ശാന്തന	൧൫
൧൬. ഭീഷ്മൻ	൧൬
൧൭. രാമഭീഷ്മ രൂപം	൧൭
൧൮. ക്ഷമരക്ഷണം	൧൮
൧൯. മൃഗ കുമാരന്മാർ	൧൯
൨൦. നൂറുപേർ	൨൦
൨൧. പാണ്ഡുശാപം	൨൧
൨൨. സന്താനധിന	൨൨
൨൩. പാണ്ഡുവേൽപ്പത്തി	൨൩
൨൪. പാണ്ഡുചരണം	൨൪
൨൫. ബാലവികാശം	൨൫
൨൬. കൃപനം ദ്രോണനം	൨൬
൨൭. ഗുണശിഷ്യന്മാർ	൨൭
൨൮. അസ്ത്രരോം	൨൮
൨൯. ഗുണദക്ഷിണ	൨൯

ശ്രദ്ധി പത്രം .

നമ്പരം	വരി.	അദ്ധ്യക്ഷ.	സുബദ്ധം.
5	83	വഞ്ചനയല്ലാതെ	വഞ്ചനയാവല്ലാതെ
6	23-24	പ്രതിജ്ഞയുടേ	പ്രതിജ്ഞയുടേ
30	81	പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും	പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും
36	82-83	വിളിക്കുകയും	വിളിച്ചു ,
43	23	അവന്റെയും	അവന്റെയും
"	24	പൊരിയെണ്ണ	പൊരിയെണ്ണ ,
92	16	എന്നിങ്ങിനെ	പ്രേമം എന്നിങ്ങിനെ
108	10	ധർമ്മത്തെയും	ധർമ്മവും
"	11	കർമ്മത്തെയും	കർമ്മത്തെയും
126	4	ധർമ്മവായ	ധർമ്മത്തോടായ
130	23	സാധനം	സാധപനം
"	25	സാധനം	സാധപനം
"	26	സാധനം	സാധപനം
132	23	പോന്നൊഴികെ	പോന്നൊഴികെ
141	24	വിശ്വാസികൾ	പരമേശ്വരൻ
145	6	അ	അ
160	23	മേലൻ	മേലൻ
162	10	ഇതുകൊണ്ട്	മേലത്തുണ്ട്
167	5	സപ്താഹം	ആനകൾ
171	83-84	മിഷ്ടമെന്ന	വിളിക്കുന്ന
174	23	പാശ്ചാത്യർക്കിടയിൽ	കുറേ കോലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ പാശ്ചാത്യർക്കിടയിൽ
"	23	അവിടുന്ന്	അവിടുന്ന്
187	9	വൃത്താന്തം	വർണ്ണന
228	25	അതുകൊണ്ട്	അതുകൊണ്ട്

ശ്രീ മഹാഭാരതം.

പ്രാരംഭം.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം. അമൃതമഥനം.

മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന വൻകൊടുമുകൾക്കാൽ അലംകൃതമായി, സുവർണ്ണമായായി, പ്രപ്രാസമായ മഹാമുഖ പാർവ്വതം ആഭിമുഖ്യം കീഴിൽ അപകൃഷ്ടം ചേർത്തുകൊണ്ട് മംഗളാലയമായി വിളങ്ങുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തെ വഹിച്ചുകൊണ്ട് ദേവഗന്ധർവാദികൾ പരിസേവിതമായി നില്ക്കുന്ന ആ മാർവ്വ പാർവ്വതം അപ്രമേയവും, അമൃതവും അഗ്രാപ്യമാണ്. അത് പ്രാജാപതിംഗുളഗണ്ഡർവ്വേ ചാപ്ലിതമാണുപോലെ, കണ്ണുനന്നും ചുവത്തുമാറ് കളഭോഹന നിസ്വന്തം നിറഞ്ഞതും പൊഴിക്കുന്ന വിഹംഗ കലത്തിന്റെ മീലാകാശമാണ്. കിര്യപ്രഭയ്ക്കിടയിൽ കളഭേയും കീഴ്കണങ്ങളുടേയും വിളനിലമായി, പൃഥ്വിയുടെ നിറത്തും, നദീകൾ ചുറ്റും ആ മഹാഗതി ശോഭിക്കുന്നു. അതിൽ ആറ്റം കാണാത്ത ഒന്നായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ് ദേവന്മാർ നവസിക്കുന്നത്. ആ ദേവന്മാർ, ദൈവന്മാർ, അമൃത സിദ്ധിക്കുള്ള വഴി ഏതെന്ന് ആലോചിക്കുകയുണ്ടായത്. അതിനെപ്പറ്റി അവർ ഓരോരുത്തർ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, മഹാവിഷ്ണു ബ്രഹ്മാവതരൻ വിളിച്ചു. "സുകന്മാരേ! അസുരന്മാരും കൂടിച്ചേർന്ന്, വിവിധോപാധിയാലും നാനാ രത്നസഞ്ചയവും നിറയെ നിക്ഷേപിച്ച് കർമ്മാഞ്ജിയെ മഥിക്കുന്നതായാൽ, അതിൽ നിന്ന് അമൃതം കിട്ടുന്നതാണ്" എന്ന് അരുളിച്ചെയ്തു.

അതിനുള്ളിൽ പാലാഴി കടയുവാൻ ദേവന്മാർ തെങ്ങി. ആ മഹാ സാഗരത്തെ ഏതൊരു കടകോൽ കൊണ്ടാണ് മഥിക്കേണ്ടത്? പതിനോരായിരം യോജന മേല്പോളും അത്രയും യോജന കഴിഞ്ഞുപോയി നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന മന്ദര പാർവ്വതത്താലും അത്രയും പറ്റിയ കടകോൽ മഹാനില്ല. ആ വലിയമല മേഖലാംഗപോലെ, പെ.

രിയ, നേടിയ കൊടുമുടികൾ ഉയർത്തി, വിവിധ വൃക്ഷലതാദികളാൽ നിബിഡമായി, ഹിംസ്രജഗാഢങ്ങളാൽ ആകലമായി, പക്ഷികൾക്കു വന്താൽ ആശ്വാദകമായി, ദേവഗന്ധർവ്വ കിന്നരവർഗ്ഗങ്ങളാൽ സേവിതമായി ശോഭിക്കുന്നു. ഈ മഹാമഹീധമന്തേ ഏങ്ങിനേയാണു് പൊക്കിയെഴുകുകയെന്നറിയാതെ ദേവന്മാർ സംഭ്രമിച്ചുപോയി. ഇതു കണ്ടു്, വിഷ്ണുവും ബ്രഹ്മാവും കൂടി, മലപുഴക്കിയെഴുകുന്ന ജോലി വീക്ഷിക്കുകയായ അനന്തനെ ഏല്പിച്ചു. ആ നാഗേശ്വരൻ തന്നിച്ചു തന്നെ ചെന്ന് മന്തഗിരിയെ പുഴക്കിയെഴുതുകയുണ്ടായി. ദേവന്മാർ അർത്ഥികയാൽ, ആ പട്ടുതത്തിന്നു് താങ്ങായി നിന്നതു് ആദിതർമ്മമാണ്. ഇങ്ങിനെ, മന്തപാശ്വതം കരകോലായത്തോൾ വാസുകി, അതിന്നുതക്ക കയറായിത്തീർന്നു. ആ നാഗപാശത്തിന്റെ ഇതരഭാഗവും പിരിച്ച് ദേവന്മാരും മരേന്ത്യന്മാരും കൂടി മാമലകുടകോൽകൊണ്ടു് ഉത്സാഹപൂർണ്ണമായി പാലാഴി കടയുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ മഹോദ്യമത്തിൽ തളന്നു വലഞ്ഞു തുടങ്ങിയ വാനവന്മാരോടേ കളിപ്പിച്ചുപാടിപ്പിക്കുവാൻ വാസുകിയേക്കത്തന്നെ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു. ആ നാഗേശ്വരന്റെ ശിഷ്യനെ അലയുലച്ചുകൊണ്ടു് വശ്യത്തിൽ നിന്നു് പുക്കഞ്ഞതിങ്ങുകൊണ്ടുള്ള കാറ്റു് ഉഴക്കിക്കൊണ്ടു് പരക്കയും, അപ്പോഴുണ്ടായ ധൂമപലം തിങ്ങിവിങ്ങിപ്പോങ്ങി വരുന്നതും നിറഞ്ഞു്, തുടരുന്നതുമ്മെ മിന്നൽപ്പിണർ ചിതറുന്ന കരിയാറായിച്ചമഞ്ഞു് കളിർമഴ ചൊഴിക്കയും ചെയ്തു. ആ മഴയേറു തളച്ചു തീർന്നു സുതാസുതന്മാർ മന്തഗിരിയിൽ നിന്നു വരികുന്ന നാഗമലർ നാലിൽ നിമഗ്നരായി ആശ്വാസഭേദംകൊണ്ടുവരായിത്തീർന്നു. പിന്നീടു, പൂർണ്ണാധികം ഉത്സാഹത്തോടു കൂടി അവർ പാൽകുടൽ കടഞ്ഞു തുടങ്ങി. ആ മഹാമലശൃങ്ങിന്റെ മുഴുനിലിൽ നിന്നു മേഘഗന്ധർവന്മാർക്കു മോഹധൂപനി മുഴങ്ങി. കടലിൽ കുടികൊള്ളുന്ന വിവിധജീവജാലങ്ങൾ ആ മഹനന്തിമുറംപ്രകൃത ചതഞ്ഞതെന്തു ഉപ്പുവെള്ളത്തിൽ അലിഞ്ഞുപോയി. പരതാളത്തിൽ പാർക്കുന്ന ജലസാബസികളായ ഭൂതഗണങ്ങൾക്കും മേല്പെട്ടിരുന്നതായി അനുഭവം. ആ മാമലയുടേ വേഗം കൂടിയ ചുറ്റിക്കിടച്ചിയാൽ, അതിനേക്കുളള വന്തങ്ങൾക്കും കൂട്ടികൂട്ടിപ്പോട്ടിക്കുന്തകയും, ആ മുട്ടലിൽ നിന്നുണ്ടായ തീപ്പൊരികൾ പച്ചിൽ പറന്നു പരേന്ന്, വായുവിൽ വിദ്രുഞ്ഞെന്നുപോലെ ആ മാമലയിൽ പരന്നെരിയുകയും ചെയ്തു. സിംഹഗന്ധാദി ഊഗങ്ങളേ മഹിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയ ആ കാട്ടു തീ ദേവേശ്വൻ ഉദൻ തന്നെ മഴ പെയ്യിച്ചുകൊടുത്തി. വൃക്ഷ ലതാദികൾ മണൊക്കെന്ന് മുട്ടിച്ചുതഞ്ഞു

തിൽ നിന്ന ഓഷധീകരം വാണോഴുകി, കടൽനിൽ കലഞ്ഞ അനന്തരം ആ കടൽക്കുളം മുഴുവൻ തന്നിപ്പാലാക്കിയിട്ടുണ്ടു് ആ പാലിൽ പലതരം പദാർത്ഥങ്ങൾ കലനകരായ് അതു വെണ്ണയായിത്തുടങ്ങി. എങ്ങിനും, അടുത്തൊരളം കാണാനുതായ്, മനുസ്സ മറ്റേതു് വാനാവന്മാർ തളർപ്പാകുന്നുതു കണ്ടു്, സ ആ അവന്മാർ ചോദിച്ചു അവരോടു ഉദാഃ പുഷ്പാധികം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതാക്കിവിട്ടു. നീണ്ടും അവർ ഗതരി മുഴുവൻ ചെല്ലുത്തിക്കൊണ്ടു് കടല കണ്ടുവൻ മുതിന്നു അപ്പോൾ അതിൽ നിന്ന തെളിഞ്ഞു തിളങ്ങുന്ന കളിമോലം കിടന്നപ്പോൾ ആ റായിരമാൻ സുധാപ്ര നമുതപിച്ചു പഴയ അന്ന, കടൽ കടത്തുണ്ടായ വെണ്ണയിൽ നിന്നു് ഇട്ടുവെക്കുമായിത്തീരായ ചെല്ലിയും, സുധാപ്രയും സംഭവത്താൽ അതിൽപ്പിറന്നിടത്തായതു ഇവരും വീടനായ ഉള്ളെടുത്തു പ്പോൻ. അതിനേതുണ്, കടൽ നിരപ്പി അന്നു മഹാമനമായ കെതാപ്രയും, സുധാപ്രയും പ്രശ്നമായ പാലി ഇതും, കാലാധാര്യെന്നിവയും ആ കടലിൽ വന്നു ഉയർന്നവന്നു. ഈ വക സിദ്ധികളാൽ മോന്നാർ സുന്ദര്യമാക്കിയിട്ടുവേ, ധനപരതി ക ഗവൻ അതും നിറച്ചു വെള്ളം വരിയോടുമുളി ആവിർവ്വിച്ചു. ഇതു കണ്ടു്, അത്ഭുതചരവാരമായ അസുന്മാർ ആ അതും എനിക്കെൻ കെണ് നിവവിളിച്ചു കലരൽകളി. മെട്രവതമെന്ന നാൽക്കരയൻ വെള്ളനായാൻ അതോപന്തരം മറിഞ്ഞു. മറ്റവിൽ, മോകരമല്ലാം ചോകരായ് ചോരാനിതും വൃതവതിപന്ന കാളകുടമുണ്ടായി. അതിന്റെ തീക്കണ്ണഗന്ധകൊണ്ടു തന്നെ, മുവുകകം മയങ്ങിപ്പോയി. മോകസരക്കർ അതും ആ വികരണ ചരമരചരൻ ഉളി കരും, സ്വന്തം മന്ത്രശക്തിയാൽ അതു കണ്ണത്തിൽത്തന്നെ നിർത്തുകയും, അന്ന മുതൽ ആ മഹാമേവൻ വികരണനാകയും ചെയ്തു. കനി മായ്മഗ്നത്തിൽ നിന്നു സിദ്ധിച്ച ദിഗ്വാസകൻ കണ്ടു് വിസ്മയകരമായി നിന്നു മെന്തെന്മാർ ആ വസ്തുക്കളെ വേദാചാര്യനെ പ്രാചിച്ചപ്പോൾ നിരാരംഭം വിമോചകമുണ്ണതമാതിതിന്നു. അവരൽ അച്ഛനായ അതന്തരം, മഹാവിഷ്ണു, ദിഗ്വാസകന്തുമിഹാസം തികഞ്ഞ മായാമോഹിനിയായിട്ടുണ്ടു് ആ അസുന്മാരുടെ മുമ്പിൽചെന്ന് അവരെ വഹിക്കിച്ചു് തിരിയെ ചാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു അതിനെ വഞ്ചിത്തായ മാനവന്മാർ സത്യ ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ കൃഷ്ണമായിത്തീന്നു് ചോഷോപ്ത ബന്ധു് ദേവന്മാരോടുകൂടി. ഈ ബഹുജ്ഞി നിരയിൽത്തന്നെ, മഹാവിഷ്ണു ദേവന്മാരോടും അതും വിളമ്പിക്കൊടുത്തു മെന്തെന്തകൾക്കു് മറ്റു മറ്റു ദേവന്മാരും ധരിച്ചു് അത

തിൽ തനിക്കുമാരുപജനനേടി, മററുള്ളവരോടൊപ്പം ചെന്നു ചെല്ലു. അതു അവന്റെ കണ്ണത്തോളമെത്തുമ്പോഴേക്കും സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ അവൻ ഭാഗവനാണെന്നറിഞ്ഞു, ദൈവന്മാരേ വശസ്വരം ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയാൽ, മഹാവിഷ്ണു അവന്റെ ശിരസ്സ് ചക്രം പ്രയോഗിച്ചു ഭൂരിച്ചു വേർ ചെടുത്തിവിട്ടു. ചർമ്മത്തിലൊക്കെത്തന്നെ ഒരു കൈതൃക്കപ്പകം ആകാശത്തേക്കയച്ച് ഹോമാഹോമം നടപ്പിച്ചു. തലയറ്റം ശരീരമാവട്ടേ, പിടിച്ചുടിച്ചുകൊണ്ടു പതിച്ചപ്പോൾ, കറുത്ത ഇനത്തെപ്പോലെ വേണമെന്നും ഉദ്യോഗിക്കുന്നതായും കരുതിപ്പോയി. ഈ സംഭവത്തിനോടേക്കും മേലും നിറഞ്ഞ ഒരു മഹാമഹാശൂന്യം പ്രതിമിതന്നായി സൂര്യ ചന്ദ്രന്മാരേ ഇന്നും കൈവശമാക്കി.

അതേ കീഴാത്ത താഴെപ്പോയിത്തീർന്ന ചക്രം ഉപയോഗിച്ചതിനാൽ സൂര്യന്മാരോടു ദൈവന്മാർ ഇടകണ്ഠത്തിൽ കൈമാത്രം ഹോമസങ്കേതമാണ് അവർ നടന്നത്. സൂര്യന്മാർ പ്രയോഗിച്ച മിത്രം പ്രാപ്തമാക്കിയപ്പോൾ പൊന്നത്തി മുളകൾ അറുത്തൊരിച്ചു കൈതൃക്കശിരങ്ങളിൽ ചർമ്മം ഗ്രഹണരോപാദമ അകൽ ഉള്ളതും നിറഞ്ഞ നിറം നന്നു. കർമ്മാർ നിറംപൂണ്ട കൈതൃക്കശിരങ്ങൾ ഹോമാഹോമത്തോളം മഹാബലത്തോളം കൂടി വലിയ വലിയ മേകുകൊണ്ടു സൂര്യന്മാരേത്തന്നെ തല്ലിക്കൊല്ലുകയായി. ഈ കൈതൃക്കശിരങ്ങളിൽ സൂര്യന്മാരോടൊപ്പം പ്രവേശിക്കുകയും നമസ്കരിക്കുകയും നാടാണുൻ പ്രയോഗിച്ച ചക്രവർത്തൻ അവസാനം നിശ്ചേഷ്ടനായിപ്പോകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ കൈതൃക്കശിരങ്ങളിൽ ദൈവന്മാർ, മനുഷ്യരിലേ സാധാരണത്തിൽ ചേർത്തതിൽപ്പിന്നെ, അതേത്തന്നെ നമസ്കരിക്കുകയും സാധാരണ മനുഷ്യന്മാരുടെ വിരുദ്ധമായി.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം. കുടുംബം വിനതയും.

അതേത്തന്നെത്തിന്നുണ്ടായ ഉള്ളൊഴുവപ്പിന്നെക്കുറിച്ച് കുടുംബം വിനതയും തമ്മിൽ സിംഹമുറയായുണ്ടായ ഒരു നിസ്സാരമായ മറ്റൊരു മഹാ സംഭവത്തിന്നു ഹേതുവായിത്തീർന്നു. കൃത്യമായ കാലത്തു് കൈതൃക്കശിരം ചർമ്മം കൂടി കുടുംബം വിനതയും. ഈ കാലത്തു പതിക്കുക കൃത്യപൻ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഒരു സമയം കൈതൃക്കശിരങ്ങളിൽ ചർമ്മം കൂടി പൂർണ്ണ അവസ്ഥയിൽ സന്താനവാദത്തേ സംഭവിക്കുകയും മറ്റൊരു വർഗ്ഗത്തിൽ നൽകി. കുടുംബം വിനതയും, തന്നിൽ ചർമ്മം കൂടി മറ്റൊരു വർഗ്ഗത്തിൽ നൽകി.

അതിനുകണമെന്നാണ്. കരുതനയമേകാദിം ഭാഷസ്തം, ഭേദസ്തം, വീര്യം ഭരണസ്തം വളന്ന മണ്ണ ചുരുന്മാകാതിട്ടാണ് വിന്നത വര പ്രാപന ചെയ്യതു. അഭിച്ഛസമിയുമുണ്ടാകാൻ അനുഗ്രഹ മൂ് ആ ദശപതികളെ സുഹൃത്താക്കി കന്യാപൻ തപോവനത്തിലേക്കു പോയി. കർക്കശം കഴ്ത്തുന്നിടം കൂട്ടുവാമായിരും വിന്നതമണ്ണും അന്നുവന്നിരുന്ന പരസ്യം അപമാനം പരിചാര കരാർ ഇപ്രകാരായി പരമകാലവന്ന അപമാനങ്ങളിൽ അപമാനങ്ങൾ കിടന്നതിൽ പിന്നെ, കൂട്ടു ചൊറുപ്പുകളെല്ലാം വിമിഷത്ത് നാഗകരാകന്മാർ കാലയിരം ചേർക്കുവ്വിട്ടു. ഇത്രയും കാലമായിട്ടും വിന്നതയുടേ മൂളകൾ മണ്ണും വിമിഷകയുമായില്ല. കരാർവരണത്തിൽ കൊതി വളന്ന ആ മേഖല അക്കമമായിത്തീർന്നു മൂളകളിൽ നോട്ടം ഉണ്ടായാകി. അപ്പോൾ കണ്ടതു, ശരിക്കിൽ അർദ്ധമാറ്റം പൂട്ടു മാത്രം, അന്ത്യർക്കും അപൂർണ്ണമായുള്ള ചുരുക്കനയം, വെറും കൊതികൊണ്ട് തന്റെ ശരിക്കരത ഇങ്ങനെ അപൂർണ്ണമാകുന്നതിനെ മാനായിരുന്ന അപമാനങ്ങളു കാലം മാസിയാതിരുന്നിട്ടുമാണ് ആ ചുരുക്കനയം. ആ മാനുഷത്തിൽ നിന്ന ഉള്ളതുകൾ മോചിപ്പിക്കേണം, അന്നുതന്നെപോലെ ആ മേഖല അപമാനങ്ങളാകുമെന്നും, തന്നത്താൻ മൂള വിമിഷയെന്നു വരവെ കലാമൂല്യം കാണിക്കേണ്ടെന്നും അങ്ങനെ അറിയിച്ചിട്ട് ആ അർദ്ധരമതമായ നന്മാർ ആകാശത്തേക്കുയർന്നു വേണ്ടു.

ഇക്കാലത്താണ് കന്യാപൻ പാൽക്കൽ കടന്നത് അതേനേരിയത് അപ്പോൾ ഉണ്ടായ ഉള്ളിലുണ്ടായപ്പോൾ വിരോധത്തോടുകൂടി ഈ മേഖലയിൽ കേട്ട് ആ മണ്ണുണ്ടാകാൻ നിന്നു മേൽത്തോക്കുന്നത് ഇതയതം അതിൽ തക്കിട്ടു. കനികയുടേ നിന്ന അനിവേളയെന്നാണ് വിന്നത പറഞ്ഞു. അല്ല, അതിന്റെ പാൽ കറുപ്പുണ്ട് എന്നായി കൂട്ടിന്റെ വാക്കും. ഇതേതക്കത്തിൽ ഇതും നേടുമ്പോൾ അപമാനമുണ്ടായിരുന്ന മാസിയാതി കീഴടങ്ങേണ്ടതാണ് അവർ തമ്മിൽ ഒരു പ്രതിരോധമുണ്ടായി. ഈ പ്രതിരോധമുടേ അന്നതകലവും ആരും കേൾക്കാനാണെന്നതിനേപ്പറ്റി അങ്ങപ്പോൾ കൂട്ടിന്റെ നേട്ടം നേടുമ്പോൾ ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന നിന്നു ഇപ്രകാരത്തെ മേൽ കൂട്ടിന്റെയും അതു വിന്നത പറഞ്ഞപ്പോൾ അതിനോടുകൂടി പാൽ സമാജസ്താക്കിലും കൂട്ടിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചുവെന്നുള്ളു. അങ്ങനെ നാലാം ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന അവരിലേതും കൂടി ചെന്നു നോക്കുവാൻ നിവേദിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽ വളന്നതല്ലാതെ വിന്നതം നേടുവാൻ ആവതല്ലെന്നു കണ്ടു തന്റെ വാമായിരും മേൽമൂലയും

ഈ കാന്തി വിതുന്ന കാമരൂപനും, വിജ്ഞാപിതമായ ആ നേരം സ്ഥിരമായി ഉടനേരത്തേ സുമലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ച് ആകാശത്തോളമിടംകൊണ്ട് പാറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതായി. ജാഡവാസി പോലെ നേട്ടമുള്ള ചിതന്ന മഹാകായത്തോടും, വെളുത്ത പോലെ തിളക്കുന്ന മിഴികളോടും കൂടിയ ആ മഹായാചിപ്പൻ അത്യാഗ്രാമരവം മുഴക്കി ഉയന്നുവരുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ, ദൈവന്മാരെല്ലാം സന്ദ്രഭിച്ചു പോയി. ക്രോധാവേശത്താൽ അതിശയം വിരോധിച്ച് പരസ്പരം തമ്മിൽ തല്ലിക്കൊല്ലുന്നതാണ് ഇക്കാലത്തേതെന്ന് ധരിച്ച് ദൈവന്മാർ വഹിരഭവനെ ശേഷം പ്രാപിച്ച് പ്രസാദത്തിനായ, പ്രാപ്തിച്ചു. ഗതധനനാണ് ആ നേരത്തോൾ ധൈര്യം വഹിച്ച് നിന്നാണ് ദൈവന്മാർ അറിഞ്ഞത്. പ്രളയമഹാഗതിപോലെ ഉരുവിച്ച് മോക്ഷത്തെ മുഴുവൻ ചേർത്തിരിക്കുന്ന അഞ്ചുവീർവാഴ ആ പക്ഷിഗ്രന്ഥ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ ദൈവന്മാർ സൂതൻ ഉടക്കം. സൂചനശ്രവണത്താൽ ശ്രദ്ധനായ ഗതധനൻ സ്വന്തത്തിന്റേ ഉപസംഹരിച്ച് ദൈവന്മാർ സമാധാനം നൽകി.

അതിൽപ്പിന്നെ, ആ ദൈവന്മാരുടെ സൂര്യമന്ത്രത്തിൽ നിവസിക്കുന്ന സ്വന്തം അഗ്രജനായ പൂർണ്ണ ചന്ദ്രൻ കയ്യാറി മാതൃസന്നിധിയിൽ തിരിച്ചെത്തി. അക്കാലത്തോളനാൾ, രാജാധികാരികൾ സൂര്യൻ കൃഷ്ണനായിത്തീർന്നു. രാജാ അദ്ദേഹം ഭജിക്കുന്നത് ദൈവന്മാർ അറിയിക്കുകയാണല്ലോ സൂര്യൻ ഇങ്ങനെയൊരു ചായയ്ക്ക് ഇടയായത്. ദൈവന്മാർക്കു നന്മയുണ്ടായിട്ടാണ് സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ രാജാചെയ്ത പതിവെളിപ്പെടുത്തിയത്. പരോപകാരത്തിന്റേറ ഹാരമായി താൻ ദ്രോഹമേല്ക്കുന്നത് സൂര്യൻ സഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞല്ല. പ്രതികൂലനരതനായ രാജാ നിന്ദ്യാധരം ചെയ്തതാണ് തന്റെ ശരീരത്തെ ഗ്രസിക്കുമ്പോൾ ദൈവന്മാർ ഒന്നും ചെയ്യാതെ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് സൂര്യനെ കോപനാമഗ്നനാക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. താൻ നന്മ ചെയ്യുമ്പോൾ അത് അനുഭവിക്കുവാൻ പലരും മുന്നിട്ടതും, എന്നാൽ തന്നെ തിരുനേരിടുമ്പോൾ സഹായം ആരുമില്ലാതിരിക്കുന്നതും രാജാ അത് മോക്ഷാധികൃത്താൽ കതികുന്ന സൂര്യൻ സ്വന്തത്തിന്റേ മോക്ഷത്തെ മുഴുവൻ നശിപ്പിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ച് അസൂയാലയത്തെ പ്രാപിച്ചു സൂര്യകോപത്താൽ മോക്ഷം തപിച്ചു തുടങ്ങി. അസൂയ കാലത്തുതന്നെ ഇത്രയും ചുട്ട് കരിപ്രസൂതമായി സംഭവിച്ചാൽ അധികാരിയെപ്പോലെയോ മോക്ഷമെല്ലാം വെട്ടു വെണ്ണിനാകുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കി, ഉടൻതന്നെ ബ്രഹ്മാവിനേ ചെന്നു കണ്ട് ഈ

മതിയാകുമ്പോൾ തീറ്റി തരണമെന്നും മൈനത്തേയൻ പിതാവിനെ അറിയിച്ചു. മകൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം കേട്ട് കശ്ശാപൻ അതഭിയിതാവിച്ച്:-

“വേണ്ട, ഇക്കാരണത്താൽ സമസ്ത് വിദ്യാഭ്യാസം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടത് സഭാപോക്താവിൽപ്പോലും പ്രശ്നമായ ഒട്ടേറെതാണ്. ഇതാൽ അഗ്രജനായ കൂടെത്തന്നെ അവർജ്ജനായ ഗുരുവും ഏതാനും വെച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു നൽകുന്നു. ഈ ശ്രേഷ്ഠാനുജ്ഞാക്കൾ തമ്മിൽ അവരുടെ പൂർണ്ണതത്തിൽ തന്നെ ചിന്താക്കൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. മകനേ, ആ സംഭവം ഏതാണെന്നു കേട്ടാലും! വിഭാവസ്യവും അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ സഹജനായ സുപ്രതികാരം വെച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മാനുഷമാണ്. അദ്ദേഹത്തെ കഴിവുപ്രകാരം അധികകർമ്മമായിട്ടുണ്ടെന്നാണ്. കൂടാതെ അദ്ദേഹം അധികാരപ്രകാരമുള്ളത് പാശ്ചാത്യ ക്രൈസ്തവന് സുപ്രതികാർ ശ്രേഷ്ഠനാണ്. ഏതാണോ അദ്ദേഹം അഗ്രജപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. വിഭാവസ്യവിന്റെ അത് സമ്മതമായ വന്നിട്ടു. സഭയ്ക്ക് പാശ്ചാത്യന്മാർ അനുമതിപത്രം കമാണെന്ന് അദ്ദേഹം അനുജനോടു ഉപദേശിച്ചു. എന്നും ഏതാനും കാലമായിട്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും കേൾക്കുകയുണ്ടു. അതും കഴിഞ്ഞാൽ പോലും അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി കടന്നുവരുന്നതും തമ്മിൽ നിഷ്പക്ഷമായും കക്ഷം നേരം കൂട്ടുമ്പോൾ തന്നെ തന്നെത്തന്നെ പക്ഷത്തുള്ളതെന്ന സമാധാനപരമായും, അതോടുകൂടി വന്നു, മിത്രമാവേണ്ട വരുത്തുന്ന അതിരുകൾ അദ്ദേഹിച്ചു തുടങ്ങും. ആ കിരണത്തെ അതിനിമയിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ട് വേറെ ചിലർ അധികാരധികം വെച്ചിട്ടുള്ളതായിട്ടുള്ളതവരുടെ മുതൽ ഇങ്ങിനെ പല മറ്റു വെച്ചു പോകുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ശ്രേഷ്ഠാനുജ്ഞാർ തമ്മിൽ അവരുടെ മുതൽ ചെറിയൊരു വിഭവിയുന്നത് നന്മയാണെന്ന് സമ്മതം കേൾക്കുന്നിട്ടു. ഇപ്രകാരമായിത്തന്നെ വിഭാവസ്യവിന്റെ ഉപദേശം ഇതാൽ സുപ്രതികാർ സമാധാനിക്കാതെ വീണ്ടും വെക്കൽത്തന്നെ എടുത്തുപോയി മുൻകൈപെട്ടു വെക്കു വിഭാവസ്യ തന്റെ അനുജനെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഇനിക്കുണ്ടെന്ന് വെച്ചു. അപ്പോൾ സുപ്രതികാർ തന്റെ ശ്രേഷ്ഠനായും വെക്കുന്നതായിട്ടു. അതിനാൽ വിഭാവസ്യ ആരോയും സുപ്രതികാർ ആനന്ദം വെക്കുന്നു. അവരാണ് ഇപ്പോൾ ഈ സമസ്തയിലെ മുൻകൈക്കൊണ്ടിട്ടുന്നത്. കോപരോഷാകൊണ്ടു അവർ ഇങ്ങിനെ അധികപ്പെട്ടുപോയി. പൂർണ്ണമായും ഇന്നും അവരിൽ കടിക്കൊള്ളുകത്തന്നെ ചെയ്യുന്നു. അവരിൽനിന്നും മറ്റൊരു വെക്കും ഗുരുവും തികഞ്ഞവരാണ്. ആദ്യത്തേയനായ ഉപദേശം ചന്ദ്രന്റെ യോജന നീളവും ആ ആ

നയ്യുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തോടു, മൂന്നു യോഗമന ഉയർന്നു വന്നു യോഗമന വിസ്താരമുമാണു ആ യോഗമനി തടാകനീരത്തുനിന്ന് പോകുന്നു വിളിച്ചു അപഗന്ധം, മുക്കിക്കിടക്കുന്ന ആ യോഗ കല്പപര വെള്ളമെല്ലാം ഇളക്കി മാറ്റി വെളിക്കയരുന്നു. അതിനോടൊന്നിടവാൻ തുറന്നിടക്കെ ചുരുട്ടി, കൈകൊണ്ടു കൈയും വാലും ആണിട്ടുകൊണ്ടു് അന്നയങ്ങു തിരിച്ചു ചാടി സമസ്ത ദുഷ്ടന്മാർ കലർന്നിടുന്നു. വീഴ്ത്തുകയോടെ തലാടിട്ടു് അദ്ദേ ആനയോടു് ചൊരിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിധം പരസ്പരം ചേർന്നു കിടക്കുന്നതാണ് ഇതവരും നാരികളാണെന്ന് മകനോ, വീ ചെന്നു കരയുന്നതൊന്നാണെന്നു് ആ അദ്ദേഹം മറന്നതൊന്നും കണ്ടാൽ അന്നു ആ യോഗയും വിട്ടിട്ടുതിന്നു് സംതൃപ്തനായിക്കൊള്ളുക. അപ്പോൾ അതൃപ്തനാണെന്നു് നീ ശങ്കുന്നതാകും.

ഇത്രയും വിസ്തരിച്ചറിയിച്ചു് തന്റെ ചന്ദ്രനേ കല്പപൻ ആരീർപ്പിച്ചുയച്ചു. മിത്തുവേദാപരകാകം ഗതപൻ ചെന്നു് ആ അദ്ദേഹം ആനയെയും മറ്റും വലഞ്ഞാൽ റാഞ്ചിക്കൊണ്ടു് അക്കാശത്തിലേക്കയന്നു. ഈ തീവരിവെച്ചു് തവയ്ക്ക് ചുരുങ്ങുന്നതവയ്ക്ക് തക്ക ഉറപ്പുള്ളിയ വൃക്ഷം ഏതാണെന്നും എവിടെയാണെന്നും ഗതപൻ അന്വേഷിച്ചു തുടങ്ങി. സുന്ദരതയോടെ കൂടിയും ആദ്യ ഗോപാലന്റെ ചിത്രകടിക്കാറോടു് വിറകൊള്ളുകയാണിടയതു്. ഒടുവാൽ, ഒരു ആദ്യ യോഗമനപ്പരപ്പിൽ വലഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഒരു യോഗ വർഗ്ഗകനും ഗതപനെ കണ്ടു. ആ യോഗകാരുൾ ആ യോഗത്തിലേക്കു് കാൽവെച്ചപ്പോഴേക്കും അതിന്റെ കൈയ്യു അടിയോട കിടന്നുപോയി. അതിനേൽ തല കീഴായിത്തുടങ്ങുന്ന തടാപ്രതാപമിടയായ ബാലവിദ്യകൾ കിടക്കുകയും, അവയെ അപായമുണ്ടാകുന്നതെന്നു കരുതി ആ കൊമ്പ് താഴെ വീഴുവാൻ വിടുകതെ ഗതപൻ അതു കൊത്തിയെടുത്തു കൊണ്ടു് വീണ്ടും ചെന്നു. അദ്ദേ, അദ്ദേ, വൃക്ഷം മരം ഇവ മൂന്നും ഏതെന്നു കൊണ്ടുള്ള ഗതപന്റെ ആ ഗതികണ്ടു് മഹേഷികൾ മിസ്സയാകുമതായി കൊമ്പിനേൽ തുടങ്ങുന്ന ബാലവിദ്യകൾ ചിത്രകടിക്കാറാൽ തക്കസ്ഥലം ചലവടത്തു് തെരഞ്ഞുപോക്കിട്ടും ആ ചക്രീന്ദ്രൻ കണ്ടില്ല. ഗതപനോ ചക്രീന്ദ്രത്തിൽ തപസ്സു ചെയ്യുന്ന ചന്ദ്രാവതേനെന്ന ഗതപൻ മീണ്ടു ചെന്നു കണ്ടു. മകന്റെ ആ വമ്പ് കണ്ടപ്പോൾ കാൽമെത്തുന്നതിനെ കല്പപൻ, ബാലവിദ്യയ്ക്കുവെണ്ടു ഇത്ര വലിയ സഹാസത്തിൽ ഏല്പെടുന്നതെന്നും, അവനേപ്പറ്റി യെപ്പോഴെത്തിപ്പെന്നും ചൊണ്ടു് മകനേ സമാധാനിപ്പിച്ചുതൽപ്പിന്നേ, മോക

ഹിതാർത്ഥം ഗതാധിപൻ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ മഹാ കർമ്മത്തിൽ അതിന്ത് അനുമതി കൊടുക്കുവാൻ ആ മന്ത്രികളോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഉടനേതന്നെ ബാലചിപ്പർ ആ കോമ്പിൽ വാണിരങ്ങി, തലസ്സു തുട തവാനായി മൊമാവത്തങ്ങളുടെ മേലായി. അതിൽപ്പിന്നെ, പിതൃ വാക്യപ്രകാരം, ആ നാശാധികാരത്തെ വെക്കുന്നവാനും, താവിജ് ഇരുന്ന് തിന്നുന്നതിന്നും പേരിട്ട്, നേസ്സിനാലും കാര്യമായ മഹാ കർമ്മചര്യതത്തിലേക്കു ചെന്നു. അവിടെയെത്തി ചു മേൽക്കൊമ്പ് താഴെപ്രകാരം, കെട്ടുകൾ ഉപയോഗിക്കുകയും, പ്രകടനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ആ ചര്യതയിൽ വെച്ചാണ് തുടർന്ന തീവാരായ ആരംഭം ആ പദം ഏ ഗതാധിപൻ തിന്നാൻ.

ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞത് സംസ്കൃതമായ ചക്ഷിന്ദ്രൻ അദ്വൈതമോ
നായി ഇന്ദ്രനോടൊത്ത് വേർപെട്ടു. ആ ഘട്ടത്തിൽ ദേവന്ദ്രൻ
പല ദൃഷ്ടികളിലൂടെ കാണാൻ പറ്റും. ഇന്ദ്രൻറെ ദൃഷ്ടിയുടെ ചേരി
പുറമിലകി. സദാസമരസസ്സമരസ ഇപ്പോൾ മിന്നലും ഇരുകരകൾ
കൊഴുക്കാൻ അനുഗ്രഹമായിട്ട് നിമിഷത്തിൽ, സകലം കാറകുന്ന
നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ ഫോറഗെന്ററോ ചെട്ടം ദേവഗണങ്ങളോ ആയു
ധങ്ങൾ അനിവേര്യമായ തമ്മിലടങ്ങി; ദേവന്ദ്രൻ ചെന്നിറങ്ങി ചെർ
മിങ്ങി; ദേവന്ദ്രൻ അണിഞ്ഞൊന്ന ചെറുകുറി വാരിയുപരി. ചെർ
മ്മിപ്പരന്ന സൂര്യപക്ഷിത്താൽ ദിശാഭ്രമണങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുകയും
ഇത്തരം ഫോറഗെന്ററോ കണ്ടു് ജനം വളന്ന ദേവന്ദ്രൻ സൂര്യ
സ്തതിയെ കണ്ടു് ദൃഷ്ടിയെത്തന്നെപ്പോലെയ്ക്കു. ഇന്ദ്രൻ ദേവന്ദ്രന്മാ
ർ മുഖോദിതൻ ചെട്ടം അചരവരവും, അതിൽ കച്ചിത്തായിത്തീർന്ന
യായവയിൽ മഹാക്ഷിതൻ മഹാമന്ത്രനേ സൂര്യദേവൻ മുതിന്നതും,
ആ ഉദ്യമം ഗതസ്ഥാപ്തത്തിനായി പരിണമിച്ചതും, ഇപ്പോൾ ഗതസ്ഥ
ൻ അമൃതാഹരണത്തിനായി ചെട്ടം വരുന്നതും, ഇതേ മഹാ കമ്മം
വിജയവരമായി അന്നു പ്രകടനത്തിന് ആ ദിവ്യരംഗം വരായ ചെട്ടം
ൻ സമരമാറിക്കൊണ്ടുള്ളതും ഉഴികൾവഴിയായി ആ ദേവന്ദ്രന്മാർ അ
ത്തു കാണുകയും അവരുടെയും ചെട്ടം തന്നെ ഇന്ദ്രനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കു
യും ചെയ്തു.

ഇന്റസ് ചെയ്തു ആ അചരായമെന്നാണ് അതിന്റെ പരിണത ഏതിനോ? അകലയുടെ താഴെ പറയുന്നത് - കരുതലോപരി മുഖ്യാരിയെ, പുത്രപ്രദത്തിനായി ഒരു മഹായജ്ഞം ആരംഭിക്കുക എന്നി. അദ്ദേഹത്തെ ആ യോഗത്തിൽ പ്രേക്ഷകനും, ദേവഗന്ധർവ്വം

മികളും യഥാശക്തി സഹചരിച്ചു. ഇന്ത്യയിൽപ്പെട്ടേയുള്ള സുരന്ദര
മേയും ബാലാലിഖ മുനികളേയുമാണ് മേഖലയി സംഭരിക്കുവാൻ എളി
ച്ചത്. വര്യപാണിയായ ചുണ്ടൻ തനിക്കുണ്ടു കമാശങ്കിക്കൊ
ണ്ടുണ്ടു മേഖലയി ശേഖരിച്ചു കണ്ടുകണ്ടായി ചുട്ടിത്തുടങ്ങി. ഇതിനി
ടയ്ക്കു, ആ അംഗുഷ്ട ചായയായ ബാലാലിഖർ ഓരോ ചെത്തുപുറം മി
ത്രം കിണറുതു ചുണ്ടൻ പത്തനാലുക്കുണ്ട് കോസനായ മേഖലയ്ക്കു പ
രിഹസിച്ച് അതാൽ കൃദ്ധരായത്തിന്നു ബാലാലിഖർ, ഈ ഇന്ത്യനേ
ക്കാർ ആരിട്ടി വീയുവു മേയ്ക്കുവു വളർന്ന മരണാരിത്രനെ സൂചി
ക്കുവാൻ ആ കഷ്ടത തന്നെ പോലും തുടങ്ങി. ആ തലോന്നിയികൾ
തനിക്കെതിരായി ചെയ്യുന്ന ഈ കലിനകിയ കണ്ടപ്പോൾ ദൈവവിവര
നായിത്തീന്ന ഇന്ത്യൻ കര്യപനോ ശരണം പ്രാപിച്ചു അപ്പോൾ, ബാ
ലാലിഖർ പ്രസാദിപ്പിച്ചിട്ട് ഇന്ത്യനെ മഹാ മഹാൻ കര്യപൻ മേ
ങ്ങി. പിറാമഹാഗോപാൻ ഓർ തന്നെ നായമിയിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യനെ
നിവരകളാതു വേദോദാധായി മരണാരിത്രനെ സൂചിക്കുന്നതായാൽ, ആ
കര്യം ബ്രഹ്മാലയ മേ കര്യപനാക്കുന്നതായിത്തീരുന്നെന്നും, എന്നാൽ,
താലസാകളിൽ സമുദ്രം ചുറ്റുമുണ്ടാകുന്നതായാൽ, മരണാരിത്ര
നായി ഇപ്പോൾ ആരംഭിച്ച കര്യം മേഖലയ്ക്കുണ്ടാകുന്നത് മേയ്ക്കുവായാ
ൽ മതിയെന്നും, അമ്മയാതലായായ ഇന്ത്യൻ കര്യപനാക്കുന്നതായാൽ
മേയ്ക്കു കര്യപൻ ചുണ്ടൻ അമ്മ നാ തന്നയാൾ മേയ്ക്കുവായാൽ ബാ
ലാലിഖർ തെളിപാതു സമുദ്രിതയും, മേയ്ക്കുവായാൽ കര്യപനെ മേ
ഖലയായ വേർക്കു നിവ്വഹിക്കുവാൻ കര്യപനെ എളിക്കയും മേയ്ക്കു
ഇങ്ങിനെ ബാലാലിഖർക്കു തലോന്നായാൽ കര്യപന്റെ തന്നെതായാ
വു കളിമേയ്ക്കുന്നതായാൽ നിറുത്താൽ കര്യപനും ഗോപനും സംഭാ
രായതു് ഈ ഇതായായ സോമോദാക്കുന്നെന്നും, ഇവരിൽ നിന്ന് നി
ന്നാൽ ഗുണമുണ്ടാക്കുന്നതായെന്നും, നിവ്വായായാൽ നീ ത
ന്നയാൽ മേഖലയ്ക്കുണ്ടാകുന്നതായെന്നും, മേഖലയിൽ വാഗ്വര്യമായ മുനികളേ
ചരിഹസിതായതെന്നും ചുണ്ടൻ കര്യപൻ അറായിക്കയുമുണ്ടായി
ഉണ്ടു്.

ആ ഗവണ്മെന്റുടേതാണ് ഇപ്പോഴത്തെ വരുന്നതെന്ന് ബൃഹസ്പതിയിൽ നിന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടും, ഫോറമല്ലേക്കുന്നതോ പലതും അതിൽ വരുന്ന കണ്ടിട്ടും, അടുത്തിടയിൽ വന്നാൽ മേലേന്നു നിലയായിച്ചത്. അതുതന്നെ സംഭവിക്കുവാൻ ഇത്രാളെല്ലാവരും സമരമെല്ലാം സന്നദ്ധരായി നിന്നു. ഇർത്തുരുന്ന് ശരണമിട്ടും, അതുതന്നെപ്പോലുള്ള വശമുള്ളും വേർതിട്ടുന്ന ഉരക്കൻ ഗമകളും തീർപ്പാക്കി ചിതറുന്ന ഒരുവ

മനുഷ്യ വർഗ്ഗങ്ങളും ധരിച്ച് ചേർന്നുവന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ
 നിശ്ചിതമായ ദൈവന്മാർ ചോദിക്കുന്നതിന് വിട്ടു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ
 ചാർ അതിനനുസരണമായ ഗതാഗതം അവർക്കിടയിൽ ആവിർഭവി
 ച്ചു. ആ പക്ഷിഗ്രാഹിണി നോക്കിക്കിടപ്പാഴ്ത്തുന്ന ദൈവമേ
 കം ചേർന്നു വിറച്ചുപോയി. ആദ്യമായി ഗതാഗതം എത്തിയതോ
 അദ്ദേഹവികൃതമായ വിശ്വകർമ്മം ആ ദൈവൻ വൈദികന്മാരുടെ
 നേർ കൈക്കൽ ചിറകും കൊണ്ടുള്ള അഭിഷേകം മുറിച്ചു ദൈവമേ
 അതുകൊണ്ടുതന്നെ തമ്മിൽ വീണ്ടുപോയി. ഗതാഗതം ചിറകിൽ
 ഉൾക്കൊള്ളിയ കാരണം ഉത്തര പരന്ന പൂജിതമേകൊണ്ട്
 വേദകർമ്മം ഇതല്ലെങ്കിലും, ആ ചോദ്യം ഉള്ളിടയിൽ ഉള്ളിടയിൽ ദൈവ
 ന്മാർ മൂലകൾ ചെല്ല. ഇന്ദ്രാക്ഷര്യകാരം ആ ചോദ്യം മുഖൻ
 ചാർത്തർ പ്രവേശിച്ച് നീക്കിക്കളഞ്ഞു ദിനമേ അതുകൊണ്ടുപോയി
 ദൈവന്മാർ എത്തിത്തന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചാർ ഗതാഗതം ക്ഷിച്ചു തുട
 രി. ഇതിനോ മണ്ഡിതനായ ഗതാഗതം ചാർ കരിയ്ക്കുചോദ്യം
 യോകരായി ഗതാഗതം കൊണ്ട് ആകാശത്തക്കതന്നെ അപ്പോൾ
 ദൈവന്മാർ പലതരം നിശ്ചിതമായതരം അതുകൊണ്ടുപോയി തു
 രി. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ കർമ്മത്തേ ആ വിശ്വകർമ്മം കർ
 കം ചിറകും നാമ അതുകൊണ്ട് ദൈവന്മാർ മുഖൻ മുറിച്ചുപോയി
 വിട്ടു. ദൈവം, ഗതാഗതം എത്ര തന്നെ ചാർ ആവാതെ സമസ്ത
 യം മേലോ വഴിക്ക് ചോദ്യം ഉള്ളിടയിൽ ചോദ്യം ഉള്ളിടയിൽ, അ
 ത്തുകൊണ്ട് ചാർത്തർ നാമ അതുകൊണ്ടുപോയി ഗതാഗതം ചാ
 രത്തുകൊണ്ട്. ആകാശത്തേ മുഖൻ ചോദ്യം ഉള്ളിടയിൽ അ
 അതിനേ നീക്കിയം കൊണ്ടുവന്നുവെച്ച് ശക്തി കൈക്കലാക്കിയിൽ
 പ്പിന്നെ ആ വെട്ടുചാർ യുഗപ്രകാരമായി, കൈൽ മിന്നുന്ന
 ചോദ്യം, ആ അതിയിൽ ഉള്ള അകത്തേ കർമ്മം. അപ്പോൾ, അ
 വിദേ, അതിനേ ചെല്ലുന്നവരെ അതുകൊണ്ടുപോയി നിശ്ചിതമായതരം
 ഉള്ളിടയിൽ കരിയ്ക്കുചാർത്തർ നീക്കിയ ചോദ്യം ചാർത്തരിയെ
 ന്നു കണ്ടു. ചാർത്തർ നോക്കിനിന്നു, അതുകൊണ്ടുപോയി ഉള്ളിടയിൽ, അ
 ന്നേർ അപ്പോഴത്തേ ധനു ഗതാഗതം ഗതാഗതം സാമന്തപൂർവ്വം പ്ര
 വേശിപ്പിച്ചിട്ടു, ആ ചാർത്തരിയെ കണ്ടു ചോദ്യം ചാർത്തരിയെ ഉള്ളി
 വികാരങ്ങൾ നോക്കിയ രണ്ടു ചാർത്തരിയെ സ്പഷ്ടമേലായാണ്. അവർ ഉ
 ഘ്നിക്കുകയാകുന്ന മേൽത്തന്നെ അതുകൊണ്ട് സ്പഷ്ടമായതരം ചോദ്യം
 കൈക്കലാക്കുന്ന ഗതാഗതം ആദ്യമായി അവയുടെ ഉള്ളിടയിൽ ചോദ്യം
 കൊണ്ട് ഉള്ളിടയിൽ, ചാർത്തരി, അവയുടെ ശക്തിയെ കൊണ്ടുവെച്ചിട്ടു

കുടുംബവും ഹിന്ദു വിശ്വാസം, ആത്മം ഹിന്ദുത്വംകൊണ്ട് തന്ത്രപരമായി കൂട്ടിച്ചുറത്തു വന്ന്, മുൻപോക്കവ യോഗാകാണ്ഡനായിത്തീർന്ന് ആകാശ മാർഗ്ഗം പരന്നു. ഈ ആത്മവിശ്വാസം കണ്ട് സന്തുഷ്ടനായ യോഗ വിദ്യ ഗതന്ധന് ആത്മ ലക്ഷി കൂടാത്ത തന്നെ അഭയാഭരണാകവാൻ വരും നൽകി. വിദ്യാർത്ഥൻ സാഹസികമായിത്തന്നെകൊള്ളാമെന്ന് ഗതന്ധന് സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞ് മാതൃസന്നിധിയിലേക്കു ആത്മത്തോടു കൂടി ചെല്ലുന്ന ഗതന്ധനെ ദേവഗുഹാ വിദ്യയും ചെല്ലുന്നതിൽത്തന്നെ. ഗതന്ധന് വെളി പ്രദേശം പ്രദേശം പ്രദേശം, ആ വെളി പ്രദേശം പ്രദേശത്തിന്നായി സാദൃശ്യം പരിശുദ്ധിച്ച് സാധനം അസ്ഥി കൾ കൊടുത്ത് നിർമ്മിച്ചു. ആ പ്രദേശം ദേവഗുഹാ, അദ്ദേഹത്തിന്നു വേണ്ടി ആ ആത്മലക്ഷണവും അത് ഗതന്ധനെ വെളിയും മാനിക്കേണ്ടത് തന്റെ കടമയാണെന്നു നവ്വായിച്ച്, വെളി പ്രദേശം താൻ ഹിന്ദു ലിഖനം പരന്നു പരന്നു പരന്നു മാത്രം തന്റെ ചെങ്കിൽ നിന്ന് ദേവ ഗുഹാ കോഴ ചുട്ട് ഗതന്ധന് തന്റെ പഴിക്കത്തുന്ന പരന്നു പോയി. വെളിയായ വെളിയും കൂടിയും വെളിയായ ആത്മം കൂടിയും ആ പ്രദേശം നന്നായിത്തന്നെ, ദേവഗുഹാ കിരണമായി വെളി കൂടിയായ് നന്നായിത്തന്നെ ഇത്രയും കൂടി, അതിലേക്കു അപ്പോൾ തന്നെ തന്നിരുന്നു. സാധനം വെളിയും സാധനം ഗതന്ധനും പരന്നു തന്നെത്താൻ വെളിയും സാധനമായിത്തന്നെയും ദേവ സാധി തന്റെ നവ്വായിച്ചു തന്നെ വെളിയുംകൂടിയും, കൂടിയും, മറ്റും കൂടിയുംകൂടിയും തന്റെ ദേവ ചിറകിൽ വെളിയുന്നതിന്നും, സാധനംകൂടിയും കൂടിയും ഉറപ്പിച്ചുകൂടിയും വെളിയും കൂടിയും തന്നിൽ ഹിന്ദുനായിത്തന്നെ തന്നിൽ ശക്തിയുണ്ടെന്ന് ഗതന്ധന് അറിയിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥൻ നിന്നു നായ വെളിയായാൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഇനി ആത്മലക്ഷണത്തിൽ പ്രാപ്തമാൽ, ആ ആത്മം തിരികെ തന്നെയാണു്, പിന്നീട്, ഇത്രയും ആത്മലക്ഷണം. അതിന് ഗതന്ധന് പരഞ്ഞത് ഇങ്ങനെയാണു്, അതാണ് ഈ ആത്മം ആത്മം തന്നെ കൊടുക്കുകയും പ്രത്യേക വെളി കൂടിയുന്നതിനായി മാത്രമാണു് അത് ഇത്രകൊണ്ടുപോകുന്നത്. ഇതു് അത് ഹിന്ദുനായിത്തന്നെ വെളിയായാ അവിടെ നിന്ന് യോഗ നിർമ്മാണം അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു് പോയാലും"

അവർ തമ്മിൽ ഇത്രയും സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ, സാധനം തന്റെ കൈപരമ്പരയ്ക്കുവേണ്ടി ഇത്രയും നിന്ന് വരും വെളി ആ വെളിയായാൽ മാതൃസന്നിധിയെ പ്രാപിച്ചു. താൻ കൊണ്ടുവന്ന ആത്മം ദേവഗുഹാ അതിരേൽ വെളി, അത് കൂടിയും

വാനായി കളിച്ചു വരുന്നതിന് ഗതസ്ഥൻ സപ്പുഷോളാദ് പരത്തു. അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതാ അവർക്ക് കിട്ടിയതുകൊണ്ട്, അപ്പോൾ അന്നു വിനയമായ ഭാഷ്യത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കി ഡിട്ട. അതിൽപ്പിന്നെയാണ് ആ നാഗങ്ങൾ കളിക്കുവാൻ പോയത്. കളിച്ചു വന്ന അറക്കിയപ്പോൾ അതു് അവിടെ കാണുന്നില്ല. മുങ്ങപ്പാട്ടു പ്രകാരം അത് ഇത്രയും വിട്ടുത്തു കൊണ്ടുപോയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വഞ്ചിതമായ നാഗങ്ങൾ, അതരം വെട്ടുകൊണ്ടു കടകളെയെങ്കിലും നക്കിക്കൊടുക്കാൻ കൊടുത്ത് അങ്ങിനെ ചെയ്യുകയാൻ അവരുടേനാവ് ഒണ്ടായി കീറിപ്പോയി. അന്നുതന്നെയാണ് സപ്പുഷോളാദ് ചാരുവെ.മായത്.

നാലാം അദ്ധ്യായം. ആനപ്പിടേക്കുവെച്ചു വരി.

കുറുനന്നു നാലാം നാഗം കളിൽ ശേഷൻ, വാസുകി, ഏതാവൻ, തക്കുകൻ, കാക്കോക്കൻ, ഗോവേളൻ, കലാചൻ, മണനാഗൻ, പൂരുന്നൻ റിജയകൻ, ഏലാച്ചന്റൻ, വാമനൻ മുതലായവരാണ് മുഖ്യന്മാർ. ഇവരിൽ ശേഷൻ കൂട്ടായി അന്നു തന്നെ വെട്ടി വെട്ടു മാത്രം കെട്ടിച്ച് ഉത്രതോന്നിപ്പുറത്തു കടന്നുവന്നതിൽ, ബലയുക്തരും, ഗോകുണ്ഡം, ചുരുക്കുമാണ്, ഹമാലയം എന്നീ ചുട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ വിജയത്തോടെയും വിജയത്തോടെയും തന്നെ തന്നെ നാലാം കഴിച്ചു വന്നു. ഒരു നാലാം ചിതാമഹൻ ശേഷനോടു ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു: "ഹേ! അറക്കിയപ്പോൾ ഈ ചോരകാലത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണ്? ഇനിക്കെന്താണ് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതെന്നായ റീ ഹോരത ചോരകാലത്താൽ ചോരക്കേന്തു ചിന്തിക്കുന്നതെന്തിന്? നാലൻറെ അഭിപ്രായമെന്താണ്?"

ശേഷൻ: "എന്റെ സഹോദരന്മാരെല്ലാം മനസ്സിലാക്കട്ടെ. അവരോടൊന്നിച്ചു ചാക്കുവാൻ എനിക്കു വെട്ടു പരപ്പരം ശത്രുക്കളെപ്പോലെ അസുഖം വെട്ടേ പക്ഷവും കലന്നു പിണങ്ങിക്കൊണ്ടാണ് അവരുടെ ജീവിതം. അതൊന്നും കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ കഴികയില്ലെന്നു കലാചൻ ഞാൻ അവരെല്ലാവരെയും ഇങ്ങിനെ തപസ്സു ചെയ്തു കഴിയുന്നതു്. എന്റെ ആ സഹോദരന്മാർ വിനയത്തോടെ കലാചനയും മറ്റും ഹിക്കണില്ല. സഹനം സഹജൻ തന്നെയായിരുന്നിട്ടും അവർ ആ ചോരകാലനായ ഗതസ്ഥനെയും കേൾക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ തന്നെയും ചോട്ടു എന്നിച്ച് എന്തൊരു ജന്മത്തിലും വേണ്ട. ഞാൻ ചോരകാലത്തുകൊണ്ട് ഈ ശരിക്കെ പരിശുദ്ധിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്."

ബ്രാഹ്മണം സൃഷ്ടിഗുണത്തിൽ മികച്ചവരും കാശ്യാദിദ്വീപങ്ങളിൽ മരകതെളിഞ്ഞവരുമാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള നാം വേദജ്ഞവണ്ണം ആരോഗ്യവാനുമാകാൻ മകുടാർക്കും കർണാകന്മാർക്കുമോ? ഇനമേയൻ സപ്തസത്രത്തിന്ന് ഭരണാർത്ഥവേദം അതിന്നു നാം ചെറിയുണ്ടെന്നുമാണ്."

അഗ്രജനായ വാസുകി ചർച്ചത്തു കേട്ട് നാഗങ്ങൾ മഹാമാർദ്ദത്തെപ്പറ്റി ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെയും ചെന്നു ഇനമേയന്റെ മന്ത്രിമാരായിട്ടുണ്ട്. ഉത്പാദനത്തെപ്പറ്റി ആ മഹാവ്യവസ്ഥയ്ക്കനുചരിക്കാം. അപ്പോൾ, നാം ആസത്രം നമുക്കുതരികയാകവണ്ണം പ്രവർത്തിക്കണം. അങ്ങിനെയൊരു യജ്ഞത്തിൽ നാശവയമായും ഏല്പിക്കേണ്ടതന്നും അതു ബഹുവിധമായെങ്കിലും വേർതിരിക്കേണ്ടതന്നും, പരമപക്ഷം യജ്ഞം ന്യായമുള്ളതാണു് മഹാബ്ദം മഹാദിവന നാം വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു." എന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. "മഹാബ്ദത്തിന്റെ ആചാര്യനെ വിശ്വസിച്ചു കൊള്ളുകയാണ് നാം ചെയ്യുന്നത്. അദ്വൈതൻ നരിക്കുറമ്പാൽ യജ്ഞം വാധനാശത്തെപ്പറ്റി ശിക്ഷിക്കുന്നവരായി ആത്മീയാർത്ഥ മഹാവ്യവസ്ഥ കർമ്മത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതെ. സപ്തസത്രങ്ങളും ഭൂതദിക്കുകയായി മഹാപാപത്തിലുള്ള മറ്റുള്ളവരെയും നാം കഷ്ടമാക്കുന്നതാകാം. പിന്നെ, നമുക്കു ആരെ ചേർക്കണം?" എന്നു ചില നാഗങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്തു. "അങ്ങനെയൊരു യജ്ഞത്തിൽ നാം മരിക്കും പ്രവേശിക്കുമത്. ഈ വഴി പിഴച്ചു അഭിപ്രായം ആപൽക്കരമാണ്. ബ്രഹ്മഹത്യപോലെ ദേവമാന്തമായ മഹാ പാപം മരണാണിപ്പു. ധർമ്മത്തിന്നാധാരം അതാണു്. അതാണു് ആപത്തിൽ സമാപ്തമാകുന്ന നൽകുക. അധർമ്മത്തിൽ കളിയാക്കി അതു ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന നൽകിക്കും" എന്നിങ്ങിനെ ധർമ്മികന്മാരും ഉപാധികന്മാരായ ചില നാഗങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചു. മരണമുണ്ടാകുന്ന വഴിയായ നേരെ ചില സപ്തങ്ങൾ കണ്ടത്. "മഹാമകുടാശ്വത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന അഗ്നിമയ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ കലിക്കാതെ മഴവെഴു നമുക്കു മകുടാശ്വത്താകാം. യജ്ഞം സമാഗ്രിക്കുമ്പോൾ നാം ഉളിയുചെന്നു അപഹരിച്ചാൽ മഹാബ്ദിന്റെ ചിന്തിക്കുന്നതന്നെ വേണമെന്നും. ആ യജ്ഞാർത്ഥമാകട്ടെ നമ്മുടെ കൂട്ടർ ചത്തും ആരും ആയിരുന്നായി ചെന്നു് അറികെ ഏതുചെയ്യുന്നവരെയെല്ലാം വിശ്വസിച്ചു കൊണ്ടുനിൽക്കാൻ, അന്ത്യമുളള നമുക്കുള്ള ആപത്തു് അകന്നുപോകും. യജ്ഞത്തിലേക്കായി സംഭരിക്കുന്ന മഹാപ്രാണങ്ങളെ യെല്ലാം മഹാസത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഭക്ഷിച്ചു് അങ്ങിനെയും നമുക്കു് മകുടാശ്വത്താകാം." ഈ അഭിപ്രായവും പരമം സമ്മതമായി വന്നു

ല്ല. എന്നേറ്റം പ്രതിഷേധകളായിപ്പോന്നു. ഭക്ഷണത്തുവേണ്ടി പറ്റാത്ത ആ വഴിക്ക് വിട്ടുപോകാം" എന്നായി ചിലർ. ഇവർക്കിടയിലുള്ള ആരാധനാ വിധിയെക്കുറിച്ചുവെക്കുന്നതിന് വേണ്ടി വേണ്ടുന്ന അർപ്പണം സത്രം മുറിക്കുമെന്നും ദേവൻ ചിലർ പറഞ്ഞു. ആ അർപ്പണത്തെക്കുറിച്ച് കർമ്മകർമ്മങ്ങൾ എന്തൊരു ശരിയായവഴിയെന്നും ചിലർ അറിയാതിരുന്നില്ല. ഈ അർപ്പണത്തെക്കുറിച്ച് കേൾവിയിൽ ചെന്ന വാസുകി പറഞ്ഞു — സദാകാലമായ അർപ്പണം നിങ്ങളിൽ ആയിരിക്കണം. ചുറ്റും ഉള്ള നമ്മുടെ മുമ്പിലുള്ള ചില നന്നായ മാതൃകകളിൽ ഏതൊക്കെ പ്രവേശിച്ചാലും നമ്മുടെ കാണുകയില്ല. നമ്മുടെ കൈയ്ക്കു നാം എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് കർമ്മം നോക്കുന്ന നാം ചെയ്യേണ്ടതാണ്. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയം വെളിച്ചത്തിൽ ആയിരിക്കണം. എന്തൊരു കർമ്മം ചെയ്യേണ്ടതാണ്, ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയിൽ നോക്കും തന്നെ പ്രവേശിക്കുവാൻ, നിങ്ങളുടെ സ്നേഹം കൊണ്ട്, എനിക്ക് കഴിയട്ടെ"

അങ്ങനെ സഹോദരന്മാർ ചുറ്റും ഉള്ള അർപ്പണങ്ങളും, അവയ്ക്ക് അർപ്പണം കൊടുത്ത മാതൃകയും കർമ്മമായും കേൾക്കേണ്ടതെന്നു ഏകാചാര്യൻ മനോഹരമായ നിർദ്ദേശത്തിൽ ചെന്ന അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള വിധിയെക്കുറിച്ചറിയാൻ അദ്ദേഹം പ്രകാശം പ്രസാദിച്ചു —

“എന്തെന്നാൽ സർവ്വസത്രം വിശ്വരൂപമായും നമുക്കും. അത് മുറിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ആകാം തന്നെ ശക്തിയില്ല. നിങ്ങൾ കരുതുമ്പോൾ കർമ്മമായ ആർക്കും ഇറക്കേണ്ടത്. കർമ്മമായും പറയുന്നതുള്ള ദൈവമായും കർമ്മമായെന്നും നിങ്ങൾ അറിയണം. ദൈവമായെന്നാൽ ഗുണമായായിരിക്കുന്ന നാം കർമ്മത്തെക്കുറിച്ചു വേണം ആശ്രയിക്കുവാൻ. അങ്ങനെയെ ആ അർപ്പണമായ മാതൃകയെക്കുറിച്ച് ചിലർ പറയുന്നത് അർപ്പണത്തെക്കുറിച്ചുവെക്കുന്നത് അങ്ങനെയെ മറിയിൽപ്പോന്നു. കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചുവെക്കുന്നത് അർപ്പണം, ദൈവമായും ഗുണമായും തമ്മിൽനിന്നു ഒരു സമാധാനം തന്നെ കേൾ. “സ്രീകർമ്മം ചെയ്താൽ കർമ്മം” എന്നു കർമ്മത്തെക്കുറിച്ചുവെക്കുന്നത് ദൈവമായും ചിത്തമായെന്നും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. സംഭവങ്ങളും അർത്ഥങ്ങളും അതിൽ ആകാം ചെയ്യുന്നതാണ്. ഏതൊരു കർമ്മമായും. “പ്രിയപ്പെട്ട ചുരുങ്ങിയ തന്നെ വെളിച്ചത്തെക്കുറിച്ച് അവരെ ഈ കർമ്മമായ കർമ്മമായ ദൈവമാണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്തുകൊണ്ട്. ആ നിഷ്കർമ്മമായ തന്നെ ചൊല്ലേണ്ട സന്നിധിയിൽപ്പോന്നു ചെയ്യുന്നതാണ് അവർ ചെയ്തുകൊള്ളേണ്ടതാണ്. ആ കർമ്മം

[illegible]

ജമൽകാദി എന്ന അറിയപ്പെടുന്നവർ ഈ പുൽക്കൊടി പിരിച്ച് തവ കീഴായി വൃണകറിയുന്നത് ഏതു കൊണ്ടാണു് ഈ പുല്ലിനു് മരവേർ മാത്രം ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ളതു തന്നെയും ഏകി തിന്നതാണു് നശിക്കാറായിരിക്കണമെന്നും അതു് ചെറുപോയാൽ നിങ്ങൾ ഈ കണ്ടിനു് ഉച്ചിൽ തവ കഴായി റീണ്ടുപോകും. നിങ്ങൾ ഇത്ര ചെറുതായ ഒരു പത്തൽ കടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് ഏറിനു് ദണ്ഡുപോയ ചേലമുണ്ടാകുന്നു. നിങ്ങളുടെ കഷ്ടതയ്ക്കു് നഷ്ടിത്താൻ വല്ലതും ചെയ്യേണ്ടതുമുണ്ടാകുമ്പോൾ തവ കീഴായിൽ റാമിമലാണോ, മൂന്നമലാണോ, ചകതി തന്നോടോ, അഥവാ മുഴുവനോ റിനിതേറുഹിച്ചാൽ നിങ്ങളെ ഈ ഒരു പത്തൽവാറു് മോചിപ്പിക്കുവാൻ ഏതെങ്കിലും കഴിയുമോ? ഇവിടെ റാമൻ ഏതെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞാലും:-

[illegible]

[illegible]

താപവും കതണശ്ശിതവും തികഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ചോൻ ആകാശത്തെപ്പോലെ.

ജഗൽകാരുവാകട്ടെ, തന്റെ ചിത്രശരീരം പരഞ്ഞെടുത്തു ഭൂമി വിവരനായി കേട്ടതിൽ പിന്നെ തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:— “നിങ്ങൾ എന്റെ ചുറ്റുകയായ ചിത്രചിന്താശരീരമാണ്. നിങ്ങളുടെ ആലോചനകളെപ്പോലെ കേൾക്കുവാൻ ഞാൻ ഇതാ, സന്നദ്ധനായി നിൽക്കുന്നു. ഞാൻ തന്നെയാണ് ആ ദ്രോഹിയായ ജഗൽകാരു. അജ്ഞാതകളെപ്പോലെ പരസ്യനായിത്തീർന്നു എന്നെ നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടു കൊള്ളുക.”

യാതൊരു കാര്യത്തെയും ഈ അഗ്രന്ഥൻ ചിത്രശരീരം സന്തുഷ്ടമാകയും, പുറത്തുകൊണ്ടാണ് അയാളെപ്പോലെയോ ചെയ്യാത്തതെന്ന് ചുറ്റുമ്പോഴും ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു.

ജഗൽകാരു:— “ജഗൽകാരു ചേതസ്സായിത്തീർന്നു എന്നർത്ഥം ഉൾപ്പെടെ ചോദിക്കേണ്ടതല്ലെന്നു എന്നു ദൃഢമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഞാൻ സമാധാനമായിത്തീർന്നു ഉറപ്പായി നിശ്ചയിച്ചത്. പക്ഷെ കേട്ടപ്പോൾ തൃപ്തിപ്പെടുന്ന നിങ്ങളെ കണ്ടുതൊട്ടപ്പോൾ, ഞാൻ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രദ്ധയെപ്പോലെ ചിന്താചക്രം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹംപോലെ, ഇനി ഞാൻ തീർച്ചയായും വിവാഹം ചെയ്യുന്നതാണ്. എന്നാൽ, എന്റെ ചേർ തന്നെയുള്ള കന്യകയെ മാത്രമേ ഞാൻ വേറൊരുവനുള്ള. അവളെ അറിയാത്തവനുള്ള കൈ എനിക്കുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. അവളെ എനിക്ക് കൈയെടുക്കുകയും വേണം. ഇങ്ങിനെയാവാമെങ്കിൽ ഞാൻ സമാധാനമായിത്തീർന്നു. അവളിവിടെയെന്ന സന്താനം നിങ്ങളെ മകനിക്കും. നിങ്ങളെല്ലാവരും നാശമായിത്തീർന്നു.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ ജഗൽകാരു ആ സ്ഥലം വിട്ട് ദൈവാനന്ദം തുടർന്നു. ആ സ്ഥലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരമുള്ള ഒരു പത്നിയെ എങ്ങും കിട്ടിയില്ല. അദ്ദേഹം ചിത്രവാക്കേണ്ടത് അസംബന്ധവും, കാഴ്ചയിലും കർമ്മങ്ങളിലും ആധിപത്യവുമായും വെച്ചു. തന്നെയും ആ മഹാമുനി ഒരു കാളിൽ ചെന്നു നിന്ന് ചിത്രചിന്താശരീരമായി കന്യകാമകളെ മൂന്നുവട്ടം കണ്ടെത്തിക്കുന്നു. അത് ഇങ്ങിനെയാണ്:— “വരങ്ങളും അദ്ധ്വാനങ്ങളുമായി വെളിവിടും മേലിവിടും നിൽക്കുന്ന സമുദ്രത്തെയും എന്റെ പ്രാർത്ഥന കേൾക്കേണ്ടതേ! ഏകദേശം പത്തു വെളിയിലുള്ള എന്റെ ചിത്രശരീരം ദൈവകാരുണ്യമായി, സന്തതിക്കു വേണ്ടി വിവാഹം ചെയ്യുവാൻ എങ്ങോട്ടു കല്യാണമെന്നു അവർ

തന്നെയല്ലമോ ചെമ്പുട്ടി. അവിടുന്ന് എന്തെ ചരിത്രമുണ്ടാണെങ്കിൽ, അവിടുത്തേക്ക് എന്തെ എന്തൊരു ഫലത്തെ എടുത്തു നൽകിയോ, ആ ഫലം നേടാത്തതാൽ വാസ്യകിടന്നുമാകാവുന്ന ഒരു അവിടുന്ന് അറിയുന്നില്ലല്ലോ. മാത്രമല്ല പത്താൽ കരുത്തായ ചിന്തയെ അതികവിൽ മറ്റേ കരുതായ അവിടുത്തേ സന്താനം ഇനിയും അറിയിച്ചില്ല. നാം അതിലുണ്ടായ ബന്ധം അവിടുന്ന് നിഷ്പ്രഭമാക്കിയിരിക്കുന്നു! അതിനേക്കുറിച്ചായിട്ട് എന്തെ നിലപാടായിരുന്നേ എന്തെ ഈ അടുത്തു ഗതിനിയമം നിപതിൽ, കൈവിട്ടുപോകാതിരിക്കുവാൻ കനിവുണ്ടാകേണ്ടത്? ॥

ഗർഭമുണ്ടാക്കി ഇല്ലാതാക്കുന്ന നാശംഗന ചാഞ്ഞപ്പോൾ അന്നിന്ന് എന്ന് ജനകാലം ഉണ്ടായു. നീ ഗർഭം തന്നെയാണു്. നാശംഗനയെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഈ ഗർഭത്തിൽ നിന്ന് മഹാശാലം ധർമ്മം മഹാശാലം വേർപെടാൻഗാഹനമായ ഗർഭം ജനകാലം എന്ന് അദ്ദേഹം അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. ചെട്ടി ജനകാലമായി ചോയതിൽപിന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാശാലം നേപ്പാർ ജനകാലം ചെട്ടി വാസ്യകിയെ അറിയിച്ചു. ആ നാശംഗനയ്ക്ക് ഈ കാലം മൂന്നാറാം കേൾവിനനായിത്തീർന്നു. അന്തർദ്വീപിൽ, അന്തർദ്വീപത്താൽ ഭീനമായി നൽകുന്ന സേവനത്തെ നോക്കി ഭീനമായിട്ടുള്ള വാസ്യകി വന്നതായിട്ടു് -

അതു, നിന്നെ ആ മഹാശാലം നൽകിയതു എന്തു് ഉദ്ദേശത്തോ കൂടിയെന്നു് നീ അറിയുന്നില്ലെന്നു തന്നെയാണല്ലോ. സർവ്വങ്ങളെ കൈക്കൊള്ളു് നിന്നിൽ സന്താനമുണ്ടാകുക എന്നതാണ് ആ ഉദ്ദേശം. സർവ്വസത്തയിൽ നിന്ന് അവനാണ് നാമം മോചിപ്പിക്കുന്നവൻ. ഇതിനോടൊരു പരിമിതം നോക്കു് ഉദ്ദേശമുണ്ടാകുന്നതിന് ഗർഭമുണ്ടായതിനോട് ആ മഹാശാലന്റെ അനുഗ്രഹത്തി നിശ്ചയമായും നിഷ്പ്രഭമായെന്നായി വരുകയല്ല. ഈ വക കാൽക്കുളപ്പറമ്പി അന്തർദ്വീപത്തോടു് സംസാരിക്കുന്നതു് ശരിയല്ലെന്നു് എന്നിരിക്കിലും. എന്നാൽ, കാൽക്കുളപ്പറമ്പ് മോക്ഷപാത, നന്നോടു് ഇതു് ചോരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ക്ഷമയുണ്ടാകുന്നില്ല. നാശംഗനയെ അതു മഹാശാലത്തിനുള്ള തപസ്സുവെത്തപ്പോൾ വാസ്യകിയേപ്പോൾ, വാസ്യകിയെ ചോദിച്ചുറയുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നാലെ ചെന്നാൽ എന്നെ അപരമുണ്ടാകാ എന്ന് വേദ വൃണ്ടകുന്നതുകൊണ്ടു് അങ്ങിനെ എനിക്കു ചെട്ടിവാൻ വയ്യ. നിന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽ നിന്ന് എന്തു ഫലമാണ് നേടിയെന്നു് നീ തന്നെ എന്തോടു് പറയുക. ചെട്ടി കാലം

മെല്ലാം മറ്റുവിട് ഹൃദയത്തോടൊന്നിച്ച് ചോദിക്കുക. ഇതൊന്നിയിൽ നിന്നും അടുത്തുതന്നെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എത്തണമെന്നു ചോദിക്കുക. അടുത്തുതന്നെ ആ വാഗ്ദാനം കർമ്മങ്ങളിൽ നിന്നും വന്നു വരുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ.

ഈ പരിവർത്തനത്തിലേക്കു ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ, തന്റെ അടുത്തുതന്നെ ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ, അടുത്തുതന്നെ ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ.

കൂടെ ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ, ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ, ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ.

ഈ പരിവർത്തനത്തിലേക്കു ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ, ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ, ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ.

ചരിത്രത്തിൽ ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ, ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ, ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ.

അതിനാൽ, ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ, ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ, ചോദിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകട്ടെ.

യിരേഖക്ക് കാൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന സ്വാധീനത്തെ നിങ്ങൾ സ്ഥിതി ഒരു
ൻ പ്രത്യേകിച്ച് പറയേണ്ടതല്ലല്ലോ പ്രഭാവയുക്തമായ ശ്രേഷ്ഠ
നാൽ കൂടിയും കോപമുണ്ടാകാത്തതാണെന്നില്ല എന്നാലും, ചുരുതാ
മുണ്ടായും ബാധ്യതയുണ്ടായും സാഹസത്തെയും ഉത്തമമാണ് നിന്നെ ഒരു
ൻ ഈ കോപത്താൽ ശാസിക്കുന്നതു നീ ശരം ശിക്ഷിച്ച് മന്ത്രിപദ
സ്ഥാനം മാത്രം കൈമാറ്റം കോപം ച. മിത്രമിച്ച്, ധർമ്മം നശിപ്പിക്കാ
തേ വേണ്ടതുക. നാം മറ്റേ ചു നേട ച. മിത്രമിച്ച്, ധർമ്മം നശി
പ്പിച്ചു കളയും. ധർമ്മം കെട്ടു പോയാൽ സർഗ്ഗം കാണുകയില്ല.
ക്ഷമയോടെയാകാൻ വേണ്ടതുകൾക്ക് ശമമാണ് സമീപമുള്ള സാധ
നം. നീ ഇന്ദ്രിയങ്ങളേ നശിപ്പിച്ച് ക്ഷമയോടെ ക്ഷമയായി
ൽ നിന്നു നിന്നു പ്രവേശിച്ചാൽ നേടാം. ഇത്രയൊക്കെ എനിക്ക്
ഇപ്പോൾ നിന്നോടു പറയാനുള്ളതല്ല. ശമിക്കുവാൻ കൂടി എനിക്ക്
ഇനി കരവാൻ ചെയ്യാനാണു്. എന്നേ ഘോര ധർമ്മമുണ്ടാകൂ
കോപാസന്നായിത്തീർന്നു എന്താ മകൻ അച്ഛനും ബാധകനാ
കുകൊണ്ട് മധ്യേ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു എന്നു പരീക്ഷിക്കുന്നതു ഇ
പ്പോൾ നിന്നെ അറിയിച്ചേക്കാം."

ശമിക്കൻ അദ്ദേഹം തന്നെ പ്രാപ്തമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
ശിഷ്യനായ ഗൗരവമുഖൻ പറഞ്ഞാൽ അറിയിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമായി
മേൽ പോയി. സർക്കാരിന്റെ ചിത്രം മുമ്പിൽ ചെന്നു, മന്ത്രിമുഖ
ത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന മാർഗ്ഗമേന്താൻ ഗൗരവമുഖൻ ഇങ്ങനെ പ
റഞ്ഞു. —

മഹാമാർഗ്ഗം, അവിടുത്തെ മാർഗ്ഗം ശമിക്കൻ എന്ന ഒരു മൂന്നി
ശാന്തനും മാർഗ്ഗമായി. അച്ഛൻ ചെയ്ത പാപങ്ങൾക്ക് ഒരു മെന്താ
തിയുടേ കഴുത്തിലാണ് അവ മൂന്ന് മേൽമേൽക്കാട്ടുകിട്ടിയതല്ലെന്നു ഏ
കുത്തിയത്. അദ്ദേഹം അത് കയ്യിൽക്കൊണ്ടിട്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചു
രുത്ത് ചെയ്തവന്റെ കഴിഞ്ഞിട്ടും. ആ മൂന്നിടമാരെ അച്ഛൻ അ
റിയാതെ അവിടുത്തെ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. ഏറ്റ ദിവസങ്ങളിലും
അച്ഛൻ കിട്ടിച്ച് അവിടുത്തെ കൈമാറ്റമെന്നാണ് ശാപം. ഈ ശാ
പത്തെ അകറ്റുന്നതിന് മറ്റാർക്കും തന്നെ ശക്തിയില്ല. അവിടുത്തെ
തന്നെ കൈമാറ്റം അദ്ദേഹത്തിൽക്കൊണ്ടിട്ടാണ് ശമിക്കുന്നി പ്രത്യേക
പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഈ മഹാമഹത്തമനും കേട്ടു, താൻ ചെയ്ത പാപങ്ങളെയാണു്
പരീക്ഷിതു് ഭൂമിയിലുണ്ടായ ഒരു മൂന്നി തന്റെ ചോദ്യത്തിന് മ
റുപടി പറയാതെയെന്നു് മെന്താപ്രതികരണം കൊണ്ടാണെന്നു വാസ്തവം

തക്ഷകൻ:—“എന്റെ കടിയോറവനെ ചികിത്സിക്കുവാൻ ഡോക്ടർ ശക്തിയുണ്ടെങ്കിൽ, ഞാൻ വിഷമമില്ലെന്ന വ്യക്തതയെ ഡോക്ടർ ജ്ഞാപിക്കുന്നതു കാണുമു. ഡോക്ടർ കാണുമ്പോൾ തന്നെ ഞാൻ ഈ ആൽ മന്ത്രിക്കരിക്കാം. മന്ത്രിശക്തികൊണ്ട് അതിനെ മക്ഷിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചാലും!”

കാശ്യപൻ:—“എന്റെ ശക്തി നിനക്ക് കാണാത്തതെങ്കിൽ, നീ ഈ മരം കടിച്ചു മുട്ടുമ്പോൾ, മരപ്പൊടി, അതു ഞാൻ ജീവിപ്പിക്കാം.”

ഇതു കേട്ട്, ആ ഉപേന്തായ തക്ഷകൻ ഉടൻ തന്നെ ചെന്ന് ആ ആവിനെ കടിച്ചു. കടിയോറാ ദാമിഷത്തിൽത്തന്നെ ഉഗ്രവിഷബ്രാഹ്മിയാൽ മരിച്ച് കഷ്ട മരകൊത്തുപോയി. ഏഴു വോളൻ സാമന്തൻ കാണുമു, എന്നായി തക്ഷകൻ.

വേഷവിധിത്താൽ ആ വൃക്ഷം ചെടും ചാമ്പലായി കിടന്നിരുന്നു. ആ സ്മരണയോ മൃച്ഛയോ വെച്ചു: “എന്റെ, തക്ഷക, എന്റെ വിദ്യാമരം വേഗം ഈ വൃക്ഷത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് നോക്കുക” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കാശ്യപൻ അതിനെ ചൂന്നുജീവിപ്പിച്ചു. ആ മരം കൂലിച്ചുവന്ന്, അതിൽ മുൻപാലം കൊമ്പുകളും ചില്ലകളും ഇലകളും നിറഞ്ഞു. ഇതുകണ്ട്, തക്ഷകൻ ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ വിദ്യാശക്തിയെ അഭിനന്ദിക്കുന്നതന്നെ ചെയ്തു.

തക്ഷകൻ:—വോളൻ സ്ഥിതിക്ക് ഈ ക്രിയ അസാധാരണമല്ല. എന്റെയും എങ്ങോട്ടൊക്കെയുള്ളവരുടെയും വിഷയത്തെ നിശ്ശേഷം ഓർക്കുവാൻ ഡോക്ടർ ശക്തിയുണ്ടെന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ, ഡോക്ടർ രാജസന്നിധിയിലേക്കു ചെല്ലുന്നത് ഏതൊരു വാക്കെത്ത ആഗ്രഹിച്ചാൽ? രാജാവിൽനിന്ന് കിട്ടുമെന്ന് വോളൻ വിചാരിക്കുന്നത് ഞാൻ തന്നെ തന്നെക്കാം. മുറിക്കാമെന്നു പറയുന്നതാൽ ആയുസ്സു നശിച്ചു ആ രാജാവിനെ ഇറുക്കിയിരിക്കുവാൻ, ഡോക്ടർ തന്നെ ശ്രമിച്ചാലും സാധിക്കുമോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ശ്രമം ഹിംസയായാൽ, ത്രിമോക്ഷമില്ല. വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന വോളൻ കീഴ്തി മരണമു മരണമു പോകും.”

കാശ്യപൻ:—“ചങ്ങത്തിന്നു വേണ്ടിയാണു ഞാൻ രാജസന്നിധിയിൽ ചെല്ലുന്നത്. അതു നീ തന്നെത്തന്നെ, ഞാൻ തൃപ്തിപ്പെട്ട് തിരിച്ചു പോയ്ക്കൊള്ളൂ.”

“ആ രാജാവിൽ നിന്ന് കിട്ടാവുന്നതെന്നു കാൾ അധികം ധനം ഞാൻ തന്നം. ഡോക്ടർ പോയേക്കുക എന്നു പറഞ്ഞ് തക്ഷകൻ

വളരെ വളരെ ദുസ്ത്ര കെട്ടിത്തൂട്ടിയ പക്ഷി ഒരു പ്രവാണനെ തിരിച്ചയച്ചു. മുനിശാപത്താൽ അദ്ദേഹം പൂർവ്വം രാജാവിനേ ജീവിപ്പിക്കുക അസാദ്ധ്യമെന്നറിഞ്ഞ് കന്യാപാൻ വന്ന വഴിക്കു തന്നെ കടങ്ങിപ്പോയി. തക്ഷകൻ ഹാസ്യാർച്ചമെന്തെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, അവിടെ ചെത്തിരിക്കുന്ന ഏല്പാഴകളെല്ലാം കഥയും മായകൊണ്ടല്ലാതെ രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ കഴിയപ്പെടുന്നവയെന്നു ഉടനെ തന്നെ ചില സപ്പങ്ങളെ വിളിച്ചു് അവരോട്, ജലവും മദ്യവും ഹവങ്ങളും കൊണ്ടു്, മുനിവേഷത്തിൽ രാജാവിനെ ഭരണ കാണുവാൻ പറകയും, തക്ഷകൻ അനുചാരകനെ പറ്റി ചോദിച്ചപ്പോൾ പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്തു. മുനിത്രാചികളായ സപ്പങ്ങളിൽ പാലം വെച്ചു ചാക്കുകയും രാജാവിന് സസന്തോഷം അംഗീകരിച്ചു് അദ്ദേഹം സന്തോഷിച്ചു. ആ ഹവങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രം താൻ എടുത്തു് കുറുകുപ്രദം അദ്ദേഹം മന്ത്രിമാർക്കു മറ്റും പങ്കിട്ടു കൊടുത്തു. താൻ കൊള്ളുവാൻ ചാഞ്ഞു. മുനിശാപംകൊണ്ടും ഭൃശ്ശിധികൊണ്ടും ചാക്കിയിട്ടു എടുത്ത വഴിയോരോ, അതിൽത്തന്നെയാണു് തക്ഷകൻ ചാലിച്ചുപോയി കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. കറുത്ത കണ്ണാളുള്ളി വിളം കറുത്ത ഒരു ചെറുകുട്ടി ആ വഴി അതിരേൽ പററിക്കിടക്കുന്നതു് ചെല്ലാവകയും അതു് കൈയിലെഴുത്തു് രാജാവിന് മന്ത്രിമാരെപ്പോഴു് ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞു. —

“നൂറുപ്രതി അസ്സുരന്മാരായാ, ഇവരായാ എ് വിഷയമില്ല. എന്നാൽ, മുനിവക്ത്രനെ സത്യമെന്നതിന്നു് തക്ഷകന്റെ പേരിൽ ഇദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും ചെയ്താൽ ഏതിന്നു് ദോഷമില്ലാത്ത വിധം മുനിശാപം മിശ്രയാക്കാനായിപ്പോൻ ഇച്ഛിക്കുന്ന വഴി.”

കാലപ്രേരണയാൽ മന്ത്രിമാരൊക്കെ ഒത്തു സമ്മതിച്ചു. മരണം സ്വീകരിച്ചു പരീക്ഷിത്തു് ആ ക്രമമേ തന്നെ കഴുത്താൽവെച്ചു് വിജയോന്മാദത്തോടെ ഉറക്കേ ചാർച്ചക്കു് അങ്ങിനെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക തന്നെ, തക്ഷകൻ സന്താനം തുടങ്ങിയ വെളിപ്പെട്ടു് രാജാവിനേ വരിഞ്ഞു ചുറ്റുകയും, കോരമാൻ പററിക്കൊണ്ടു് കടിച്ചു വിഷമേല്പിക്കയും ചെയ്തു.

രാജാവിന്റെ ഈ വിരക്തിയെ സമീപത്തർ ഭരണകാരിനേക്കുതാൽ വാവിട്ടു കരഞ്ഞുപോയി ചാമ്പന്തൻ ചിറൻ കേട്ടു്, പെരിച്ചോഴിപ്പോയ അമ്പർ, ചാമ്പന്തന്തായ, സിമന്തമേഖലയോടു കൂടിയ തക്ഷകൻ ആകാരമാഗ്നേയ ചെയ്ത പട്ടം കണ്ടു.

ഉഗ്രവിഷാഹിമാൽ ചരിക്കുമ്പോൾ, ശ്രീമന്തൻ മരണചോര വെന്തെറിഞ്ഞു അതിൽപ്പിന്നെ ചാമ്പന്തൻ മന്ത്രികളോടും പുരോ

ആ ശിഷ്യനേ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:—“വേഗം, നിനക്ക് ഞാൻ ഏതൊരു അഭിഷ്ടമാണ് സാധിച്ചിട്ടു തരേണ്ടതെന്നു പറയുക. നീ ഏതെന്നു യഥാർത്ഥം തൂങ്ങിക്കിടന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു വഴിക്ക് നാം പരസ്പരം സംപ്രീതരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. നിനക്ക് സർവ്വാഭിഷ്ട സിദ്ധിയുണ്ടാകും എന്ന് ഞാൻ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇനി, നിനക്ക് ഡിറേക്ടർ വീട്ടിലേക്കു പോകുക.” ഇതിന്ന്, “അവിടുത്തെ പ്രീതിക്കായി ഞാൻ ഏന്താണ് ആചരിക്കേണ്ടത്? യഥാശക്തി ഗുണഭക്ഷിണ ചെയ്യുന്നതിന് അവിടുത്തെ അനുഭവിപ്പേണമോ” എന്ന് ചോദിക്കുകയാണ് ഉത്തരൻ ചെയ്തത്. അപ്പോൾ വേഗം ആ ശിഷ്യനോട്, “ചീണ്ടും കറോനാൽ ഗുണഭവത്തിൽത്തന്നെ പാർക്കുവാൻ കൂവശ്യപ്പെട്ടു. ചിഹ്നാൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഞാൻ എന്തു ഗുണഭക്ഷിണയാണ് ചെയ്യുന്നത്? അവിടുത്തെ അഭിഷ്ടമാണ്? എന്ന് ഗുണവിനോദ് ഉത്തരൻ ചോദിച്ചു. ഈ അനേകം മറ്റുകിത്തട്ടങ്ങളായാൽ, ആവശ്യമെന്തെന്ന് അകത്തുചെന്ന് തരൻ പത്തുപത്തായി ചോദിക്കുവാൻ ഗുണ ഉത്തരനോടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾത്തന്നെ ആ ശിഷ്യൻ ഗുണപത്തിയേ കണ്ടു. ഇങ്ങിനെ ഉണർത്തു് —“ദേവി, ഡിറേക്ടർ വീട്ടിലേക്ക് പോകുന്നതിന് ഗുണ ഏനിക്ക് അനുഭവി തന്നിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ അഭിഷ്ടമാണല്ലോ ഗുണഭക്ഷിണ ചെയ്ത് ഡിറേക്ടർ കയ്യോടു ചേർന്നിട്ടു വന്നു വീട്ടിലേക്ക് പോകുവാൻ ചുണ്ണ് ഏനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്.”

ദേവി പോയി ചെയ്യുകയാണവിനെ കണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്ഭുത അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കണ്ഠപ്രവാഹമായി യാചിക്കുക അത് നീ ഇത് കൊണ്ടുവരണം. അപാസാധി ഇവിടെ ഒരു ചുണ്ണ്കുരുമുണ്ട്. അതിൽ ഒരു കണ്ഠപ്രവാഹം അന്നിത്തുകൊണ്ടുവേണം പ്രാപനം ഉണ്ടാവാൻ എന്ന് ഏനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്. അത് നീ സാധിച്ചാലേ നിനക്ക് ശ്രേഷ്ഠസ്ഥാനം കയ്യുളള” എന്നാണ് ഗുണപതിയുടെ മറുപടി.

ഉത്തരൻ ആ കണ്ഠപ്രവാഹം തരവിച്ചു ചേർന്നുകൊണ്ടു വരുവാനായി ഉദനത്തന്നെ ചുറ്റപ്പെട്ടുപോയി. മാഗ്നാഗ്രന്ത വെളിയ കാളയേയും, അതിനേൽ കയറ തിരിക്കുന്ന മഹാകാലനായ ഒരു ചുണ്ണ്നായും അദ്ദേഹം കണ്ടു. “ഏതോ ഉത്തരൻ, നീ ഈ കാളയുടേ ചാണകം തന്നെക്കൊ” എന്ന് ആ ചുണ്ണ്യൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞതിൽ ഉത്തരൻ വകുപ്പിച്ചു. വീണ്ടും ആ ചുണ്ണ്യൻ ഉത്തരനോടു വിളിക്കുകയും, ഈ ചാണകം ഉളിയിലേക്ക് സംശയിക്കേണ്ടെന്നും ഗുണപതി ഇത് തിന്നിട്ടുണ്ടെന്നും പറയുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം ചെന്ന് ആ കാള

യത്, നേരെ മറിച്ചു, വാക്ക് വെണ്ണുപോലെയും, മനസ്സ് നിശ്ചിതാ
 യഥാപോലെയുമാണെന്നും അവ ഭുജിക്കേ തന്നെ അറിയാമല്ലോ എനി
 കല്ലു ഏകയകാറിനുകൊണ്ട് ശാപം പിൻവലിക്കുവാൻ അാൻ
 കേണല്ല.”

ഉത്തരൻ:—“അന്നും അത്രയും അന്നയെന്നറിഞ്ഞിട്ട് അവി
 ത്തന് ഏതെന്നു സമാധാനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിശയമാണ് ശാപം.
 ആ ശാപംതന്നെ അടുത്തുണ്ടാക്കേ ക്ഷിച്ചുവെന്നതിന്നാണ്. അന്നും
 ഉച്ചത്തന്നെയെന്ന് തിട്ടപ്പെടുത്തുകയാണ് ആ ശാപം എന്നിൽ ഫലി
 ക്കയില്ല.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞു ഉത്തരൻ ആ കണ്ഡവങ്ങൾക്കുളളാഴ്ത്തി ഇതുകു
 ണ്ടിടേക്ക് നടന്നു. വഴിയിൽ ഏതൊ ഒരു ഭിക്ഷു ഇടയ്ക്കിടെ വെളി
 പ്പെട്ടും ഇടയ്ക്കിടെ മറഞ്ഞുപോയും, തന്നെ പന്ത്രണ്ടെന്നുണ്ടെന്ന്
 അദ്ദേഹം കണ്ടു. കടന്നു പോകുന്നതിൽപ്പിന്നെ, ഉത്തരൻ ആ ക
 ണ്ടവങ്ങൾ അവിടേയെത്താത്തതുവെച്ച് ജലസ്പർശത്തിനാക്കിപ്പു.
 അതു കഴിഞ്ഞ് തിരിഞ്ഞു പോകുമ്പോഴേക്കും, ആ ഭിക്ഷു ആ കണ്ഡ
 വങ്ങൾ ഏഴേതു് ഭാരി മറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ജലസ്പർശം ഇതേവേ
 മിനമുമാവും കഴിച്ച് ഉത്തരൻ ഭിക്ഷുവിന്നു അതിവേഗം പിന്തുടർന്നു
 ചെന്നു് ഭട്ടവൽ, പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചെന്നു. അപ്പോൾ, തക്കനാ
 യ ആ ഭിക്ഷു, സ്വന്തം ത്രാപം ധരിച്ച് ഉത്തരന്റെ പാദത്തിൽ നി
 ന്നു് അർപ്പിച്ചു, ഒരു വലിയ ഗുഹയിൽ കരഞ്നു് മറഞ്ഞു്, ആ വഴിക്ക്,
 നഗ്നരോകത്തുള്ള സ്വന്തംതന്നെ പ്രാപിച്ചു. ഉത്തരൻ ആ പാദ
 മേത ഒരു വിറക്കുകയോ കഴിച്ചു നോക്കിയതിൽ ഫലമൊന്നും ഉണ്ടാ
 യില്ല. ആ ഗുഹക്കുളളാൻ ഈ കഷ്ടപ്പാട് കണ്ടു് അദ്ദേഹത്തേ സ
 ഫായിക്കുവാൻ ദൈവത്താൻ തന്റെ വസ്ത്രാഭരണമേ നിശ്ചയിച്ചു.
 വസ്ത്രം ആ വിറക്കൽ പ്രദേശിച്ചപ്പോൾ, ചത്തു തുറക്കുവാൻ പ്രയാ
 സമുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം ആ ദാമത്തിൽക്കൂടി ഇറങ്ങിപ്പോയ് അറ
 മിറ്റാതേ പരന്നു കിടക്കുന്ന നാഗരോകത്തേക്കു. അവിടേ വെച്ച്
 അദ്ദേഹം സ്മരിക്കുകയോ നാഗരോക പ്രസാദിച്ചിട്ടുവാൻ ആയി
 നോക്കി. ആ യാത്ര വാഗ്ദാനകയാൽ വിശദിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ,
 നല്ലൊരു യന്ത്രത്തിൽ കണ്ടു സ്ത്രീകൾ വസ്ത്രംനെയുന്നതു കണ്ടു. ആ
 യന്ത്രത്തിൽ കണ്ടതും വെളിച്ചമുള്ള ആവകളാണ് ചേർത്തിരിക്കുന്ന
 ത്തു് ആവകളാൽക്കൂടി ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പന്ത്രണ്ടു് അര
 അളോളക്കൂടിയ ഒരു ചക്രവും അതിലുണ്ട്. അവിടേക്കുതന്നെ, ഒരു
 കതിരുകൊണ്ടു കൂടി ഒരു ചുരുക്കം നാഗങ്ങളും അദ്ദേഹം കണ്ടു. അ

വർദ്ധനവുമാം ഉത്തരൻ സ്മരിച്ചപ്പോൾ, സ്മരണയായിക്കിന്ന് ആ ചുരുക്കൻ ഹിന്ദവ അഭിഷേകനാണ് ?" എന്ന് അന്വേഷിച്ചു. അതിന്ന്, "നാഗങ്ങൾ എന്നിക്ക് വശപ്പെടണം" എന്ന് ഉത്തരൻ മറുപടിക്കൊടുത്തു. എന്നാൽ, നീ ഇത്ര കർമ്മയുക്ത ഗുഹാദർശത്തിൽ ഉറക്കുക? എന്നായി ആ ചുരുക്കൻ. അതാറുണ്ണു തന്നെ ഉത്തരൻ ചെല്ലപ്പോൾ, ആ കുതിരയുടെ ഏറ്റവും മോശങ്ങളിൽ നിന്നും അഗ്നിജ്വലമുരുവപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്, നാഗമോകം തപിച്ചു തൂങ്ങി. ഇതു കണ്ട് ഭയവും ഭിരവും വളർന്ന തക്ഷകൻ, ഉദ്വിഗ്നനായി, ആ കണ്ഡമെങ്ങും ഏഴുതുകൊണ്ടുവന്ന് ഉത്തരനെ കൊടുത്തു.

അന്നാണ് ഗുരുചരൻ വാങ്ങിയ ആ ചുരുക്കനും. ഇത്രയേറെ അകറ്റേണ്ടത് എങ്ങിനെയാണ് അന്നത്തന്നെ ഗുരുക്കൾക്കായി എത്തുകയെന്നറിയുന്നതുമോ ചുരുക്കുന്നിന്ന ഉത്തരനെ ആ ചുരുക്കൻ തന്നെ കണ്ടിട്ടുള്ളത് കയറി ഗുരുഹാജന മേക്കുകയ്ക്കു. ഗുരുചരനിന്നും കഴിഞ്ഞു, നെടുമുടി വേർപെടുത്തിക്കൊണ്ട്, കാലമായിട്ടും നിന്നുവെച്ചിരുന്നതന്നെ ഉത്തരനെ ശപിക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടു നിൽക്കുമ്പോഴാണ് ആ ശിഷ്യൻ കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ മുമ്പിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നത് കണ്ടത്. ആ ഗുരുചരൻ സംതൃപ്തയായി ഉത്തരനെ അഭിനന്ദിക്കുകയും അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. അതർപ്പിക്കുന്ന ആ ശിഷ്യനായ അയാൾ ഗുരുചരനെ ചെന്നുകണ്ട് നമസ്കരിച്ചു. ഇത്രയും കാലമായിട്ടും മുമ്പാകെയാൻ കാണുകയെന്നത് ഗുരു ചെല്ല ചൊല്ലേണ്ടത് കുറവായിട്ടായിട്ടാണെന്നുവെങ്കിലും സാക്ഷ്യങ്ങൾ മുഴുവൻ സവിശ്വരം പറഞ്ഞു. ഉത്തരനെയൊക്കെ അദ്വൈതകരങ്ങളായ കൗടന്ദൻ ഇന്നയിന്നവയെന്ന് ആ ഗുരു ഇങ്ങിനെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു.—

പ്രപഞ്ചവും, വിധാതാവുമാണ് ആ സ്രീകർമ്മ കർമ്മ നൂലുകർമ്മം. അയാൾക്കു നൂലുകർമ്മം പകരുകയാണ്. ആ വലം ചന്ദ്രന്റെ മാസങ്ങളാകട്ടെ സംവത്സരവും, അത് തന്നെ കിമാരൻ ആദ്യത്തുകയെന്നാണ് നീ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുക. ആ ചുരുക്കൻ മേലും, ആ കുതിര അഗ്നിയും, മാഗ്നറ്റിക് നീക്കം കാല മേലിറയത്തെയും ആ ചുരുക്കൻ ഏറ്റവും സമാധാനം ഇത്രമാണ്. നീ ജീവിച്ച മാണകം അത്രയേറെക്കൊണ്ടാണ്, നാഗമോകങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചിട്ടും നീ മരിക്കാത്തതാണ്.

ഇങ്ങനെ സന്തോഷപരിവൃത്തിയുണ്ടായതിൽപ്പിന്നെ, ഗുരുവിന്റെ സമീപത്തുമാണ് അനുഗ്രഹമെന്നൊക്കട്ടെ ഉത്തരൻ ഗുരുക്കൾ വിട്ടു ചെല്ലട്ടെ. തക്ഷകൻ അകിടണം ചതച്ചെന്ന്, തന്നെ ഇത്രയധികം

പ്രതികരണ തരണമാണ് ഉണ്ടെന്ന ചെമ്പയ്യയെത്തായുള്ളതെന്ന് അദ്ദേഹം തീർത്തറിഞ്ഞു.

ഏഴാം അദ്ധ്യായം. സപ്തസത്രം.

മുറയേയ്യരുടെ സുധിരം കളിക്കാലുള്ള പ്രതികൃതി വിചാര ഭരണ ഉത്തമൻ ഇളകി വിട്ടുപോയി, അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായ ദോഷ താപങ്ങൾ അടക്കമെന്ന് വരുത്ത നിശ്ചയിച്ചായി. സാമയത്തിന്റെ തളളൽകൊണ്ട് കൈകൊണ്ടിച്ച് പല്ലിവെക്കയും, ദോഷാധിക്യങ്ങൾ, കണ്ണിയിൽ കുളിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഉണ്ടെന്ന തരണ തന്റെ മന്ത്രിമാരെപ്പോലും വിളിച്ചിരുന്നതി, അന്നത്തെ കൃത്യമനുഷ്ഠനം ആ ചെറുപറ തുടങ്ങി.

ഏഴാമ്ക അട്ടൻ നിയുത്തം പ്രാപിച്ചത് ഏഴാമ്കയെന്ന് നി അറിയുകയും അറിയുമ്പോൾ ഒരു ദിന സപ്തമായ തക്ക കർ ഏഴാമ്ക അട്ടൻ കളിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന് ഉത്തമയ ചെമ്പയ്യ കഴിയു എന്ന് ഞാൻ തീർത്തുപോയിരിക്കുന്നു. ശ്രമംഗലം സുധാമനോഭതനാക്കി ആ ദോഷമാവ് ഏഴാമ്ക പിതാവിന്നേ നൽകിപ്പിച്ചത് എനിക്ക് ചെറു അവൻ വെച്ചു. അട്ടൻ കളിക്കുമ്പോൾ വന്ന കാശ്ചേരുന്ന പിന്നിടി പിച്ചയച്ചതാൽ ആ തക്കകർത്താ ദോഷം മുഴുവൻ വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട് കാശ്ചേരുന്ന കൈകൊണ്ടും, സുധാമനോഭതനായും കൊണ്ടും ഏഴാമ്ക അട്ടൻ ജീവിച്ചാൽ, ഒരു പാപിക്ക് പൊതു നാശമാണ് ഉണ്ടാകുക. ശ്രമംഗലം ശാപമുദ്ര ഏഴാമ്ക അട്ടൻ ദർശനം മറ്റൊരു. ആ ശാപത്തെ നിശ്ചയമാക്കുവാൻ തക്ക ശക്തി തക്കത്ത ഒരു കാശ്ചേരുന്ന ശ്രമംഗലം, അത്രമേൽ പണം കൊടുത്തു ശാപമുദ്രത്തിൽ മുഴുകിയോടെ മരിക്കിയയച്ച തക്കകർ തരണമാണ് ഏഴാമ്ക പിതാവി ന്റെ ദർശനം ഉണ്ടാവാൻ ആ ദോഷം ഉടൻ തരണ പ്രതികൃ ത്വ ചെമ്പയ്യയെ അടക്കിയിരിക്കുവാൻ എനിക്ക് വെച്ചു.

മുറയേയ്യരുടെ ഈ മനോഹരമായ മന്ത്രിമാർ അനുഭവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം സപ്തസത്രം നടത്തുവാൻ കാപ്പ കെട്ടുകയും കൊല്ലമുട്ടുകയും ചെയ്തു. യജ്ഞകർമ്മവ്യാപകമായ പ്രതികരണമുണ്ടായ പദ്മരാമിന ന്നാലെയും ഉടന്നതെന്ന വരുത്തി, അപമാദ് ആ ദോഷമാണെന്ന് ഇങ്ങി ന്ന പറഞ്ഞു. — ഏഴാമ്കനായ തക്കകർ ഏഴാമ്ക അട്ടൻ കൊ ന്നതിന് ഞാൻ പ്രതികൃത ചെമ്പയ്യൻ നിശ്ചയിച്ചു കിടന്നു. അ ത്ത് ഏഴാമ്കയാണ് ചെമ്പയ്യയെന്ന് നിശ്ചയം തരണ വിധിക്കണം ആ

തക്കകർന്ന അലർന്ന ചെങ്കുത്തു കൂടി അഗ്നിയിൽ ഹോമിക്കേണ സമ്പ്രദായം നിങ്ങളുടെ അറിയാമെങ്കിൽ, അന്നാൻ ഇവിടെ ചെങ്കുത്തു അത്. മറ്റേതാ അല്ലെന്നു വിചാസനയിൽ മെലിപ്പിച്ചതിന് ചക്ക മായി അവനെയും അതുപോലെ തന്നെ തീർച്ചിട്ട ചുട്ട ചെറുതി അന്നാൻ.

ഇന്നാരുമേതാ ഇതൊന്നാ സപ്തസത്രംകൊണ്ട് സാധിച്ചി ക്കാം എന്നു ഭക്തപിതൃക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ചിന്നിട്ട്, സത്രം തുടങ്ങിയവർ മറ്റു തന്നെ താക്കസിച്ചിട്ടു. ശാസ്ത്രമെന്നപ്രകാരം, ആ യജ്ഞത്തിന് വേണ്ടുന്നതൊക്കെയും തയ്യാറാക്കി. സത്രംഗാല റിവിപോലേ അളന്നൊപ്പിച്ചു നിൽക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, ഗാലാ നിമ്മാണ ഘട്ടത്തിൽ അല്ലെങ്കൽ ഭന്നിമിത്തമുണ്ടാകുകയാൽ, ആ യജ്ഞത്തിലെ സൂത്രപ്രകാരം സൂത്രം, പ്രസ്തുതസൂത്രം സമ്പൂർണ്ണമാകുന്നതിന് മുമ്പ് മൂടങ്ങിപ്പോകുന്നത് മിക്ക മേന്നം ചെയ്യേണ്ടതായി. ഇതിനാൽ മൂടാമെങ്കിൽ, ഗാലാളിൽ അതും കഴഞ്തി പിതേ തെന്ന് അതുകൊണ്ടു, മൂടും കടമ്പാലികളു നിൽക്കി.

ഇങ്ങിനെ, സപ്തസത്രം യഥാവിധി അർക്കം വു. യജ്ഞകർമ്മ അവയുടെ കടമ അപോലേ അർക്കം വു. കർമ്മകാലം തിരിച്ചിൽ മന്ത്രപൂർവ്വം ഹോമം തുടങ്ങി അതോടു കൂടി ആ ഹോമത്തിൽ, ചെങ്കുത്തു റിന്നം പാക്കുന്നതില ചെങ്കുത്തു പാക്കുകയും കൂട്ടം കൂട്ടമായി ചെങ്കുത്തുറായി. വിവിധഗണ്യങ്ങളോടും വിവിധഗണ്യങ്ങളോടും കൂടിയ നാഗങ്ങൾ ബാലസുരയോടും കൂടാതെ അതിലും പതിനാലര വായി ചീറിയും, കൂടിയും ചെങ്കുത്തു വെട്ടി വെട്ടുകൊണ്ട് തിരിച്ച് റിന്നം ചെങ്കുത്തായി. അടങ്ങുന്നതും, മൂടാലിമിത്തം, പട്ടണത്തിലിത്തം, കെട്ടുറിയത്തം അഗ്നിയിൽ ചെങ്കുത്തു ചെങ്കുത്തു ചെങ്കുത്തു. നീട്ടുറിയകൾ കൂട്ടം, മേയ്ക്കുറിയകൂട്ടം, മീടാമുതലായ ഹോമസപ്തങ്ങൾ മറ്റു മറ്റുതെ മേലിട്ടു തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവയുടെ മേൽപ്പൂ ചെങ്കുത്തു ചെങ്കുത്തു, അന്നാൻ തിന്നുളള ഗണ്യം സൂത്രം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടിൽ അപോലേയി മേയ്ക്കുറിയ ചെങ്കുത്തു നാലു നവയുടെയും, അന്നാൽ നീട്ടുന്നവയുടെയും, ആ അഗ്നിയിൽ കിടന്ന് ചെങ്കുത്തു നവയുടെയും മീടാമുതലായ മേയ്ക്കുറിയ സപ്തസത്രത്തിന് ഹോമമുതൽ അപോലേയിലായ തക്കകർ പൂക്കുന്ന വിവരമെല്ലാം ഗ്രഹിച്ചു മേയ്ക്കുറിയ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ, സംഗ്രീതനായിരുന്ന ഇത്രാ, ലോ വേക്കുന്നത് മേയ്ക്കുറിയത്തുകയും, ഇതിലുപയോഗിച്ചു ബ്രഹ്മാവിനെ പ്രസാധിച്ചിട്ട്, സപ്താ

സമാക്ഷണത്തിന്, സദസ്യത്വം അഭിമതംപോലെയും, ആസ്പിക്ടന്റെ അഭിപ്രായംപോലെയും ആ സപ്തസത്രം ആ അദ്ധ്യായത്തിൽ അങ്ങനെ നിർണ്ണയിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആസ്പിക്ടർ അങ്ങനെയൊരിക്കലും യാതൊരു തർക്കവും സമർപ്പിക്കുന്നതിനായി തീരുമാനിച്ചു. യാതൊരു നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നതും, ആ കർമ്മത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തിയെ അല്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങളെ അല്ലെങ്കിൽ യാതൊരുവരും സമ്മാനിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ആസ്പിക്ടറോട് പ്രത്യേകം സൽക്കരിക്കുകയോയി. തന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും മറ്റൊരാളിൽ നിന്നും തന്റെ മുമ്പാകെ നിൽക്കുന്നതും ശാപകരം തീർന്നു. മറ്റൊരാൾക്ക് കിട്ടിയതിനെക്കാൾ നല്ലതായി വാസ്തവിക സന്തോഷം അറിയിക്കുന്നതായി.

എട്ടാം അദ്ധ്യായം. ഒറ്റവംശം.

இருவருள்ளுள் புகழ், சாத்திரமொழியும் கைகொண்ட மெல்லு
லாலைகள் துற டூய்குவணிவாள் அன்புமேல் இருந்தும், புகழ்
வருவம் பூவுண்டியை பூவுண்டியுடனாகி கைதாழ்ந்தும் நுழைந்த
ள் தாள் பரவுணர்வு:—

ബ്രഹ്മാനന്ദനായ ഭട്ടാമഹർഷി ചുരുമൊഴയെ വേറൊരുകാരും ആരേഖി യഥാകാലം ഗർഭിണിയായി മൃതയുകയും ചെയ്ത അന്നേരം നാറും ഭട്ടാമഹർഷി കളിക്കുവാൻ പോയിരുന്നപ്പോൾ ചുരുമൊരു ഏകദേശ രാക്ഷസൻ ആശ്രമത്തിൽ വന്നു കയറി, അവിടെ അവൻ ചുരുമൊഴയെ കണ്ട് കാമാന്തനായിത്തീർന്നു. ദൈവപീഡ മൂർച്ഛമായി വർദ്ധിച്ചു വലഞ്ഞപ്പോൾ തുടങ്ങിയ ആ ചുരുമൊരു ഭട്ടാമഹർഷിയെ അപഹരിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു തിരിച്ചപ്പോൾ, ഇതിനുമുമ്പ് ചുരുമൊഴയെ ഈ രാക്ഷസൻ വഹിക്കുന്നുണ്ടായിട്ടുണ്ട്, വിധിപോലെയുള്ള വിവരമായിത്തന്നെ അത് പിന്നീട്, ചുരുമൊഴയുടെ അച്ഛൻ ആ ദൈവിയെ ശരിയായ വഴക്കുകളോടു കൂടി ഭട്ടാമഹർഷിയെ പരിശോധിച്ചു. തന്റെ കാമിനി കൈവാഴ്ച പോയതിൽ കലശലായ പകയോടു കൂടിയാണ് ചുരുമൊരു നാറും പോക്കി വരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ആ ദൈവിയെ തന്നിച്ച് കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയുകയും, അവിടെ ദൈവമുഖമുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്തയാൾ രാക്ഷസൻ സ്വന്തമായിത്തന്നെ. തന്നോടുകൂടെ, ചുരുമൊരുമരണത്തിനായി മുന്നിന്നുപോയി അവൻ ആ ആശ്രമശാലയിൽ കെട്ടിയെറിയുന്ന അഗ്നിയെ കണ്ട് തന്റെ സംരക്ഷണ തീക്കുന്നതിലേക്ക്, ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു—

കുറേ ഫലിപ്പിക്കുന്നല്ലോ അവരുടെ ആഹാരം. ഇങ്ങിനെ ദൈവമുഖ
മായ ആൻ സർവ്വകക്ഷകനാകുന്നതെങ്ങിനെ?"

ഭൂമിയിലേക്ക് അഗ്നി ഇത്രയും പരത്തൽക്കുറവുണ്ടെങ്കിൽ, അത് ആരേ
യും തന്റെ ശക്തി ഏതെന്നും മോക്ഷത്തെ മോക്ഷപ്രാപ്തിയെ നിയമ
തിച്ച്, തന്റെ മേൽപ്പട്ട തന്നെത്താൻ ചർച്ചചെയ്തു തന്നിരുന്നു,
അഗ്നിമോളം, തന്നെ, സത്രം മുതലായ ക്രിയകളെല്ലാം മുറുപ്പി
ച്ചായി. തീയില്ലാത്ത ജനങ്ങളെല്ലാം വെക്കുകയും സർവ്വതരങ്ങളും
നിശ്ചിതങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ, മോക്ഷികൾ ആവ
ശ്യപ്പെടുകയാൽ ചിത്തമോർ അഗ്നിയെ വെച്ചിച്ച് സാന്നിധ്യം
കൈകളാൽ കൊണ്ട് വെച്ചിച്ച് ഇങ്ങിനെ ചാഞ്ഞു. .

നീയുടെ മോക്ഷത്തെ സ്രഷ്ടാവും, കൈകളും സംഹരിക്ക
യും ചെയ്യുന്നത് ക്രിയകളാലും നിന്നു. നിന്നു മോക്ഷത്തെ
ക്രിയാഹീനമാക്കുന്നത് മോക്ഷശാസ്ത്രത്തിനായ നിന്നു. ഇത്രയും
ശ്രമമുണ്ടായത് ഏതുകൊണ്ടാണു നീ സർവ്വകക്ഷകനും ഉപകരിക്കുന്ന
വനും, സർവ്വതരങ്ങളിലും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നവനാണു്. നാനാമുഖ
വിവിധഭാവങ്ങൾവഴിക്ക് നീ നിശ്ചയമായും സർവ്വകക്ഷകനായില്ല.
എന്നാൽ, നിന്റെ ശൈലി സർവ്വതരങ്ങളും കൈകളാലായി വരും.
ഇതിൽ നീ സമാധാനിച്ച് മുനിവാൻ സത്യമാക്കുക."

അഗ്നി അങ്ങിനെത്തന്നെ സമ്മതിച്ചു. അപ്പോൾ പ്രകാശം സൗ
ഖ്യമായി, മോക്ഷം ക്രിയമുണ്ണമായി, ഭൂമിയിൽ ശാപം നഷ്ടമായി
മാകുന്നതായി.

ഭൂമിയിൽ ചുവന്ന നാശമാനീയമായ ചെന്ന് അതിമോക്ഷ
മായതെല്ലാം ഏകദേശം. നീരാസനത്തിൽ സ്പർശമോക്ഷം നിശ്ചയ
നായി, മോക്ഷാഗ്രഹണനായി, സ്രഷ്ടാവാകുന്നതിൽ അമോക്ഷം സ്ഥിതി
ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ, ചെമ്പറും ചെമ്പറപ്പോൾ, ചുറ്റും മുളച്ചുപറന്നു
കളിക്കും ആ യോഗിയെ ചുറ്റിവെക്കുവാനായി. കൂടേണ, ആ
യോഗിയുടെ മേൽ മുഴുവൻ, ചുറ്റിനിൽക്കുകയും, ചുറ്റും പിതൽ
പിടിക്കുകയും ചെയ്തു. പലും മൺകട്ടയായിത്തീന്നു. ഇക്കാലത്തെങ്ങ
നാൽ ശത്രുക്കൾ മോക്ഷം നൽകാൻ കളിക്കുവാനായി സചലമായും
വന്നു ചെന്നു. നാലായും മോക്ഷമോക്ഷകളായ ആ മോക്ഷാഗ്രഹണ സുക
സ്ത എന്ന പേരിൽ ഒരു മകൻ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ആ മോക്ഷമോക്ഷി മിശ്രാ
രണ വിദ്യയിലായി, തോഴിമാരെക്കൂടി, മരണിയമായ പ്രകൃതി
വിചാസം കണ്ട് മരിച്ചുകൊണ്ട് ചുറ്റി നടന്നു. മോക്ഷവനത്തിലും,
സെന്റർത്തിലും, കൈകളിലും തികഞ്ഞ ആ മാനിനി വെക്കുന്നു

ഉൾ ചുറ്റും നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ചെറുചിത്രകര ഓടിച്ച് ആ നദീതീര
 അരിൽ കൂടിയില്ല. തോഴിമാരിൽനിന്ന് അകന്ന്, ഒരു പുറത്തുകിട
 മാത്രം അണിഞ്ഞു, ചത്ത ചിത്രമാണ് ചമഞ്ഞു, അങ്ങിനെ ഏകയ
 യി വിജയ പ്രദേശത്ത് മുന്നെക്കൊടിപോയെ വിട്ടു എന്ന അവരൂ
 തചസപിയും തേജസപയുമായ ചുവന്നൻ കണ്ണ് ആരെന്നറിയുവാൻ
 വിട്ടില്ല പോയല്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ നേർ നല്ലും തീരമ മന്ദി
 യ്തി എന്നതിനാൽ അവരും അതു കേട്ടില്ല. അവരും അയർക്കെല്ലാം
 ചുറ്റി നടക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക്, ഒരു ചുവന്ന പയൽകൂടി ചുവന്ന മേ
 ങ്കിയുടെ വാത്രത്തിൽ ഉൾ ചെല്ലുകൊണ്ടു വന്നിരുന്നു കണ്ണ് കേരളകം
 വളർ "ഇങ്ങനെയൊരു സ്വഭാവം" എന്ന് അതുതാഡികൃത്താൽ
 തന്നെത്താൻ ശബ്ദം ചുട്ടു, ആ രണ്ടു കണ്ണുകൾക്കും ഒരു മേൽക്കൂട്ടം
 കണ്ണിത്തുളച്ചു വാക്കു ഏറ്റവും ചുരുക്കത്താൽ അറിയുവാൻ
 കഴിയാത്തതാണ്. സകന്യ ആ സ്വഭാവം വെട്ടു ജ്വലിക്കുന്ന മധ്യത്തി
 ലേക്ക് പോകയും ചെയ്തു. തന്റെ കണ്ണിൽ മുളകൊണ്ടു കത്തുക
 യാൽ കേൾക്കും കൂടിയ ചുവന്നൻ ശബ്ദത്തിലൂടെ കൈവന്നിത്താൻ മല
 മൂത്രത്തിൽ അടങ്ങിയപോകമല്ല എന്നു ശബ്ദം. ഇത ശാപത്താൽ ഭേ
 ള്യാക്കപ്പെട്ടു മൂത്രവും മലവും അടങ്ങി മലർ വീശ് കഷ്ടപ്പെട്ടു തു
 ണ്ടി. ഇത് പ്രകൃതി കേവലത്താലുണ്ടായ ദൈവമൂലം, മലർക്കേവ
 ത്താലുണ്ടായ ശാപമാണെന്ന് നിർണ്ണയിച്ച്, ചുവന്ന മനിയെ ആക്ക
 ണ് ഉപദ്രവിച്ചതെന്ന് ശബ്ദത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ ആരും
 അപരരോടല്ലെന്ന് അറിയത്തക്കതല്ലിന്നേ അദ്ദേഹം ബന്ധമുണ്ടായ
 അരിൽ കടന്ന് ആ കററകാരനോ തേട തുടങ്ങും കൈവന്നിത്താ
 ണ്ടായിരിക്കുന്ന സങ്കടം കണ്ണു വെക്കുന്നതായതിന്ന് സകന്യ അച്ഛ
 ന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്ന് അപമാനം നി താനാണെന്ന് ഏറ്റുവാങ്ങിയതു. —
 "അയാൾ നദീതീരത്താൽ ചുവന്ന നടക്കുമ്പോൾ, ഒരു ചുവന്നിട്ടു ഏതോ
 മേൽക്കൂട്ടം മുന്നെത്തുളങ്ങ ചെല്ലുകയെന്നതു കണ്ണു. അത് മിന്നാമി
 ന്നൊരു രിക്കമോ ചുവന്ന സംശയിച്ച് അയാൾ ഒരു മുളകൊണ്ടു കണ്ണി
 നോക്കുകയുണ്ടായി."

മകൾ പറഞ്ഞതു കേട്ട്, ശബ്ദത്തിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ആ ചുവന്നിനെ
 കിടപ്പുകൾ പോലും അയർക്ക, തപോവൃദ്ധനും വയോവൃദ്ധനുമായ
 ചുവന്നനെ കണ്ണ്, തന്റെ മകൾ ചെറുപ്പമാകയാൽ അറിയപ്പെട്ട
 കൊണ്ടുചെയ്യുമ്പോൾ കററം കടമ കേണമെന്ന് മലയാൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

"അവളുടേതേ മകൾ അഴകു നേറിയ അ നല്ലു നേർ യും തള്ളിച്ച
 യാൽ മതമറന്ന് താണതാണ അതേ മകൾക്കുവാൽ ഏതെൻ കണ്ണിൽ

[illegible]

പ്രവണത യുവാവിനുള്ളതാകണമെന്നു കേട്ട്, അപ്പാതി
കൈസ്സസ്ഥിനപരം ആശ്രമത്തിൽ വന്നു. അവിടെ, സകന്യയും
പ്രവണനും ദേവനാരുണരപ്പോലോ, വളങ്ങുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ, ദേവ
കം മുഴുവൻ തന്റെതാക്കത്തുപോലെയുള്ള സിന്ധാക്കര ആരാ
ധനാണമായി. അത്രയും ആചാരം തന്നെ രാജകുടുംബത്തിലായി.
ആ ദേവന കഴി പ്രവണൻ യഥോപദേശം സർക്കരയ്ക്ക് പ്രദാനം
കളാൽ സമാധാനം പ്രവണനായി, അപ്പാതിനകൾക്ക് താൻ കൈ
യ്ക്കുതന്ന വാക്ക് സമാധാനം വന്നായി, ആ രാജാവ് തന്നെക്കൊണ്ട് തന്നി

[illegible]

നിന്നു രംഗത്തുണ്ടാകുമ്പോൾ, മഹാഭാരതമൊത്തം കൈകൾ നീട്ടി, കല്പാ
ന്തകാലമനുഭവപോലെ ഇപ്രകാരം വക്ത്രം തുറന്ന്, സൂര്യചന്ദ്രോപമ
മായ നേത്രങ്ങൾ അത്യഗ്രം തുറിച്ചു, ഇടിക്കുനൽപ്പോലെ തിളയുന്ന
ജിഹ്വയാൽ മുഖം നക്കിക്കൊണ്ട്, വിശ്വപത്തു മുഴുവൻ വിഴുങ്ങുവാൻ
ചുരുപ്പുകുറുപ്പുവാൻ കിരണമായി, ഘോരരൂപമായി, ഭോക്താകേ
രശബ്ദമുറുർ ഭാഗ്യനായി ഗർജിച്ചു അവൻ കോപോൽക്കനായി ഇ
ന്ദ്രന്റെ നേരെ പാഞ്ഞു. തന്നെ വിഴുങ്ങുവാൻ അന്തരമനുഷ്ഠാലെ
യെന്നുകൊണ്ടു വരുന്ന മരണ കണ്ഠ, മുമ്പുതന്നെ ഉരുസുംഭാഗാൽ
വിവരനായ ദേവേന്ദ്രൻ നാലവിട്ടു ചേർന്നു, വരണമുണ്ട് നാടി
നനമുക്കൊരു ചുവന്നതെന്നു ശരണം പ്രാപിച്ചു.

ഈ മുതൽ അശ്വമേധിനിവേന്ദ്രൻ സോമർഹർത്തനായവരേ
ക്കാൽ അതു സമ്മതമായിക്കുന്നു. ഇനി, അവിടുന്ന് എന്നിൽ പ്രസാ
ദിച്ചാലും! അദ്ദേഹത്തെ ഏകതാത ഉദ്യമം നാലു പലമായിപ്പോകയി
ല്ലെന്ന് ഏനിക്കു യാതൊരു അവിടുന്ന് തുടങ്ങിയ കർമ്മം മോളയാകയി
ല്ലെന്ന് അറിയാതെല്ലാ മോൻ ഏതെങ്കിലും നന്നായി അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ
സോമർഹർതാക്കി, ആ പഴയ അവരേണു പ്രാപ്തം കിരണവിഷയ
മാവേണമെന്നു കരുതി, മോൻ അവിടുത്തെ വിജ്ഞാനം നേർ ജപിപ്പി
ച്ചുവർത്തവെന്നുമുളളു.

ഇങ്ങിനെ, കേണു താണു ചരഞ്ഞു നല്ലൊരു ഇന്ദ്രനെ, ഭക്തക
ളെ ചുവന്നു കൃത്യമുദേ ഘാധനയിന്നിന്ന് മൂക്കനാക്കി വട്ടു. അതി
ൽപ്പിന്നെ, അദ്ദേഹം സ്വന്തം സൂര്യനായ ആ മരണ സോമനെ
ക്കൊന്നും, സ്രീനീലം, നായാളിമം, മൂതിലം മരണയി മോലിച്ചുകൊ
ലെയ്ക്കു. ഏന്നാട്ടു, ശബ്ദത്തിലൊക്കെക്കൂടി യജിപ്പിക്കയും, ദേവന്മാർക്കു
ന്നുപോലെ അശ്വമേധിനിവേന്ദ്രൻ സോമം നൽകുകയും ചെയ്യും. അതിൽ,
ശബ്ദത്തിലും കിരണനീലം ചരിതനാമിങ്ങിനെ.

ഈ ചുവന്നമോഷ്ടമുദേ പെരുന്നാണ് തന. മരണനാ
ഈ മുനിക്കൊണ്ട് സൂര്യകേരമുനിയുടേ ആശ്രമംഗത്തു വെച്ചു,
രൂപമാവെണ്ണക്കാൽ പ്രഭാതമായി തിളയുന്ന പ്രഭാതയെ
കണ്ഠ കമാതുന്നായിക്കിട്ടു. ഈ പ്രഭാതയോടെ, വിജ്ഞാന
സ്വർഗ്ഗാണനായ വിശ്വാസ്യവിൻ മേനകയിലുണ്ടായ ചന്ദ്രി
യരണ്. ഗർഭിണിയായിച്ചുടത്ത മോക തന്റെ ഗർഭത്തെ സൂര്യ
കേരശ്രമത്തിന്നൊക്കെയുള്ള നീതിയെന്തു കൃപയോ, രൂപയോ ക
രണ്ടു കൈകൾ തന്റെ പാളിത്തമോടായി. ആ കട്ടിയെ ചന്ദ്രനീ
ലനായ സൂര്യകേര മോഷ്ടി കണ്ഠ ഉള്ളവിവാൻ ആശ്രമത്തി

മേൽ ഏകദേശകാണു വന്ന് സ്നേഹപൂർവ്വം ചോന്നിപ്പലത്തി. ആ
ജന്മകൃതത്തിൽനിന്നു ആ ചെങ്കൽപെരുതൽ വളന്നുവന്നു. ജാതകർമ്മ
ലക്ഷ്യമല്ലാം സൂര്യകേന്ദ്രൻ വിധിചോരേ നവയുഗം ആർക്കും
പ്രമേയം യുഗം ചേർ കൊടുത്തു. ഇത കന്യകയെ കണ്ടു കാരവിലെ
നായ തന്നെ തന്നെ തന്റെ ജന്മകൃതത്തെ മന്ത്രങ്ങൾ വഴിക്ക് പിതാ
വർന്നു ഗ്രഹപ്പിക്കയും, അദ്ദേഹം സ്വപുത്രനായിട്ട് പ്രമേയമായ
അമ്മയായാൽ സൂര്യകേന്ദ്രൻ അതന്നു വഴിപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ന
ല്ലൊരു തുടങ്ങുന്നതിൽ വാവാഹരിയകൾ അർപ്പിക്കുവാൻ നിർമ്മാ
നമു ചാണ ഗ്രഹണ മുഹൂർത്തം സമീപമു തുടങ്ങിയ നേരമായി, ആ
സാധനത്തെ മന്ത്രങ്ങൾ തന്നെ തോടുകൾക്കു കീഴിൽ അമ്മയ്ക്ക് ക
ളിച്ചു സൂര്യനടന്നുവരി, ആ വഴിക്ക് വാങ്ങുന്ന ഉറപ്പു കിടക്ക
ന്ന ഒരു സൂര്യനെ ചെങ്കൽ ചെന്നു ചെട്ടിപ്പോയി ഒഴുവാക്കേതി
യാൽ ഉറപ്പു വന്നു ചെങ്കൽ തന്നെ ആ കന്യകയ്ക്ക് ചാമ്പിന്റെ ആ
കാഴ്ച കണ്ടുൻ കഴിഞ്ഞല്ല ചെട്ടുകെണു ഉറപ്പു, ആ സൂര്യ
വക്കു കിന്നിരുന്ന തന്റെ ചെട്ടുകൾ, അതാണു വെളുന്ന ആ കന്യക
യുടെ ശരീരത്തിൽ കത്തിയവൾ. ആ നാളുകളിൽത്തന്നെ ആ കമ
നിയാൾ വെങ്കൽ വിട്ടു വെങ്കലമായ കമലാലി കെട്ടു കരവാളി
യ്ക്ക്, ദീപ്തതാഴെപ്പോ ചെന്നു തന്നി, പൂർവ്വകാലത്ത് അഴിഞ്ഞുവ
ന്നത്, ബന്ധുജനത്തെ ദുഷണ മനോഹ, ന മേൽവായി കിടക്കുന്ന
ആ കന്യകയുടെ ആ നാള, കണ്ടുന്ന പരമമഹിമ കായിപ്പിക്കുകകി
മു, ഉറപ്പു കിടക്കുന്ന പരമമഹിമ, ആ നിമിഷവും ആകാശ
ജന്മയാൽ അവിടെ ആരും മറന്നിട തന്നെയാലിരുന്നു വെങ്കൽ നിമ
ത്തു വിടുന്നതു കടക്കുന്ന ആ കന്യകയുടെ കണ്ടു സ്വപുരകേന്ദ്രം
തന്നെ മഹാലിനും അപ്പുൻതെളുപ്പാൽ കണ്ണിൻ വാത്തു തന്നെ മന്ത്രം
ആ സംഘടനയിൽനിന്നു നേരം മേൽവേ അകലേയത്തോ ചോകയാ
ൻ ചെയ്തു

പ്രമേയം വിശ്വാസത്താൽ ആ മനിക്കാകാർ കരകാണാത്ത
ശോകത്തിൽ ആണ്യോയി, വിജ്ഞാപനത്തെ ചെന്നിരുന്നു വാവി
ട്ടു കരയുന്നതാണ് തന്നെ ചോവയ്ക്കു. ആ ദുഷ്ടതയ്ക്കു കാട്ടിത്തള്ളിൽ
കണ്ടു തന്റെ കാമനിമയ മന്ത്രത്താൽ ചെങ്കൽ കേണ പാത്തു ക
ണ്ടു തുടങ്ങി.

എന്നെയും ബന്ധുജനത്തെയും ദുഷ്ടതയ്ക്കു തന്നി, അല്ലെങ്കിൽ, ഏ
തെൻ മിഥുനാഥ വെങ്കൽ മണ്ണിൽ വീണു കടക്കുന്നു! ഇതിലധികം ഏ
തൊരു മേൽവേദമോ അല്ലെങ്കിൽ വാത്തു തന്നെ മന്ത്രം മാന

വും ഗുരുവായൂരും ചെമ്പുതുരുത്തിയും അതിനോട് ചേർന്നായി എറണാകുളം ജില്ലയിൽ ജീവിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം മുമ്പ് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തുനിന്നും തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ പേര് എറണാകുളം ജില്ലയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നും അദ്ദേഹം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ പേര് എറണാകുളം ജില്ലയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നും അദ്ദേഹം അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ, തന്റെ കാമിനിയെ രാജ്ഞിക്ക് അറിയിക്കുന്നതു കേട്ട് അന്നുതന്നെ പൂജാ ദേവദൂതൻ ആ കാട്ടിൽ വന്ന് ആ രാജാക്കന്മാരെ സമാപരിചരിച്ചു.

[illegible]

മുനി, — മേലുകുപ്പിനായിട്ട് ആ ഉപദേശം ഒഴിവാക്കാം? അത്ത് തൊൻ അന്നേച്ചി വെക്കുവല്ലേ? അവൻ ചുറ്റേന്ന ഈ നേപ്പാളംപ്രദേശത്ത് നന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്യും!

[illegible]

കു. അ. — ഭരണാധികാരി അഭിമാനത്തോടെയും, വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പരീക്ഷ എഴുതാൻ സൗകര്യം ഒരുങ്ങാത്തതും, ആരംഭത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്

[illegible][illegible]

മായ പ്രചാരവും ആദ്യം പരസ്പരം ഫിതാനവത്തികളായി മരിച്ചു സുഖിക്കയും ചെയ്തു.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞ ഉടനേരത്തേ, തമ്മ സപ്പസംഹാര പ്രതം കൈകൊണ്ട് വലിയൊരു ഗദയെന്ത, പുത്തുചെട്ട ചാവുകളെയെല്ലാം അപ്പുനായ തല്ലിക്കൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങി. അക്കാലത്തോടുകൂടി, ആ മുനിക്കോമൻ ഒരു വേദപാരമ്പര്യത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ അക്കാലത്തെ കിടക്കുന്ന ഒരു മുതുകൻ ചേരയേ കണ്ട്, ചകവുണ്ട് അതിന്റെ നേരെ കാലമണ്ഡത്തോടൊത്ത തന്റെ ഭണ്ഡാര്യമാരോടുകൂടി. ആ അടി തടഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു ചേര തിരുവനോട്ട് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു:-

“അവിടുത്തെക്ക് യാതൊരു തൊറ്റും ചെമ്പുളിപ്പാത്ത പുറന്ന എന്തിനാണ് അവരാണ് ഇത്ര മേഷ്യപ്പെട്ട് കൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങുന്നത്?”

തമ:-“എന്റെ പ്രാണപ്രിയയേ മുറവാമ കൽ ചാവു കടിക്കുന്നതായി. അന്നു മുതൽ സപ്പകലത്താത് ചിറക്ക് ചോരയിലേക്കു മുണ്ട്. എന്തുചെയ്യണ ചാവുവെന്നെയല്ലാ തല്ലിക്കൊല്ലുമെന്നാണ് എന്റെ ഹൃദയം. അതുകൊണ്ട്, നിന്നെ എനിക്ക് കൊല്ലാതെ കഴിക്കയില്ല. നിന്റെ കഥ ഇതാ അവസ്ഥാനി മൂ.”

ചേര-“അല്ലയോ വിദ്വാന്മാരേ, നുഷ്ടരേ കടിക്കുന്ന സപ്പങ്ങൾ വേറെ വസ്തുത്തിൽ ചെട്ടവയാകും. ചാവാനേ, ഒരു ചേരപ്പാവ്. ആകൃതി പാമ്പാതർന്നുചേരവയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു ഇദ്ദേഹയേ അവിടുന്ന് കൊല്ലരുത്. ചാവനപ്പുക്കളെയും, സുഖഭാവങ്ങളെയും കരകണകിൽ ഗണിക്കുന്നവയാണ് ചേരകൾ അങ്ങനെയുള്ള ഇദ്ദേഹനെ ധർമ്മക്കനായ അവിടുന്ന് കൊല്ലരുത്.”

ഇദ്ദേഹപ്പാവ എങ്കൽ ഒരു മീൻ മുനിയായിരിക്കാമെന്നു സംശയിച്ച് തമ്മ അതിന്നു കൊല്ലാതെ വിട്ടു. ചോപം വെടിഞ്ഞ് പ്രശാന്തനായിത്തീർന്ന തമ്മ ആ ചേരയുടേ യുദ്ധത്തേപ്പറ്റി ജിജ്ഞാസയോടെ ചോദിക്കയാൽ, ആ ഭിവി തന്റെ ചരിത്രത്തെ ഇങ്ങിനെ കേൾപ്പിച്ചു:-

“ഞാൻ മുമ്പ് സഹസ്രചാത്ത് എന്ന ചേലായ മുനിയായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണശാപത്താലാണ് ഞാൻ ഈ സ്ഥിതിയിലായത്. എന്നിക്ക് ചാമകനെന്നൊരു തോഴനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തിഷ്ണവാഗ്ദന്തം തീവ്രതചോലുത്തായിരുന്നു. കട്ടിക്കാലത്ത് ഞാൻ ചുല്ലകം മുണ്ടുമാക്കിയ ഒരു പാവിയെന്നൊക്കുണ്ട് അന്നുമോത്രാവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ കളിയാക്കി ചേടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. തൊടികൃത്താൽ, അദ്ദേഹം കടാ നേരത്തേക്ക് മുർച്ഛിതനായിത്തീർന്നുപോയി. വേദം

[illegible]

തന്റെ കഥയെപ്പറ്റി ഇത്രയും ചെറിയൊരു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഡംഡുക്കൂതി കൈവെട്ട് സ്വന്തം വ്രാഹ്മണക്കുടുംബത്തോടു ചെന്നിട്ട്, ആ വെട്ടെടുത്തതൻ തുടങ്ങി പറഞ്ഞു: "അഹിംസയാണ് ധർമ്മത്തിൽ വെട്ട് ശ്രേഷ്ഠമായുള്ളത്. പ്രത്യേകിച്ച്, ബ്രാഹ്മണൻ യാതൊരു ജീവിവേയും ഹിംസ കുന്നതു തോർത്തോടൊക്കെ, സമുദ്രത്തിന്റെയും അടയാളങ്ങളുമായ ബ്രാഹ്മണൻ വേദകത്തിൽ കേവലം സമർത്ഥനാണെന്നാൽ ശ്രുതി, സത്വം, ക്ഷമ, അഹിംസ, വേദകത്തു ഇത്രയുമാണ് ബ്രാഹ്മണവർമ്മം. ഉഗ്രത, ഭംഗധാരണം, പ്രകോപനം എന്നിവ കുന്നതിയ ധർമ്മമാണ്. അതു അവിദേഹ് വേദകയില്ല."

ഇങ്ങനെയൊരു സാക്ഷ്യവുമായി ഉപയോക്താക്കളിലൂടെ ഒരു ബ്രാൻഡിന് മുന്നേറ്റം ഉണ്ടായെന്നും, കൂടുതൽ അങ്ങനെയൊരു സാക്ഷ്യവുമായി നിങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്യും.

൯-ാം അദ്ധ്യായം. പ്രാസംഗികപരിഭാഷ.

പണ്ടു, ചെറുവെള്ളാപ്പള്ളി വസുമാലയ്ക്കുവേണ്ടി മണലൻ സംഭരിതനായി. അദ്ദേഹം അന്ത്യം കൈവെട്ടി, കുറ്റക്കാരനിൽ വാങ്ങ് തപ്പേറിയിരുന്നായിര ഉണ്ണി, വസുമാലയ്ക്കുവേണ്ടി തവസ്സുകണ്ടപ്പോൾ ദേവന്മാർ അസംസ്കാരമായിത്തീർന്നു. തവസ്സുകണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഇന്ദ്രപാദനായി.

[illegible][illegible]

[illegible]

തിരയ കണ്ട് കാമദാഹിതനായിത്തീന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ അഭിലാഷം തുറന്നറിയിച്ചപ്പോൾ, ആനന്ദിൻകരയിൽ നിൽക്കുന്ന ഭരണഭട്ട ചുമ്പിക്കുറന്നിച്ച്, അവരെല്ലാം കാണേ താൻ എങ്ങിനെയോണ് ഈ അഭിലാഷം സാധിച്ചവോൻ ശക്തനാകുകയെന്ന് ആ കന്യക ചോദിച്ചു. പരാശരൻ, തപഃപ്രഭാവത്താൽ, ഉടൻതന്നെ ചേതാ മിഥ്യമനുഭവമാകും മുമ്പും അന്ധകാരമയമാക്കി. സത്യവതിയാവട്ടേ, ഈ അന്ധതയെപ്പറ്റിയൊക്കെയും വിസ്മയത്താലും, താൻ ഏല്പിച്ച് വാൻപോകുന്നതിനെപ്പറ്റിയൊക്കെയുമായ ചർച്ചയാലും ആകവശം തീർന്നു.

പ്രാപ്തയോ, മഹാമനേ, ഞാൻ കേവലമൊരു കന്യകയാണ്. എന്റെ ജീവനും എന്റെ പിതാവുനായിനമാണ്. അവഭൂതമായുള്ള ചേട്ടയായ എന്റെ കന്യകത്വം ക്ഷേമം ക്ഷേമം. അങ്ങിനെയോ താൻ, പാത്രേണ ഞാൻ വീട്ടിൽ ചെല്ലുന്നതെങ്ങനെയോ ജീവിതത്തെ എന്നിക്ക് ഉദ്യമമാകയല്ലയോ! ഇതെല്ലാം ചിന്തിച്ച് ഞാൻ ചെറുപ്പം തന്നെതന്നെ അഭിമാനം വിധിച്ചാലും!"

ഇങ്ങിനെ സത്യവതി പറഞ്ഞപ്പോൾ, തന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കന്യകത്വം ക്ഷേമമാകയില്ലെന്ന് പരാശരൻ സമാധാനിച്ചു. എന്നതെന്നെപ്പറ്റി ആ മന്ത്രിയുടെ അദ്ദേഹം ശബ്ദമിറക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ മുതൽ സത്യവതിയിൽനിന്നുള്ള കേവലം ഒരു യോഗ്യതാ ഉപേക്ഷ പ്രാപിച്ചു തുടങ്ങി. വരസിദ്ധിയാൽ സന്തുഷ്ടനായിത്തീർന്ന ആ കന്യക, അന്ധതകൾക്കുമായ പരാശരനുമായുള്ള ചേട്ടയിൽനിന്ന് ശരം ധരിക്കയും, ആ യമനാഭിപിൻത്തന്നെ പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്തു. ദൈവപാപനാശയെ ആ കട്ടിയാണു് മോക്ഷത്തെ കണ്ടുവായ ദ്വാസൻ. തന്നെ കാണേണമെന്ന് വിചാരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം വന്നു കൊള്ളുമെന്നു വാക്കുകൊണ്ടു്, അമ്മയേ സമാശ്വസിപ്പിച്ച് അമ്മയുടെ അനാമതിയെക്കൂട്ടിക്കിടന്നു വ്യാസൻ തപസ്സുനായി കാലേകി. കന്യകത്വത്തിന്നു പോലുമുണ്ടാകാത്തതെന്ന സത്യവതി ആനന്ദിൻകരയിൽ ചെന്നു പോകുകയും ചെയ്തു.

പത്താം അദ്ധ്യായം. ദേവയറനി.

സുന്ദരനും അസുന്ദരനും തമ്മിൽ ചോരകാധിപത്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് പരമമോരു മോഹമോ നഷ്ടമോയുണ്ടായി. അതിൽ, ബൃഹസ്പതിയേ സുന്ദരനും ശുക്രനെ അസുന്ദരനും ആചാർയ്യന്മാരായി അംഗീക

കിട്ടൂ. ഏറ്റപ്പാലം പരസ്യം സംവിധാനം ചെയ്യുന്ന ഈ ആചാര്യന്മാർ കിന്ന കിന്ന കക്ഷികളിൽ ചേർന്ന് താൻതാൻ വ്യക്തിപരമായി ക്ഷണിച്ച് എതിരെയുണ്ടായി. യുദ്ധത്തിൽ സുരനാഥൻ ഭൂതമെന്ന അസുരന്മാരെക്കൊല്ലും ഇതിന് മന്ത്രശക്തികൊണ്ടു് ജീവിപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ട്, അസുരനെപ്പറ്റും ഏറ്റപ്പാലം അക്ഷയമായിത്തന്നെ നില്ക്കുമായി. എന്താൽ അസുരന്മാർ കൊല്ലുന്ന സുരനാഥൻ ബൃഹസ്പതിക്ക് ജീവിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതിന് ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള സഞ്ചിവാന്നിമന്ത്രം ബൃഹസ്പതിക്ക് അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് യാൽ ദൈവന്മാർ വിഷമിക്കുകയും അവർ ഇതുവെക്കേ തെറ്റ് ചെയ്തവരായും ചെയ്തു. എങ്ങിനെയെന്നും ആ സഞ്ചിവാന്നിമന്ത്രം ഗ്രഹിച്ചാൽ മന്ത്രമേ കഷ്ടം, വഴിയുള്ളവർ നിശ്ചയിച്ച് ദൈവന്മാർ ബൃഹസ്പതിപുത്രനായ കചനെ വളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“കാലം ആശ്രയിക്കുന്ന ഈ ലോകമേ അനുകമ്പയോടെ സഹായിക്കുക. കേവലപരമായ ഇതുപ്രാണമെന്നു് അറിഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ള ആ മന്ത്രം മറ്റാർ ചെയ്ത കൈക്കൊള്ളാത്തതും. എന്നാൽ അങ്ങനെയൊരു ചെറിയ പക്ഷം മറ്റാർ തരാം. വൃഷപവൃദ്ധജ്വലനത്തിൽ ചെയ്ത വോഷിയാൽ ഇതു് അവിടെ കാണാം. അദ്ദേഹം അവരെ ചാത്തുകൊണ്ടു് കൈയ്യൊന്നു് രക്ഷിക്കുന്നു. അങ്ങനെയ് അദ്ദേഹം ഒരു തുണയും ചെയ്യുന്നില്ല. ആ അസുരന്മാർക്കു് ആകാശിച്ച് തൃപ്തനാകുവാൻ മറ്റാർ കേണന്നാൻ അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ പ്രിയചൂട്ടിയായ ദൈവയാനിതേ സേവിച്ച് വഴികൾക്കെന്നതിന് ചോദ്യം സമയം അമാണ്. ഇത്രയും സാധിക്കുന്നതിന്നു സുഖമായ പൊന്നൊഴികെ മറ്റൊന്നില്ല. ശമം, മമം, സുഖം, സമാധാനം, മാനുഷം എന്നിവയാൽ ദൈവയാനിതേ പ്രസാദിച്ചാൽ ഭൂതസഞ്ചിവാ നിവിദ്യ വോഷ് കരസ്ഥമാക്കും.”

ഇതു കേട്ട് കചൻ ദൈവനിതാപോലേ പ്രവർത്തിക്കാൻ കൈയേറ്റു. അദ്ദേഹം അപ്പോൾതന്നെ വൃഷപവൃദ്ധജ്വലനത്തിൽ ചേർന്ന്, ഇതു് കണ്ടു വന്നിച്ച്, താൻ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള മന്ത്രം, ബൃഹസ്പതിയുടെ പുത്രനാണെന്നും, തന്റെ പേർ കചൻ എന്നാണെന്നും, തന്നെ ശിഷ്യനായി അംഗീകരിക്കേണമെന്ന പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടിയാൻ വന്നിരിക്കുന്നതെന്നും, താൻ ബ്രഹ്മചര്യം ആചരിച്ചുകൊണ്ടു് ഇതു് സേവചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നും ഉണർത്തിച്ചു. ആ പ്രാർത്ഥനയോടേ ഇതിന് കചനെ ശിഷ്യനായി കൈക്കൊള്ളുക. എന്നീ പറഞ്ഞതെല്ലാം വിശ്വസിച്ചു്, നമുക്കു് ആകെക്കൊണ്ടു. ആ ആദരം ബൃഹസ്പതി

യല്ല. ഏതായാലും, ഇനി ആ ബ്രാഹ്മണ യുവാവേറെ ജീവിപ്പിക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ജീവിപ്പിച്ചാൽ തന്നെ അസുരന്മാർ ചിത്തേയും കൊല്ലും."

ദേവയാനി . "അപ്പോ, കചന്തേറ പിതാക്കൾ വന്ദ്യവൃദ്ധനായ അംഗിസ്താണ്. ചിത്താവകളേ, പ്രക്ഷിപ്തമായ ബ്രഹ്മതത്വമാണ്. പ്രാണിയുടേ ചേതശ്ശരണം പ്രാണിയുടേ തന്നെ ചുരുറ്റായ അദ്വൈതത്തെ അറിയേണ്ടതല്ലെന്നതല്ല വ്യവസ്ഥാബോധമെന്തെന്ന് അദ്വൈതത്തിന്റെ വിശേഷത്തിൽ ഞാൻ അറിയാതെക്കിരുന്നതെങ്ങനെയോ ബ്രഹ്മമെങ്കിലും, അച്ഛൻ, ഉത്സാഹം കമ്മക്കുറവത മുതലായവ തികഞ്ഞ കചൻ എന്നിങ്ക് പ്രായശ്ചിത്തനായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ് അദ്വൈതത്തെ അറിയേണ്ടതല്ലെന്നതല്ലെന്നതല്ല. കചന്തിപ്പിക്കുകയല്ല ജീവിതം എന്നാണവേണ്ട."

കേളഭൻ ചാലാല കേളത് അതാണ് പേരുള്ളതായ അസുരന്മാരിൽ ഇത്രയും കൊലപാതകങ്ങൾ. തന്നെ ഒരാളായിരുന്ന ശാക്തന്മാരേ കൊണ്ട്, തന്നെ ദൈവങ്ങളെയും, തപിഷ് അന്യായമായി ബ്രാഹ്മണരെ മരിക്കിക്കൊല്ലും ചെയ്യുന്ന അന്യായമേ അദ്വൈതം വെറുത്തു ചുറ്റിക്കുറേണ്ടി കചന്തേറ ചുറ്റിക്കുറേണ്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു ചന്ദ്രൻ പറയുകയും ചെയ്തു. വിളിച്ചപ്പോൾ, ഉടക്കത്തിൽ കിടന്നുകയലുന്ന കചൻ, തന്തേറ ഗുരുവിന് വല്ല അപചര്യം വേണ്ടിത്തന്നോ എന്നു ചോദിച്ചു ചത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. "നീ എത്ര വഴിക്കാണ് എന്തെന്തൊന്നും വന്നത്?" എന്ന്, അദ്വൈതം, ഇത്രയും ചോദിച്ചു.

കചൻ . "അവർക്കുണ്ടാക്കിയ അറിവുണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. എന്തായിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞ കാലത്തോളം ഞാൻ അറിഞ്ഞുണ്ട്. എന്തേൻ തപസ്സാണ് എന്നി ചന്ദ്രൻതന്നെയാണ് ഈ പേരുള്ളതെങ്കിലും ഇല്ലാത്ത സന്ദർഭത്തോടെ അസുരന്മാർ വന്നു കൊന്നു ചുറ്റിക്കുറേണ്ടിയിരിക്കുന്നതിൽ കചൻ അവിടുത്തെന്ന് തരികയാണെന്നായിട്ട്. അവിടുന്ന്, സന്ദർഭത്തോടെ മായാകൃതി മായാപ്രാ, ബ്രഹ്മസംഖ്യ സമാധാനമായതുകൊണ്ടും ശരിയായി അറിഞ്ഞുണ്ടെന്നും, അവിടുത്തെ വെല്ലുവാൻ ആരെ കഴികയാല്ലെന്നും ആ അന്ത്യന്മാർ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല."

ഇത്രയും "കേളേ, നന്തേറ പ്രായത്തിനു വേണ്ടി ഞാൻ എന്താണ് ഇവിടെ ചെയ്തെങ്കിലും ഞാൻ അറിയാവല്ലാതെ കചൻ ജീവിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്തേൻ വെർ കീറിപ്പോയെന്നും അതെന്നുള്ളിലുള്ള കചൻ ചുറ്റിക്കുറേ വെറുവാൻ."

ദേവയാനി . "കചന്തേറ നാശവും അവിടുത്തെ നാശവും ഈ

“ഇന്നു മുതൽ ഏകതായ ബ്രാഹ്മണൻ മറ്റും സേവിക്കുന്നുവോ, ആ കുർബ്ബാനി ധർമ്മത്തിൽ നിന്നു ചതിച്ചു, ബ്രഹ്മഹത്യ പാപമേന്മ ഇഹത്തിലും പരതലിലും നന്നുണ്ടായിത്തീരും. ഓൻ വിധിച്ച ഈ ബ്രഹ്മഹത്യയ്ക്കും സദ്യുതന്മാരും ധൃതശ്രദ്ധയോടെ തത്പരന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരും ദൈവന്മാരും എല്ലാ മോക്ഷവാസികളും കേട്ടുകേൾക്കട്ടെ.”

ഇങ്ങിനെ മോക്ഷിച്ചുതരിച്ചിട്ടു, മോക്ഷദാവനം തപസ്സുയർത്തുന്നവരിന്നെല്ലാം നിധാനവുമായ ഇതുൻ മേഖലയോടൊത്തായി വസിക്കുകയാൽ അസുന്മാരും വിളിച്ചു ശാസിച്ചു.

“മരണശയ്യയായ നിങ്ങളെല്ലാം മേന്മ മൃഗന്മാരാണ്. എന്റെ സന്നിധിയിൽ ചേർന്ന കഷണവട്ടേ, സിദ്ധന്തം സഞ്ചിവിനീവിച്ചു നേരിയവനും എന്തെപ്പോഴെയെന്നു കരുതുന്ന ബ്രാഹ്മണന്മാരാണ് നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുക.”

അപ്പോഴാണ് ഈ മഹദ്യുക്ത കഷ്ട അസുന്മാർ അത്യധികം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. അവരവരവേഴിക്ക് ചിത്തത്തോടൊന്നി. കഷണ, വിനേയും ചേർന്നു. ധൃതശ്രദ്ധയോടെ ചത്തുതരിച്ചിട്ടു, പ്രതാപം കഴിയുവാൻ, സുഖപ്രകടനമോശം പോകുവാൻ ഇത്രാൽനിന്നു അനുകൂലിവാണി. ഓരോന്നും, ദൈവാനി കഷണമുഖൽ ചെന്ന് തന്റെ വാഞ്ചിതം ഇങ്ങിനെ അറിയിച്ചു.

“അംഗിസ്സുന്റെ പേരത്രന്നും മോൻ മിഥം, കലം, വിദ്യ, തപം, മരം എന്നിവയെല്ലാം തകഞ്ഞു ചിതയുന്ന മാനുസാണമല്ല. അംഗിസ്സുവട്ടേ, എന്റെ അച്ഛൻ പൂജനീയനും കീർത്തിമാനനാണ്. മോന്റെ പിതാവായ ബ്രഹ്മസൃതി എനിക്ക് മാനുസം വന്മനുജ മണനും മോൻ അറിയാത്ത ഇങ്ങിനെ, മോന്റെ കലം ഈയുള്ളവരും സഹജമാനാക്കുന്മാർ വിഷയമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് അറഞ്ഞു കൊണ്ട് ഓൻ ചത്തുനോട്ടം കേട്ടുകൊണ്ടുവെ! ധൃതശ്രദ്ധയായ മോനോടേ ഓൻ ഇതേവരെ എത്ര മിതിയിലാണ് ചേതമാറി വന്നിട്ടുള്ളതെന്ന് മോൻ ഇപ്പോഴാണ് മാനുസനാക്കുണ്ടതാണ്. വിദ്യാസമ്പന്നനായ മോൻ ഈ കേൾക്കേണ്ടു മിതിച്ച് മഹാവിധി നേരപ്പുകാരെ ഏതെ വാണിഗ്രഹണം ചെയ്യാമെ!”

കഷണ. “നാന്റെ അച്ഛൻ എത്ര നിമയ്ക്ക് എനിക്ക് മാനുസം വന്മനുജയ്ക്കിടുന്നുവോ, അതേ നിമയ്ക്കുതന്നെ മോനോടൊന്നിയായിട്ടും വന്മനുജയാണ്. ഇതുന്ന് സന്തം പ്രാണനേക്കാൾ പ്രിയം കൂടിയ മകളാണു നീ. ഇതചതുര്യകരം നിമയ്ക്ക് എനിക്ക് നീ പൂജനീയനാണ്. നിന്റെ പിതാവും ഏന്റെ ഇതവുമായ ഇതുകുനി എനിക്ക്

എങ്ങിനെയോ അങ്ങിനെ വെളിച്ചമായിത്തന്നെ നി ഇന്നത്തേ എങ്ങനാഴ് ഇത്തരത്തിൽ സംസാരിക്കരുത്.”

ദേവയാനി:—“സൂചകവൃത്തിയുടേ ചുറ്റുമായ മോൻ എന്റെ അച്ഛന്റെ കൈനാകയില്ല. അംഗീകരിച്ചിന്റെ പേരത്രേയെന്ന നിലയിൽ മോൻ എന്റെ അച്ഛനും, പട്ടേന്ദ്രകീമ് എനിക്കും രാത്രിയും പൂജയും മരണം. ഇതിന്നു ചുറ്റേ, മോൻ അസുരന്മാർ ചിന്തയും ചിന്തയും കൊണ്ടുപോയി, അപ്പോഴെല്ലാം വെളിച്ചപ്പെട്ട എന്റെ ആ രൂപമേതെ ഇപ്പോൾ കൈനിലയോടു സൗഹൃദമുള്ളതും അനുരാഗമുള്ളതും എനിക്കുള്ള വിശിഷ്ടതയെ മോൻ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടോ അതെന്നും മേയ്ക്കുന്ന ഈ ഭക്തയെ മോൻ കൈവെട്ടി പോകരുത്.”

കുമാർ:—“ഇപ്പോഴത്തെ നി അഭ്യർത്ഥന കമ്മിഷൻമേലാണോ എന്നു ചോദിക്കുന്നത്? ന് എന്റെ ഗുരുവ ദാനവും ഗുരുവായിരിക്കുകയും, എന്നിൽ ചുറ്റുമായിട്ടുള്ള മോൻ നീ എന്തൊരു സ്ഥാനത്തു വാണിരുന്നതോ, ആ സൂത്രോദമത്തിൽത്തന്നെ ഞാനും കിടക്കുകയുണ്ടായി. ആ സ്ഥിതിക്കു എന്റെ പ്രശ്നസോദരിയായിത്തന്നെ നീ എന്നോഴ് ഈ വിധം സംസാരിക്കരുത്. വല്ലായ്മയൊന്നും നേരിടാതെ ഇത്രയുംകാലം ഞാൻ ഇവിടെ സുഖമായിത്തന്നെ ചാത്തു വന്നിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ യാത്ര പറഞ്ഞുനടക്കുന്ന എനിക്ക് മാറ്റത്തിൽ ഇതും അനുസരിക്കുകയാണ് നീ ചെയ്യേണ്ടത്. ധർമ്മമോഡലായ ഒരു വിധം നീ എന്നു ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുള്ളതും ഓരോന്നൊന്നൊന്ന് അപേക്ഷിക്കുന്നു. അതെന്നും പറഞ്ഞു എന്റെ ഗുരുവിനെ നീ അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുക.”

ദേവയാനി:—“ധർമ്മമേൽത്തന്നെ പ്രാപ്തിക്കെന്ന ഈ എന്നു മോൻ പരിത്യജിച്ചു പോകയാണെങ്കിൽ, അന്നു കിട്ടിയ ഈ വിദ്യ ഹർഷാണേയംകൊണ്ട്.”

കുമാർ:—“ഗുരുവൃത്തിയായതുകൊണ്ടും ഗുരുവുമായില്ലാത്തതുകൊണ്ടുമാണ്, എന്റെ പിഴക്കൊണ്ടല്ല, ഞാൻ നിന്നെ വേദിക്കുകയോക്കുന്നത്. ഇതിൽ നീ എന്നു തൊന്നുവെ, ശപിതകൊള്ളുക. ഇതിലേക്കും എങ്ങിനെയെന്നു പറഞ്ഞു തന്ന എന്ന നീ ധർമ്മവേദം കൈക്കൊള്ളൂ, കാമസാതകൊണ്ടാണ് മേയ്ക്കുന്ന ശപിതത്വം. അതുകൊണ്ട് ആ ശാപം നീ കരുതാപോലേ, ഹർഷാണേയംകൊള്ളൂ. മുന്നികൂടാൻ നിന്നെ വേദിക്കുകയില്ലെന്നും, ഞാൻ നേരിയ വിദ്യ നൽകുകയെന്നു നീ ശപിതത്വം മിഥ്യയായതേ കീഴ്വരയുള്ളതെന്നും നീ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുക.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് കചൻ മേവയോകത്തേക്കു പോയി. ഇന്ദ്രാഭി മേവന്മാർ വിദ്യ നേടിവന്ന കചനേക്കുണ്ടു സന്തുഷ്ടതയെന്നും തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ആചാര്യകർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കയാൽ അന്നുപരയരസ്സുണ്ടാകുമെന്ന് ആ വിപ്രോത്തമനേ അനുഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തു.

പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായം. യയാതി.

തൃതീയപുത്രമായ ദേവയാനിയും സുഷുപ്തനെന്ന അസൂരരാജാവിന്റെ പുത്രമായ ശർമ്മിഷ്ഠനും അവരുടെ ഭാസികളും കൂടി, ജേനാരി, കാളിൽ കടന്ന് കേളയചരിതരൂടെ. അവർ തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശവകരും കരയിൽ അഴിച്ചുവെച്ച് സരസ്വതിപാറത്തി, മുക്കിയും നീന്തിയും കളിക്കുമ്പോൾ, സഞ്ചിത നിമന്ത്രസിദ്ധിയായ കൃതാത്മനായി, അസൂരന്മാരുമായി സമരം തുടരേണ്ടതിലേക്ക് തരം നോക്കി നമുക്കെന്ന ദേവേന്ദ്രൻ ഒരു വഴിയെ വരികയും, ജലക്രിഡ ചെയ്യുന്ന ആ വിലാസിനികളേ നേൺ സംഭ്രമിച്ചിട്ടു വിദ് ന് സ്പഷ്ടമാനായി, കരറായിത്തീർന്ന് അവരുടെ ചേലകളെല്ലാം അരിച്ചു ചവിട്ടിച്ച് കൂട്ടിയിടുകയും ചെയ്തു. തങ്ങളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ കാനറകിയേറു മുതലുണ്ടു് തിരിഞ്ഞു മറിഞ്ഞു പോകുന്നതു കണ്ടു് ആവേശത്തോടെ കര കയറിവന്ന ആ വധുക്കൾ അവരെക്കു കിട്ടിയ വസ്ത്രം ചെങ്കളനോരോന്ന് വലിച്ചെടുത്തു് നഗ്നനായി നിന്നു. ഒരു സംഭ്രമത്തിൽ ദേവയാനിയുടെ ചേലവശം ശർമ്മിഷ്ഠ ഏറ്റത്തുടേത്തു്. അതിൽനിന്ന് അവർ തമ്മിൽ വല്ലാത്തതായ വഴക്കുണ്ടായി.

മേവയനോ:—ഏഴി, അസൂരപ്പെണ്ണ, ഏന്റെ തൂണിയാണോ നിനക്കുക്കാൻ! ശിഷ്യനായ നിനക്ക് ഇത്ര ഏരിപ്പോയോ ധിക്കാരം! ഇത് നിനക്കു നല്ലതിനായി വരില്ലെന്ന് ഭാരേന്മാ.

ശർമ്മിഷ്ഠ:—കതി മതി നിന്റെ തൂളിച്ചാറ്റം! നിന്റെ അച്ഛൻ ഏന്റെ അച്ഛനെ ഇരിക്കുമ്പോഴും കിടക്കുമ്പോഴുമെല്ലാം കീഴെ വണങ്ങുകയാതുള്ളി നിന്ന് വണ്ടിയേപ്പോലേ സ്തുതക്കുന്നതു നീ കാണുന്നില്ല! അന്യഭോക്തനും, അന്യരേ തൊട്ടു ചുകഴ്ത്തിയും വല്ലഭനും കിട്ടിയതു് വാങ്ങിക്കിടന്നവന്റെ മകളല്ലയോ നീ! ഏന്റെ അച്ഛൻ സ്തുത്രയും ഭക്താവും, ആരോടുംമാനും വാക്കാഞ്ഞവനാമാണ്. ഏഴി, ചിട്ടക്കാരപ്പെണ്ണ, നീ ഭാറത്തു ചിട്ട കിടന്നുണ്ടു് ചിത്ത പറഞ്ഞ് നിശ്ചയിച്ചാൽ ഏനിക്കൊതു വേണം! നിരായുധനാണോ സായുധ

അഭയാർത്ഥിമാർ! നീ ചെന്ന് നിന്റെ തരക്കാരോട് എന്തിനേ
നിന്നെയുണ്ടോ ഞാൻ വക വെക്കുന്നു!

ഇതിന്ന് ഇതുപോലെയുള്ള കുറവടി ദേവന്മാരിൽ നിന്നും
ചുരുപ്പുകാണിയില്ല. ആ ശുക്രിച്ചത്രയും ശമിപ്പിച്ചു മാറിയുണ്ടായിരുന്ന
തന്റെ പശ്ചാത്തപ്യം പിടിച്ചുവെച്ചു. അപ്പോൾ ആ കന്യകയേ ശമി
പ്പിച്ചു ഒരു പൊളകിണററിൽ പിടിച്ചു തളി. അതോടുകൂടി തന്റെ കൂ
ട്ടുകാരിയുടെ കഥ അവസാനിച്ചുവെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ആ കേവല
സ്വയം പ്രേമകാരിയായി തിരിഞ്ഞു നോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ
വിട്ടുവെക്കുക പോകയും ചെയ്തു.

ഞാൻ നാലുപ്രകാരമുണ്ടായ യാത്രയിൽ ആ വനത്തിൽത്തന്നെ
വെളുത്തപ്പോൾ വന്നിരുന്നു. താനും കുതലെയും നായാട്ടിൽക്കിടന്നിച്ച്
ദേഹിച്ചു തളിതകയാൽ അദ്ദേഹം വെളുത്തു തെളിഞ്ഞുവെന്ന് വന്നു ചേ
ർന്നു ഈ പൊളകിണററിൽനിന്നുവെക്കുന്നു. അതിന്നടുത്തുവെന്ന് അദ്ദേ
ഹം നോക്കിയപ്പോൾ അന്നിന്നുവെക്കുന്നു. തിളക്കുന്ന ഒരു ചെറു
കൊളിയെ കണ്ട്, സാമ്പത്തികവുമായ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ഇങ്ങിനെ
ചോദിച്ചു —

സുന്ദരിയായ നീ ആരാണ്? താമസം ചെയ്ത് ഒന്നി
ന്നുവെക്കുന്നു. ധനികനായ ഒരു കന്യകയായ കൊണ്ടു നീ ഇവിടെ
ഇങ്ങിനെ തീർപ്പുവന്നതിൽ എന്തു കാര്യമാണ്? എന്തുകൊണ്ടാണ്?
നീ ചോദിച്ചു കരയുകയാണല്ലോ? എന്താണ്? എന്തുകൊണ്ട്?
വെളുത്തപ്പോൾ കണ്ടു തുടർ ഈ പൊളകിണററിൽ നീ ഇങ്ങിനെയാ
ണ് ഉറങ്ങുന്നത്? നീ ആരോട് കളിക്കുന്നു? എന്താണ്? സത്യമെല്ലാം
പറയുക.

ദേവന്മാർ! സുകന്യകാർ ഉത്തരം തന്നു. അസുഖമാർ ആ
രോടുകൊണ്ട് ചുരുക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു ശുക്രിച്ചത്രയും എന്റെ
അച്ഛൻ. അദ്ദേഹം എന്റെ ഈ ദേവസ്വം അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചെറു
കുട്ടിയെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നു മാത്രമല്ല, മിശ്രമെന്നും യശസ്വിയും
കുട്ടിയെന്നാണ്, കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ അറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ആകയാ
ലാഗ്രഹിച്ചോടുകൂടി എന്റെ വെളുത്ത കൈ ഇതാ നിൽക്കുന്നു. ഈ കൈ
പിടിച്ചു, എന്തെ ഈ കിണററിൽനിന്ന് പോൽ കൈയറിയുവാം!

ആ കന്യക ഒരു ബ്രാഹ്മണിയെന്നായിരുന്നു യാത്രയിൽ അവളേ
പ്രകാശം കൈപിടിച്ചു കൈയിൽ കയറി വിട്ടതിൽപ്പിന്നെ, യാത്ര പര
ത്തു് അഭയാർത്ഥിമാർ പോയി. അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുന്നു, കൈ
വെളുത്തു കൈയെടുത്തുകൊണ്ട് ഐശ്വര്യം അറിയിക്കുന്നു. തന്നെ വിട്ടു

മേക്കു വിളിച്ചു അവളോട് ദേവയാനി പറഞ്ഞത്, “ഞാൻ ഇനി വൃഷപവൃന്ദൻ രാജയാന ചിൽ നിവൃത്തനായും കടക്കുകയില്ലെന്ന് നീ വേഗം ചെന്നു ഏതൻ അച്ഛനേ അറയിക്കുക” എന്നാണ്.

ഇതു കേട്ട് ഐന്തിക സംഭ്രാന്താവേശത്തോടെ കൈതൃമാനമായി അങ്ങിമേക്ക് ഓടിച്ചെന്ന് വൃതരൂപിയെ കണ്ടു, വൃഷപവൃന്ദനാവിന്റെ മകളായ ശബ്ദിച്ചു, കാട്ടിൽ ഐ.യ്ക്ക് ദേവയാനിയെ ഹിംസിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് അറിയിച്ചു. ഈ അശുഭഭരതം കേട്ട് ചിന്നനായിത്തീർന്ന വൃതൻ കാട്ടിലേക്കു ചാഞ്ഞു മകളേ തിരിഞ്ഞു കണ്ടു ചിരിക്കുകയും അവളേ മണു കൈകൾക്കൊണ്ടും കൂട്ടിച്ചേർത്തു പൂണതകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു— പുകർച്ച, അവനാവന്നുള്ള ഗുണദോഷങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഏതെങ്കിലും സുഖദോഷങ്ങൾ നേരിടുന്നത് നീ ഏതോ ഭുജിച്ചും ചെയ്തിരിക്കണം. അതിന്റെ ചമകായിരിക്കണം ഈ അനാദം !”

ദേവയാനി.— ഈ അനാദം ഏതു കമ്മത്തിന്റെ ചമയോ ആവട്ടെ. വൃഷപവൃന്ദനായ യായ ശബ്ദിച്ചു ഏതൊരു പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ അവിടേക്ക് മാറ്റിയു വെച്ചു കേട്ടാലും. അവിടേക്ക് അസുഖനായതേ സ്തുതിചെയ്യണമെന്ന് അധരം പറഞ്ഞത് സത്യമാണോ? ആ ശബ്ദിച്ചു—ആ വൃഷപവൃന്ദൻ മകൾ അങ്ങിനെയൊരു ഏതൊരു പറഞ്ഞു. കേട്ടു വളർന്നു കണ്ണുകൾ നുഴുത്തു, തിക്ഷണചക്ഷുരായി, ആ വൃഷപവൃന്ദൻ പറഞ്ഞ ശബ്ദിച്ചു ഏതെന്നോക്കി, ഞാൻ, അന്യരോ മിഥ്യം, അന്യരേ യൊരു ചക്ഷുരായിയും, പലരും കൂട്ടിച്ചു വാങ്ങി അതിന്നു പരേത മകളാണെന്നും, അവളുടേ അച്ഛൻ സത്യനും മറ്റൊരും ആരോടുകൊണ്ടും വാങ്ങിയവനാണെന്നും ചാഞ്ഞു. തൊലിക്കൊക്കിയാടി, ഗർവ്വം വളർന്നു, ഇതുതന്നെ അവർ വീണ്ടും വീണ്ടും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സൂര്യനും, ചന്ദ്രനും പ്രതിഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവന്റെ മകളാണ് ഞാനെങ്കിൽ നന്നേ ഞാൻ പുജിച്ചുകൊള്ളാമെന്നാണ് ഏതൻ ചമ സമീപമുചേർ ഞാൻ കൊടുത്തത്.

വൃതൻ — സ്തുതിക്കുകയും യാചിക്കുകയും പ്രതിഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവന്റെ മകളല്ലാ നി. നിന്റെ അച്ഛൻ ആരെയും സ്തുതിക്കാത്തവനും എല്ലാവരെയും സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നവനായാണ് ഈ ലോകവും വൃഷപവൃന്ദനായിരും. എ. ദേവയാനനും, നിന്നെ കൈപ്പൂ ആ യയാനിയും ഇതിനെയും. അചിന്ത്യവും, അപ്രവച്യവും, നിർഭയവും, മറ്റേതും അപ്രവച്യം ഏതൻ ബലം. ഭൂമിയിലായാട്ടേ, സമുദ്രത്തിലായാട്ടേ, ഏതാടേയെല്ലാം എന്തെല്ലാമുണ്ടോ അവയുടേയെല്ലാം ഈശ്വരനാണ് ഞാനെന്ന് സ്വ

ചറഞ്ഞ കരിവരകുകിരം, ആനിക്കായി സുഗന്ധിപ്പണനൻ അരണി
 യേക്കുന്നവോളേ ചുഴ്ന്നു നെടുമ്പുറ വല്ലാതെ കടയുന്നു. ഇതിലധി
 കരയ വല്ലാത്ത ശ്രീവേദകങ്ങളിലെപ്പോലും വേദനയല്ല. മരിച്ചനായിത്തീ
 ന്നവൻ, അവന്റെ ശരീര നല്ല ധനത്തെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്ന
 തിരോടുകാരും, മരണമോണം ഭയപ്പെടാതിട്ടുള്ളതും "

தேவஸேனியுடே ஐநா வாக்கூறு திரிசைக்கொட்டி அதனை உயர்த்திக் கொடுத்த பரணந்தனர்ப்பிரம் தேவத் தனரரர நாடு வாயாக்கொடார் கூரீவியுடே நாயை நடுத்திரம் தேவத் தனரரர அதுகி பூண்ட வுரேயர் தனர நாடு உயர்த்த.

[illegible]

വൃഷാചർച്ചൻ, അംഗദമോ, മിഥ്യപ്രയാപനോ അവിദേയേജ്ഞാ
നായി ജ്ഞാൻ ഇതുവരെ കയർന്നിട്ടില്ല. ധ്വജമണിമന്ദരവും സത്യത്തിന്റെ
യും ഇളപ്പിക്കാൻ അവിടുന്ന് ധ്വജമണ്ഡപാൽ പ്രസാദിച്ചാലും!
തെങ്ങളെ കൈകവിട്ടു പോകരുത്! അങ്ങനോ അമ്പലമുക്ക് ചെല്ലുന്നതാ
യ്ക്കാൽ അങ്ങനെയെ സമുദ്രത്തിൽ കടന്നു വീഴുകയേ മറ്റൊരു ഗതി
യുള്ളൂ.

[illegible][illegible]

വൃഷാചർമ്മൻ. - ഹൃദയം നോക്കൂ. എനിക്ക് ഭൂമിയിൽ എത്രമാത്രം
ധനമുണ്ടോ, ആന, കന്നി, പശു മുതലായവ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ആ
ധനം മുഴുവൻ അവിടുത്തെ വക അണയുണ്ട്."

ശൂകൻ. - ഭരതേന്ദ്രന്ദ്രൻ്റെ ധനത്തിനെല്ലാം അന്നാണ് അധി
പനത്തിൽ, ആ അധിപൻ തന്നെ, ദേവൻ ചെന്ന് ദേവന്മാർക്കു മുമ്പാ
ദിപ്പിക്കുകയെന്ന് കല്പിക്കുന്നു."

അങ്ങിനെ ചെയ്യുകയുള്ളതേന്ത് വൃഷാചർമ്മൻ സമ്മതിച്ചു. ആ
അസുരന്ദ്രന്മാർക്കു മുമ്പെ ഇത്ര ദേവന്മാർക്കു ചെന്നു കണ്ടു വിവരമെ
ല്ലാം അറിയിച്ചപ്പോൾ അവർ ചെന്നത് ഇങ്ങിനെയാണ്. - "അച്ഛ,
രാജാവിൻ്റെ ധനത്തിനെല്ലാം അപ്പോൾ അധിപന്മാർക്കു അറിയാ
എനിക്ക് നേരമുറപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല അതു രാജാവിനുവന്നു എന്തോ
ഴ് പറയട്ടേ."

വൃഷാചർമ്മൻ. അല്ലെങ്കിൽ ദേവന്മാർ, അന്ത്യയുദ്ധ ആഗ്രഹം
മുണ്ടെന്നായാലും, അതു് എത്ര ഉൾപ്പെടുത്തിയാലും, അതിൻ നിവ
ർത്തിച്ചുകൊള്ളാം.

ദേവന്മാർ. - "ആഹ്വാനം കന്യകാമോഴ് കൂടി ശമിപ്പിച്ചു
മാസിയായി കിട്ടേണമെന്നാണ് ധർമ്മൻ ആഗ്രഹം. അവർ ധർമ്മൻ
അച്ഛൻ പറയുന്നപ്രകാരം എന്തൊക്കെ ചെയ്തു വരുന്നു."

ഇതു കേട്ട ഉടനെ, വൃഷാചർമ്മൻ, ധാത്രിയെ വിളിച്ച് ശ
മിപ്പിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരുന്നതന്നും, അവർ ദേവന്മാർക്കു മുമ്പെ ഇ
പ്പോഴേക്കു പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനും ആജ്ഞാപിച്ചു. ധാത്രി
ചെന്ന് ശമിപ്പിച്ചുവെന്ന് പറഞ്ഞുവന്നിട്ടു്

ശമിപ്പിച്ചു. നീ വിൻ്റെ ഔസധിമെന്നതിന് സുഖം വരുത്തുക
ദേവന്മാർക്കു മുമ്പെ അവിടുത്തെ പ്രകൃതിയെ അഭ്യർത്ഥിക്കാൻ ഇത
ശിഷ്ടമെന്നല്ലാം പറഞ്ഞു പോകുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. എങ്കിലും, പുണ്യ
ശിരോ, നീ ചെന്ന് ആ ദേവന്മാർക്കു അഭയമരുത്തോ, അതിനു ഞ്ഞും
പ്രവർത്തിക്കുക."

ശമിപ്പിച്ചു. "അവർക്കു ഇഷ്ടമെന്തിനെയോ, അങ്ങിനെ അതിൻ
ചെയ്യുകയുള്ളതും. ദേവന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടു് ശൂകൻ എന്തെങ്കിലും
കാര്യം, അതിൻ ഇതും, പറയുന്നതും. ധർമ്മൻ ദേവന്മാർക്കു അ
വർ നാടുവിട്ടു പോകണം."

ശമിപ്പിച്ചു. അപ്പോഴത്തെ, രാജാവിനെ കന്യകാമോഴ് കൂടി,
പല്ലത്തിൽ കയറി, ദേവന്മാർക്കു മുമ്പെ ചെന്നു.

ശമിപ്പിച്ചു. - "ആഹ്വാനം കന്യകാമോഴ് കൂടി അതിൻ ഇതും, ചെന്നു

തിയ്യഭേ മാസിയും പരിവാരികളുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവരിയ്യഭേ അച്ഛൻ നിയോഗിക്കേണ്ടതത് ഞാൻ വേരിയ്യഭേ കൂടെ വന്നുകൊള്ളാം."

വേവയാറി. — അങ്ങനെയോ? ഇക്കാരും, അന്യരും ചുക്കുത്തറയും, വല്ലതും കളിയത് വാങ്ങ ചെന്നുണ്ടാൻ കെട്ടാണു ഞാൻ ഏകിൽ, സുൽപ്പാവും സൂരികളെപ്പറ്റുന്നവന്റെ കെട്ടായ നീ ഏതാൻ മാസിയായെന്നത് എങ്ങിനെയാണിത്?

ശബിപ്പു — പരിവാരമായിത്തീർന്ന ബന്ധുജനത്തിന്നു ഏങ്ങിനെ യെങ്കിലും സുഖം നൽകിയേ കഴിയൂ. അതുകൊണ്ട്, വേരിയ്യഭേ ചിതാവ് കല്പിക്കേണ്ടതത് വേതായോടൊന്നിച്ചു വന്നു കൊള്ളാം."

ഇങ്ങനെ, പൂക്കുചവ്വാട്ടുപ്രിയായ ശബിപ്പു തന്റെ ദാസന്മാരായത്തിന്നുപോൾ, ഇനി രാജധാനിയിലേക്ക് താൻ വന്നു കൊള്ളുകമുണ്ട് ഭേ വേവയാറി അച്ഛനേ അറിയിച്ചു തന്റെ അച്ഛന് അറഞ്ഞാൽ ഇങ്ങനെയും വിദ്യാലയവുമുണ്ടെന്ന് അറിയി സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. മകളുടെ വാക്കു കേട്ട് സന്തോഷമായിത്തീർന്ന ദാസവ ഹൃദയ തനായ ശുശ്രൂഷ കളോടുകൂടി നാഗരത്തിലേക്കു പോയ.

ചിന്നിപ്പ് വളരെനാൾ കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും, വേവയാറി വേവയാറി രാജാവിനെ മാസികളാകും ശേഷം ഏതായാകുമ്പോൾ ശ്രീധാരണോട അറിഞ്ഞാൽ കൂടി പാറാത്ത വന്ദനങ്ങൾ തന്നെ പൂർവ്വം ചെയ്ത സമാധാനിയ കഥകൾ കേൾക്കും മേലും കേൾക്കും അവരെല്ലാവരും മേൽക്ക് ആകാളൻ കളിച്ചു സെച്ചു നാന്നും. അന്നും, യയാതും, രാജാവ് വേളയാളിത്തന്നും, ദാഹം വളന്നും, മറ്റുള്ള രണ്ടാകുകൊണ്ട് ആ സ്ഥലത്തു തന്നെ വന്നുചേർന്നു. ദേവയാറി വേളയും ശേഷം ഏതെയും ആ കന്യക സഹസ്രത്തെയും മറ്റും കേൾക്കു വാളിത്തകളായി, കളിച്ചു സെച്ചു കളിക്കുന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം അവരേ കണ്ടു. സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ, ശുശ്രൂഷയൻ കേൾക്കു വാളിയായ, അവരെയെക്കൊണ്ട് കാൽ തരവാരിച്ചുകൊണ്ട്, ത്രാപ്യുന്നതാൽ അസന്ദർഭം ത. ദേവയാറി ചുണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തായി വളരുന്നു തനായാ സ്ഥലത്തു കേൾക്കുവെന്ന് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു:—

വേവയാറി. — നീതും കൂടെകളിൽ ചെന്നവരിൽ രാജാവിനെ അല്ലെങ്കിൽ വാങ്ങ അദ്ദേഹം ദാസിയുടെ കഥയും ചേർക്കു അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം കിടന്നുണ്ട്."

വേവയാറി — അല്ലെങ്കിൽ, രാജാവേ, ഞാൻ പറയാം, കേളാലും! അസുഖമായ്തന്നെ ശുശ്രൂഷ അവിടുന്ന് അറിഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേ

ഹിന്ദുക്കൾക്ക് മകളാണ് ഞാൻ. ഇവളാവട്ടെ, അസുരന്മാരുമായി പുക
പയ്യങ്ങൾ കരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇവൾ ഞാൻ ചെയ്യണമെന്ന
പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് കൂടെ വന്നു പോയിട്ടുണ്ട്.”

യശോവി.- “മൈത്രിയ ചുറ്റിയും വെള്ളത്തിനുമായ ഈ കന്യ
ക വെട്ടിയുടേ ഭാഗിയെ ഏതു പട്ടണത്തോടു അയ്ക്കും അതിനോടു എന്തിനും
അത്യാധികം കഷ്ടതകളുണ്ട്.”

ദേവയാനി.- അല്ലയോ രാജാവേ, വിധിയെ പിന്തുടരാതെ ആ
ക്കും അന്ത്യത്തിന് എന്തു നല്ല വാൻ കഴിയട്ടെ ഈ അനുഭവ
വും വിധി വിധിയും തന്നെ എന്തെന്നാണ് ഞാൻ അയ്ക്കു വെട്ടിയുടേ
നയ്ക്ക് പ്രാർത്ഥനകൾക്കൊക്കെയും, ദാണ്ടിപ്പുറം കരയ്ക്കു വെട്ടിയുടേ
വെട്ടിയുടേയും രാജാവേ, ദാണ്ടിപ്പുറം കരയ്ക്കു വെട്ടിയുടേയും രാജാവേ
അവിടുത്തെ പോയ്ക്കു വെട്ടിയുടേയും, ദാണ്ടിപ്പുറം കരയ്ക്കു വെട്ടിയുടേയും
അവിടുത്തെ ചുറ്റുമുള്ളതൊക്കെയും പറ്റിയൊക്കെയും.

യശോവി.- അല്ലയോ രാജാവേ, അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവ
ൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ, അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള
രാജാവേ, അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ.

ദേവയാനി.- അങ്ങനെയൊക്കെ ഈ സമയത്തു ഏതു കാഴ്ചയ്ക്കിന്നാ
യിട്ടാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള
രാജാവേ, അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ.

യശോവി.- അങ്ങനെയൊക്കെ ഈ വനത്തിൽ വന്നത്.
അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ, അങ്ങനെയൊക്കെ,
ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ, അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള
രാജാവേ.

ദേവയാനി.- അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ,
അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ, അങ്ങനെയൊക്കെ,
ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ, അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള
രാജാവേ.

യശോവി.- അല്ലയോ, ദേവയാനി, വെട്ടിയുടേ അങ്ങനെയൊക്കെ
വാൻ ഞാൻ അറിയട്ടെ. അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള
രാജാവേ, അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ.

ദേവയാനി.- അല്ലയോ രാജാവേ, കഷ്ടതയ്ക്കും, കഷ്ടതയ്ക്കും
തന്നെ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ, അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള
രാജാവേ, അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ.

യശോവി.- അങ്ങനെയൊക്കെ ഈ ദേവത്തിൽ നിന്നു അങ്ങനെയൊക്കെ
ഈ ദേവത്തിൽ നിന്നു അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ,
അങ്ങനെയൊക്കെ, ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ, അങ്ങനെയൊക്കെ,
ദേവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള രാജാവേ.

ദേവതാനി. ഏറ്റേൻറെ കൈ ഇന്നേവരേ അറഞ്ഞൊരു ചുരുക്കം തൊട്ടിയില്ല. ആദ്യമായി അവിടുത്താണ് ഏറ്റേൻറെ കൈ പിടിച്ചത്. അതുകൊണ്ട്, അവിടുത്തെ ഞാൻ വരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും ഇപ്പോഴും അവിടുത്ത് പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഏറ്റേൻറെ കൈ വേറൊരു ചുരുക്കം തൊട്ടിയാണോ?

യശോവി:- അതിൽപ്പരവേലം കഴിഞ്ഞുപോയതല്ല സപ്തമേ കാളം, സപ്തമേ പരമേശ്വരൻ അന്നേവരേയും അടുത്ത കൂടെയെ വന്നാണ് ബ്രഹ്മണമെന്നത് വിജ്ഞാൻ പുറത്തുപോയി അങ്ങനെയൊണ്.

ദേവതാനി:- ഏറ്റേൻറെ കൈയാണത്?

യശോവി:- സപ്തമേ ആദ്യം ഒരു പ്രായാശനത്തിൽ ഒരാളെ കാണുക കൊല്ലുന്നതല്ല. ആദ്യം ഒരു പ്രായാശനത്തിൽ സപ്തമേയും നശിപ്പിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ്, അടുത്ത കൂടെയെ വന്നാണ് ബ്രഹ്മണൻ ഏറ്റേൻ പാഞ്ഞത്. ഈ സ്ഥിതിയിൽ, ദേവതാനി അടുത്തേൻ സമ്മതം കൂടെയെ ഏറ്റേൻ പരിഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ദേവതാനി:- അതും ഇപ്പോൾ മൂന്നാമത്തെ അവിടുത്തേൻ ഏറ്റേൻ അടുത്തേൻ തന്നെല്ലെ, ഇപ്പോൾ കൈകൊണ്ടൊരു ഏറ്റേൻ ഏറ്റേൻ അടുത്തേൻ ചാലിക്കുവാൻ അവർക്ക് അടുത്തേൻ അടുത്തേൻ തന്നെപ്പോലും ഇപ്പോൾ മേൽ പ്രതിഗ്രഹിക്കുവാൻ അവിടുത്ത് അടുത്തേൻ.

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് ദേവതാനി അടുത്തേൻ കൂടിക്കാണുവതവാൻ വിശ്വാസ്യതയോടെ അയച്ചു. പത്താറാമെയും അറിഞ്ഞ് ഇത്രയും ഉടനേ തന്നെ അവിടേ എത്തും. ആ ഹൃദയം യശോവി നമസ്കരിച്ച് കൈ കൂപ്പിനിന്നു.

ദേവതാനി:- അടുത്തേൻ, നാലുപ്രകാരം ഈ രാജാവ്, ആ പരിഷ്കാരത്തിൽ ഏറ്റേൻറെ കൈ പിടിക്കുകയുണ്ടായി. ഇനി, ഞാൻ മറ്റൊരാളെ വരികയില്ല. ഏറ്റേൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ കൊടുക്കേണ്ടതാണ് ഞാൻ ഇതാ തൊട്ടികൊണ്ട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

ഇത്രയും:- അല്ലയോ, നാലുപ്രകാരം, ഏറ്റേൻ പ്രിയപുത്രി വേണേ കഷ്ടമായി വരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ തന്നെ ഇപ്പോൾ മേൽ യായി വേറേ കൈകൊള്ളുക.

യശോവി:- “ഈ കൃത്യത്താൽ ജാതാധാരം കൂടിക്കാണുവതവാൻ വല്ല അധാരവും വേണ്ടിയിരിക്കാൻ, അത് ഏറ്റേൻ യാചിക്കുന്നത്.”

ഇത്രയും:- ആ അധാരത്തെ ഞാൻ അകറ്റിക്കൊള്ളാം. ഈ വിവാഹത്തിൽ വേറേ അസംബന്ധമുണ്ടാകേണ്ട. പാപമേക്കാൾ

ഭവാന്തേ ഞാൻ കക്ഷിപ്പാം. ദേവയാനിയേ യഥാധർമ്മം ചരിത്രമായി
 ച്ച് അപരോക്തോന്നിച്ച് അഭവിദ്യുത്ത സുഖം അനുഭവിക്കുക. നൃപ
 പദ്യപുത്രിയായ ശമ്മിപ്പുത്രേ ഭവാൻ ഐച്ഛ്യം അഭരിക്കണം. എന്നാ
 ൽ, മരിക്കും, അവളെ കൂടെക്കൊണ്ടുതന്നെ”

ഇത്രയും കേട്ടു സംതൃപ്തനായ യയാതി ശുക്രനെ പ്രദക്ഷിണം
 ചെയ്ത്, ദേവയാനിയേ ശാസ്ത്രോക്ത വിധിപ്രകാരം ചരണിയിച്ചു.
 ആ മഹർഷിയാൽ മണമായ വിത്തുത്താളം ദേവയാനിയോടുകൂടി,
 ശമ്മിപ്പുത്രേയും മൊയലം കന്യകകളേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു്, യയാതി
 സ്വന്തം രാജധാനിയിലേക്ക് പോകയും ചെയ്തു.

മഹേന്ദ്രപ്രസാദപ്രഭാകരനെന്ന തന്റെ നഗരത്തിൽ പ്ര
 വേശിച്ച് യയാതി ദേവയാനിയെ അന്ത്യോന്ത്യത്തിലേക്കയച്ചു. അദ്ദേ
 ശേ അന്ത്യോന്ത്യത്തുളളിത്തന്ന, ശമ്മിപ്പുത്രേ ദുഷ്ടതകളായ മരിക്കും
 നിമിച്ച് അതൽ ചാല്പച്ച് അപരോക്ത, ആ ദൃഷ്ടപദ്യ പുത്രിയും, ആ
 കന്യകയുടേ കൂടെയുള്ള മൊയലം കന്യകരും അന്നപന്നങ്ങളും
 വസ്ത്രങ്ങളും വേണ്ടുപോവാവ നൽകി അയച്ചുവന്നു. ദേവയാനിയും
 യയാതിയും ചേർന്ന് പരമാനന്ദം പൂർണ്ണ ദേവതുല്യ ബഹുകാലം ചരി
 ഛരിച്ചു. അതൽ, ദേവയാനി ഗർഭം ധരിക്കയും ഒരു കുമാരനെ പ്രസ
 വിക്കയും ചെയ്തു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ, ഗാർഗ്ഗ്യ തന്റെ സ്ഥിതിയോ
 ണ്ട് വിചാരിച്ചു തുടങ്ങി.

“ഞാൻ ഇത്രകാലത്തേയും യയാതിയേയും പ്രാപിച്ചിട്ടും ഐ
 നിക്ക് അനുവദനാപാത്രം ഐന്ദ്ര സ്ഥിതി എന്നതാണ്! ഞാൻ ഐ
 ന്താണ് ചെയ്യുന്നത്! എന്തു ചെയ്യാമാണ് ഐന്ദ്ര അഭിപ്രായം സാ
 ധിക്കുക! ദേവയാനി പ്രസവിച്ചു കഴിഞ്ഞു. കഷ്ടം ഐന്ദ്ര ഈ യയാ
 തിയും മരിക്കേ തന്നെ. ആ ദേവയാനി അന്ന് ഐന്ദ്ര നേ ചെയ്യുമ്പോ,
 അതേവിധം ഞാനും അദ്ദേഹത്തെ വരിച്ചാലെന്നതാണ്! എന്തായാലും,
 രാജാവിൽ നിന്ന് ചുറ്റുമഹം നോക്കണമെന്നതന്നെ ഞാൻ നിശ്ചയി
 ച്ചു. ആ ധർമ്മമാവിനെ ഇങ്ങങ്ങാറും രാജ്യത്തിൽ കാണുവാൻ കഴി
 ഞ്ഞാൽ ഐന്ദ്ര ആഗ്രഹം നവുണുപിക്കാം.”

ശമ്മിപ്പു ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ യയാ
 തിയെ യയാതി അശോക വനത്തിൽ ചെല്ലുകയും, അവിടെ ശമ്മിപ്പു
 ത്രേ കാണുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തെ ഏകനായി രാജ്യത്തിൽത്തന്നെ
 കണ്ടെത്തിയ ചാരുമാസനായ ശമ്മിപ്പു ആ രാജാവാനേ കൈ
 കൊടുത്ത് തന്റെ പ്രാർത്ഥനയെ അറയിച്ചു.

ശമ്മിപ്പു.— “ഇത്രയും, മന്ത്രം, വിഷ്ണു, യമൻ, വരണൻ എന്നി

വരുമെന്നുപോലെ അവിടുത്തെയും ഹൃദയത്തിൽ സ്നികളെ വന്നു കാണുവാൻ ആർക്കാണ് കഴിയുക! അതുകൊണ്ട് ഏതാൻ പരിശുദ്ധിയെപ്പറ്റി അവിടുത്തേക്ക് സംശയമുണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്നിങ്ങുള്ള ശീലം, കലം, ബ്രഹ്മ എന്നിവ അവിടുന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവ തന്നെയാണു്. ആ ഞാൻ അവിടുന്ന് ഏതാൻ ഏതുകാരെത്തന്നെ സഹജമാക്കത്തക്കതെന്നതെന്ന് പ്രാപ്തമാകുന്നു.”

യയാതി: —ഭവതി സൗന്ദര്യം, തികഞ്ഞവളും അന്നിതിനെയും കൈവശമാക്കുകയുമാണെന്നു എന്ന ചഹിയാം. ദേവതയുടെ സൗന്ദര്യത്തിൽ സൂചിത്തുപോലും പോലും കുറവുള്ളതാകയാൽ ഞാൻ കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ, ദേവയാനായ ഞാൻ വരിയെന്നു ചെട്ടത്തിൽ, ദേവതയേ മരിക്കുകയും, കൈയടിക്കുകയെന്നു ഏതുവർ ചെട്ടത്തിലുണ്ടു്

ശാമിപ്പു: —കളിവാക്കുകയും, സ്നികളിലും, വിവാഹകരണത്തിലും, പ്രാണാപായത്തിലും, സൂര്യധാരാപഹാതത്തിലും അസത്യാവര്യുന്നതു് പാപമാകയില്ല.

യയാതി: —സമുദ്രതടത്തുവെക്കുന്നതാണു് മാത്രമല്ല അസത്യാവരണത്താൽ നശിച്ചുപോകും. അപഹാരം തോന്നാൻപോലും ഞാൻ മിഥ്യയാക്കു് ചെട്ടയില്ല.

ശാമിപ്പു: —സ്വപനം മറ്റൊന്നും സങ്കീർണ്ണമല്ല മറ്റൊന്നും മറ്റൊന്നുപോലെയെന്നുമാണു്. അവിടുന്ന് ഏതാൻ സമീപിയെ വിചാരിക്കും ചെയ്തതോടു കൂടി ഏതെന്നും പരിശുദ്ധിയു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു .

യയാതി: —ഈ വക വാക്കുകളും ഏതാൻ പ്രഥമ ചുരുക്കപ്പട്ടി വരിയെന്നു. ഏതൊക്കു് ചെട്ടയിൽ ചെട്ടി പോലു് ചെട്ടി അതു കൊടുക്കുന്നതെന്നുള്ളതു് ഏതാൻ പ്രതിപാദനം ഞാൻ ചെട്ടിയെ ഏതൊരു അഭിപ്രായം സാധിച്ചിട്ടുതന്നെന്നെന്നൊക്കു് ചെട്ടി ചെട്ടിക്കുന്നതു് .

ശാമിപ്പു: —അല്ലയോ, മായാവേ, ചെട്ടി, ഭാസൻ, ചെട്ടി എന്നീ മൂവർ അഭിമുഖമാണു്. അവരുള്ള ധനം അപരമ കൈക്കൊള്ളുന്നവന്റെ വകയത്രെ ഞാൻ ദേവയാനിയുടെ ദാസിയായുടേ. അവളേ അവിടുന്ന് വിവാഹം ചെയ്തിരിക്കയാൽ, ഞാൻ അവിടുത്തേ അഭിമുഖമായിത്തീരുന്നു. ഇന്നു, അവളെക്കൊണ്ടുപോലെ ചെട്ടിയെന്നും കൈക്കൊള്ളുന്നു. അവളുടെത്തിൽനിന്നു് ഏതെന്നു കൈയ്യു് ചെട്ടത്തിൽ നിന്നായിരുകയും! അവിടുത്തേക്കൊക്കു് ഞാൻ സന്താനവതിയായിത്തീർന്നു് ചെട്ടിയിൽ ഹൃദയത്തിന്നു മഹത്വമുണ്ടു് .

അങ്ങിനെയൊക്കെയെന്നു് യയാതി സമതാ ചെട്ടി ശാമിപ്പുയുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ചെട്ടിയെ കൈക്കൊള്ളുന്നപ്രവൃത്തിയെയും ചെട്ടി

യയാതിയുമായ അന്നുണ്ടായ ചേട്ടയായ ശർമ്മിയ്യ ഗമിണിയായി. ആ രാജകുമാരിയിൽനിന്ന് ജനിച്ച കുമാരൻ ദേവതൃപ്തനും രാജിവേലപേറുന്നവനായി വിളങ്ങും.

ഈ വൺമുറയും കേട്ടപ്പോൾ ദേവയാനി ശർമ്മിയ്യയെക്കണ്ട് അന്നു വിചരിച്ചു. ദുഃഖാജനയർത്തിക്കൊണ്ടു. ആ ശുഭ്രാപുത്ര ശർമ്മിയ്യയെ ചെന്നു കണ്ട് കോമതൃപ്തനായാ നി എന്തിനാണു് ഈ ചോലക്കൽ കൈയിട്ടതു്? എന്ന് ചോദിച്ചു.

ശർമ്മിയ്യ - ധർമ്മനാഥരും വേദഗുണനാഥരും ഒരു മഹത്ത്വവിശിഷ്ടനായി. ധർമ്മിതനായ എന്റെ ആഗ്രഹത്തെ നിവർത്തിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ ആ വകുപ്പാൽ പ്രാപിച്ചു. അങ്ങിനെയല്ലാത്തതാൽ അന്യായമായ കാര്യങ്ങൾ ഒഴുക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഈ കിട്ടിയേ ആ പ്രശ്നമായാൽ നൽകിയതു്."

ദേവയാനി - ഇതു നീ പറഞ്ഞപോലെയാണെങ്കിൽ, വളരെ നന്നായി ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഇപ്പോൾ എവിടെയുണ്ടെന്നറിയുകോ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചേക്കേറുന്നതും ശോഭിക്കുന്നതും പറയാമോ?"

ശർമ്മിയ്യ - അതല്ലകൊണ്ടും തേജസ്സുകൊണ്ടും സൂര്യനോടൊപ്പം ശോഭിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടപ്പോൾ, ഞാനെന്നു ചോദിക്കുവാൻ ഞാൻ കേണതായില്ല."

ദേവയാനി - ഇതാണ് വാസ്തവത്തിൽ, എന്നിക്ക് നിന്നിൽ ഭ്രമം കേൾപ്പിച്ചു. ഉത്തരമാവാമെന്നു ബ്രാഹ്മണനിൽ നിന്നാണല്ലോ നിന്നെ സന്താനമുണ്ടായതു്."

ഇങ്ങിനെ അറമിത്തനും സംസാരിച്ചു. സന്തോഷം പിരിഞ്ഞു. ശർമ്മിയ്യ പറഞ്ഞതു ശരിതന്നെയാണു് ദേവയാനി വിചിന്തിച്ചു. യയാതിക്ക് ദേവയാനിയിൽ ഇത്രയും വിഷ്ണുവിനേയും ചോലപ്രകാശിക്കുന്നവനായി യമുവെന്നും തുർവ്വസുവെന്നും ചോദിച്ചു കണ്ടു പുത്രന്മാർ ജനിച്ച ശർമ്മിയ്യയെക്കാൾ, യയാതിക്ക് ഭൃഹദ്യ, അന്ന, പൃഥ്വി എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു കുമാരന്മാരുണ്ടായി. അങ്ങനെയൊന്നും ദേവയാനി യയാതിയോടു കൂടി ആ ഉദ്യാനത്തിൽ ചെല്ലുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ, അവിടെ സംസാരനാഷം കളിച്ചു നടക്കുന്ന ദേവതൃപ്തനായ കട്ടികളേ കണ്ട് "ബ്രഹ്മതൃപ്തകൊണ്ട് അവർക്കുത്താൽ സമുദായി ദേവകുമാരന്മാരോപ്പോലെ ശോഭിക്കുന്ന ഇവർ ആരുടെ മക്കളാണു്? എന്ന് യയാതിയോടും, നന്നാട്ടുകേ ചേക്കേറുന്നതും, അച്ഛനാണെന്നും, കലമേറുന്നതും സ്വത്വം പറയാമെങ്കിൽ അതു കേൾക്കുവാൻ എന്നിങ്ക് കൈതുകമുണ്ടു്" എന്ന് ആ കുട്ടികളോടും ദേവയാനി പ്ര

[illegible]

ശ്രീനിക്ക് അധികമായി ചാക്കണ വീ ഇഞ്ചിറോ പുന്നിക്ക് അപ്പിളം ചെയ്തു പെട്ടുകൊണ്ടു് പെട്ടെന ചുവൽ കു ആസുരയെക്കുറിച്ചു ചരിത്രവാൻ നിനക്ക് കയ്യെടുത്തോടാ

[illegible]

ഇതുമുതൽ കേരളത്തിലുണ്ടെന്നു, ശാസ്ത്രപരമായി വാദം തുടങ്ങുകയുണ്ടായി. രാജാവിനോടു് സമുദയമായിട്ടെടുത്തുവെച്ചു ചെയ്യുന്നതിനു് ദേവതയ്ക്കിന്റെ കയ്യെഴുത്തുണ്ടല്ല. അതിന്റെ അടിയിൽ ചെയ്യുകൊണ്ടു് ഇതിനേൽ അറുപതു വർഷം കഴിഞ്ഞാൽ പരക്കെയില്ല. എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു്, ദേവതയുടെ കയ്യെഴുത്തിൽ കിട്ടിച്ചു എഴുതാൻ ചാതുസ്തിയിലായിപ്പോയെന്നു തന്നെയും. ഇതു കണ്ടു്, സംഭാഷണനായത്തിന്നു രാജാവു് സാക്ഷാൽ ചെയ്യുകൊണ്ടു് ദേവതയായിരുന്ന ചാതുസ്തി, തോഴരക്കേരളത്തിലും അതിന്നുപോലെയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ശുഭപ്രതി സാക്ഷാൽനോക്കി കണ്ടുപോട്ടി അന്തർദ്വേഷം രാജാവിനോടു് തുറന്നു വെച്ചു. പക്ഷേ, ചാതുസ്തിയെ നോക്കുക പോലുമോ ചെയ്തില്ല. ദേവതയായി നോക്കി ശുഭമേകം മുമ്പിൽ ചെന്നു വന്നു ചൂണ്ടി. അപ്പോഴേക്കു് യഥാതിയഥം അപ്പോഴേക്കു് എത്തി അതു മുമ്പാകെ വന്നു ചൂണ്ടി.

ഇത ശാപം കഴിഞ്ഞിട്ട്, യശാതി ശമിച്ചുവരുമെന്നു ഓച്ചുവിനോട് തന്റെ ജന മരകക്കൊള്ളുവൻ പറഞ്ഞു.

ഓച്ചു:—“ജന ബാധിച്ചാൽ ഗുഹാപ്രമേദങ്ങളേയും സ്രീകുളേയും സംബന്ധിച്ച സുഖാനുഭവത്തിന് കഴിയുവാകും; വാഷാഭരതയും ചെയ്യും; ആ ജന പിന്നീട് വേണ്ട.”

യശാതി:—“എന്നാൽ, നിന്നോട് 166 ആഗ്രഹംപോലേ സാധിക്കുകയില്ല. പല്ലക്ക്, തേന് മുതലായ വാഹനങ്ങളേയും, ആന, കരിങ്ക, ബുള, മാഴ് മുതലായ മൃഗങ്ങളോ ഇല്ലാതെ, പെള്ളത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ വെറും പൊങ്ങുതടി മാത്രമുള്ള നാട്ടിൽ നീയും നിന്റെ സന്മാനങ്ങളും പാക്കുമാറാവട്ടേ.”

ശമിച്ചുയരുന്ന മരണാഭംഗം മകനായ അനുഭവം യശാതിയുടേ ജന മരകക്കൊണ്ടില്ല. ശിശുക്കളേപ്പോലെ അശ്രുധകായി ഉണ്ണുന്നതിന്നും, അന്നിഹോമാരി ത്രിമകരം ഭുജിക്കുന്നതിന്നും വേരുവാകുന്ന ജന തനി കരവശ്യമെല്ലാം ആ മകൻ പറഞ്ഞു.

യശാതി:—“നിന്റെ സന്മാനം ഔഷധവാനേങ്ങ പ്രാപിച്ച ഉദനം മരിച്ചുപോകട്ടേ. മൃതശത്രുക്കളായി കരുണമൂർത്തും കൂടെതന്നീ ഉഴന്ന നരകമാറകയും ചെയ്യട്ടേ.”

ഇപ്രകാരം അന്നുദിനേയും ശപിച്ചതിൽപിന്നെ, യശാതി, തന്റെ ഇളയമകനായ പുരുവിനോട്, ജരവേറന് ഔഷധവാനും തമാശമാ എന്നു ചോദിച്ചു.

പുരു:—“അയ്യോ, അവിടുന്ന് ദ.നിയംപോലേ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തോൻ തയ്യാറാണ്. അവളേത്ത പാപത്തേ ജമയോടുമുടി തോൻ ഏറുവാങ്ങിക്കൊള്ളാം. അവിടുന്ന് പുറൻ ഔഷധവാനേങ്ങ ചിട്ടയ്ക്ക് കരസുഖങ്ങളെല്ലാം അനുഭവിച്ചാലും! ജന ബാധിച്ചു വാഷക്രമ മരകക്കൊണ്ടു് തോൻ അവിടുത്തെ ആഗ്രഹംപോലേ നമുക്കൊള്ളാം.”

ഇതു കേട്ട്, യശാതി അത്ഭുതപരം സംശ്രീതനായി. “നിന്റെ മരുമൃഗത്തിലേ ഇനങ്ങൾ സത്യം വസസ്സുണ്ണമാവട്ടേ” എന്ന് അദ്ദേഹം പുരുവിനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. എന്നിട്ട്, ഇത്രനേ ഗ്യാറിച്ചു, അദ്ദേഹം തന്റെ ജന പുരുവിൽ പ്രവേശിച്ചിടത്തും ചെന്നു.

പുരുവിന്റെ ഔഷധവാനേത്തക്കൊണ്ടു് പ്രീതികേൾ യശാതി, കാലംപോലേയും കാലംപോലേയും വിഷയംപോലേയും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു് ധർമ്മപശ്ചാത്തേ സോശാഹറായി വരുത്തിച്ചു. യജ്ഞം കൊണ്ടു് ദേവരാമനേയും, ഭൂപാലത്താൽ പശ്ചാത്തേയും, അനുഗ്രഹത്താൽ ദീനതെയും, അജിഷ്ടമാനത്താൽ ബ്രഹ്മരണതെയും, അനുപരന

അളൽ പാമ്പിനെയും, ധർമ്മൻ പ്രഭുകളെയും അദ്ദേഹം സന്ദർശിപ്പിച്ചു വന്നു. മോയിയെ കൊല്ലും മുഴുവൻ വിവേചനമുള്ള വിഷയസുഖങ്ങൾ നമ്മെ പിഴയ്ക്കാതെ അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ച് ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. കവചായപ്പോൾ യഹൂദന്മാർ പൂർവ്വദിന വിചിത്രം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: -

“നമ്മുടെ യെരൂശലേമിതുകൾക്ക് അന്തർ ഇടനാളം കാമസുഖം സുഖങ്ങൾ നേരി വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, കാര്യങ്ങൾകൊണ്ട് ഭരിപ്പുകാരും കാര്യം അനുഭവിക്കുകയും അന്തർ ഇടനാളം പറഞ്ഞു. ഹാവിസ്സുകൊണ്ട് അഗ്നിയെത്തന്നെപ്പോലെ കാര്യം കാര്യപരമായതുകൊണ്ട് വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. കാര്യമായ ക്രമം, കാര്യം, കാര്യം, പക്ഷെ എന്നിവ യെരൂശലേമി കിഴിയാലും കാര്യം ഇവ കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട്, ആ ഇഷ്ടമെന്നാണ് ആദ്യമായി അറിയുന്നത്. ദോഷികൾക്ക് ഈ കാര്യം കൈമാറ്റം കഴിയുന്നില്ല, അവർ നാടിപ്പിച്ചാലും നശിക്കുന്നതാണ് കാര്യം. കാര്യമായ സുഖം, ഇഷ്ടമെന്ന അകന്നായൽ മന്ത്രമേ കിട്ടുകയുള്ളൂ. മോയിയെ സംവത്സരം അന്തർ വിഷയസുഖം അനുഭവിക്കുന്നതും, അത്രയും കാര്യം വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അവർ ഈ കാര്യങ്ങൾ പരസ്യമേ കണ്ടു. ഇനി, പരസ്യമെന്നതിൽ മറ്റൊരു ചെലുത്തൽ നാഷണലിസം നിർമ്മിക്കുമായി കാട്ടിത്തന്ന ചെലുത്തലാണ് അന്തർ വിഷയമിട്ടത്. എന്തായാലും ഇവിടെയും മറ്റൊരു കാര്യം, പക്ഷെകൊണ്ടും, കാര്യംകൊണ്ടും ഹിംസിക്കാതെയും, കാര്യപരമായതും പീഡിതനായ കാര്യം വെളിപ്പെടുത്തി, അതുകൊണ്ടാണ് ബ്രഹ്മസംഗമം കണ്ടു, നിങ്ങൾ അനുസരണ ശീലത്തിൽ അന്തർ ഏതെങ്കിലും സന്തോഷനായി നിന്നാൽ മോശൻ നാമുണ്ടാവട്ടെ. നിങ്ങൾ യെരൂശലേമി ഇതാ, തിരിച്ചുവരുന്നതാണിത്. ഈ മന്ത്രത്തിന്റെ അവകാശം നീയാണ്.”

യഹൂദന്മാർ മന്ത്രത്തിനെയും യെരൂശലേമിയെയും പുനർവിന്നു കൊടുത്തു, ഇതേ മേൽവിലാസം തപസ്സിനായി കാട്ടു വേണ്ട ചുരുക്കം. അപ്പോൾ, നാട്ടുകാർ വന്ന്, ഇളയകുറുന്ന് മന്ത്രം കൊടുക്കുവാൻ ഹേതുവെന്നു ന്ന് ചോദിച്ചു.

നാട്ടുകാർ:—“കൂടുതലായതായി മോശനാസ്തമയമായ അവിദുഷൻ മന്ത്രപുസ്തകം തിരിച്ചിരിക്കുക പുനർവിന്നു മന്ത്രം കൊടുത്തു എന്തുകൊണ്ടാണ്? ഒഴി, തുടങ്ങി, ദുഷ്ട, അനു യുക്തിയും പേരുടെ അർത്ഥം പുന. മന്ത്രപുസ്തകത്തിൽ, അനുഭവം മോശനാസ്തമയനായതാണ്.”

യയാതി:—“ശ്ലേഷപുത്രന്മാർ രാജ്യം കൊടുക്കാത്തതു് എന്തു കാരണമുണ്ട് നിങ്ങളെ അറിയിക്കാം. യദി ഏതെങ്കിലും അനുസരിക്കുകയുണ്ടായില്ല. അപ്പുറേ പ്രതികൂലിക്കുന്നവനാകുമ്പോൾ അവൻ മകനല്ല. മാതാപിതാക്കൾക്ക് ഏല്പാലും മിതത്തെയും പശുവുടേതെയും ചെയ്യുന്നവൻ മാത്രമേ മകനാകയുള്ളൂ. ആദ്യം, യദിവും, അവനെ പിന്തുടർന്നു തുറന്നു, ദ്രഹ്യ, അന്നു എന്നിവയും ഏതെന്നിരിക്കുന്നു. പൂർവ്വാകർഷ, അന്തർ വരണത്തോടുകൂടി നൽകുകയുണ്ടായ. അവൻ, നേറ്റു ഹമത്തോടുകൂടി ഏതെങ്കിലും ഏതൊക്കെ ഏതെങ്കിലും കാമിതം നന്നവേ മാനിക്ക. ഇതു മാത്രമല്ല, പുനവിൻ രാജ്യം കൊടുക്കുവാൻ മഹനാകു കാരണം കൂടിയുണ്ടു് എന്നിക്ക് പ്രിയം ചെയ്യുന്ന പുത്രനാകാ അവനാണു് രാജാവകാശിയെന്തു് (ഉത്രകാശി) കല്പിക്കുകയുണ്ടായി. അതുകൊണ്ടു്, പുനവിനെ രാജാവകാശിവാൻ നൽകേണ്ടല്ലാവരും സമ്മതിക്കേണ്ടതാണു് ”

നാട്ടുകർ മാതാപിതാക്കളായവർ ഹതാഭവരേഖ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഗുണസമ്പന്നനായ പുത്രൻ കനിഷ്ഠപുത്രനായാൽത്തന്നെയും അവൻ ശുഭാനുഭവങ്ങൾക്ക് അർഹനാണു്. അവയ്ക്കുതക്ക പ്രായത്തേ ചെയ്തു പുത്ര തന്നയാണു് രാജാവകാശി ഇതിൽ, ശുഭവാക്യം കൂടിയുള്ളതു് കേൾവു്, ആർക്കൊന്നും വാലിക്കാവുന്നതു്.

ചേരന്മാരുടേയും മറ്റു പർവ്വതങ്ങളെയും സമുദ്രപ്രകാരം യയാതി അന്തർ ഇളയതുകനായ പൂർവ്വവന്നേത്തന്നെ കിരീടം ലഭിച്ചു. അതിൽപ്പിറ്റന്ന, യയാതി പാശ്ചാത്യകളോടുകൂടി വനത്തിലേക്ക് പോയി വനപ്രസ്ഥവിധി പ്രകാരം ജീവിതധാരണം ചെയ്തു. പുരുഷൻനിന്നു് ചേരമവനാതം, യദിയിൽനിന്നു് യാദവന്മാരും, തുറന്നുവൽനിന്നു് യവനന്മാരും, ദ്രഹ്യവന്നാണു് മോളന്മാരും, അന്നുവൽനിന്നു് ശ്ലേഷന്മാരുണ്ടായി.

പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായം ഉത്തരയാത്രയും.

യയാതി, അന്തർ കനിഷ്ഠപുത്രനായ പുനവിൻ രാജ്യം കൊടുക്കയും, ആ രാജ്യത്തിന്റേ അതിർത്തിപ്രദേശങ്ങളിൽ മറ്റു പുത്രന്മാരെ പാലിക്കയും ചെയ്തു് വനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു ഇന്ദ്രിയങ്ങളേ നിഗ്രഹിച്ചു്, ഹമമൃഗങ്ങൾകൊണ്ടു് ഭക്ഷിച്ചു് ഘോരതപസ്സിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ഹമമൃഗങ്ങൾ പിട്ടു്, വെള്ളമാത്രവും, പന്നീട്ടു്, വായുമാത്രവും ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് അങ്ങിനെയും അദ്ദേഹം പലകാലം തപസ്സുചെയ്തു. ഒഴു

പിടിക്കുന്നതിൽ അഗ്നിയും, വഹിക്കുന്നതിൽ ഭൂമിയും, പുകാതിപ്പിക്കുന്നതിൽ സൂര്യനും പ്രഭുവായിരിക്കുന്നതുപോലെ സത്തുകളിൽ അതിഥിയും പ്രഭുവാണ്.”

യഥാതി. — “നന്മക്കുറേ ചുരുവും, ചുരുപ്പത്തു ചിതാമയയായാലിയാലാ” ഞാൻ സർവ്വതങ്ങളേയും ഞാൻ അവമാനിക്കുകകൊണ്ട്, പുണ്യ ക്ഷയിച്ച്, സ്വർഗ്ഗോക്തയിൽനിന്നും ഭ്രമിച്ച് ഇതാ, താഴെ ചിതന്ന. നാങ്ങളേക്കൾ ഏനിക്ക് ചുറ്റു കൂട്ടുന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ നാങ്ങളേ പരിശരണിപ്പ. വളരുകോണോ, തപസ്സുകോണോ, ജനമകോണോ വൃദ്ധനായ കൂട്ടുവാൻ ബ്രഹ്മണക്ക് ചുറ്റുവാൻ.”

അപ്പുകൻ. — “വയസ്സുകൊണ്ട് വൃദ്ധനായുള്ളവൻ ഉൽകൃഷ്ടനാണെന്നു ചൊൻ പറയുന്നപോൾ. എന്നാൽ, വളരുകോണോ, തപസ്സുകോണോ മാത്രം പ്രവൃദ്ധ്യോപപന്നാൻ ചലനമെന്നാൽ ചുറ്റുവാൻ.”

യഥാതി. — “പ്രണയമെന്നാൽ പ്രതികൂലമായിട്ടുള്ളത് പാപമാണ്. വന്നുപിടിച്ചാൽ പാപമോകത്തിൽ പതിക്കുന്നു. സങ്കടനങ്ങൾ, പാപം ഏകാന്തിയിലവൻ കർമ്മശുദ്ധിയെപ്പോലെ പരതിക്കുന്നു. നമുക്ക് വളരെ കൂടെ പറയുന്നതായാൽ. അതെല്ലാം വിളിയകൾകൊണ്ട് കൈവിട്ടു പോകുന്നതും വരാം. ഇതറിഞ്ഞത്, ജന്മമഹിതത്തിൽത്തന്നെ പതിക്കുന്നവനായോ, അഹമാത്മീയം. തനിക്കുള്ള പറയുകൊണ്ട് യഥാർത്ഥ ചെമ്പും, പട്ടയും വിറയവും ചേർന്നു ബലിമനോയിരിക്കയും, വേദം ഗ്രഹിച്ച് തപസ്സിൽ ഏകപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവൻ മോഹമഹിതനായി സമഗ്രത്തേ പ്രാപിക്കും. വയസ്സായാൽ കണ്ട് പറയുകയുണ്ട്. വേദത്തന്നെ അഹമാത്മിയമായി രവി കേക. എത്രയെത്രയോ വിവിധ ഭാവങ്ങളോകൂടിയതാണ് ജീവലോകം. നമ്മുപേക്ഷാധികാരം ദൈവാധീനമാണ് ദൈവയോഗം ബലവത്താണെന്ന് ബുദ്ധിയാൽ ഗ്രഹിച്ചു ധീരൻ, ആ വക വിവിധ ഭാവങ്ങളേ പ്രാപിക്കുവാൻ ചോന്നിച്ച് നന്മക്കുന്നില്ല. ജനങ്ങളിൽ സുഖമോ ദുഃഖമോ നാമല്ലാ, ദൈവമാണെന്നുതന്നെ. ആ ദൈവയോഗത്തെ അറിയുന്നവൻ സുഖത്തിൽ പറയുകയോവട്ടേ, ദുഃഖത്തിൽ സന്താപിക്കുവാനേട്ടു ചെയ്യരുത്. ഈ ഞാനാവട്ടേ, അതൊന്നിലും മോദിക്കുമോ, ലോഭിക്കുമോ, ഭയങ്ങാൽ മഹനീതനാവുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. കൈവര നമ്മെ ഏതെത്തു ഭാവത്തിലാക്കുന്നുവോ അത് നാം ആകുകയെന്നു വേണം സുഖദുഃഖങ്ങൾ അനിവൃത്തമാണെന്നറിഞ്ഞി

മുഖ്യ ഏരിയക്ക്, അല്പമേ, അല്പം, എങ്ങിനെയെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ടതാകും.

അപ്പുകാർ: “പോൻ സുരലോകത്തുനിന്ന് ഭൂമിയിൽ പതിക്കുവാൻ എന്താണ് കാരണം?”

യുദ്ധതി:—“മരിച്ചവർ അവരോട് ചാർച്ചകാരും വേഴ്ത്തുമാരും ചങ്ങാതികളും കൈവെട്ടുകയുണ്ടെന്നുപോലെ, ചുണ്ണാ കുമ്പിട്ടവനെ പോലത്തരം വേവറാത്ത പതന്തരം ഭവനം.”

അപ്പുകാർ: “സുരലോകത്തിൽ വൃണന്റേതാണ് ചുണ്ണാ കുമ്പിട്ടവനെ മുണ്ടാക്കുന്നത്?”

യുദ്ധതി:—“മുഷ്ടവും നിന്ദാപ്രമാണ കർമ്മങ്ങൾ ആരും വെളിക്കെണ്ടതാണ്. അതിന്നു ചെറുപത്തൊന്ന്, ഈ പ്രാദേശത്തിൽ വീണ്ടുകൊണ്ട് കഴുകിയാൽ കൂടുതൽ പാപം തിന്മയാവാം അറിയാം.”

അപ്പുകാർ: “ചെറുപ്പം, മരണമോ എന്തെങ്കിലും മനുഷ്യൻ ചുണ്ണാക്കുന്ന പ്രാപ്തികൾ?”

യുദ്ധതി: “പാപം, മരം, മരം, മരം, നിറം, മരവിപ്പും എങ്ങിനെയോ ഏഴു പാപങ്ങളാണ് സർവ്വത്തിലേക്കുള്ളത്. അതിന്നു തിരികെകൊണ്ടു കൊണ്ടും കാരണമാകുന്നവൻ നിശ്ചയമായും നശിക്കും. അന്നുതന്നെ പാപിതരാകുന്നത് തന്നെത്താൻ അറിച്ച് തന്റെ പിറ്റേകൊണ്ട് അന്നുതന്നെ തന്റെ പാപകൃത്യങ്ങൾ ചുണ്ണാക്കുന്നതിൽ പ്രതിഷ്ഠ കിട്ടുകയില്ല. തന്റെ ആ വിചിത്രപരകൊണ്ട് അവൻ ബ്രഹ്മലോകത്തെ പ്രാപ്ത പാപകൃത്യം അഗ്നിനോരും, മരണം, അധ്യയനം, യുദ്ധം എന്നീ നാലും ശരിയായി അനുഷ്ഠിച്ചാൽ അവ ജന്മി പ്രാപ്തം. എന്നാൽ, അവ അദ്ദേഹത്തിന്നുവേണ്ടി ആചരിക്കുന്നതിൽ, മരം ഉപാകകരമായ ചെടും, മരണത്തിൽ മരണമേയോ, അവർക്കുതാൽ തമ്മുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങിനെയുള്ളവർ ആരാലും പറ്റുന്നതാണ്. മറ്റൊന്ന് അപ്രമാണവും ചുണ്ണാക്കുന്നവരായ ആളുകളാണ് ബ്രഹ്മം. ആ ബ്രഹ്മത്തെ പണ്ഡിതന്മാർ അറിയുന്നു. അതിലാണ് നിങ്ങളുടെ ശ്രേയസ്സ് അതിന്നു പ്രാപിച്ചാൽ ഇഹത്തിലും പരത്തിലും താനെ കിട്ടും.”

അപ്പുകാർ: “പാപം, മനുഷ്യരും ഓരോ നിലയിൽ ഓരോ മറ്റു പാപങ്ങളും ബ്രഹ്മചാരിയുടേയും, ഹൈന്ദവന്റെയും, വാണപ്രസ്ഥന്റെയും, സന്ന്യാസിയുടേയും പാപം ഏതെന്താണ്?”

യുദ്ധതി:—“ഇത ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നത് അങ്ങിനേ തന്നെ പ്രാപിക്കുക, ഇതിന്നായി കർമ്മം ചെയ്യുക, ഇതി ഉണ്ടാകുമെന്നു ഉണ്ടാകുന്നു.

മു. പ്രതിഗ്രഹം ബ്രഹ്മണയുക്തിയാണെന്നും, താൻ ദാനം സ്വീകരിക്കയില്ലെന്നും, അന്യർക്ക് കൊടുക്കുകയല്ലാതെ, അതു രേഖയ്ക്ക് യാചിക്കുകയല്ലാതെ തന്റെ ധനമെന്നും, തന്റെ ഈ ചന്ദനം ദൈവയോഗത്താൽ വേർതിരിക്കാൻ, ഇത് താൻ സ്വീകരിക്കുകയല്ലാതെ യാതൊരു വാദിയുടെയും, തങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ വേർതിരിക്കാതിട്ടല്ലാതെ ഏറ്റവും മേന്മയുള്ളതായ നാലു വാദികളിൽ വീണ്ടെടുക്കുകയെന്നും അവർ പറഞ്ഞു. ഉപദേശിക്കുന്ന, ആകാശത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടതായ ഒരു പത്രം വന്നിട്ടുള്ളതായും, ആ പത്രം പഠിച്ചാൽ അത് താൻ പറയാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായും അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് പറഞ്ഞു.

പതിമൂന്നാം അദ്ധ്യായം. ശാകുന്തളം.

[illegible]

തേനാദി സദ്യോഹം സാധാദ്യനാദി ചുറുട്ടെട്ടി നാളി, വേഡ്, കന്നട, ഗദ മുതലായ ആയുധങ്ങൾ ശരിയുണ്ടെന്ന് വീക്ഷണാർത്ഥമായിട്ടോ ചിത്രങ്ങൾ വേദധാരാജ്യേ സിംഹസാദരകൊണ്ടും, ശംഖഭംഗിസ്ഥാനങ്ങൾകൊണ്ടും തേങ്ങാമടികൊണ്ടും, ഗജവീരധരണികൊണ്ടും സമ്പന്ന ശബ്ദാലങ്കാരമാലി, സാധാ വേദധാരണാദി സാധാരണയലകളായ ഭടന്മാർ അംഗാഭാരണാദി ഇടകലനാർ സുതന്ത്ര കൂടിക്കിളികളാകൊണ്ടും യഥാർത്ഥം ചട്ടനാളിത്തം അഭിജ്ഞാൻ കാലികളേറ്റി നാളികൾ നാലുണ്ണ അംഗാഭാരണം പ്രത്യേകം നീർച്ചലാകൃതികളാകട്ടെ ചുരുട്ട് നെ കൊണ്ടും ചുറ്റുമലാ ചെട്ട ഇന്ദ്രിയം, ശോഭാലക്ഷണ കൃത്യമലഭാരാകട്ടെ, ഗദവേദധാരണ സമാലക്ഷണ കയറി അഞ്ചു സാധാരണ പ്രവേശിച്ച്, ചലനം വർദ്ധിക്കുന്ന ഇട

തിക്കിയും മേലാമതുകൊണ്ടും നിറഞ്ഞും കിടക്കുന്ന ആ പെരുങ്കിട് നീള
 കെസന്ത്രം ചുഴിന്ത് മുഴുവനാണിപ്പോൾ വിട്ടു. അതാഴെക്കിട്ടി, ഭൂത
 വധം കൂട്ടത്തോടെ ആരംഭിച്ചു. സിംഹവൃദ്ധാലി ഭൂതകാലങ്ങളേ ക
 ണക്കില്ലാതെ കൊന്നൊടുക്കിയതിൽപ്പിന്നേ വേട്ടനിത്തി, വിജയസ്ഥാ
 നം അനേകിച്ചുകൊണ്ടു് ജായാവു് കരാരാത വനത്തിൽക്കൂടി നടന്നു.
 ആ വഴിക്ക് അദ്ദേഹം ചെന്നു ചെന്നതു് ഒരു പുണ്യാതുരസ്ഥമാണതാ
 ണു്. ആ പ്രദേശം കമനീഷവും കമനീഷവുമായി ശോഭിക്കുന്നതു
 കണ്ടു. ചുറ്റുമുള്ള നീറന്നും, ചുവന്ന മരങ്ങൾ നിറഞ്ഞും, പക്ഷിക
 ഉൽനീന്ത് മധുരമവം ഉപന്നം ആ സ്ഥലം പരന്നു കിടക്കുന്നു. ഇ
 ക്കുറേത്തന്നും ത പകാരം കൊണ്ടു് സാ മ്ര കിട്ടിർക്കുകയുണ്ടു. ചു
 ള്ളാലംകൃതവും പലപുണ്യവുമായ സ്ഥലം അവിടെയില്ല. ഭൂതകാലം
 കാരത്താൽ മുഖരിതമായും, മനുഷ്യന്മാരായ മീതുകാരും, ക്രമ
 കലങ്ങളാൽ സോ തതായും നില്ക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ ഭൂതകാലത്തിൽ വീ
 ണും വീണ്ടും ചുറ്റുമകൾ ചെയ്തു. പാ മനാഹര പ്രദേശത്തേ നോ
 കി സി ചുണ്ടു് അദ്ദേഹം ചിന്നയും മുഖാഴ്ച കരണപ്പോലും മ
 നോക്കിയ ഒരു പലകയ്ക്കം ശോഭിക്കുന്നതു കണ്ടു. അതിനേ ചുഴിന്ത്
 ചുണ്ണാലം പല ചുണ്ടു് കാടിനി നടി മഴകുന്നു. അതിലേ, മണൽ
 പ്ലനങ്ങളിൽ ഇറങ്ങുകൊണ്ടു് മുനികരം അധുരനും ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം
 ഭൂത ദൂര കേൾക്കും. അവിടെയെല്ലാം ദേവകാലങ്ങളും ഉറക്കുകൊണ്ടു്
 വേദോ പ്ലനങ്ങളാൽ ശബ്ദമുണ്ടാകുമായി, മുനികലസന ക്ഷത്താൽ
 പകിപാവനമായി ശോഭിക്കുന്ന ആ തപോവനത്തിൽ, തദർഭ നാള
 ചിഹ്നങ്ങളെല്ലാം അഴിച്ചു് നേരിട്ടാലേ ചുറ്റിച്ചു് ചെന്നാൽ തന്നിയേ
 തന്നേ ചെന്നു

അദ്ദേഹം ആ പെരുങ്കിട് പരത്താൽ ചെന്നു് അകത്തേക്കു നോക്കി
 യതിൽ ആദ്യേയും കാണാത്തതായ് അഭിമുഖം എന്ത് വിളിച്ചു
 ചോദിച്ചു. പാമെല്ലാ മാനാമാലകാണു ആ ശാലിരംബം കേട്ടു്,
 താപസവേഷധാരിണിയെക്കു ളും ശ്രീസന്നിഭം പണിയായ ഒരു കന്യാ
 ക ആശ്രമത്തിൽനിന്നു ചുറതു് വരികയും, അജായിനേക്കുണ്ടു് ആ
 അതാലിയേ സാഗതംകൂടുകയും സന്ദർശിക്കുകയും ചെയ്തു. കലമപ്രശ്നം
 കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നേ, സൽക്കാരമേറു് സന്തുഷ്ടി ചുണ്ടു ഭൂതകാലത്താഴ്
 ണ്ണനി, ഇ ചാലേ എന്താണു് അവിടെക്കു് വേണ്ടതു്? എന്നിങ്ങിനേ
 ആ മെല്ലാപാക്കിണി ചുണ്ടിരി തുകക്കൊണ്ടു് ചോദിച്ചു.

ഭൂതകാലം മേലാമതുകൊണ്ടും നിറഞ്ഞും കിടക്കുന്ന ആ പെരുങ്കിട് നീള
 കെസന്ത്രം ചുഴിന്ത് മുഴുവനാണിപ്പോൾ വിട്ടു. അതാഴെക്കിട്ടി, ഭൂത
 വധം കൂട്ടത്തോടെ ആരംഭിച്ചു. സിംഹവൃദ്ധാലി ഭൂതകാലങ്ങളേ ക
 ണക്കില്ലാതെ കൊന്നൊടുക്കിയതിൽപ്പിന്നേ വേട്ടനിത്തി, വിജയസ്ഥാ
 നം അനേകിച്ചുകൊണ്ടു് ജായാവു് കരാരാത വനത്തിൽക്കൂടി നടന്നു.

നോക്കൂ:—പ്രശ്നം, വിശ്വാസികൾക്കു മഹാ രാജസ്വലം, മഹാ
തേജസ്വിയും മാത്രമല്ല കോപനൻ കൂടിയുണ്ട്. ആ തപസ്സും തേജ
സ്സും, കോപവും അവിടുത്തെത്തുന്നവോടേ എന്നേയും ചേർത്തുകൊ
ണ്ടിട്ട് മഹാത്മാവായ വസിഷ്ഠനിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ട
ചുരുക്കത്തോടു അകറ്റിയവൻ; കൂടിയതായി മനിച്ചിട്ടും സ്വസ്ഥര
കൊണ്ട് ബ്രഹ്മജ്ഞം നേടിയവൻ; തന്റെ ശരണമെന്നായി കൈ
ശിക്ഷി എന്ന ആഴം കൂടി മഹാത്മാ നിശ്ചയച്ചവൻ; ശ്രദ്ധാപേര
ത്താൽ പ്രതിരൂപണമിയായ വേദന നഷ്ടമുള്ള ചെച്ചവൻ,
ചണ്ഡാല രാജാവിനെക്കൊണ്ട് രാഹു ചെല്ലിച്ച് അതിൽ അവിടു
ത്തേച്ചിലും ചേർത്തിട്ട് സംബന്ധിച്ചവൻ; ഇന്ദ്രോപഹതനായ
ത്രിശങ്കവിന് ശരണാ നൽകിയവൻ—ഇങ്ങനെയൊക്കെ കിടന്ന ആ
മഹാജനയ ത്താൻ ഏതെങ്കിലും ചെപ്പോതിക്കിടയം അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധ
ത്താൽ എന്നേ പറ്റിപ്പോയതാവശ്യം അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രവ
ർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് കല്പിച്ചവൻ തേജസ്വകൊണ്ട് മഹാപുരുഷൻ
കൂടിയവനും, കാലകൊണ്ട് സമസ്തവും കൈക്കൊണ്ടും, ശരണമേ
വരുന്ന അഭിമുഖത്തുവന്നും, ദശകളെപ്പോലും കുറിക്കാത്തവനും
കൊന്നൊന്നാർത്തം, അത്രയും തപോയുക്തനും അഗ്നിതപോവേ പ്ര
തീപുനും, ഉദ്ദേഹിതനായ ആദ്യോക്താ ഏതെന്നുപ്രമേയമുള്ള ഒരു
സ്ത്രീക്ക് എങ്ങനെയൊരു ചെന്ന രാജാവൻ കഴിയുക അഗ്നിയ
ത്തോളം, സൂര്യചന്ദ്രാകാശത്തോളം, കാലമു മഹത്തോളമിയ അദ്ദേ
ഹത്തെ ഇങ്ങനെയൊരു ചെല്ലിന് സ്വരകാശത്തോണോ? യമൻ,
സോമൻ, മഹാകിരൻ, സാധ്യൻ മുതലായവൻ കൂടിയും അദ്ദേഹ
ത്തേ മെപ്പേടുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇത് അറിയാതെ, ചേർത്തുകി
ടുക! മുതലും, അവിടുന്ന് കല്പിക്കുന്നതായാൽ ഏനിക്ക് അത് നാന
സകിഷ്ണിയിലെയാൻ പറ്റു. അറിയാതെ, ആ മഹാജനയേ മഹാഭവത്ത്
ചോക്കുന്നു. അവിടുത്തുന്ന ചേണം എന്നേ ഇതിൽ കൈക്കൊള്ളാൻ.
അവിടുത്തെ കൈയൊടുക്കി മനാൻ ഇത് കമ്മത്തിൽ ഏർപ്പാടും. അ
വിടുത്തെ പ്രസാദത്താൽ മനാൻ എന്നേ സഹായിക്കട്ടേ. താൻ
അവിടെ ചേന്ന് തീർപ്പിക്കുമ്പോൾ, തന്മൂലമേവേ വന്ന് ഏതെങ്കിലും
ഉദ്യോഗമെന്നുണ്ടു ആ വായ അവിടെ സന്തോഷം ചേർത്തി വിളയാ
ട്ടേ. അപ്പോൾ താൻ ആ മനിയെ മഹാപുരുഷം.

ഇങ്ങിനെ വേണ്ടതൊക്കെ ഏർപ്പാടുകളെപ്പോ ചെയ്ത് ഇങ്ങനെയൊ
ക്കാരും മനാൻ കൈക്കൊള്ളാത്തതിനേക്കു പോയി. ആ സുന്ദരിയോ
ക്കൊന്നിച്ച് വായവും ചാർപ്പട്ടു. അവിടെ ചേന്ന്, തപാപ്രഭാവം

“ശേഖ്ര, ഏതേ അന്ന മരിച്ചു നീ പ്രവേശിച്ച് ഹൃദയമേറിയ വേ
ണു് വർദ്ധിപ്പിക്കുക. കഷ്ടതയ്ക്ക് ശത്രുവു വിവഹം ശത്രുവു
മാണ്. പരസ്പരം അനുരാഗത്തോടുകൂടിയ കാമിനികാമുകന്മാർ, ത
മ്മിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ മനുജന്മാർക്കു കർമ്മമായിത്തീ
രും സ്മൃതിവിഹിതമായ വിവാഹം അന്നമാണ്. ധർമ്മത്താലും മഹാ
ത്മത്വമാണ് പുരുഷന്റെ അന്നമായ ഭൂമിത്തന്നെ. ആ ആർക്കുവന്നു അന്നം
വിതരണമെന്ന നീ പ്രാപിച്ചതു് യോഗ്യമായി. മഹാത്മന്മാരും മഹാബല
നായ ചക്രൻ നിന്നുണ്ടാകും. അവൻ ദ്രമി ഭൂമിപ്പൻ മരിച്ചുകൊ
ണ്ടു് ചക്രവർത്തിയായി ശോഭിക്കും.”

ഇങ്ങിനെ അന്നഗ്രഹിച്ചു കണപമുനി, താൻ കൊണ്ടുവന്ന ഫലമാ
രണത്തോടുകൂടി വെച്ചു് വിശ്രമിക്കുവാനും ശക്തിയെ അഭ്യസിക്കുവാനും
മുമ്പിൽ ചെന്നു് ഇങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. —

“ഞാൻ ചക്രവർത്തിയെന്നായ ഭൂമിത്തന്നെ അന്നമായി
വെച്ചിരിക്കുന്നു. അഭ്യസിക്കുവാൻ അവിടുന്ന് പ്രസാദിക്കണം.”

കണപൻ. — “നിന്നുണ്ടാവേണ്ടി ആ മാതാവിനെ സംബന്ധിച്ചു്
ഞാൻ പ്രസന്നൻ അന്നയർക്കും. നിനക്ക് വേണ്ടുന്ന വരം വാങ്ങി
കൊള്ളുക.”

ഭൂമിത്തന്നെ അന്നമായിത്തീർത്തുകൊണ്ടു് വർദ്ധിച്ചതയും മാത്ര
മെന്നപ്രകാരം ഉണ്ടാകുവാൻ തക്ക വരമാണ് ശക്തിയെ വാങ്ങിയതു്.

ഭൂമിത്തന്നാൽ ശക്തിയായിത്തീർന്ന ശക്തിയെ കാലം തികഞ്ഞ
പ്പോൾ അതി തേജസ്വിയായ ഒരു കുമാരനെ പ്രസവിച്ചു. ദീപാഗ്നി
കോപ്പം പ്രകാശമായ ആ നന്മന്നൻ സുഖപരമായു് ഇണങ്ങുകയും മൂന്നു
മോക്ഷങ്ങളിലും ചേർന്നു് പരത്തി. ചക്രവർത്തിയായ കണപൻ ആ കുട്ടി
യുടെ വളർച്ചയോടുകൂടി ഭാരതകർമ്മം സംസ്കരിക്കുവാൻ യഥാവിധി നിർവ്വ
ഹിച്ചു. മഹാത്മന്മാരും മഹാബലന്മാരും ചക്രവർത്തികളും, സിംഹ
വിക്രമനായ ആ യാചൻ മേവകമാരെന്നപോലെ വളർന്നു വന്നു. ആദ്യ
വയസ്സായപ്പോൾ ആ കുട്ടി കണപന്റെ പ്രദക്ഷിണയെ സിംഹം,
വൃശഭം, മരദഹം, മഹിഷം, ഗജം എന്നീ മൃഗങ്ങളെ ചെന്നു പിടി
ച്ചു് വൃക്ഷങ്ങളിൽ കെട്ടിയിടുകയും അവയെ ഇണക്കി, അവയിൽ ക
യറി ആദ്യമേ സമീപത്തു് മരിക്കുകയും ചെയ്തു തുടങ്ങി. സർപ്പങ്ങളും
കീഴടക്കുന്ന ഈ കുട്ടിയെ അന്ന് ആ ആശ്രമവാസികൾ സർപ്പമെന്നു്
എന്ന് ചേർ കൊടുത്തു. ബാലന്റെ ആകാശംഗിയും അഭിമാനവും
അങ്ങളും കണ്ഠ, കണപമുനി, ഈ കുട്ടി മേവകമാരെന്നായി അഹൻ
തരണമെന്നു് ശക്തിയെക്കൂടി പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടു്, അദ്ദേഹം തന്റെ

ശിഷ്യന്മാരെ വിളിച്ച്, യസ്യഭൂപാത്തിൽ സ്രീകുമാരന്മാർക്കു നന്ദി പാർത്തത് കീഴ്ത്തിക്കും ചാരിത്രത്തിന്നും ധർമ്മത്തിന്നും ചേർത്തല്ലാത്ത യാൽ സർവ്വലക്ഷണസമ്പന്നനായ ശക്തനായ ചന്ദ്രനോടുമിങ്ങിനെ തുറന്നിൽ കൊണ്ടുപോയശേഷം ആജ്ഞാപിച്ചു. അതിനപ്പുറം, ശക്തനായും മകനും മൂന്നിശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി ഹസ്തിനാപുരത്തിലെ ഒരു പൊയിൽ ആ സുബ്രഹ്മണ്യനായ ചന്ദ്രനോടും മാളസന്നിധിയിൽ ചേർത്തിരുന്ന് മൂന്നിശിഷ്യന്മാർ ആശ്രമത്തിലേക്ക് മടങ്ങി. ശക്തനായ രാജാവിനെ യഥാക്രമം ചുമിച്ച് ഇങ്ങിനെ അറിയിച്ചു:—

“അവിടുത്തെക്ക് എന്നിമുണ്ടായിരിക്കുന്ന ദേവതയെന്നായ ചന്ദ്രനാണ് ഈ കുട്ടി. ഇവനെ യുവരാജാവായി അർപ്പിക്കുക ചെല്ലാമു. കണപാത്രമത്തിൽ വെച്ച് ഏതൊരു ചേരുന്ന ചെട്ടത്തിൽ അവിടുന്ന് ചെറു പ്രതിമകളെ ഉദ്യോഗം ഭാഷണങ്ങളായിരിക്കുമല്ലോ.”

രാജാവ്:—അങ്ങിനെയാണു പ്രതിമകളെപ്പറ്റി ഞാൻ ഭാഷണിപ്പു. നീ ഏതൊരു ദേവതാപ്രതിമകളെ അറിയുക കഴിയുന്നു. ഏനിക്കും നിനക്കും തമ്മിൽ യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ല. അങ്ങിനെ, മുഖമുറപ്പാക്കേണ്ടിപ്പോലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ ഭാഷണമിട്ടു. നീ ഇവയെ നിന്നു പോകരുതോ, ഇങ്ങനെയൊന്നു നില്ക്കരുതോ, ഏതൊരു ചെറുതൊരുമകൻ.”

ഇങ്ങിനെ രാജാവ് പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ ആ ദേവതാപ്രതിമകൾ തയ്യലായ തവസദിനി മല്ലാതെ നാണിച്ചുപോയി. തുടർന്നുവന്ന ദുഃഖം വളർന്ന്, ബോധം കെട്ടിത്തുറന്ന് ദേവതാപ്രതിമകൾ ഒരു തുണയണയോടെ നിശ്ചലമായി നില്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഉടനേതന്നെ, അഞ്ചുതാൽ കണ്ണുകൾ ചുരുന്ന്, ചുരുട്ടി വിറച്ച്, കിടന്നുകൊണ്ടിരിക്കാൻ കഴിയാതെ മരിച്ചുപോയത് നോക്കി. കൊപാതവനായതും ദുഃഖാതവനായതും കൂടിയ അവൻ ശരീരം മാച്ച്, തവസ്സാൽ നേരിയ തേളെണ്ണ അർപ്പിക്കി, ഒരു മൂലത്തു യൂനമണയായി നിന്നതിൽപ്പിന്നെ, അങ്ങിനെ നോക്കി പാതാപ്രതിമകളെ പറഞ്ഞുതരിച്ചു. —

അല്ലയോ, ഹമാരാജാവേ, ഏല്ലാം അറിഞ്ഞിരുന്നിട്ടും, നോക്കിയിട്ടില്ലെന്നു നമുക്ക് വെറും പ്രശ്നമൊന്നുവേണ്ടി അങ്ങിനെ പറയുന്നതു് സത്യവും അസത്യവും അവിടുത്തെ ധർമ്മത്തിന് തന്നെ അറിയാം. സ്വയംകൊണ്ടിനിന്ന് മൂലം പറയുന്ന ആത്മാവിനെ അവിടുന്ന് തന്നെത്താൻ അവതാനിക്കുന്നത്. സ്വയം ആത്മാവിനെ സത്യത്തിൽനിന്ന് മറ്റൊന്നാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ആത്മാവ്

കോടിയോളം വരുന്ന ആളുകൾക്ക് ആവശ്യമായ സൗകര്യം ഒരുക്കുന്നതിനായി കോടിയോളം വരുന്ന ചെലവുകൾ വഹിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിനായി കോടിയോളം വരുന്ന ചെലവുകൾ വഹിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിനായി കോടിയോളം വരുന്ന ചെലവുകൾ വഹിക്കേണ്ടതാണ്.

കൃഷ്ണസ്വർണമണിപാലം നാസ്തികന്മാർക്കുപോലും മയപ്പെടുത്തും, പലർക്കു
കൃഷ്ണികന്മാർക്കു് അദ്ധ്യക്ഷനായുള്ള മയപ്പെടുത്തലാണ് പരമമയപ്പെടുത്തലാ!
തന്റെതന്നെ ഇനിപ്പിച്ച തന്റെ കർമ്മത്തന്നെ നാശിക്കുന്നവൻ നി
ശ്ചയമായും ചുരുക്കമായിട്ടു് അവനുള്ള സ്വാശ്ചര്യം വേറൊർ നശി
പ്പിക്കും കർമ്മശാസ്ത്രത്തിലുള്ള 'ശിട്ടാബ്' പത്രക്കർ ചുരുക്കേണമെന്നി
ക്കണതു്. സ്വർഗ്ഗം പാപങ്ങൾക്കും പാപാർത്ഥം ചുരുക്കേണമെന്നും പരി
ത്യജക്കേതു്. പക്ഷേ കീഴ്ത്തലും മാനുഷപ്രീതിയും ഉണ്ടാക്കുന്നവ
ർക്കു് കർമ്മം. അവരാണ് പാത്രക്കളെ നമകത്തത്തിന്നു് കൈകരു
ന്നതു്. അങ്ങനെയുള്ള ചുരുക്കം, അല്ലാതെ, മ.ഭ.നു, അവിഭക്തം ത
രികൾവേണ്ടിയും സത്യവർമ്മക്കർമ്മവേണ്ടിയും കൈവിടാതിരിക്കണം.
കൊന്നൊന്നായ അവിഭക്തങ്ങൾ ക.ഭ.നു അതതു. നൂറു കാണുകൾ
കാർമ്മികതയും, നൂറു കർമ്മങ്ങളും കാർമ്മികതയും പ.ഭ.നു, നൂറു യോഗ
ങ്ങളും കാർമ്മികതയും മേൽക്കൂർത്ത അപരം. അതുപോലെതന്നെ,
നൂറു ചുരുക്കങ്ങൾക്കും സത്യമെന്ന ഉത്തരം ഉള്ളതു്. പാപാർത്ഥം
അപരമയോഗങ്ങളും സത്യത്തിന്നു് മേലും ഉൾ. സത്യപോലെയും
കൊന്നു് പ.ഭ.നു സത്യപോലെയും പ.ഭ.നു മേലും മേൽ. അങ്ങനെയുള്ള
തല്ല. അസത്യമെന്നാലും അതു് ഉപാധിയും വേറൊന്നിട്ടു് സത്യ
മാണ് പരമമായ ബ്രഹ്മം. സത്യംതന്നെയാണു് ഉൽകൃഷ്ടമായും അ
വിഭക്തം പരമം വെച്ചിട്ടുള്ളതു്. സത്യത്തിന്നു് മാറ്റമില്ലാത്തതു്. ഇനി
എനിക്ക് അവിഭക്തം മനസ്സാക്കുന്ന അറിയിക്കേണ്ടതായില്ല. അറ
ത്തു, പോകണം അസത്യവെച്ചിട്ടായ അവിഭക്തമാണു് പൂനിക്കർമ്മ
വേലയും വേണം. അവിഭക്തം തല്ലിക്കളഞ്ഞതായാലും, നാശന
ശ്ചരിക്കളെ, മേൽക്കൂർത്ത മൂർത്തിയെന്ന ഈ ദൃഷ്ടിയെ എന്റെ ഈ
കർമ്മം മരിക്കാതിരിക്കയില്ല."

ഇത്രയും പറഞ്ഞു് ശക്തമുള്ള അവിഭക്തന്മാർ ചുരുക്കപ്പെട്ടു. അ
പ്പോൾ പ്രതിഷേധമുള്ള ചുരുക്കിത്തന്നും, ആചാര്യന്മാരും മറ്റും
കൊല്ലം ചുറ്റുന്ന ആ സമസ്തർക്കം, താഴെ കാണിച്ച പരി അക്കിരി
വാൻ ആകാശത്തിൽനിന്നു് ചുരുക്കപ്പെടുന്നു:—

അപ്പോൾ ഉപന്യാസം അദ്ധ്യക്ഷൻനിന്നു്, താൻതന്നെ ക
രണമെന്നു് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് കൊല്ലം ചുറ്റേ, മേൽക്കൂർത്ത, മേ
ക്കുന്ന മരിക്കയും മേൽക്കൂർത്ത മേൽക്കൂർത്ത ചെല്ലം സ്വന്തം മേൽക്കൂർത്ത
താണു് ഉണ്ടായിട്ടു ചുരുക്കം പിതാമഹനെന്നെക്കൊണ്ടു് നിന്നു് മേൽക്കൂർത്ത.
ഇവളിൽ ഈ കർമ്മം അറിയിച്ചതു് വെറും തന്നെയാണു്. ശക്തമുള്ള
പറഞ്ഞതെല്ലാം സത്യംതന്നെ. അങ്ങനെയൊരു സ്വന്തം ശക്തിക്കു
മേൽക്കൂർത്ത ബ്രഹ്മത്തിൽ, പുസ്തകമെന്നതാണു് മേൽ. അതുകൊണ്ടു്

ശകുന്തലയുടേ മകനെ പഠിപ്പിക്കുക. തീവീച്ചമിക്കുന്ന ചുരുക്കേറ
റെപ്പിഞ്ചത്ത് ജീവിക്കേണ്ടി എന്നത് വചിക്കുന്ന വചനത്തുതന്നെ. അ
ല്ലയോ, കാജാറേ, ശകുന്തലനായ ഈ മെരുപ്പിന്തിയേ കൈക്കൊണ്ട്
കൊക്കുക. ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞത് കേട്ട് വോൻ കൈക്കൊണ്ട് ഈ ചു
രുന്ന് കൈൻ എന്നൊക്കെ പേർ."

അകരക്കത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ ഈ ദേവോക്തി കേട്ട് സന്തുഷ്ടനാ
യിത്തീർന്ന കാജാവ്, ചുരോഹിതന്മാർ, മണിമാർ മുതലായവർ ഉറപ്പു
യേറിയ്ക്കു ആ സദസ്സുകേട്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“ദേവമൂർത്തൻ പറഞ്ഞതു റാത്തലല്ലെന്നും കേട്ടുവല്ലോ. ഇവൻ
എന്റെ മകനാണെന്ന് ഏറ്റവും മുറുപ്പുതന്നെ കേൾക്കാം. ശകുന്ത
ലൻ പറഞ്ഞ ഉപേന്ദ്രൻ യോഗം ഈ കൃത്യമായ ആരീക്ഷ്യം, ജനങ്ങൾക്കു
ബാധകമായ ഒരു ഇവന്റെ പ്രകാരം കളങ്കപരമാകുമെന്നും അത്
കയ്യിന്മാൻ ഇത്രയും നേരം ഏറ്റവും മകന്റെ മുമ്പാകെ അന്യനെന്ന
പോലെ ഞാൻ വന്നിട്ടില്ല."

അഹങ്കീരികളുണ്ടാകൊണ്ട്, സമാധാനം ചുരുങ്ങിയ ചരിത്രപരി
വർത്തിപ്പുതന്നെ തന്നെ ഉണ്ടാക്കി, മൂന്നുനൂറ്റാണ്ട് ആ മറ്റേ കൈക്കൊണ്ട്
സമുചിതകാരങ്ങളല്ലാത്ത വാത്സല്യമുണ്ടാക്കി. മകനോ ഏതെങ്കിലും
നന്മകളും മകൾകളും ചെയ്ത് അദ്ദേഹം സന്തുഷ്ടനാകുമ്പോഴും, ബ്രാ
ഹ്മണമുദയനും, വാസിസ്തനികൾ കേൾക്കും, ചുരുക്കു മസൂമം വേണം
വെളയിക്കയും ചെയ്തു ശകുന്തലയേ വലുതാക്കും സദാചരിച്ചിൽപ്പി
ന്നെ അവളെ അദ്ദേഹം സമാധാനപ്പെടുത്തിയത് ഇങ്ങനെയൊണ്.—

“ദേവി, നാം തമ്മിലുണ്ടായ ചെറുപ്പം മൂലം അറിയപ്പെട്ട അ
വരകളായ്ക്കൊന്നും നീന്റെ പകർപ്പുപോലെപ്പോലെയൊണ് ഞാൻ
നിന്നോടു അന്യന്റെ നിമിത്തം പൊരുതിയത്. നിന്നെപ്പറ്റി നല്ല
കാർ സംഭവിക്കാതെ കഴിഞ്ഞിന്നും, ചുരുന്ന് മാത്രം കൊടുക്കുന്ന
തിന്നും ഞാൻ ഇങ്ങനെയൊരു പരീക്ഷണം ചെയ്തവനെന്നുളള
പ്രിയേ, നിന്നെ ഞാൻ ക്രോധിപ്പിച്ചപ്പോൾ നീ പറഞ്ഞ അപ്രിയക്കു
ല്ലാം സ്നേഹത്തോടുകൂടി ഞാൻ കൈ ചൂരിക്കുന്നു."

ഇങ്ങനെ, സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു പ്രിയതമയെ പ്രസാദിപ്പി
ക്കുക, വസ്ത്രാലംഭാരംകൾ നൽകു സമുദയം ചെയ്തു. ശകുന്ത
ലന്മാരുനെ കൈനെന്ന പേരോടുകൂടി മൂന്നുനൂറ്റാണ്ടായി യുവരാജാവാ
ക്കി. ആ കിമാന്റെ കാജാകന്മാരോടൊപ്പം ഞാൻ ചതുവത്തിയായി പോ
മിട്ടു. അന്നു മുതൽക്കാണ് ഈ രൂപസംഭവത്തിന് തുടങ്ങി എന്ന് പേ
രുണ്ടായത്. അതിന് പിന്നും, അതിന് മുമ്പുള്ള കാജാകന്മാരെ
ല്ലാം മൈ സാമ്രാജ്യമെന്നാൽ ഭാരതന്മാരായി.

പതിനാലാം അദ്ധ്യായം സംവരണൻ.

രണ്ടാം പ്രവർത്തനമായി ഹസ്തപ്രദാനം എന്നൊരു മാതൃകയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹമാണ് ഹസ്തപ്രദാനം നിർമ്മിച്ചത്. ഹസ്തപ്രദാനം എന്നൊരു പദം അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം, ഗാന്ധി, വ്യാസ, ഇന്ദ്ര, ശ്രീനിവാസ പരമേശ്വരൻ തുടങ്ങിയവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് സമാധാനം വരണമെന്നായിരുന്നു പ്രാർത്ഥന.

[illegible]

സംവരണൻ ക്ഷീരധാരണകഴിഞ്ഞു. ൧൨-ാം സൂക്തമായതിൽ ഏല്പിട്ടു. അദ്ദേഹം നിവരപ്രദാനം നിഹേമം. ഹനം അപാനപ്രദമായി അഹ്വഥാമാക്രമേണൈവ ഉദയദൃശ്വരണേ തേജിപുഷ്പം പുളിച്ചുവന്നു. ആകാശത്തിൽ ദീപ്താംഗ്രവെന്നപോലെ തുമ്പിൽ സംവരണൻ സപതജസ്സാൽ ഹോഷിച്ചു. ഉദിച്ചുയരുന്ന സൂര്യനെ ബ്രഹ്മാദികളെത്തന്നെപോലെ സംവരണനെ ബ്രഹ്മണാദി പ്രജകൾ അഭയം പാൻ തരണം. ആ രാജാവ് കാന്തകൊണ്ട് ചന്ദ്രനേയും, അജസ്സ കൊണ്ട് സൂര്യനേയും അതിക്രമിച്ചു വിളങ്ങുന്നതായ ശാഷ്വതമെന്ന പോലെ ദൃഷ്ടന്മാരും കണ്ടു. എന്നാറെ, ആ അമാത്യവിക്രമനായ സംവരണൻ പശുതപ്രദേശത്തു് വേട്ടയാടുവാൻ പോയി. നായാളിൽ, ക്ഷിണം ചലിക്കത്തു് രാഹിച്ചു തളന്ന കതിര ആ മലയിൽത്തന്നേ ചത്തു വിഴുകയാൽ, രാജാവ് അവിടെ ഏകനായി, കാൽനടയായി കൂറേണമി വന്നു. അപ്പാറെ, അവിദേ, ന സൂര്യസംസർജ്ജ്യവതിക്കുതന്നെ കന്യക ഏകയായി നാല്പത്തു കണ്ടു്, അവിള അദ്ദേഹം അത്ഭു

ഈ നിർമ്മാണങ്ങൾ കാമാക്കനായി നിന്നുകൊണ്ട് ഈ ജാമ്പ് ഇത്രയും ചാത്തതാണ് രൂപപ്പെട്ടതായി അവർ അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാമാപ്രവാചകൻ ചെന്നു സാക്ഷാത്കാരിയായിത്തീർന്നു, അവർ, മേലിൽ മിന്നുന്നപോലെ പെട്ടെന്നു മറഞ്ഞു പോയി. ഉത്തരവാദിത്വം സംഭവിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ആ സന്ദർഭം തിരിഞ്ഞ് തിരിഞ്ഞ് ആ കാട്ടിലെക്കു ചുറ്റിത്തീർത്തു. അവർക്കു അവിടെ മേൽത്തറ കാണാത്തതാണ് ആ ചാത്തവൻ വിചാരിച്ചതും, ഒരു മുഹൂർത്തം നിശ്ചേഷ്ടനായി നിന്നപ്പോഴും ചെയ്തു.

അത്രവീരനായ ഒരു വീഴ്ത്തുന്ന ആ സൂചി, തന്റെ കാമിനിയിൽ കാണാത്തതാണ് കാമാപ്രവാചകനായിത്തീർന്നു ആ ചെറു നിമിഷത്തിൽ. കാമാപ്രവാചകൻ ആ സ്ഥിതികൾ പീനയെ ശ്രോണിയാക്കി ആ ചാത്തവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തുവെന്ന് തോന്നിപ്പോയിട്ട് വെട്ടിച്ചുത്തു. എന്നിട്ട്, ആ കാമാപ്രവാചകനെ നോക്കി, അവർ ചുറ്റുമുണ്ടായിട്ടു, കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ചില മറ്റു കോണുകളിൽ ചുറ്റപ്പെട്ടിട്ടു.

“എഴുന്നേറ്റാലും, എഴുന്നേറ്റാലും അവിടുത്തെക്ക് മേൽത്തറ ഗമിക്കുകയും, നൂറു വാഗ്ദാനം അറിഞ്ഞതായ അവിടുത്തെക്ക് മേൽത്തറയുള്ള ഈ കാട്ടിൽ ചേർന്നിട്ടു.”

ഈ കണ്ണു ചിട്ടയായ വാക്കുകൾ കേട്ട് ജാമ്പ് കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ, തന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന ആ സന്ദർഭം കണ്ട്, അമ്മാഗ്നയിൽ കരിക്കുന്ന അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിയുന്ന സ്വരത്തിൽ അവർക്കു മേൽത്തറയെ പറഞ്ഞു.

“എങ്കോ, വാക്കുകൾ, കാമാക്കനായ ഞാൻ വാങ്ങിയതാണെന്നിട്ടു എന്ന് നീ വരികകേ. ഞാൻ ഇതാ പ്രാണൻവിട്ടതായി നീ നിമിത്തം മേൽത്തറ എന്നിൽ നിമിത്തമായ ശരണം പ്രയോഗിക്കുന്നു. അത് ശരിപ്പെടുവാൻ തക്ക പ്രതിവേദി വേണ്ടിട്ടു. കാമാപ്രവാചകന്റെ കടിയെടുത്തുവെട്ടിയെടുത്തു എന്നു, എങ്കോ, മറ്റു, നീ പ്രാപിച്ചു ആപസ്യിച്ചുവെ. കിന്നശിതവേദം കേൾക്കുക, അതുകൊണ്ടു പരമാനന്ദമായി വിളങ്ങുന്ന സന്ദർഭം, എങ്ങനെയെങ്കിലും നിന്നെക്കുറിച്ചാണ് നിന്നെക്കുറിച്ചാണു എന്നിട്ട് ജീവിതവേദംകുറിച്ചിട്ടു. കാമാപ്രവാചകന്റെ ഉള്ളം തുളങ്ങു വലയുന്ന എന്നിൽ അഗ്നിയെന്നായ നിന്നെക്ക് തെല്ലൊന്ന് കനിഞ്ഞുകൊടുത്തു നിന്നെക്കുറിച്ചാണ് ഞാൻ. എന്നു നീ കേൾക്കേണ്ടതു്. പ്രീതിയെക്കുറിച്ചു എന്നു കേൾക്കുകയാണ് നീ ചെയ്യേണ്ടതു്. നിന്നെ കണ്ടിട്ടുണ്ടായ

[illegible]

ചതിനഞ്ചാം അച്ഛായെ ശാന്തന.

ഇപ്പോൾ വംശത്തിൽ മഹാജിജ്ഞാസ് എന്നു പേരുള്ളവനായി സത്യവാദിയും മഹാ പരാക്രമിയുമായ ഒരു മഹാപുരുഷനായതന്നെ മഹാശിരം അശ്വമേധയെക്കൊണ്ടും തെന്തും മാനുഷ്യയംകൊണ്ടും അദ്ദേഹം ദേവേന്ദ്രനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു സ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചു. മേൽക്കൽ ബ്രഹ്മാവിനെ ഉപാസിക്കുവാനായ ദേവേന്ദ്രനുമായി പ്രത്യേക സൗന്ദര്യം മഹാജിജ്ഞാസ് തന്റെ മഹാപുരുഷനായ ശാശ്വതം സംബന്ധിച്ചതന്നെ. ആ സന്ദർഭത്തിൽ ശാശ്വതമായി ധരിച്ചിരുന്ന ശശിപ്രഭാതവസ്ത്രം കാണുന്നതു പോയി. ഉപേന്ന, ദേവേന്ദ്രനും ആ പാഴ്ത്തലിന്നിന്നെ. മഹാജിജ്ഞാസ് മാത്രം ആ ദേഹിയെ ആ നാലിൽ നോക്കിയിട്ട് ഇത്ര കണ്ടു, മനുഷ്യനായി മാറിയിട്ട് കറേറാറും ദുഷ്ടാസം ചെയ്തിട്ട് ഇനി സമരമാകുന്നതിൽ സ്ഥാനം കിട്ടുകയുള്ളതെന്ന് മഹാജിജ്ഞാസ് ബ്രഹ്മാവിനു ചൊല്ലി.

ആ മഹാജിജ്ഞാസ് അന്നേരത്തു മന്നോന്മാരെയും മഹാജിജ്ഞാസ്കളെയും മാനുഷനാക്കിയതാൽ തനിക്ക് ചിത്താവാധി കൈക്കൊള്ളുവാൻ യോഗ്യൻ പ്രതീപനമെന്നെന്നിങ്ങു. ശാശ്വതവർണ്ണ, അന്നേകണ്ടു മനുഷ്യരിൽ ഉന്നത മഹാജിജ്ഞാസ് എന്നെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു ആ സമസ്തിയിൽനിന്നു പോയി. മാതൃമണ്ഡലം, ശരീരം തകർന്നു കഴുതം പിടിച്ചെടുത്ത നിലയിൽ സംഭവിക്കുന്ന ദേവന്മാരായ വസുക്കളെ ആ സമസ്തിവർണ്ണ കണ്ടു.

ശാശ്വതവർണ്ണത്തിൽ ഇങ്ങനേ ശരീരനാശമുണ്ടായത് എങ്ങനെയോ ദേവന്മാർക്കും ദൈവം തന്നെയല്ലേയോ?

വസുക്കൾ:—മഹാജിജ്ഞാസ് മഹാജിജ്ഞാസ് തെന്തും ചെയ്തതിന് വസുക്കൾക്കിടയിൽ അങ്ങനെയെ ചൊല്ലിയില്ല. അദ്ദേഹം സമ്പ്രദാനം അതിൽ കണ്ടെടുത്തിരിക്കുന്നവർ മുഖമായ അങ്ങനെയെ കണ്ടിട്ടു ചെന്ന് കരംചെയ്തോ. അതിൽ ആ മഹാജിജ്ഞാസ് മനുഷ്യരായി ഇരിക്കുന്നതിന് അങ്ങനെയെ ചൊല്ലി. ബ്രഹ്മാവിനെയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ശാശ്വത നിഷ്ഠയെക്കൊണ്ടിട്ട്. വല്ല മനുഷ്യസ്ത്രീയുടേയും ഗർഭത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമെന്നു യോജിക്കുക, ചെതിക്കുന്ന മാനുഷിയായി ചെന്നെടുത്ത് അങ്ങനെയെ പ്രസവിച്ചാൽ അത് വലിയൊരു സമുദാനമായി തീരുന്നതല്ലേ?

വസുക്കൾ വസുക്കൾക്കു മേൽ ഇങ്ങനെയെ എങ്ങനെയെന്ന് അങ്ങനെയെ ചൊല്ലി.

മുഖോദകി:—മനുഷ്യനായി ചെല്ലു വസുക്കളെ മനുഷ്യനായി

മലയുദ്ധ താളത്തിൽ അപാനിഷ്ഠനായി വന്നിട്ടു വന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുണ്ണാണ്ടും പക്ഷികൾക്കു നിറഞ്ഞു എളു കാലത്തും പുനീച്ചുവന്നും, സ്വാദ്യമായ ഭവഹമയകൾക്കും കലനം പരിശോഭിക്കുന്ന മനസ്സാവാൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ആ യജ്ഞവർദ്ധി വസിഷ്ഠൻ അപ്പോഴപ്പോൾ വേണ്ടുന്ന ഹോമദൃവ്യങ്ങളെല്ലാം നേടേണ്ടതിലേക്ക് നൂക്ക എന്ന് വിപ്രാതയായ കൈച്ചുട്ടിയ ആ ആശ്രമപരിധിയിൽ വളഞ്ഞിരുന്നു. ചോകാൻഗ്രാഹത്തിന്നുവേണ്ടി സർപ്പാഭിഷ്ടങ്ങളെയും ചുരത്തുന്നവളാണ് ആ ദൈവം ആ ദ്രോഷത്തിൽ കശ്യാപനുണ്ടായിട്ടുള്ള സന്താനങ്ങളാണ് ഗോക്കരൻ. ചുണ്ണാളം മദ്യവും ഭൂമി സേവിതവുമായ ആ അപാപനത്തിൽ ആ നൂക്ക നിത്യയരയി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു അന്നോടനാൾ, പൂർവ്വ ഭൂതമായ വസുക്കൾ അവതരം പണ കരളേ കൂട്ടി ഒരു പറത്തിൽ അവിടെയെ മരണിയ പ്രദേശങ്ങളിൽ ചുറ്റുന്നതാണ് വിവിധഭാവങ്ങൾ അപ്പോൾ വസുപന്നകളിൽ തെറ്റി ആ കാഴ്ചയിൽ സന്നിഭിക്കുന്ന കാലധനുവായ നന്നിനായ കണ്ണ് വിസ്മയാവാഷ്ടയായി അകിഴ് തൂങ്ങി, പാർവ്വതനും, ചന്ദ്രനും വാലും കൂറ്റനും ചേന്നും ഏതും സുധീമയുമായി സർപ്പാണു സമ്പന്നയായ ആ വാണിയിൽ ആ വസുപതി ആഗ്രഹത്തോടെ തന്റെ അന്താവിൻ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അതു കണ്ട് ദീപ്യതേജസ്വിയായ ആ വസുധീമയെ സമ്പന്നയായ ആയ അന്റെ പണിയെന്ന് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:-

പ്രിയേ, അസിന്ദേക്ഷണയും സർപ്പാണമയമായ ഈ പന്തു വാണിയായ വസുധീമയെയാണ്. ഈ ദ്രോഷവനവും ആ മഹാമയക്കരയെക്കൂടി. ഈ പന്തുവിന്നുള്ള കൃഷ്ണകീരം കലിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ പതിനായിരം വരും സ്ഥാപനയെന്നുണ്ടാകൂട്ടി ജീവിക്കും.

വസുപതി, - എന്റെ സഖിയായി മത്സ്യലോകത്തിൽ ഒരു കാലകാലിയുണ്ട്. സത്യസന്ധനും ധീരനായ ഉയിന്നന്റെ ചുട്ടിയായ ജീവതിയാണവൾ. എന്റെ ആ തോഴി പ്രപഞ്ചവനസമ്പത്തു കൈയ്ക്ക് മനുഷ്യലോകത്തിൽ പ്രഖ്യാതമായി വളരുന്നു. അവൾക്കു വേണ്ടി ഈ ചന്ദ്രവിനേ അതിന്റെ കളിയൊഴുപ്പി വേൺ ഇപ്പോൾ തന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു വന്നാലും! എന്റെ തോഴി ഈ പന്തുവിന്റെ പാൽ കുടിച്ചു മനുഷ്യരിൽ ദൈവരാജാവായി വളർന്നുവരികയും ചെയ്യും. ചുണ്ണാളവനനും മഹാഭാഗനുമായ വേൺ എന്നീക്കായി ഇക്കാര്യം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഇതിനേക്കുറിച്ചു അധികമായ പ്രിയ വേൺ ചെല്ലത്തുണ്ടെന്നായി എന്നിങ്ങ് തന്നെത്തന്നെയല്ല."

ഇങ്ങിനെ മാത്രം പറഞ്ഞതു കേള്ക്കൂ ആ ദേവിയുടേ ഹിതത്തിന്നു ചെന്നിട്ടോ എന്നു ചോദയ ആ വസു തന്റെ പൂർവ്വ മുതലായ സഖക്കു മേൽക്കൽ സഹായത്തോടുകൂടി ആ പട്ടാവിനെ ചെന്നു പിരിച്ചു കെട്ടിക്കൊള്ളു അപായമുണ്ടാകുന്നി മുതലായ അവർ അപ്പോൾ കഴിഞ്ഞില്ല. ആ പട്ടാവിനെപ്പറ്റി മറ്റും അങ്ങനെയൊക്കെയോ ആ പട്ടാവിനെ പിരിച്ചു കൊണ്ടുപോകുകയെന്ന ചോദ്യം. ആശ്രമത്തിൽ നിന്ന് അകലെ പോയിരുന്ന വരുന്നമുനി ഹമത്തു രേഖകളായി തിരിച്ചു വന്നു നോക്കുന്നപ്പോൾ സൂക്ഷ്മയായൊക്കെ കണ്ടുപിടിച്ചു അവിടെയൊക്കെ കണ്ടില്ല. അപ്പോൾ ആ കാഴ്ച മുഴുവൻ മുന്നറിഞ്ഞിട്ടു തന്നെ തന്നെയും നന്നായി വിവരിച്ചു. മിസ്സർക്കു നോക്കുകയും വസുക്കളാണ് തന്റെ പട്ടാവിനെ അപഹരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു അറിയുകയും ചെയ്തു. തൽക്കണക്കു, പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു ആ പേരിൽ, അന്ത്യമായി തന്നെയും അത് വസുക്കളെ ശിക്ഷിച്ചു. നൂറുകൾ കിട്ടിയും മേൽക്കൽക്കും വേർതിരിച്ചു, കൊലപാതകിയായ പ്രഭാവനായ ആ അപസ്മി ഇപ്പോൾ ശിക്ഷിച്ചതിൽപ്പിന്നെ സ്വന്തം ആശ്രമത്തിലേക്കു തന്നെ പോയി. തന്നെയും ശിക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുവന്നതിന്റെ വസുക്കളെപ്പോലും ആ പേരിൽക്കൂടി പ്രസംഗിച്ചിരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നദ്ധതയെ പ്രകാശിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ ആ തന്നെ ഹമിക്കുന്നതായില്ല. വസുക്കൾ പറഞ്ഞത് ഇങ്ങിനെയാണ്:—

എന്നു വന്നപ്പോൾ മാത്രമേ നിങ്ങൾക്ക് അറിയുന്ന ചില കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കൂ. അത്രയും കാലം കഴിഞ്ഞാൽ ഈ ശാപത്തിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ വിമുക്തരാകും. എന്നാൽ ഏകാന്ത ഈ ശാപത്തിൽ നിങ്ങൾ ഇരയാക്കിയിരുന്നവൻ മേൽക്കൽക്കായ ആ പ്രഭാവസ്മിന്റെ വശത്തു കാലം അന്ത്യമൊക്കെ പാലംകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ്. അവർക്കു മേൽക്കൽക്കായ ആ വസു സ്വന്താനോലത്തിൽ എടുത്തുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം ധർമ്മത്തോടും സത്യസന്ധതയോടും സാധിച്ചതിന്റെ ഹിതകരം, സ്രീവർദ്ധനയുടെ വർദ്ധനയോടും വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്. പ്രഭാവശാപം നിങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട് അത് ഇത്രയും പറഞ്ഞത് നോക്കുവാൻ അന്ത്യമായില്ല.

ഇങ്ങിനെയാണ് വസുക്കൾ വസുക്കൾക്കു പറഞ്ഞത്. അങ്ങിനെക്കൽ പ്രഭാവശാപം ഇരയാക്കുന്ന അന്ത്യസ്രീയായിത്തീർന്നു തന്നെയും പ്രസംഗിക്കുന്നതാണ് വസുക്കൾ പ്രകാശിച്ചപ്പോൾ, അന്ത്യമൊക്കെ അതിൽ ഏതൊരു ചിന്തയെക്കൂടിയാണ് തിരിച്ചു മുന്നോട്ടു കേൾക്കു എന്നു ചോദിച്ചു.

വസുകുമാരൻ:—പ്രതിപാപകൃന്നും, മോക്ഷവിശ്വതന്ത്രമായ ഞ്ഞ
തന്ത്രമുപ്തം അങ്ങമേ അപ്തനായി വെക്കുമേ.”

ഗംഗ:—നിങ്ങളേ ഈ ആഗ്രഹം തന്നെയാണു് എന്നിങ്ങ
മുള്ളതു്. ആ രാജാവിന്റെ പ്രീതിക്കും നിങ്ങളേ അഭിഷ്ഠിക്കാനും
ഞങ്ങളും ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാം.”

വസുകുമാരൻ:—എങ്ങനെ മകനെയും പ്രസവിച്ചു ഉൾ തന്നെ മോക്ഷി
വെള്ളത്തിൽ മുക്കി വിട്ടേക്കണം. അപ്പോൾ, ഞങ്ങൾക്കു് കാലവി
ളംബം കൂടാതെ മോചനം കിട്ടും.”

ഗംഗ:—ഞാൻ അങ്ങനെയെന്നു ചൊല്ലുകൊള്ളാം. എന്നാൽ,
ആ രാജാവിന്റെ പുത്രനായി നിങ്ങളിലൊരാളെങ്കിലും മനുഷ്യരോക
ത്തിൽ വസിക്കണം. പുത്രമാണെന്നാലും അദ്ദേഹം ഏതൊരു് ചേത
നത്തു് നിശ്ചയിച്ചാലും എന്നു വന്നുതട്ടാം.”

വസുകുമാരൻ:—അങ്ങമേ അങ്ങനെയെന്നു എട്ടുകൊത്തൊന്നും വീഴ്ച
വേണ്ടിയായി തന്നെക്കാക. ആ വീഴ്ച കൊണ്ടു് പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു്
ആ രാജാവിന്റെ അഭിഷ്ഠം സാധിച്ചാകെ. എന്നാൽ, മേന്മയുടേ
ആ മകൻ മനുഷ്യരോകത്തിൽ സ്വന്തമായി സ്വന്തമായി ഉണ്ടാക
യില്ല. അപുത്രനായിട്ടാണു് ആ വീഴ്ചവൻ വെക്കുക.”

ഗംഗയും വസുകുമാരനും തമ്മിൽ ഇപ്രകാരം കരാറു് ചെയ്തതിൽ
പിന്നെ, അവർ അവരവരുടേ വഴിക്ക് ചിരിക്കത്തുപോയി. ഈ സംഭ
വം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ, കൗകുലത്തിൽ പ്രതിജ്ഞപ്പെട്ടിന്റെ പുത്ര
നായി സർവ്വകൃത്യമിതനായ പ്രതിപരാജാവു് ജനിച്ചു. അദ്ദേഹം
ഗംഗാനീരത്തിൽ ചെന്നു ചാത്തു് ജലമുക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തു്,
മുക്കാരും, ഗംഗാനദി, തൃപാലനും തികഞ്ഞ സ്ത്രീരൂപം തരിച്ചു്,
മിവ്യഭാമനവിഖാസിനിയായി വെള്ളത്തിൽ നിന്നുൾ വെണ്
ആ രാജാവിന്റെ സാമസന്നിദ്ധമായ വെള്ളത്തുടയിൽക്കൽ കരയിരി
ച്ചു. അപ്പോൾ ആ മംഗലപിന്നിയും മനസ്സിനെയും ശ്രമനനയ
മായ ഗംഗയോടു് “അല്ലയോ, കല്യാണി, നിന്റെ ആഗ്രഹമെ
ന്താണു്? ഞാൻ നിനക്കു് ഏതൊരു വലിയൊരു ചെറിയൊരുതു്?”
എന്നു് പ്രതിപരാജാവു് ചോദിച്ചു.

ഗംഗ: “മോഹന കാമിക്കുന്നവളാണു് ഞാൻ. കാമവതിക
ളായ സ്ത്രീകളേ പരമേശ്വരിക്കണവർ നന്ദ്രമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു്
ഈ പ്രേമവതിയിൽ മോഹൻ പ്രേമഭാഗവതനെന്നാണു് ഏതെങ്കിലും
പ്രാമുഖ്യം.”

പ്രതിപരാജാവു്:—കാമത്തിന്നിരിക്കപ്പെട്ടു് പരമേശ്വരിക്കേ

വന്നല്ലോ ഞാൻ. അസവസ്തയേ പരിഗ്രഹിക്കുകയും ഞാൻ ചെമ്പുയില്ലു-
ഇങ്ങിനെയൊണ് ഏതെന്റ ധർമ്മവൃതം."

ഗംഗ:—ഞാൻ അതുതന്നെ അഗ്രയേര അല്ല. എന്നിങ്ക് കററ
മോ കരയോ ഒന്നിലുമില്ല. ഞാൻ മധാന കാമിപ്പന്നം. ദിവ്യകന്യകയുടേ
വരാംഗനയുടേയ ഏതെന്ന വേദൻ മേകുകോണ്ടുമു." "

പ്രതിപൻ:—എനി ആഗ്രഹിക്കുന്നതേതാ, അതിന് ഏനിയായി
ഉണ് നീ തരുന്ന പ്രവണിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആചാരഗതിയിൽ നിന്ങ്ക്
ജ്ഞാനിയാൽ കാമിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ധർമ്മലോപം ഏതെന്ന നാരി
ഉപിക്കും. ഏതെന്റ വലതു തുടയേയാണല്ലോ നീ ആശ്ശിച്ചിരിക്കു
ന്നത്. ആ സ്ഥാനം കേൾക്കും പുത്രപതി (സ്നേഹ)കരക്കും വേണ
താണ്. ഇതു തുടയാണ് കാമിനിയുടേ സ്ഥാനം, അതിലല്ലല്ലോ
നീ പ്രവേശിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് കരകാമ്പം നിരന്ന മേകുകോട്ടു
വാൻ വയ്യ. എന്നാൽ, നീ സ്നേഹസ്ഥാനത്ത് കയറിയതുതുകൊണ്ട്
നിരന്ന ഏതെന്റ പുത്രപതിയാക്കി ഞാൻ സ്വീകരിക്കാം."

ഗംഗ:—അങ്ങനെയൊക്കെങ്കിൽ, ഞാൻ ചൊന്നേറ പുത്രനോട്
തരുന്ന ചോദനകൊള്ളാം. ചൊന്നിലുള്ള മേനിയാൽ ഞാൻ പ്രവൃത്തി
മായ ഭാരതവംശത്തേ മാനിക്കുന്നു. കൂടിയോളം മറ്റൊല്ലാ രാജാക്കന്മാ
ർക്കും ഭാരതന്മാരെയെ നിങ്ങൾ കിത്തനിയന്മാരാണ്. നിങ്ങൾക്കുള്ള
ഗുണങ്ങൾ ഞാൻ ഒരു നൂററാണ്ടുകാലം ശ്രമിച്ചാലും പറഞ്ഞതിൽ
വാൻ ശേഷയാകയില്ല. ചൊന്നാകട്ടെ, സ്വപക്ഷത്തിൽ സർവ്വ്യാത്മക
നായി ചോദിക്കുന്നു. അല്ലയോ, ധർമ്മജന, ചൊൻ വിധിച്ചുപോലെ
തരുന്ന ഏതെന്ന സംബന്ധച്ച് ഒന്നുകൊണ്ടും സംശയിക്കാതെ മോ
രൻറ പുത്രൻ ആവമിക്കണം. എന്നാൽ, ആ കേന്ദ്രം ഞാൻ ആശ്രയി
ക്കും മരിപ്പിക്കുന്നതാണ്. എന്നു തരുന്നതല്ലാ, ചൊന്നേറ ആ പുത്രൻ
പുണ്യാത്മകളായ പ്രിയപുത്രന്മാരേക്കൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗം പ്രാപിക്കുകയും
ചെയ്യും."

അങ്ങിനെയെന്നതോടൊത്തുതന്നെ പ്രതിപൻ സമ്മതച്ച ഉത്തര
ഗംഗ അവിടേനിന്ന് മറഞ്ഞുപോയി. അതിൽപ്പിറ്റന്ന ആ രാജാവ്
പുത്രജനത്തേ പ്രതീക്ഷിച്ചു തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം സഭാജനമായി പുത്രാ
ത്മം അപസ്സിൽ ഏല്പെട്ടു. തൽഫലമായ ആ വൃദ്ധദമ്പതികളുടേ
പുത്രനായി മോദിക്കൻ ജനിച്ചു. അന്നുതന്നെ പ്രതിപന്നങ്ങളായ
സന്താനത്തിന് ശാന്തൻമെന്ന് പേരുണ്ടായി. സ്വപ്രയത്നംകൊ
ണ്ട് അക്കയത്തുളള പുണ്യശാലകങ്ങളേ പ്രാപിക്കുവാൻ കരുതി ശേ
ന്ധനമാരുകമാകൻ ശുഭകേളങ്ങളിൽ നിമഗ്നനും ഏല്പെട്ടുകൊണ്ടി

തന്നെ യൗവനത്തിലുണ്ടായി ആ ചുരുക്കേ വിളിച്ചു, കണ്ണാടിയെ പ്രതിപദ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“കുഞ്ചേരിക്കൽ നിന്റെ നന്മയ്ക്കായി കാമരൂപിണിയായ ഒരു ദിവ്യമാണെ ഏന്റെ മുമ്പിൽ വരികയുണ്ടായെ. ആ വരാഹി ചുരുക്കം കളിയിൽ വന്ന് നിന്നെ വഴികൾക്കുണ്ടായാൽ, ആരെങ്കിലും ആരുമെങ്കിലും കൂടി അദ്ധ്യക്ഷൻ നീ ചേർക്കുകയുണ്ട്. അവരും എന്താണ് ചെയ്യാൻ അതിനേപ്പറ്റിയും നിന്നിൽ നിന്ന് ചോദ്യമോടും ചുരുക്കത്തുണ്ട്. എന്റെ നിയോഗപ്രകാരം നിന്നെ ക്ഷണിക്കുന്ന അദ്ധ്യക്ഷൻ നീ ആരേക്കുന്നു?”

ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ, ശാന്തനായിത്തീർന്ന അവരായി അഭിഷേകം ചെയ്തതിൽപ്പിന്നെ, പ്രതിപദ് വന്നതിലേക്കുപോയി. മീമാംസയോടുകൂടി പ്രഭാവനമായ ശാന്തനേ പേരുറപ്പുണ്ടായി ഉണ്ടാകാമായി എപ്പോഴും കാട്ടിൽ കടന്ന് സഞ്ചരിക്കുക പതിവായിത്തീർന്നു. ഒരു നാൾ, സിദ്ധാചാര്യനോടൊത്ത് സേവിതയായ ഗംഗാതീർത്തിൽ ആദ്യം സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ, അദ്ധ്യക്ഷനായ ആകാശത്തിനോടു കൂടി സാക്ഷാൽ കണ്ടിരുന്നിരുന്നപ്പോൾ വിളമ്പുന്ന ഒരു ഉൽകൃഷ്ടവസ്തുവെന്നു കണ്ടു, ദിവ്യമാണെന്നു ചാർത്തി, ദൈവിക വ്യക്തിത്വം അറിഞ്ഞു, പരമേശ്വരന്റെ ചുവത്, അദ്ദേഹം വഴിഞ്ഞു വന്നു കണ്ടു. അവർക്കു ഒരു സന്ദർശനം സമ്പാദിക്കാൻ വിജയം കണ്ടു. ചുരുക്കത്തിൽ അതിന്നു രാജാവു അവരേ കണ്ടുകൊണ്ടു വീണ്ടും വീണ്ടും നുകന്നിട്ടും തൃപ്തിയായില്ല. ആ വിചാരിച്ചപ്പോൾ മറ്റൊരാൾ കണ്ടു ആ രാജാവോ കണ്ടു തൃപ്തികൊള്ളുകയുമായില്ല. ഇങ്ങിനെ ഇരുപത്തു പന്ത്രണ്ടു നോക്കി നിന്നതിൽപ്പിന്നെ, ശാന്തനേ ആ സുന്ദരിയുടേ കയ്യിൽ ചെന്ന്, കളിയിൽ കോലുന്ന ഉദ്യമമൊഴികെ ഇതുപറ്റും ചെയ്തില്ല:—

“നീ ആരാണ്? ദൈവിയോ, മാനവിയോ, ഗന്ധർവ്വിയോ, അപ്സരസ്സോ, യക്ഷിയോ, ചണ്ഡാലിയോ, അഥവാ മനുഷ്യ തന്നെയോ, ആരെന്ന്? ദൈവകന്യകയോപ്പോൾ വരാതിരുന്ന നീ എന്റെ മെയ്യിലായി വെച്ചാലോ!”

രാജാവിൽനിന്ന് അപമാസംഭവിതയായി ചുരുക്കേ ഈ മധുര ഉദ്യമം കണ്ടു കേട്ടു, വസുക്കളും താനുമായി ചെല്ലു കമാനത്തു് ആ ശുഭംഗി രാജാവിനോടു് ഹൃദയംപൂർവ്വകമാംവണ്ണം പറഞ്ഞതായിട്ടു്,—

“ഞാൻ അവിദ്യയെ വശംവദയായ മേയ്യിലായിത്തന്നുകൊള്ളാം. എന്നാൽ, ഞാൻ കൂലിക്കൊടുത്തു, അകൂലിക്കൊടുത്തു, എന്തൊന്ന് ചെയ്യാലും അതു് അഭയകയോ അപ്രിയം പറയുകയോ അവിടുന്ന് ചെയ്യരുതു്.

[illegible][illegible]

ധീമാനം ധർമ്മാനന്ദം ദേവമാനന്ദം കല്പാൽ സർവ്വതന്നമായ
 ആ ശാന്തൻ രാജാവ് സത്യവാദിമന്ത്ര് വോക്താളിലെണ്ണം വിശ്വ
 തനായി. മദ, മാനം, ക്ഷമ, ദൈവത്വം, പ്രവാചം ഏന്തി ഉത്തമ
 ഗുണങ്ങൾ നല്ല മഹാ പുരുഷാരിൽ സ്ഥായിയായി ഭവിക്കിച്ചു. ഇങ്ങി
 ന്നോ, ഗുണസംഗന്നനും, ധർമ്മാത്മകപരപുരുഷനായ ശാന്തൻ ചാക്കിക്കെ
 അറിവോ എന്നുചോദിച്ച സർവ്വജനന്മാരിന്റേറയും സംമക്ഷകനായി.
 ശംഖം പോലെയുള്ള കഴുത്തു്, തടിച്ചതന്ന ചുമൽ, മഞ്ഞഗജവക്ത്രം
 എന്നീ രാജവകുലഗണങ്ങൾ ഒന്നൊഴിയായ്തെ അദ്ദേഹത്താൽ തെളിഞ്ഞു
 തികഞ്ഞു വിളങ്ങും. ആ കീർത്തനമാന്ദർഭ നമുവാക്കുകയും കണ്ടു്, കരക
 ഭരതക്കാളും അരഥഭരതക്കാളും ധർമ്മമാണ് ശ്രേഷ്ഠമെന്നു് മനഃപൂർ
 തീർമാനംകരുണയായും. അദ്ദേഹഭരതപോലേ നരനായും ധർമ്മതൽപര
 നായ രാജാവ് താൻ മഹാതമനോഭാവമിടുന്നിട്ടു സർവ്വധർമ്മജ്ഞനായ
 ആ ധർമ്മാപുരേ മറ്റു രാജാക്കന്മാരെല്ലാം ചേൺ നമുമാരാവാതി അ
 മിദൃഷ്ടനാം ചെയ്തു. മാതൃവക്ത്രപത്തു പായ അദ്ദേഹഭരത നാഥനായി
 മരിക്കുകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാർ ഭവാനുപമയവും അകന്നു, ഉറക്കവും ഉണ
 മ്ബുവും വിട്ടുപാടി അനുഭവിക്കും കഴിഞ്ഞു ശാന്തൻവാന്ദർഭ മണകാ
 ലത്തു് തുടങ്ങുന്നതുകൂടും വല്ലാത്തത ധർമ്മമോ ശാന്തനായി നന്ദന

ഗംഗ. — “ഏകാമിതേ ചുരഗ്നേ വേദൻ ഏതേ ഏലിഷയുഷോ യദ്യേ, അഹനാത് ഇത കർമാഭൻ. ഇവൻ സർവ്വാസ്രുഷളിളം വിദാശ്വനായ മഹാചുരുഷനാത്. അഗൻ വളരതി വന്ന ഇത കേതേ ഏറ്റുവെക്കി വേദൻ മഹധാന തിഖേഷ് പോയാമു? വസിഷ്ഠനിൽ നിന്ന് ഇവൻ വേദം ഭുജിതൻ ധ്വനിച്ഛിദ്യത്. യുദ്ധത്തിൽ ദൈവസ്ത്ര ഇല്ലനായ വില്ലാളിയായവൻ. സുതന്മാക്കേണപോയേ അസുതന്മാക്കേ ഇത വീഴ്വവൻ സുസമ്മതനാത്. ശുക്രാചാര്യനും, ബൃഹസ്പതിക്കും അറിയാവുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം ഇവനും പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രതാപമായ പലശ്രമാഭൻ അനിക്കറിയാവുന്ന അസ്രുഷളെ യെല്ലാം ഇവനേയും ധ്വനിച്ഛിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ വില്ലാളി വിദാനും കാര്യമ്മാത്മ നിചണനായ ഇത ചുരഗ്നേ വേദൻ കൃഷിക്കൊന്നു പോയാമു?”

ഇങ്ങിനെ ഗംഗയാൽ മുന്നായ കെട്ടിട്ടു പ്രഭുവേദൻ മകനോടു കൂടി ശാന്തൻ മഹധാനാതിഖേഷ് പോയി. ചുരഗ്നാമത്താൽ സന്തുഷ്ഠനായ മജ്ജാദ്, തനിക്ക് സർവ്വാഭിഷ്ടങ്ങളും സ്വപ്രമാതിരയത് അഭിമാനിച്ചു. ഗുണശാലയും മഹത്തമായതായ ആ ചുരഗ്നേ അദ്വൈത യുദ്ധമാവായി വാഴിക്കും ചെട്ട. ഗംഗേയൻ സ്വപ്രമാത്മനാകൊണ്ട് അച്ഛനേയും നാട്ടുകാരെയും തെപോലേ സന്തോഷിച്ചിട്ടു വന്ന ചുരഗ്നോക്കൊന്നിച്ച് നാലു കൊല്ലത്തോളം സാനന്ദം നിവസിച്ചതിൽപിന്നെ, ഒന്നാമി ശാന്തൻ നായാളിനായ മകനാതീരത്തിലേ വന്നപ്രദേശത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഇന്നത്തെ പാരുവാൻ വയ്യാത്ത ഒരു വക സുഗന്ധം അവിടെ ഭുജിതൻ വ്യാപിപ്പിക്കുന്നത് എങ്ങനെയെന്ന് അദ്വൈത അന്വേഷിച്ചു തുടങ്ങി. അപ്പോൾ, ആ നദീതീരത്തായി വേവുപിണിഞ്ഞ ഒരു മുക്കവല്ലഭൻകിടാവിനെ കണ്ട്, — “നീ ആരാന്റെ ആത്മഭ കേളുടേ നീ? നീ ഇവിടെ എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്?” എന്ന് അവളോട് ശാന്തൻ ചോദിച്ചു.

“അൻ ഈ മുക്കവല്ലഭനാണ് അച്ഛനേറ കല്യാപോയ കലവത്തുപകരം തോന്ന കടത്തുകയാണ് ഏതാൻ അവിടേ” — ഇതായിരുന്നു ആ കുന്ദുകയുടെ മറുപടി.

സുരഭിവും സുരഭ്യമായ ഇവളുടെ തിരക്കു മുഖവർണിത അപ്പോലേ പോലിക്കുന്ന ആ മാനകന്യകയാൽ ശാന്തൻ കാമാഞ്ജനായിത്തീർന്നു. അദ്വൈത അവളോടു അച്ഛനെ നേരിൽ ചെന്നുകണ്ട്, അവളേ തനിക്കായ, തരണമെന്നു താൻ തന്നെ വലിയ ആവശ്യപ്പെട്ടു കേൾത് ആ മുക്കവല്ലഭവൻ പറഞ്ഞത് ഇങ്ങിനെയാണ്: —

“എനിക്ക് ഇവർ ജനിച്ചപ്പോൾ തന്നെ അന്യന്നു നൽകേണ്ടുന്ന വളർപ്പ്, അവിടുത്തെപ്പോലെ ഇത്രയും യോഗ്യനായ ഒരു വരൻ വേറെയില്ല. അതുകൊണ്ട്, അവിടുത്തെ ധർമ്മത്തിനായി ഇവളെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാലും. എന്നാൽ, എന്റെ നിശ്ചയം ഇന്നതെന്ന്” അവിടുത്ത് കേൾക്കണം. സത്യവാദിയായ അവിടുന്ന് എന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തതാണെങ്കിൽ ഞാൻ ഇവളെ അവിടുത്തേക്കു കൈമാറും.”

ശാരദ:— “നിന്റെ ആഗ്രഹം ഇന്നതെന്ന് പറയുക. അത് സാധിപ്പിക്കാനാണെന്നെങ്കിൽ, അങ്ങിനെ ചെയ്യും.”

താമര:— “ഇവളിലുണ്ടാകുന്ന ചുരുങ്ങിയ അവിടുന്ന് രക്ഷാമായി വാഴിക്കണം; മാത്രം മറ്റൊന്നും കൊടുക്കരുത്.”

ഈ നിശ്ചയപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ, മനുഷ്യന്റെ തീവ്രശക്തി അളവ് കെട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നില്ല, രക്ഷാവിന് ഇഷ്ടമുണ്ടായില്ല. ആ ഭാഗ്യകര്യമേന്മയെന്ന മാനേജർക്കുകൊണ്ട് കാമചീഡിതനായ രക്ഷാവി ചെന്നു നൽകുന്നതോടുകൂടി ചെന്നാലുണ്ടായ ശോകത്തെ നോക്കിക്കൊണ്ടു കണ്ടു, മറ്റൊരു ഗാർഹസ്ത്യം വേറെ ഇങ്ങിനെ ചേർക്കുക. — “എന്റെ മകൾക്ക് വല്ലാത്ത കഷ്ടതയും ദുഃഖവും ഉണ്ടായെന്നുവെല്ലാം. സത്യമായ കഷ്ടതയും ദുഃഖവും കഴിയാത്ത കഷ്ടതയ്ക്ക് നിൽക്കുന്നു. എന്നാൽ, അവർക്ക് ഇപ്പോൾ ഇത്രയും ഭാരമില്ലെന്നായി വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നത് എത്രയും ബോധമുള്ളവർക്ക് ഒരു പ്രാപ്തിയല്ലേ? അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു മൃഗത്തോട് കൂടാതെ കാണുന്നില്ല. കതികസംഹാര മൃഗത്തോട് വേറൊരു പ്രാപ്തിയുള്ളതെന്നും അവിടുന്ന് എഴുപ്പ്പോലും ശക്തിയും, വിജയം കൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ളതായി അറിയിക്കുന്നു. അവിടുത്തെല്ലാ പ്രാപ്തിയും, നോക്കുന്നവർക്കുമാണ്, അതിന് ശക്തിയായ ചുരിവിലി ചെയ്യുമായിരുന്നു.”

ശാരദ:— “കേവേ, നി ചെന്നതുപോലെ ഞാൻ ഇപ്പോൾ പ്രാപ്തിയെന്നായിത്തന്നെയായിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ മറ്റൊരു കാരണമെന്നു കേൾക്കുക. ഈ മഹാഗർഭത്തിൽ റിപ്പോർട്ട് കേ വേറെ സന്തതിയല്ല. സർവ്വഗുണമുള്ളതും മഹത്തമം തികഞ്ഞവനാണ് നീ. വരും, ഈ മോക്ഷ തീരേ അറ തൃമാണല്ലോ എങ്ങനെയൊണ് ഞാൻ ഭവിക്കുന്നത്. ഒരു നല്ല മോളെക്കാൾ മേൽമുറയാണ് നീയെന്നുവെന്ന് എനിക്കിരിക്കും, നിനക്ക് വല്ല വിപത്തുമുണ്ടായാൽ അന്നോടെ ഈ കലം അവസാനിക്കും എന്നാൽ, ചുരുക്കത്തിൽ വേണ്ടി മറ്റൊരു മറ്റൊരു പൂജാ മകൾക്കുള്ളവൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. സന്താനം

ഈ സംഭവിക്കാതിരിക്കേണമെന്ന മാത്രമേ ഞാൻ കരുതുന്നുള്ളൂ. ഏക പുത്രൻ ൧൦ അച്ചുതൂത ൧൦ തന്നെയാകണമെന്ന് മഹാപാപകരൻ പറയുന്നു. അഗ്നിമോരും, ദേവിയോനും, മനുഷ്യപരയെ തുടങ്ങിയ ഏകതാന സിദ്ധിയും പുത്രനിൽ പതിനാറിലൊരാൾക്കുവേണ്ടിയും തുല്യമാണ്. മനുഷ്യക്ക് സർവ്വപക്ഷമുള്ളതാണ് സന്താനം. ഇത്രയും മഹത്വമുള്ള പുത്രനിൽ ഉള്ളെന്നുള്ളത് നിസ്സംശയമാണ്. ദേവപുരാണങ്ങളെല്ലാം ഇതു തന്നെയാണ് പറയുന്നത്. വിവാഹമല്ല, സ്തനം വിതരണം ചെയ്യലാണ് മാണം. വിനയം യുക്തമായിട്ടാണേ അങ്ങനെയൊന്നു ചെയ്യാൻ നിങ്ങൾ കാലത്തിനുശേഷം ഈ കലത്തിൽ ദൈവമിതം ഏകദേശമാകുമെന്ന് ചിന്തിച്ചാണ് ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നത്."

[illegible]

യം തന്നെ. ആ കുന്തകയുടേ അച്ഛനെ നീവയ്യ്, ഇവരേ മഞ്ജുവാക്ക് എനിക്ക് പറയേണ്ടതായുണ്ട്. സചന്തീപുത്രൻ ബലവാനായിരിക്കുന്നത് മാത്രമാണ് ഈ ഭാഗ്യവൃത്തിൽ കാണുന്ന ഭോഷം. അവിടുത്തെ നന്മ നന്നായെന്നോ മനവെന്നോ തന്നെയോയും അവിടുന്ന് കേൾപ്പിച്ചാൽ, പിന്നെ അവൻ ഏറെ നാൾ ജീവിക്കുകയും അത്രയും ശക്തനാകാൻ അവിടുന്ന് ഇങ്ങനെയൊരു ഭോഷപ്പുറത്തേ, മറെറാന്നും ഇതിൽ ഇല്ല. ദാനാദാനങ്ങളിൽ ഇത്തരം ഭോഷത്തോ പ്രത്യേകം ഗണനീയമാണ്.”

ഭേവപുത്രൻ . ഏതോ, സത്യവീര്യം, യുദ്ധവേദം ഉറപ്പായതും ഇനിമേൽ ഇനിക്കാവുന്നവരും ചെയ്യേണ്ടതോ ചെയ്യാവുന്നതോ അല്ലാത്ത ഏതേറെ സത്യവൃത്തം അവൻ അറിയേണ്ടതാണ്. ഏതോ വേണ്ടതെന്നു വേറാർ പറയുന്നില്ല, അങ്ങനെയു തന്നെ അവൻ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഈ കുന്തകയിൽ ജീവിക്കുന്ന ചുരുക്ക കാലത്തുവേണ്ടിയും കാലാവസരമെന്നു വേറാർ എല്ലാവരും കേൾക്കുക ഇതാ പറഞ്ഞു കൊള്ളുന്നു.”

ദാതാ “മാമുത്തൻ നവേണ്ടി ശാന്തനാ നേക്കൊണ്ടിട്ട് ഏകകർമ്മവേദവും ചെയ്തിട്ടവേറാർ അവിടുന്ന് ശക്തനാകാൻ അച്ഛൻ ഈ കുന്തകയെ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കുവാൻ അവിടുത്തെക്ക് കൈപ്പിടം. എന്നാലും, ചുരുക്കകാലത്താൽ എനിക്ക് വീണ്ടും ചിലത് പറയേണ്ടവരുമ്പോൾ സത്യവൃത്തം സംബന്ധിച്ച് സത്യവൃത്തമെന്നൊരു അവിടുന്ന് പറയുന്നതിൽ ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞ അവിടുത്തെക്ക് വേർതിരിയുന്നതാണ്. അവിടുത്തെ വാക്ക് കേൾക്കും കിട്ടിയവരികയില്ലെന്നു ഏറാക്ക് വാഗ്ദാനമുണ്ടു് എന്നാൽ, അവിടുത്തെക്ക് സന്താനമുണ്ടാകുമ്പോൾ കാഴ്ചം ഏതാണോ കലാശിക്കുമെന്നുണ്ടാൻ സംശയിക്കുന്നു.”

ഇതു കേട്ട് ഭേവപുത്രൻ, ചിത്രാശ്വത്തൻ നവേണ്ടി മാറ്റി മാറ്റി കാര്യം ആ മുക്കുവത്തലവനിൽ കേൾക്കും പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തതായിരു്:-

“എനിക്ക് മാത്രം വേണ്ടുന്നതും അങ്ങനെയൊന്നും മാറ്റിയ സത്യവൃത്തി പുത്രനാണെന്നും അയാൾ ഇതിന്മേൽ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അ ചുരുതപത്തേ സംബന്ധിച്ചും അയാൾ ചെയ്തതാ പ്രതിജ്ഞ എല്ലാവരും കേൾക്കുവാൻ ഇന്നു മുതൽ അയാൾ ബ്രഹ്മചാരിയാണ്. എന്നാൽ, അച്ഛനായിരിക്കട്ടെ, സ. ഗുരുത്തിൽ അക്ഷയസ്ഥാനത്തോ എനിക്ക് കിട്ടാത്ത വരികയില്ല.”

ഈ ശപഥം കേട്ടപ്പോൾ ആ ദാതാൻ ക്ഷമയും ഭോമാഞ്ചമു

ചതിനാരാം അദ്ധ്യായം. ഭീഷ്മൻ.

വിചിത്ര വിജയൻ ബാഹ്യകലം മുഴുവൻ, സത്യവതായുഷേ ഹി
 തപ്രകാരം ഭീഷ്മൻ തന്നെ ഓരും ഭരിച്ചുവന്നു. ആ സത്യാവതാി കൈ
 ന്ൻ ഔന്നവനം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തോട് വിവാഹത്തേപ്പ
 ററി ഭീഷ്മൻ ആലോചന തുടങ്ങി എന്നു, കാശി രാജാവിനുള്ള
 മൂന്നു പുത്രികളും ഭരത സമയത്തു് സാമ്രാജ്യങ്ങളിൽ സന്നദ്ധകളാ
 യിരിക്കുന്നുവെന്നു ഭീഷ്മൻ കേട്ടു. ഉടനെതന്നെ ആ മഹാമന്ത്രി ഹന
 ദത്തകിൽ കയറി പറഞ്ഞു. തന്നെ കാശിയുപയോഗം ചെയ്തു. അവിടേ,
 സപരമ്പരണ കാലത്തു്, ദാമോദരാജാവു് നായകനായി ചെല്ലുമ്പോ
 ലുണ്ടായിരിക്കുന്ന സമയത്തിൽ സുഖം വരുത്തുവാൻ കണ്ടു. ആ ക
 ന്യകൾക്കു മുമ്പെ അരിച്ചുകളഞ്ഞു.

ഈ മൂന്നു നാലു കിഴിവർ വലിയൊരു പക്ഷാത്കാരംപോ
 ലും ചെയ്തു, എന്തൊന്നാണു് വിവാഹാലിപ്തി ഇപ്പോൾ വാണമി
 ല്ലാതെ, ഇങ്ങു ചെന്നു വന്നിരിക്കുന്നതു് ഉദ്ദേശം ഹനദത്ത സത്യാവ
 താണെന്നുപറഞ്ഞു മറ്റൊന്നാണു് പറയേണ്ടതു് ഭീഷ്മൻ വിസ്മയ
 മായിക്കൊണ്ടു പറയുന്നതു് വെറും വാക്കു തന്നെല്ലാ എന്നിങ്ങനെ
 ചർച്ചിച്ചു പറഞ്ഞു് രാജാക്കന്മാർ ചിരിച്ചു തുടങ്ങി.

ഈ പരിഹാസം കണ്ടു് രാജാക്കന്മാർ തന്നെ ഭീഷ്മൻ ആ മൂന്നു
 കന്യകകളേയും ഉടൻതന്നെ, ബഹുൽ ഹരിച്ചു് ദത്തകിൽ കയറിക്കി
 ള്ളു, മേലൊത്തൊന്നുപോലേ മേലൊത്തൊന്നു മുഴക്കിക്കൊട്ടു് അദ്ദേഹം
 രാജാക്കന്മാരേക്കാളും പോക്കുവെച്ചിട്ടു് ആ പക്ഷാത്കാരം തന്നെ ഈ
 കൃത്യത്തെ സാധൂകരിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനേ പ്രസംഗിച്ചു.

ദത്തകിക്കൊണ്ടു അപമാനത്തോടും വസന്തത്തോടും പന്ത്രണ്ടു
 ള്ളു ചെലു കൂട്ടിയേ മാനം ചെയ്യുന്നു. വേറെ ചിലർ വിത്തം
 കൊണ്ടു ബലാകൊണ്ടു, സമയംകൊണ്ടു ആവിരിക്കും കന്യാ
 മാനം ചെയ്യുന്നതു്. വിസമ്മതമുണ്ടു തിരുന്നിട്ടും ചിലർ കന്യാവരണം
 ചെയ്യാറുണ്ടു്. മത്തകാലത്തു തന്നെയും ചിലർ കന്യകയേ കൊടുക്കു
 ന്നു. കുറച്ചുവരെയെല്ലാം ഇയാളു് കന്യകയേ ഹരിക്കുന്നതും സമയന
 സമയം തന്നെയാണു്. അപ്രകാരമാണു് ഹനദത്തനായകൻ ചെയ്തുകി
 ഴ്ന്നതു് ഇനി, നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെയോ അപമാനത്തോടോ ഇരിക്കുകൊ
 ള്ളുക. ഞാൻ ഇതാ, നിങ്ങളെക്കൊണ്ടുവരെയും പോക്കു വെളിക്കുന്നു.
 ഈ കന്യകകളേ ഏന്തോ ചിരിച്ചു നിന്നു് വിടുവിക്കുവാൻ കഴിയ

മോ എന്ന് നിങ്ങൾ നോക്കുക. നമ്മളെല്ലാം നോക്കി നില്ക്കുന്നതേയ്യത്. ഞാൻ കണ്ണാമരണം ചെയ്തുകിടന്നത്."

ഇങ്ങനെ, മിഷ്നർ ചെയ്ത വിമാനമാസം കേട്ട്, സമ്മതമായിത്തീർന്ന മാജക്കുമാർ അർക്കദിനോട് കൈനിയമകയും വല്ലഭ്യമകയും ചെയ്തു. അവരെല്ലാവരും ദ്രുഷ്ടാങ്ങൾ അഭിമുഖമുച്ച് ചോർക്കപ്പണിത്തു നിന്നു. നിഷ്കളാഴ്ചയും ക്രോധത്താൽ വികടമായ ഭൂതലിയോടും കൂടിയ ആ വികടൻ നൂതൃധങ്ങളേതെ ബുദ്ധോധനത്തിന് സന്നദ്ധരായി, കാലമാളുകാകകളേ അതിലേറിക്കൊണ്ടുചേരുന്ന മിഷ്നറ മാജക്കുമാർ വെണ്ടു. ഹാസ്ത നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ മിഷ്നർ ഇവരൊക്കെയും എതിർത്തുണ്ടി. മാജക്കുമാർ കൂട്ടത്തോടെ നിന്ന് ബുദ്ധിയും ചതിനായിരവുമായി എഴുന്ന ശരങ്ങളെയെല്ലാം മിഷ്നർ അറുത്തുവെക്കുകയുണ്ടു. ഒടുവിൽ ആ മഹാമരണാത് പുതിയൊരു നിഷ്കലാൻ കഴിയായ, മാജക്കുമാരെല്ലാം തോറോനിലോയി. മിഷ്നറാവട്ടെ, കയ്യകളോടു കൂടി ഹാസ്തിനാചരത്തിലേക്ക് നിഷ്കാശം യാത്ര തുടന്നു. അപ്പോൾ, ഗർവ്വംകൊണ്ടു സാധ്യ മാജാവ്, തേജസ്വിയായ മിഷ്നറോടു പങ്കുവെക്കുന്നതല്ല, ഹൃദി, ചെൺകൊതിയ, വെണ്മ, നിഷ്കി" എന്ന ചോർവെഴുതുകൂടിയൊണ് സാധുവൻ മിഷ്നറോട് നേരെ പെണ്തു. മഹാ നാഗ്നവായ സാധുവന്റെ ഈ നിന്നാവചനം കേട്ടു നമസ്കര്യമായ മിഷ്നർ ക്രോധത്താൽ മിഷ്നറോടേയ്ക്കു ഇപരിച്ച് സാധുവൻ നേക്ക് മഹാ നയിച്ചു. ഒരു ചന്ദ്രനിന്നുവെണ്ടി കണ്ടു കൂറൻ കാളകൾ തമ്മിൽ കൂട്ടുവാട്ടു ചോത്തുന്നതുപോലെ, കാശിരാജപുത്രീകൾക്കായി മിഷ്നരും ശബ്ദം തമ്മിൽ ചോത്തുകയും തുടങ്ങി. മറ്റു മാജക്കുമാരെല്ലാം സന്നദ്ധരെന്നെ വാലയ്ക്ക് അകന്നു നിൽക്കുവാൻ ചെല്ലുത്. കൂട്ടംതന്നെ, ശബ്ദൻ കൂറുകുറവായും അയയ്ക്ക് മിഷ്നറ കൂടെയപ്പോൾ, ആ സാമന്ത്രി കണ്ടു മാജക്കുമാർ കൂട്ടുന്ന അരിയന്ന മൂ് വാളയാരുംസ ചെയ്തു. ആ ഹാജരും കേട്ട്, ശത്രുമുറന്നായ മിഷ്നർ ഉഗ്രകോപത്തോടു കൂടി സാധുനോരേറ്റ് ആ മാജാവിനോട് അപേക്ഷയും സാമന്തിയേയും കൊന്നു വിഴ്ത്തി. ഗതൃനാക്കല്ലാത്ത, സാധുവൻ ചോക്കുത്തിൽ നിന്ന് പിന്തിരിഞ്ഞൊടി. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, മിഷ്നറോട് ഇങ്ങുവാൽ ആരും കൈയ്ക്കല്ലെട്ടില്ല. ആ വിജ്യാൻ ആ കയ്യകളോടു കൂടി ഹാസ്തിനാചരത്തിൽ എത്ത. ഗുണസമ്പന്നമായ ആ കാശിരാജപുത്രീകളെ സഹോദരികളെപ്പോലെയും, പുത്രികളെപ്പോലെയും, പുത്രാജ്ഞാപോലെയും ഗണിച്ചുകൊണ്ട്, തന്റെ

അനുജന നൽകുവാനായി, വിക്രമകൊണ്ട് ഹരിച്ച്, എന്തിനാലി കളെ മുഴുവൻ പെന്ത, മലകളും കാടുകളും ചുഴികളും കടന്ന്, ആലത്തൂർ മേക്കാത്തയും കാലവിളംബം പൂർത്തെയും ധർമ്മത്താലും അനുജനായ മീഷ്കൻ സ്വന്തം പത്തനാത്ത പ്രചിച്ഛതിൽ പ്രിന്ന, സത്യവതിയുടേ അനന്തപ്രകാരം ആ കൗകുകളേ വാചിത്ര വീർണ്ണ് വിവാഹം ചെയ്ത കക കേകയാർ വളർച്ച. അങ്ങ, അഞ്ചിക, അഞ്ചിയാക എന്നിങ്ങിനായാണു ആ കന്യകമാരുടേ ചേതകരം വിവാഹസന്നാഹം കണ്ട് അഞ്ച, ചീഷ്കന്റേ മുറിൽ ചെന്നു, മതമാകുവാനായി നന്നകൊണ്ട് തന്റെ മേധാമഹം തുറന്നറിയിച്ചു -

“അവിടുന്ന് ധർമ്മത്താലും സത്യവതിയുടേ അനുജനായാണല്ലോ ധർമ്മ ചിത്തമായ എന്റേ നാത്തന അവിടുന്ന് കൈക്കൊണ്ടു, മറ്റു ഞാൻ സാധ. മാജാവിനോ ഉതിയെന്തെന്നു പറന്നുവ. വരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എന്തെയും അനന്തപ്രകാരത്താൽ വരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ മഹദ്യം എന്റേ അച്ഛൻ അറികയില്ല. പരകാമറിയാതെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തത് ഇതിനു, സ്വന്തം ഉപദേശിച്ചാണെന്നത് യോഗ്യമാണോ? ഉതിയെപ്പറ്റി വെളുംപോലെ ചിന്തിച്ചു ന്യായമേന്മ, അതു ചെയ്യാനും സാധ്യമാണ് എങ്കിലും വെളുംപോലെ ചിന്തിച്ചു ചെയ്യാനും സാധ്യമാണ്. ഇവിടെ നിന്ന് പോകുന്നതിന് അവിടുന്ന് എനിക്ക് അനുമതിയെന്നാലും ധർമ്മത്താലും അവിടുന്ന് സത്യവതിയെന്ന് പാക്കേയും വിചിത്രത്താണല്ലോ. അവിടുത്തേക്ക് എനിൽ കാത്തുനിൽക്കേണ്ടതാണ് പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതും.”

അങ്ങനെയോ ഈ അഭിമാനത്തോടുകൂടി പ്രതിപിക്കുകയും, ചുരുക്കാതിരിക്കുകയും, മറ്റുകൊണ്ടു എന്നപോലെ ആലോചിച്ച്, അവരുടേയും സത്യവതിയുടേയും അനുജന്തി പ്രകാരം ആ കൗകുകയെ മീഷ്കൻ വിളയച്ചു. അഞ്ചികയോയും അനുജനികയെയും വിചിത്രവീർണ്ണകൊണ്ട് വേളി കഴിയിക്കയും ചെയ്തു. അഞ്ച നോക്കു തന്നെ സാധ്യമാക്കു ധർമ്മവിശേഷം ചെയ്തി. അവിടേ, മാജാവിനെ കണ്ട് “മേധാവിൽ അനുജനായത് ഞാൻ ഇതാ മേധാവിന്റെ മുറിൽ വന്നിരിക്കുന്നു” വെണ് ആ മാജകമാരെ അറിയിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ, നിന്ദാകാവശ്യമേന്മയ്ക്ക് ചുവലിക്കുകയല്ല കയാസ് സാധ്യം ചെയ്യുന്നത്.

“അന്ത്യൻ കൈക്കൊണ്ടു നാന്നു ഞാൻ ഇവിടെ എത്രയായി വരികയില്ല. മീഷ്കൻ സന്നിധിയിലേക്കു തന്നെ നീ വിളോ ചെന്നുകെല്ലുക. മീഷ്കൻ ചെല്ലാതില്ല നിന്നെ ഞാൻ ഏതെന്നു കാമിക്കുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ മീഷ്കന്റേതാണ് നീ. മറ്റു മാജകന്മാരുടേയും പരമാ

മു. ആ അവസരത്തിൽ, മുനിമാർക്കിടയിൽ ഇതന്നുകൊണ്ട്, അന്നു രീഷ്ടൻ ഹരിച്ചതും, സാധനം ആക്കിയതും മറ്റും. അന്നു സംബന്ധിച്ച കഥ മുഖൻ ആ ശുചിസ്ഥിതമായ കരോളാജചന്ദ്രി വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു. ആ മുനിസംഘത്തിൽ വേദശാസ്ത്രപണ്ഡിതനും, തത്വോപദേശനും, ദുഃഖപ്രശ്നമായ കരോളാവതൻ എന്നൊരു മഹാബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ശോകാത്തയായി നെടുവീട്ടിപ്പിടുന്ന ആ സ്വതിയോടു് ആ ബ്രാഹ്മണൻ ചേർന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക്, അത്രമധുരമായി ഉപദേശം താപസന്മാർ എന്നാണ് ചേർത്തുണ്ടു് എന്നു് ചോദിച്ചു.

അവൻ— സ്വർഗ്ഗം വേണ്ടർ അനുഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ വേണ്ടതുളളു. എന്റെ ആഗ്രഹം സന്തുസിക്കുകയാണ്. ഞാൻ അത്രപ്രധാനായി താപസ്സു ചെയ്തുകൊള്ളാം. മൃഗങ്ങൾ തോറ പുഷ്പങ്ങൾക്കു ചെറുപാലകൾക്കുളളതേ ചാവറാക്കിക്കൊടുക്കും ഇന്ന് അനുഭവിക്കുന്ന ഈ ദുഃഖം നിരാശയോ, ഗോകാശത്തോ, സാധനാൽ പരിത്യക്തയായ ഞാൻ ഇവിടെ കൊല്ലം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ചെല്ലുകയില്ല. നിർമ്മലശരണനായ ദൈവശാസ്ത്രാധാരമായ വാങ്ങി അപാധിയെ ഏകീകരണത്തിൽ തന്നെ ചെന്നു കനിഞ്ഞാലും.

ഇതു കേട്ടു് താപസന്മാർ യുക്തിഗതങ്ങളായോടു കൂടിയ പ്രസ്താവങ്ങളാൽ ആ കന്യകയെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചുതരിപ്പിടുന്ന, ഇന്നിങ്ങനെ ചേർത്തുണ്ടവനെ പരിസ്തരം വിചാരം തുടങ്ങി. അവളേ അവളുടെ അമ്മന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അരുളിച്ചേർത്തു ചിലർ പറഞ്ഞു. വേദം ചിലർ രീഷ്ടന കർമ്മമായിരിക്കാമിട്ടു. സാധനം കണ്ട് അവളേ കൈക്കൊള്ളുവാൻ നാശമായിരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നുതെന്ന് ഒരു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ആ ചോദ്യവിചാരം ഇവിടെ നിരാശയായിരിക്കാം. ഇനി അതു് ചെയ്യുകയെന്ന് ചിലർ എതിർക്കുകയുണ്ടായി. ദേവിൽ ദൈവരീഷ്ടനായാതെ, ഈ സ്ഥിതിക്ക്, ഞങ്ങൾ എന്നാണ് ഇവിടെ ചേർത്തുണ്ടു് എന്ന ചോദ്യം തന്നെ ആ താപസന്മാർ അങ്ങനെയോടു തന്നെ ചോദിക്കുകയാണ് ചെയ്യു്.

“ഏതു നീ സന്തുസിക്കേണ്ടുന്നവളല്ല. അങ്ങനെയൊരിക്കലും നീ കേൾക്കുക. അതുപോലെ ഹൃദയത്തിൽക്കൊണ്ടു നീ ചോദിക്കുകയുണ്ടു്. മേലിൽ ചേർത്തുണ്ടതെന്തെന്ന് അദ്ദേഹം തീർത്തറിക്കും. സമുപദേശങ്ങളും തികഞ്ഞുകൊണ്ടു് നീ അവരേതെന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളുക. സ്ത്രീകൾക്ക് അതുവേണ്ടാത്ത മറ്റൊരു ഗതിയില്ല. പിതാവും അതാവും സ്ത്രീകൾക്ക് ശരണിയർത്തന്നെയെങ്കിലും, സുഖകാലത്തു് മാത്രമേ അതാവു് ഉപകരിക്കുകയുള്ളു. ദുഃഖകാലത്തു് ചിന്താമാണ്

ശ്രീകൃഷ്ണ അമൃതസ്ഥാനം. സന്ന്യസിക്കുമെന്നത്, പ്രത്യേകിച്ച് സുകമാരികൾക്ക് ഏറ്റവും ഉപകാരമുള്ളതാണ്. മാമുപുത്രിയും പെൺപൈതലാളമായ നിനക്ക് സന്ന്യാസം സുകരമല്ല. എത്രയോ സന്തിൽ പല പല ഭാഷങ്ങളുണ്ട്; അതൊന്നും പതുക്കെ അതിവില്ല."

മുനികളിൽ ചിലർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ, അതിനെ തുടർന്ന് വേറെ ചിലർ പറഞ്ഞു. "നിങ്ങളുടെ ഗർഭനവമായ വനത്തിൽ നിന്നുപോയെടുത്ത കാമിനികളെ കണ്ടാൽ, മാമുക്കുമാർ അടുത്തു കൂടിയിരിക്കുകയും അതുകൊണ്ട് വനവാസത്തിന് അർഹമല്ലാതെ"

ഇങ്ങിനെ ആ മുനികളിൽ നിന്ന് പല പല അഭിപ്രായങ്ങൾ ചുരുട്ടുകൊണ്ടും അന്ധരും ദോഷവ്രാഹ്മണൻ എന്ന മാമുക്കി ആ വനത്തിൽ വന്നു. അദ്ദേഹത്തെ താപസ്വാൻ ക്യാറതപ്പുറം കും, കാൽ കഴുകിച്ച്, ചിരം കൊടുത്ത് യഥേഷ്ടം ചെയ്തു. മാമുവു അടുത്തുവന്നായി ചിത്രമിച്ചത ക്ഷീണം, അദ്ദേഹത്തെ ആ താപസ്വാൻ ക്യാറത പുരിയായ അംബരപുറിയുള്ള വൃത്താസ്തമല്ലാം അറിയിച്ചു. അതു കേട്ട ആ ക്ഷണംതന്നെ മഹാശ്വേതാ എന്ന ആ മാമുക്കിയുടേ മനസ്സ് കൊപതാപങ്ങളാൽ ഉരുകാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴുതന്നെ ഇന്നിപ്പോൾ നായ ആ മഹാശ്വാൻ, രാജി കോക വിറയുകൊണ്ടുള്ള റിപ്പോർട്ട് കേട്ടു വാസ്തവ്യവും എഴുത്ത് രേഖയിൽപ്പെട്ടു എഴുതപ്പെട്ടിട്ടും അവളോട് ഉപകാരമുള്ള സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി അല്പമേ അറിയാതെ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. അതേ നേരത്തു മുഖം കേട്ട്, ആ വിവരങ്ങൾ മറ്റൊരാളായി അറിഞ്ഞു. മെൽ വിവരമൊഴുക്കുന്ന അദ്ദേഹം അപ്പോഴുള്ള ആ ഭൂമിയിൽ യോജ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. —

അദ്ദേ, നിനക്ക് ഇപ്പോഴുള്ളിൽ, നീ അപ്പോൾ പാപ്പിങ്ങിയിൽ ക്ഷേമം. ഞാൻ നിന്നെ അമ്മയുടേ അമ്മയെ. കേട്ടു, നിന്നെ ഉപേ, ഞാൻ തീയെ തൊം നീ ഏതെ ആധീനത്തിൽ നിന്നുകൊള്ളുക നി ഇങ്ങിനെ ഉപേകരത്ത്. നിന്നെ ശരിക്കും വല്ലാതെ കേൾക്കുന്നതിന്നും. ഞാൻ പറയുന്നത് അനുസരിച്ച്, നി ഇങ്ങിനെ ചുരുങ്ങിയ പെരുമാറ്റം ചെയ്തുകൊണ്ടു. ആ മാമുക്കി നിന്നെ കേൾക്കേണ്ട നിവേദനമായും നൽകിക്കൊ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാൽ മിക്കവാറും വലിയ വാങ്ങും അദ്ദേഹം നൽകുന്നുണ്ട്. അമ്മയ്ക്കൊക്കെ അന്നിയെപ്പോലെ ഉപേകരുന്ന ആ അമ്മയുടെ സന്നദ്ധതയിൽ നീ ഉടൻതന്നെ ചെല്ലുക. ആ മഹാശ്വേതാ നിനക്ക് സർവ്വതരം കാണിച്ചുതന്നു."

ത്ത്. ഈ വാസ്തവം കൂടിയും ഏന്റേ കഥയിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടതായുണ്ട്. ഇനി, ചോന്തന്നേ, ഇതിൽ ചെല്ലേണ്ടതെന്തെന്ന് ആലോചിച്ചു നിശ്ചയിച്ചാലും! സാക്ഷരനായോ, ബീജമേനയോ, അവമിതവരെയും തരണയോ സംബന്ധിച്ച് യുക്തമന്യോ ആത്മ ചെല്ലുക. നന്നേതു മുഴുവൻ അതേ വധംതന്നെ ഞാൻ വോന്നെ അറിയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനി പേണ്ടുന്നത് ന്യായം യുക്തിയുംപോലേ ചോന്തന്നേ വിധിക്കണം."

അതത്രപ്രണവ്:—"നിന്റേ മുമ്പരി ധർമ്മാചിന്തായിരിക്കണം. മഹാശാധനയ നിന്നക്ക് ഇതു ചേർന്നതന്നേ. ബീജമൻ നിന്നേ രാജധാനിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാതെ തന്നാമെന്നു, ചെമ്പരിയാഗപ്രകാരം സാക്ഷൻ നിന്നേ ശിരസാവഹിക്കുതന്ന ചെല്ലും. ബീജമൻ നിന്നേ തിരിച്ചു മോടിച്ച് സ്വപുരുഷന്മാർ കൊണ്ടുപോകയാൽ സാക്ഷൻ നിന്നിൽ ശക്തയുണ്ട്. ആ ബീജമൻ വരട്ടെ, ചെമ്പരിയാഗത്തന്നെ വിജയ ഗർവ്വിയുക്തയാൽ സാക്ഷൻ അടങ്ങിയിരിക്കുവാനു കഴികയുള്ളു. അതുകൊണ്ട്, നിന്റേ ദുഃഖത്തിന്റേ ഹേതുവിന്റേ സാക്ഷൻ പ്രാപ്തം ബീജമനാണു്. ആ ബീജമനിൽത്തന്നെ വേണ്ട നിന്റേ പ്രതികൂല ചെല്ലുണ്ടു്."

അഞ്ചു, —"ഇതുതന്നെയാണു് ഏന്റേ മനസ്സിൽ എപ്പോഴുമുള്ള വിചാരം. ഭൂമിയിൽ ആ ബീജമനു കൊണ്ടു വിഴ്ത്തേണ്ടതെന്നു് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ ഈ വിധം അറിയാമെന്നു് ബീജമന്റേയോ സാക്ഷന്റേയോ, നേരു വല്ലവരുടേയോ, ആത്തമോരോ കൊണ്ടുണ്ടെന്നു് ചോദ്യം കാണുന്നുവോ ആ ആദ്യ ശിക്ഷിക്കുന്നതു് പുനീഷ് സമ്മതം തന്നെ."

ഇത്രയും സംഭാഷണത്തോളം കൂടി അന്നത്തേ പക്ഷർ അവസാനിച്ചു. ശിതോഷ്ണരതിശ്രമയ സമയമായ കാരണ ആ രാത്രിയും ഉറങ്ങുപോയി. നേരം ചുവന്ന ഉടനെ, തേജസ്സുകൊണ്ട് ഉത്പത്തിക്കുന്ന പശുരാമ മഹാതി വാളും മറ്റും വില്ലുമേതി, ഇടാലത്തായ ശിക്ഷാമുനികളോടുകൂടി അവിടേ ധൂമനുള്ളി. അദ്ദേഹത്തേ തരവ സന്താനം ഹാത്രവാഹനം ആ നാലു കൂട്ടുകയും നമസ്കരിച്ച് യഥാവിധി പുളിച്ച് ആസന്നമാക്കി. അതിൽപ്പിന്നെ, പശുരാമൻ ഹോത്രവഹനനും തലിൽ ഹാരോ വാളുവത്തമാനങ്ങൾ പരഞ്ഞു തുടങ്ങി. അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞിട്ട്, ഹോത്രവാഹനൻ അഞ്ചരേ മൂണ്ടിക്കൊണ്ടിച്ച്, അവരെ തന്നെ മകളുടെ മകളും കാശിയിലേ പുത്രിയുമാണെന്നു അവരെ ചിലന്തി അറിയിക്കുവാനുണ്ടെന്നു മഹാതി

രോഗിക്ക് പറഞ്ഞു. അവർ പറയുന്നത് കേൾക്കുവാൻ, ഉടനേ, നിങ്ങൾ സജ്ജരായി. ദീപ്താഗ്നിപോരേ ഉത്തമമെന്നു സഭ മുനിയുടേ ചുറ്റുപാടുകളിൽ അർത്ഥനാശം, കർമ്മങ്ങളേകിടാമെന്ന് സ്മരിച്ചു. നമ്മുടെ ദൈവഭയത്താൽ കണ്ണീർ വെള്ളം കരഞ്ഞു. സഭ കന്യാകൾ സഭാഭയത്തോടെ അന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു.

മാമൻ _____, മാജകുമാരി, എറിക്കട് റീ ഈ പോതുവാനെ നന്നാപ്പോയേയാം. നിങ്ങൾ ഉപദേശം എടുത്തു എന്നു അറിയാം കേൾ. നീ പറ്റിയൊഴിവു കണ്ടു ചെല്ലൂ 107

അഭയം. ചേരനാഥനോ, ഞാൻ കൈവെട്ടുന്നതാ' രാവിടുത്തെ മര
 ഞം പ്രാപിച്ചിട്ടു മരണം. ഭാരതാചാര്യത്തിൽ നാസ് ന്നതന്നെ അവിടു
 ന്നു കഴുകുന്നതിലാവാം?'

[illegible]

അതർ. — അങ്ങനെയിരിക്കെ പിഷ്ടമേൻ ഉന്നയോടുകൂടിയും ചുറ്റും വാങ്ങുകയോണ്ടു പിഷ്ടമേൻ പ്രവൃത്തിക്കും അതർ ചെന്നുവന്നു. അന്നുവരികയാണെന്നാൽ, ഒരു ഗവേഷണനോ കേന്ദ്രമാക്കി ഒരു കേന്ദ്രം ഉണ്ടാക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതിൽ അതർ ചേർന്നുകൊണ്ടു കളയും. പിഷ്ടമേൻ ഗവേഷണകേന്ദ്രം നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ, ഗവേഷണ കേന്ദ്രത്തിന് സാധ്യമായ ഉത്തരവാദിത്തമെന്തെന്നും അതർ അന്വേഷണം.

[illegible]

ക്ഷത്രിയനോ, വൈശ്യനോ, ബ്രഹ്മണോ മുതലായവർക്കും ബ്രഹ്മണരോടൊപ്പമുള്ളതായ അവനേ ഞാൻ കൊല്ലും. ഭീതിഭക. ബുദ്ധോദയം ക്ഷത്രിയൻ എന്നു അദ്ദേഹം പ്രഘോഷിക്കുന്നവരേ എന്നിൽ ജീവനുള്ളതുവരെ ഞാൻ കൊല്ലുകയില്ല. ബ്രഹ്മണത്തിൽ ക്ഷത്രിയൻ വെട്ടുന്നതല്ലെന്നു ഭീഷ്മാക്കുവന്നു കിട്ടിയതും ഞാൻ കൊല്ലും—എന്നു അറിഞ്ഞപ്പോൾ അന്നു അവിടുന്ന് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. ക്ഷത്രിയന്മാരേ വെട്ടിക്കൊല്ലുന്നതാണ് മകന്മാരുടെ ദാരുണത. ആ ഭീഷ്മനെ യുദ്ധത്തിലിറക്കി അവിടുന്ന് പോരാടിയാമോ!

രാമൻ:—“മുഖ്യ ചെയ്ത ഈ ശപഥം ഞാൻ ഇപ്പോൾ മാറ്റുന്നില്ല. എങ്കിലും, സാമ്രാജ്യം ആവുന്നതോളം പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് ആദ്യം വേണ്ടത്. ഞാൻ ഈ കന്യകയെക്കൂടി ഭീഷ്മനെ കാണുവാൻ ഇതാ, ചുറ്റപ്പെടുകയാണ്. ആ യുദ്ധപ്രിയൻ എന്റെ വാക്ക് അനുസരിക്കാതിരുന്നാൽ ആ ഗർഭിണി ഞാൻ നിഗ്രഹിക്കുമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ പ്രയോഗിക്കുന്ന ബാണം എത്രത്തോളം ദീർഘം ആവാവതല്ലെന്ന് മുൻപ്, ഞാൻ ക്ഷത്രിയന്മാരോടു ഇടഞ്ഞു കാണുന്നത് ഞാൻ അറഞ്ഞുനിൽക്കട്ടെ.”

ഇന്ദ്രകുമാരൻ, പശുരാമൻ ഭീഷ്മനെ കാണുവാൻ ചുറ്റപ്പെടുന്നതിന് നിശ്ചയിച്ചു. അന്നു രാത്രി അവിടുത്തെത്തുന്ന അർജുൻ യുദ്ധം ചെയ്തപ്പോഴുള്ളതും നമുക്കറിയാം, പരിഭവം മറ്റു അപസന്ദർഭങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം കൈയോളത്തിൽ എത്തി സമസംഗീതത്തിൽ വിശ്രമിച്ചു.

പതിനേഴാം അദ്ധ്യായം. രാമ ഭീഷ്മ യുദ്ധം.

കാശിരാജ ക്ഷത്രിയൻ അദ്ദേഹത്തോടും താപസന്മാരോടും വിശ്വാസത്തോടെ കൈയോളത്തിൽ സമസംഗീതത്തിൽ വന്നു പങ്കെടുക്കുന്നതിനും മുൻപ് വിശ്രമിച്ചതിൽപ്പിന്നെ, “ഞാൻ ഇതാ, വന്നിരിക്കുന്നു, എന്നു പ്രീതിപ്പെടുത്തുക” എന്ന സന്ദേശം ഭീഷ്മന് അയച്ചുകൊടുത്തു. കോപമെന്നൊരു പശുരാമന്റെ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി, ദൈവതുല്യനായ ഒരു പക്ഷി, ചുരുക്കിത്തന്നു, ബ്രഹ്മണൻ എന്നിവർ മുഴുവൻ, ഭീഷ്മൻ, ഒരു പശുവിനെ ഇടക്കുന്നതെന്നു വെണ്ണം മുതിർന്ന നാൽക്കുമാരുടെ, ഉടനേരത്തേ ചെയ്ത ആ തേജോവിധിയെ പ്രീതിയോടെ ഏതാനേരും. ഭീഷ്മൻ ചെയ്ത സൽകാരമെല്ലാം ഏറ്റത്തിൽപ്പിന്നെ ആ പ്രതിജ്ഞയായ രാമൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു...

പ്രസാദിക്കേണമെന്ന് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഞാൻ ഭുവ്വതന്നെ തള്ളി
കളഞ്ഞിട്ടുള്ളവളാണ് ഇവിടെ. അന്യനേ കാമ അന്നവളേ, അവളേ
ആ ഭാവം അറിഞ്ഞിരുന്നിട്ടും, ഒരു പേൺ പാവപിടിക്കുന്നപോലെ
സ്വഹൃദയത്തിൽ പാപ്പിക്കുവാൻ എന്താണ് ഇഷ്ടപ്പെടുക! ദൈവത്താൽ
വന്ന പേർപ്പിച്ചാൽപ്പോലും ധമ്മത്തിൽ നിന്ന് ഇളകണമെന്നല്ലാ
ഞാൻ. ധർമ്മനഷ്ടനായ എനിക്ക് അവിടുന്ന് പ്രസാദിക്കുകയല്ലെന്നിരിക്കിൽ,
അങ്ങിനെതന്നെയാവാമു. അവിടുന്ന് കരുണയെത്തോ കഷ്ട
പെട്ടുകൊള്ളുക. ഗുരുതന്നെയായാലും, കാൽകാൽപോലും കൂടാതെ
ശരിയല്ലാത്തവർക്ക് പാടുന്നതായാൽ, അവനെ പരിത്യജിക്കാമെന്ന്
ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് ഹൃദയത്തിൽ പാടുന്നതായാൽ, അവിടുന്ന് ഗു
രുവായെന്നതാണ് അവിടുത്തെ ഞാൻ ഏറ്റവും മാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. എ
ന്നാൽ, ഗുരുവെന്നതെന്തെന്ന് അവിടുന്ന് കാണിച്ചില്ല. അങ്ങിനെ
യുള്ള അവിടുത്തോട് പൊതുവായ അന്നതാണ് ഞാൻ നിശ്ചയി
ച്ചിരിക്കുന്നത്. അവിടുന്ന് ഗുരുവായെന്നും, പ്രശ്നമില്ല, ബ്രഹ്മ
ണവായെന്നും, അതിനു ചുറ്റും തർവാധുരുന്നായെന്നും ഭാര്യ,
അവിടുത്തെ ഭാര്യയ്ക്കിൽ കൊണ്ടുവന്നു കരുത. ഞാൻ ഇതുവരെ
അറിച്ച് നിന്നിരിക്കുന്നു. കരുതിയൊന്നുപോലേ കേൾക്കും ധരിച്ച് അതു
നായി ഭവിക്കുന്നതെങ്ങിനെ ഉറപ്പു നൽകുന്ന ബ്രഹ്മണനെ പോലെ
കൊല്ലുന്നതായാൽ അതിൽ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപമില്ലെന്നാണ് ധർമ്മ
നിശ്ചയം. അല്ലാതെയാണെന്നും, കരുതിയ ധർമ്മത്തിൽ നിശ്ചയ
നായി നില്ക്കുന്ന കരുതിയവനാണ് ഞാൻ. ഭുവ്വതന്നെ എത്ര വിധം
എങ്ങോട് പെരുമാറുന്നുവോ, അങ്ങനെ സംബന്ധമുള്ള എന്തെങ്കിലും പെ
രുമാറ്റവും അറിയാതെ തന്നെയായിരിക്കാം, അതിൽ എന്നേ അധർമ്മ
മാ അകീർത്തിയോ വിളിച്ചുപറയുന്നതില്ല. അത്ഭുതകരമായതും, ഭവ
കാലത്തോടുകൂടി അത്ഭുതം അത്ഭുതം സ്വഭാവം നേരിട്ടുവേർതിരി
യ്ക്കായതെന്നു നോക്കി, അത്ഭുതം പ്രവർത്തിച്ചു കൊള്ളണം. ഗുരു
പ്രീതി നേടുവാൻ വേണ്ടി, എന്തെങ്കിലും ധർമ്മം ഞാൻ കൈവിടുന്നത്
ശ്രേയസ്സുമാണോ എന്ന് ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ഗുരുവിന് അപ്രീ
തിയുണ്ടായിരുന്നാലും, സ്വധർമ്മത്തിൽ സുസ്ഥിരം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്
ശ്രേയസ്സുമാണെന്നുള്ളതാൽ എന്നിങ്ങ് സംശയിക്കില്ല. അതുകൊണ്ട്,
സംശയിതമായ അത്ഭുതം കൈവിട്ട് നഷ്ടപ്പെടാത്തതായ ധർമ്മത്തെ
തന്നെ ഞാൻ കൈക്കൊണ്ട്, ഞാൻ അധർമ്മത്തോട് പൊതുവായന്നാ
ണ് തീർമാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്തെങ്കിലും അതിമാനകമായ
വികാരവും അവിടുന്ന് കണ്ടുകൊള്ളുക. ഇപ്പോഴേതേ ഈ സ്ഥിതി

യിൽ എനിക്ക് കൺവ്യഭാഷയുള്ളത് ഏതോ അതുതന്നെയാണ് ഞാൻ ചെയ്യുന്നത്. എങ്കോ, ബ്രാഹ്മണ, കൺവ്യഭാഷയിൽ ചെന്ന് നമുക്കുണ്ട് ചൊല്ലു നോക്കൂ. മഹാത്മിയായ വൊൻ ചെമ്പയുദ്ധത്തിന്നായി തയ്യാറായിരിക്കാമല്ലോ. ഏവരോ വെച്ച് വൊൻ ഏന്ററ ശൈത്യങ്ങളെറു കിറിപ്പിച്ചത് ഭൂതനായത്തിന് വീടപറ്റം നേമുമാ, അവിടെ—ആ കണപ്പിയായ കൺവ്യഭാഷയിലേക്ക് വൊൻ നമുക്കൊല്ലക. വൊന്നോഴ് യുദ്ധത്തിന്നായി അവിടെ ഞാൻ വന്നുവരികൊല്ലാം. വൊൻ പണ്ടു് ഏതിരുന്നവെച്ച് പിതൃക്കൾക്കായി നയിക്കണമി മാനം ചെയ്തവോ, അവിടെവെച്ചുതന്നെ ഞാൻ വന്നുവരികാണ് കൺവ്യഭാഷ നമുക്കു. എങ്കോ, യുദ്ധമുറന്നോ മേ, വൊൻ ആ കൺവ്യഭാഷയിലേക്ക് വരിക ബ്രാഹ്മണാധാരായ കൺവ്യഭാഷ പണ്ടു പണ്ടുയുദ്ധ ഗുപ്തം അവിടെവെച്ച് ഞാൻ നിശ്ചയിക്കും. കൺവ്യഭാഷ വട്ടുതന്നെ വെച്ചു നിന്നുവരികെല്ലോ മേലാഴിയത്തേക്കു മിച്ചവെന്ന് വൊൻ പലപ്പോഴും തന്നെതൊർ ചുക്കു് തിപ്പറയാറുണ്ട്. വൊൻ അങ്ങനെ ചെയ്തു ആ കൺവ്യഭാഷ ഈ കീഴ്കാർ ഇനിപ്പിന്നിപ്പേന്ന് കാത്തുകൊല്ലക. അന്നത്തന്നെ ആ കൺവ്യഭാഷയിൽ എന്തോഴ് തുല്യനായിപ്പോയും ആരുമില്ലാതിന്നിപ്പോ അതുകൊണ്ട്, വെറും ചുൽപ്പുറ്റത്തിലാണ് അന്ന് വൊൻ എരിഞ്ഞത്. വൊന്നിപ്പോ യുദ്ധമുറന്നോ ഗുപ്തത്തെയും കാത്തുതെയും നാരിപ്പിന്നുന്നതിന് കൺവ്യഭാഷയെന്നാ കീഴ്കാർ ഇതാ, ഇനിപ്പിന്നിപ്പോ വൊൻ ഗുപ്തം ഈ ഞാൻ കൺവ്യഭാഷയിലും

കീഴ്കാർ ഈ വീരവാദം കേട്ട് പശ്ചാത്താപം നേ ചൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:—

“എങ്കോ, കീഴ്കാർ, നീ ഏന്തോഴ് ചെയ്തവൊൻ ആദ്യമായിത്തന്നെ വളരെ വളരെ നന്നായി! നീ കൺവ്യഭാഷ ആ കൺവ്യഭാഷയിൽത്തന്നെ ഞാൻ നിന്നുവരികൊണ്ടിപ്പോ വന്നുകൊല്ലാം. നീ അവിടെ എന്തെ എന്തു ചെയ്തവൊൻ മോയിക്കുന്നവോ അത് നിന്നെ ഞാൻ തന്നെ ചെയ്തും. ഞാൻ കൊന്നു വിഴ്ത്തിയ നിന്നെ കൺവ്യഭാഷം കൺവ്യഭാഷം കൺവ്യഭാഷം തിന്നുന്നത് നിന്നെ അങ്ങനെയൊക്കെ കാണട്ടേ. എങ്കോ ശൈത്യമുറന്നോ ചെട്ടു കിടക്കുന്ന നിന്നെ നോക്കി, ആ സിദ്ധമാണെ സേവിതയായ ഗുപ്തം വെച്ചു കൺവ്യഭാഷം യുദ്ധമുറന്നോ നിന്നെ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചപ്പോ ആ മോയിക്കി ഈ കൺവ്യഭാഷ അങ്ങനെയൊക്കെ. മോയിക്കിയായി കൺവ്യഭാഷ വിളിച്ചുകൂട്ടുന്ന, എങ്കോ, കീഴ്കാർ, ചൊല്ലത്തിൽ ഇങ്ങനെ

ഏതൊക്കെയാണു് ഇങ്ങനെയു് വരാവതുക. മഥം തുടങ്ങിയ യുദ്ധോപകരണങ്ങളെല്ലാം കൈക്കൊണ്ടു് നീയിടു് ഒരുങ്ങിവരിക..”

രീട്ടൂൻ ഈ ചോർവിളി കേട്ടു് “എന്നാൽ, ഇനി യുദ്ധം തന്നെ താവഴ്ച്ചു” എന്നു് സമ്മതിച്ചു് ചോർക്കാലുണിയുവാൻ, ചിത്രമുതത്തിൽ നിന്നു് യുദ്ധാനന്തി നോട്ടുവാൻ വേണ്ടി രാജധാനിയിലേക്കു് പോയി. പരശുരാമൻ അപ്പോൾ തന്നെ ഒരു കേന്ദ്രത്തിൽ ചെന്നു് ചോർക്കാലുവാൻ തയ്യാറായി നിന്നു. സത്യവതിയുടേയും ചിത്രമുതലുടേയും മംഗളാചാരണത്തോടു കൂടിയ വിജയാശംസകൾ ഏറു് രീട്ടൂൻ ചോർക്കുത്തലേക്കു് ചുറുചുറ്റു പുറത്തു് കോണ്ടു് മൂടി, മേഞ്ഞുകായ അകത്തുവും അധിഷ്ഠാനവും ചേർന്നു്, ഉപകരണങ്ങളെല്ലാം തിരക്കു്, മോഹശ്രേഷ്ഠാഭ്യുക്തി, പെരുപ്പത്തിൽ ഏറ്റിയ സുന്ദരമായ ചാലുദത്തേതൽ ജീഷ്മൻ കരനി യുദ്ധകലങ്ങളിൽ കല്ലു തെളിഞ്ഞ വിരൽ രാധാഭട്ടനും കഥിയാരമാണു് ചീജ്സാരകൾ. മെളി മെന്തത്തിൽ നോട്ടാഭ്യുക്തിയും മെന്താഭ്യുക്തിയും, ചെങ്കൽതലപ്പാവും, ചെങ്കൽപിള്ളും വരിച്ചു്, കലൺകളയും, കലപ്പാലാമന്തം ഉയർത്തി, ഇങ്ങനെയു് മുഴുവൻ ഉപയോഗമായ വിളക്കുണത്തോടു കൂട്ടി ജീഷ്മൻ ആ മഥത്തിൽ വിളങ്ങി. അപ്പോൾ വിജയാശംസകൾ ഏറുകൊണ്ടു് മനസ്സിനാലുത്തൽ നിന്നു് ചുറുചുറ്റു് ചോർക്കായ കരുമേന്മയുതലേക്കു് പോയി. ആ സുതൻ തെളിച്ച വിള കതിരകൾ മനോവേഗത്തിലും വായുവേഗത്തിലും ചാഞ്ഞു് നോട്ടാഭ്യുക്തിക്കു തന്നെ പരശുരാമനാഭിയുമായി നിന്നു. ഉപൻ തന്നെ, ആ പരശുരാമകളായ രാമനും ജീഷ്മനും നോട്ടാഭ്യുക്തി നിന്നു് ചോർക്കാലുവാൻ തെങ്ങി. അപ്പോൾ, ജീഷ്മൻ മുഴുകിയ ശബ്ദവും സർപ്പു് മാനെറാലിക്കൊണ്ടു്. ഈ ചോർക്കായ കലപ്പാലാമന്തം ബ്രഹ്മണനും അപസന്ധനും, ഇന്ദ്രാഭി വേവനാലും വന്നു തന്നു. മിത്രാമൃതങ്ങളും മിത്രാമൃതങ്ങളും, മിത്രാമൃതങ്ങളും അവിടവേ കാണ്മാൻ പന്ന. പരശുരാമനും അന്തരായികളായ മുന്നികഴ്ചയും ചോർക്കുത്തലേക്കു് ചുറു ചുറുക്കുകയായിനിന്നു. സർപ്പുതലകൾക്കു മിതത്തിന്നായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആ ശംഗാഭേവി ഈ ചെട്ടത്തിൽ ജീഷ്മന്റെ മുമ്പൽ ചെന്നു്, “മകനേ, ഏതൊരു കഴുക്കുകയാണു് നീ തുടങ്ങുന്നതു്?” എന്നു് ചോദിച്ചു.

“മെളി, ശിഷ്യനായ ജീഷ്മനോടു് ഏതിക്കുകതന്നെ അയാൾ ചെന്നു് പരശുരാമനു് വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രാതരിക്കാം. ആ ബ്രഹ്മണനെന്ന സംബന്ധം ഇത്രയും നിഷ്പന്ധം നന്നാക്കുമായതു്. നീ പരശുരാമനെ നിന്ദിച്ചു് ചേരിന്നു് വരിച്ചതു് ശരിയായില്ല. കർമ്മ

യക്ഷകാലനും, തദ്ദത്തുല്പാദനകൃഷ്ണമയ രാമനോ നി അറിയില്ലെ
 ഒന്നാ! ആ മഹേഷിയാടാണോ നീ പൊത്തുവാൻ മുതിരുന്നതു്.”

ഇതു കേട്ടു്, ഭീഷ്മൻ, തന്മേൽ അമ്മയെ ചൊല്ലി നമസ്കരിച്ചു്,
 സഹസ്രവർഷ കാലത്തുണ്ടായ സംഭവങ്ങളും, കാശി രാജ്യചുറ്റിയുടേ
 തിയ്യും, പരശുരാമനും താനുകാഴ്ചയുണ്ടായ വാലുക്കുളവും വിസ്തരിച്ചുറി
 യിച്ചു. അപ്പോൾ തന്നെ ആ മഹാനദി പരശുരാമന്മേൽ മുഖപിൽ പെ
 ന്, ശിഷ്യനായ ഭീഷ്മനോടു് പൊതുതലതെന്നും കയ്യടക്കണമെ
 ന്നും പ്രാശ്നിച്ചതിന്നു്, തന്മേൽ ഇഷ്ടമോഹമെ പ്രവർത്തനത്തനുക്കൊ

പ്രകാശനം തുടർന്നു വരുന്നു. അന്നു രാത്രി പ്രാർത്ഥനയും, ചിന്തയും, ദൈവാനുഭവവും, സാമൂഹികമായും നമ്മുടെ ചിന്തകൾ മുന്നോട്ടു കയറ്റുന്നതിനായി ചിന്തയുടെ ഭൂമി.

[illegible][illegible][illegible]

നേരം പൂർണ്ണപ്പോൾ, ഉണക്കത്തണുത്ത ചീപ്പ് മേൽ സ്വപ്നത്തോളം അത്യധികം സന്തോഷിച്ചു. അന്നും മുൻപോലേ രാജനും ചീപ്പ് മേൽ തമ്മിൽ യുദ്ധം തുടങ്ങി. സർപ്പദന്തങ്ങളേയും കീഴുകീഴെ വിറപ്പിക്കുമ്പോൾ, അത്ര മിക്കുന്നതായിരുന്നു ആ യുദ്ധം. ഇടിത്തീപോലെ ഉജ്വലവും, കാലദണ്ഡംപോലെ ഘോരവുമായ ഒരു വേൽ പരസ്പരമുൻ പ്രയോഗിച്ചപ്പോൾ, അത് പോക്കളമോടെ അഗ്നിപോലെ ഏറിത്തു. ആ വേപ്പ് മീപ്പ് മേൽ കഴുത്തു കീഴായുള്ള വില്ലിൽ കത്തിക്കയറി. മേപ്പിൽ നാമ്പ് ചാമ്പിപ്പോയതുകൊണ്ടുപോലെ, ചീപ്പ് മേൽനിന്നും അതിഘോരമായ കൈപ്പാലമുണ്ടായി. ഇത്രയുമായിട്ടും ചീപ്പ് മേൽ വിറവിട്ടില്ല. അപ്പോൾ സർപ്പിന്റെ തുച്ഛവും ഭൂതസമം നമ്പമായ ഒരു മിശ്രാസ്രംകൊണ്ട് മാത്രം പ്രഹരിച്ചു. ആ ശക്തികൊണ്ട് പാമ്പിന്റെ കൈയ്ക്കു തറക്കുമ്പോൾ, അപ്പോൾ കൊടുമുടകൾ കൂടിയ പർവ്വതപോലെ വിട്ടങ്ങ. ഉൾക്കിടന്നു, ചാറ്റുവൻ കരൾ തെക്കുമാറ്റം ഘോരവും ഭയനാശകമായ ഒരു ഉഗ്രശക്തി എഴുതിത്തുട്ട് സർപ്പപോലെ മീറ്റിക്കൊണ്ട് ചീപ്പ് മേൽ വെട്ടിയിടുന്നതുകൊണ്ടു. കൂടുതലായതുകൊണ്ട് വാമ്പ് മുറുപ്പിച്ചപ്പോൾ ചീപ്പ് മേൽ തുളച്ചു തീർത്തെന്നു, ഇടിത്തീപോലെ ഉജ്വലിക്കുന്ന ഒരു വേലകൊണ്ടു മാത്രം മാത്രമേ അത് പ്രയോഗിച്ചു. ഘോരമോടെ വിറച്ചുകൊണ്ടു ആ മാറ്റം തളന്നു വിടുകയായി. അപ്പോൾ, മറ്റൊരു പാമ്പിന്റെ അകത്തുവന്നു തന്റെ സഹാവിനോടൊന്നിച്ച് വാക്യങ്ങളാൽ പരസ്പരം പ്രിയം. മേപ്പിൽ, പരസ്പരമുൻ ചീപ്പ് മേൽ നേപ്പ് ബ്രഹ്മാസ്രം എന്ന പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ അതിനെ അതേ അസ്രംകൊണ്ടുതന്നെ ചീപ്പ് മേൽ തടയുകയും ചെയ്തു. പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ഉജ്വലിക്കുന്ന അസ്രങ്ങൾ മേപ്പും ഇടയിൽ വെച്ച് കട്ടിക്കട്ടിയപ്പോൾ, ആകാശത്തിൽ മഹത്തവ തേജസ്സു ആവിർഭവിച്ചു. അതിൽ സർപ്പദന്തങ്ങളും സങ്കടപ്പെട്ടു. മഹാധീരൻ, ഗന്ധവ്യന്തൻ, മേവന്തൻ എന്നിവരും ആ തേജസ്സിൽ വിശിതരായിത്തീർന്നു. കാഴ്ചവെയും മേന്നു ദൃശ്യമേകുന്ന വാമ്പുപോയി. ആകാശം ഉജ്വലിക്കുമ്പോൾ പരസ്പരം ചുക്കുന്നതു തുടങ്ങി. വ്യോമപരന്താർ വാതിലിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ കഴിയാതായി. ദേവാസുരരാക്ഷസന്മാരും പെട്ടെന്ന് ഘോരവാസികളെല്ലാം “അയ്യോ!” എന്ന് നിലവിളിച്ചു. ഇതെല്ലാം കണ്ടു, ഇതാണ് ശക്തിയുടെ സന്ദേശമെന്നു കരുതി, ചീപ്പ് മേൽ പ്രസ്ഥാപാസ്രത്തേ നൂരിച്ചു, അത് വില്ലിൽ തൊഴുത്തു. ആ കഷണംതന്നെ അയ്യതമരുന്ന ശബ്ദം വാതിലിലേക്കു മുഴങ്ങി. വി

മുൻ ശരം കൊടുത്തു നില്ക്കുന്ന മിഷ്ണറ നാമകാർ വന്നു ആരുത് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:-

“മിഷ്ണറ, ആകാശത്തിൽ ഇങ്ങി, ദേവന്മാരെല്ലാം വന്നു നില്ക്കുന്നു. പ്രസാദപ്രസം പ്രയോഗിക്കുകതന്നെ അർദ്ധം നിന്നേ അടുക്കുന്നത് നീ അനുസരിക്കണം. അപസ്യയും ബ്രഹ്മണന്മാരായ കാമാർ ബ്രാഹ്മണന്മാരും നിന്റെ ഗുരുവുമാണ്. ആ ഗുരുവിനെ നീ അവമാനി കരുത്.”

നാമകാർ ഇങ്ങിനെ പറയുമ്പോൾ, താൻ മുമ്പു പരിചരിച്ചിട്ടുള്ള ആ ഏത് ബ്രഹ്മണന്മാർ ആകാശത്തിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നത് മിഷ്ണറ കണ്ടു. “നാമകാർ പറഞ്ഞത് മോകൾ ഏറവും ശ്രേയസ്സുമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്, നീ അപ്രകാരം തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുക” എന്നിങ്ങിനെ അർദ്ധം വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മിഷ്ണറ താൻ കൊടുത്ത പ്രസാദപ്രസംഗത്തെ പിൻ വലിക്കുവാൻ മറ്റും താല്പര്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം വീണ്ടും ബ്രഹ്മണന്മാരുടെയെന്നേ യഥാവിധി ഉദ്ദിഷ്ടിച്ചു. മിഷ്ണറ അസ്രം പിൻവലിച്ചത് തന്റെ നായ കാമാർ കണ്ടു. “മിഷ്ണറാൽ അന്ധർ തോന്നു തലന്നുപോയി” യെന്നു് അനേകന്മാർ ഏറ്റു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾതന്നെ പരശുരാമൻ്റെ ചിത്രപിതാമഹന്മാർ അവിടെ വന്ന് ക്ഷണത്തിനാൽ അദ്ദേഹത്തോടു് യുദ്ധത്തിൽനിന്നു് പിന്മാറുവാൻ ഉപദേശിച്ചു.

ചിത്രകർ:- “മകനേ, ഇനിമേൽ, നീ ഈ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ഏല്പിക്കട്ടെ. മിഷ്ണറാടു്—പ്രത്യേകിച്ചു് കരുതുന്നതോടു് ചോദിക്കുന്നതു് നിനക്കു് യോഗ്യമല്ല. കരുതുന്നധർമ്മമാണു് യുദ്ധം. സാമ്രാജ്യവും, പ്രജയുമാണു് ബ്രാഹ്മണന്മാർ പറഞ്ഞതായതും ഉപോദിക്കൽ ഇതുതന്നെ അങ്ങൾ നിന്നോടു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ആയുധ ധാരണം ആത്മഗ്രകർമ്മമായിരിക്കെ അതു് നീ ഇപ്പോൾ ചെയ്യുപോയി. ഏതായാലും, ഇത്രയുംകൊണ്ടു്, ഇനി നീ പാർവ്വത, മിഷ്ണറോളള ഈ യുദ്ധം ഇവിടേനിനിത്തന്നെ. വെട്ടുകുന്ന ഈ കമ്മം ഇന്നോരേ മേകവിട്ടു് നീ ചെന്നു് തപസ്സു ചെയ്യുക. എന്നാൽ നിനക്കു് ശ്രേയസ്സുണ്ടാകും. ഇങ്ങിനെ കാമനെന്നും അദ്ദേഹത്തോടു് ചോദിക്കുകതന്നെ ആരോടാണു് തൊല്ലിക്കുന്നത് യോഗ്യമല്ലെന്നും, ആ ബ്രാഹ്മണനെ കാണുകയെന്നു് ചെയ്യണമെന്നും, അതുകൊണ്ടു് ഈ യുദ്ധത്തിൽനിന്നു് ഒഴിയാകുമെന്നും മിഷ്ണറോടു് ദേവന്മാർ പറഞ്ഞു് സമാധാനിപ്പിക്കുകയെന്നാണു് ആ ഗാർഗ്ഗയൻ അസ്രം പിൻവാലിച്ചതു്. നിന്റെ ഗുരുക്കന്മാരായ അങ്ങൾ ഇതാ നിന്നെ തടുക്കുന്നു, അപ്പോഴപ്പോളിൽ മോലാണു്

ജീഷ്കൻ. ഈ യുദ്ധത്തിൽ നിന്റേർ മാഗ്നാകോണ്ടാണ് നീ ഇങ്ങിനെ ജീവിയുത്ത്. ശാന്തനായ പുത്രനായ ഗാർഗയൻ വസുവായികിയായാൽ ആ യുദ്ധാനിധിയെ വെല്ലുവാൻ നീ ശക്തനല്ല. അതുകൊണ്ട് പിന്മാറിയെക്കേ. വിധികല്പിതമായ കാലം വരുമ്പോൾ ഇന്ദ്രാജിതന്റെ പാണ്ഡവശത്രുക്കളായ അജ്ഞാൻ ജീഷ്കന്റെ കാലനായിത്തീരും. 3

കാമർ:-“യുദ്ധത്തിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും പിന്തിരിയുകയില്ലെന്നു ഞ് എന്റേർ പ്രതാപം. ചോക്ളത്തിൽവെച്ച് ഇതിനുമുമ്പ് ഞാൻ ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല. ഈ യുദ്ധം അതഭൗതികം, നിന്റേർ ചെന്ന് ജീഷ്കനെയാണ് ഒഴിപ്പിക്കേണ്ടത്. ഞാൻ ഈ യുദ്ധത്തിൽനിന്ന് നിശ്ചയമായും നിവർത്തിക്കുമല്ല”.

ഇതു കേട്ട് താപസ്സന്മാർ നാലരുന്നാളായി ജീഷ്കന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്ന്, യുദ്ധം നിർത്തുവാനും, ചിന്തോത്തമനെ മാനിക്കുവാനും പറഞ്ഞു.

ജീഷ്കൻ:-“ചോക്ളത്തിൽ മുഖം തിരിയുമ്പോൾ ചുറ്റും കാണിക്കുകയോ ചെയ്യുമില്ലെന്ന് കർമ്മയുദ്ധപ്രകാരം ഏനിഷ് പ്രതാപമുണ്ട്. വോരുകൊണ്ടോ, കൃപണതകൊണ്ടോ, മയംകൊണ്ടോ, അതോടുകൂടെ കൊണ്ടോ ഞാൻ ശരപതയമർത്ത വൈദ്യയുക്തനല്ലെന്ന് മൂലമനിഷ്ഠയോ ചെയ്യുകയുണ്ടാകും”.

ഇങ്ങിനെ ഇരുവരും ചിന്തിച്ചാൽ, വീണ്ടും യുദ്ധം തുടരുവാൻ സന്നദ്ധരായി. അപ്പോൾ നാലരൻ തുടങ്ങിയ കഥയികളും ഗാർഗേവിയും അവർക്കിടയിൽ ചെന്ന് നിന്നു നിന്നു.

“ബ്രാഹ്മണന്റെ ഹൃദയം വെണ്ണപോലെയെന്നല്ലേ? അതുകൊണ്ട്, അല്ലയോ, മാഗ്ന, ചുവൻ പന്മാറുക ചിന്തോത്തമനായ നവൻ യുദ്ധത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിയാനും വോന്ന് ജീഷ്കനെപ്പോലെയോ, ചുവൻ ജീഷ്കനും വല്ലനാണെന്ന് അറിയണം”

ഏല്പാവനം ചെന്ന് തലത്തു പറഞ്ഞു പരശുരാമനാണെന്നു തന്നെ ആയുധം താഴ് വെപ്പിച്ചു. ആ ഘട്ടത്തിലും, ആ ഏത് ബ്രാഹ്മണനോ ഉടിച്ചു തിളങ്ങുന്ന അപ്പുഗ്രഹങ്ങളെപ്പോലെ ജീഷ്കൻ കണ്ടു. അവർ പറഞ്ഞ പ്രകാരം, ചോക്ളത്തിൽനിന്നുവേണ്ടി, ആ മഹാബലഹീനനായ ജീഷ്കൻ, യുദ്ധത്തിൽ നിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞതിനെക്കുറേ അന്റേർ മുമ്പിൽ ചെന്നു വന്നിട്ടു. ആ മഹാതപസ്വി ഈ കൃത്യം കണ്ട് പ്രേമപൂർവ്വം ചുണ്ടിടുകി- “ഞാൻ നിന്നെക്കൊണ്ട് സന്തുഷ്ടനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു, നിന്നെപ്പോലെ ശത്രുക്കളായ ഒരു ക്ഷത്രിയൻ വോ കത്തിയില്ല”- എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഏനിട്ട് അറമ്പയെ വിളിച്ചു

ജിഷ്കന്ദൻ മുഖിൽനിന്ന് ഒരു കപടം വന്നുവന്നുവെന്നു കേൾക്കുക കിന്ന
നായി നിന്നു സിദ്ധിക്കാൻ പരസ്യമാർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

ഈ കപടം സിദ്ധിക്കുമെന്നു മുഖിൽ വെച്ച് ഞാൻ എന്ന
വും പെരുമ്പള്ളിയിൽ എന്റെ കൈ മുഴുവൻ വെച്ചുനിന്നു യുദ്ധം
ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വിപ്രാസ്യങ്ങളെല്ലാം പ്രയോജിച്ചിട്ടും, ശത്രുക്കൾ
കിൽ ഭയപ്പെടുന്നത ജിഷ്കന്ദൻ കവിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത് എനിക്ക്
കഴിഞ്ഞില്ല. എന്റെ പരമക്കുടുംബം, എന്റെ പരമക്കുടുംബം ഇത്രയും
കുറയുമല്ല. ഇനി നിങ്ങൾ ഇഷ്ടംപോലെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളുക. നി
ന്നുവെച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം എനിക്ക് ചെയ്യാൻ വയ്യ. നീ
ജിഷ്കന്ദൻ തന്നെ ചെയ്യാനായിരിക്കുക. അതല്ലാതെ, നിന്നെ ഒരൊ
രു ഗതിയും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. മഹാസ്രവരോടുകൂടി ജിഷ്കന്ദൻ
എന്ന ജയിച്ചിരിക്കുന്നു.

അപ്പോൾ “പ്രഭോ, അവിടുന്ന് പറഞ്ഞത് സത്യം തന്നെയാണ്.
ഈ കപടം വന്നതായ ജിഷ്കന്ദൻ മുഖിൽ വെച്ചുവെക്കുക വേണ്ടതാ
കളിയും കഴികയില്ല. അവിടുന്ന് ശത്രുക്കൾക്കുവെക്കും എന്റെ കയ്യി
ൽ ഉപാഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ജിഷ്കന്ദൻ വിജയം സമ്പ്ര
ന്നതും മറ്റും തരുന്നത് വയ്യ. അപ്പോഴാണ് ചോരയ്ക്കു നിൽക്കു
വാൻ തക്ക സാമഗ്ര്യം എങ്ങനെയാക്കിട്ടു. എങ്കിലും, ഞാൻ ജിഷ്ക
ന്ദൻ ആശ്രയിക്കുന്നതല്ല” എന്നും സംഭവിക്കാത്തതാണ്. ഈ
ജിഷ്കന്ദൻ എന്നീ തന്നെ യുദ്ധത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നുവെക്കുക എന്ന് കഴി
യുമോ അങ്ങനെയൊണ് ഇനി ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്.”

അപ്പോഴാണ് കവിതാ ദിനത്തെ കണ്ണുകൾക്കുമുന്നിൽ ഇത്രയും പ
രഞ്ഞു, ആ കണ്ണുകൾ ജിഷ്കന്ദന്മാരുടെന്നു ചിന്തയുണ്ടാകാൻ പെ
ണ്ണു ചെയ്തവൻ കളഹിച്ചു അറിയാൻ നിന്നു പോയി. അന്നു
ജിഷ്കന്ദൻ മറ്റുള്ളവരും പെണ്ണും യാത്ര പറഞ്ഞ്, അവർക്കു വ
രിക്ക് ആ പാർശ്വത്തിൽ നിന്ന് പെണ്ണുപോകയും ചെയ്തു. ജി
ഷ്കന്ദൻ വിളയിച്ചാൽ അറിഞ്ഞ് അപ്പോഴേന്നു സത്യവതി അറിയാ
നല്ല. അന്നു കൊല്ലുവാൻ കത്തി തപസ്സിനായി വന്നതിൽ ഉദ്ദി
ഷ്ട കണ്ണുകൾക്കുമുന്നിൽ ജിഷ്കന്ദൻ ചോരകൾക്കുമുന്നിൽ. കത്തി
യന്നതിൽ കൂടും തന്നെ അന്നാലെയെപ്പോൾ കല്ലിടേന്ന് ജിഷ്ക
ന്ദൻ കൈയ്ക്കുമുന്നിലും, അപ്പോഴേന്നു സത്യവതി അപ്പോ
ലിന്ന് ചോദിച്ചു. അന്നിട്ടുള്ള ഈ ചോര ജിഷ്കന്ദൻ നാലുനേരവും വ്യാ
സനെയും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുപോൾ, കാലിമാർച്ചയിലെപ്പറ്റിയിട്ടുള്ളത്
പ്രതികരണത്തില്ലെന്നു വൈവിധ്യം ചോരയ്ക്കുകൊണ്ട് ചോദി

അവന്റെ നിരവധിയും കഴിയില്ലെന്നും പറഞ്ഞ് അവർ സമാധാനം സിദ്ധിച്ചു.

അഞ്ചുവർഷം, യമുനാതീരത്തിലെ താപാലവനങ്ങളിൽ ചെത്ത് അക്കാലക്കാലമായിത്തന്നെ തപസ്സിൽ ഏർപ്പെട്ടു. നിരാഹാരമായി ഒരു വൃശാഭം ഭക്ഷിച്ച് ശരീരം മെലിഞ്ഞു, അഴുക്ക കലർന്ന, തലമുടി ചെടിയിരിച്ചുകൊണ്ട് ക്രമമായി ഒരു ത്രക്കണനപോലെ ആറുമാസം മുഴുവൻ ആ തപസ്സിനി നിശ്ചയമായി നിന്നു. പിന്നീട് ഒരു കൊല്ലം യമുനാതീരങ്ങളിൽ ഇറങ്ങിനിന്ന് നരാഹാരമായി ഉപവസിച്ച് തപസ്സു ചെയ്തു. കൊഴഞ്ഞു വീണ ഇലകൾ തിന്ന് വീരൽ മാത്രം ഉണ്ടെന്നു നന്നുകൊണ്ട് അങ്ങിനെയും ഒരു കൊല്ലം ആ രീതി കേവലമായ രാജപുത്രി മഹാപ്രഭുക്കൾ അനുഷ്ഠിച്ചു. ഒരു പന്തിനാണ്ടു കാലം ആ കഠിന ഇഷ്ടിയാ അപമാനപ്പെടുകയാണെന്നു വന്നിട്ടു. അതിൽ നിന്ന് ആ ദുഃഖപ്രകൃതം പിന്മാറ്റിപ്പിടവാൻ യശസ്വരനും ചെറു പരിശ്രമമൊന്നും ചെയ്തില്ല. അതിൽപ്പിന്നെ, അഞ്ചു മഹാ അറക്കളായ താപസന്മാരുടേ ആശ്രമങ്ങളിലും പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളിലും സദാ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഈ ചോരപ്രഭുക്കൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന തുകണ്ട് എന്നൊരു ഗംഗാദേവിക്കുശേഷമായിട്ട് ഏതാനാണ് ഇങ്ങിനെ ശ്രമിക്കുന്നവരുണ്ട് ചോദിച്ചു.

അഞ്ചുപേരും, പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ തൊട്ടി
 കയ്യെഴുത്തു. ആ വില്ലാളിയായ റീഡ്ജെൻ പൊതു ജനങ്ങൾ
 വാൻ ജെൻ കരിയുമാർക്കു താൻ റീഡ്ജെൻ എന്ന പേരിൽ അപര്യ
 ചെയ്തു. ആ കേന്ദ്രിയനെ കൊല്ലുവാൻ കരുതിത്തന്നതാണ് താൻ
 ഇങ്ങനെ ദ്രാവിഡപഞ്ചം സമ്പന്നമാക്കുകയെന്നുള്ളത്. ഏതെങ്കിലും
 ഗുണമുള്ള ഹെർമിറ്റിക്സ് ആയിട്ടുള്ളതാണ് അന്നുവേണ്ടതെന്ന്.

ഗവേഷകർക്കും മറ്റും തുടർച്ചയായി നീ കാണിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയൊരു നിരീക്ഷണമാണ് ഈ ആശയവിഷയത്തിൽ. മിഷണറിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ നീയുടെ അനുഭവങ്ങൾക്കു മേൽ, ഈ പ്രശ്നത്തിൽ നിന്നു തന്നെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ കൈവരിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ, മറ്റൊരു കാര്യം മാത്രം വെളിപ്പെടുത്തുക കഴിയാതെയായി നീ മറിക്കും. എങ്കിലും മറ്റൊരു വെളിപ്പെടുത്തലാണ് ആ നാടിന്റെ അഭിപ്രായം കിട്ടുക. മറ്റൊരു കാര്യം വെളിപ്പെടുത്താൻ കഴിയാതെ, മറ്റൊരു നിരീക്ഷണം കൈവരിച്ചേക്കാം.

അഞ്ചുമാർ ഇത്രയും പണയം ഗംഗാദേവി അവിടെ കുറഞ്ഞു.
ഗംഗാ വാക്യപ്രകാരം വാസ്തവത്തിൽ മഴക്കാലത്ത് ആരും തൃപ്തിപ്പെടാ

വഴിഞ്ഞു, മൃതവകുപ്പുകൊണ്ട് മയക്കുന്ന ചേന്ദ്രൻ വളഞ്ഞു തിരികെത്താഴുന്ന ഒരു പഴയവുമായി വന്നു. താപപ്രഭാവംകൊണ്ട് അംബയുടെ ശരീരത്തിൽ അർദ്ധരൂപം മാത്രമേ അംബാനാദിയായി സംഭവിച്ചുള്ളൂ. ശേഷമർദ്ധം തപഃശാലം ആനവേദിക്കുവാൻ മനഃപ്രഭുവെന്നെന്നായിച്ചുവന്നു.

അംബാനാദിയുടേ ആഹിർഭാവത്തിന്നു മുമ്പ്, ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ താഴെത്താഴുന്ന അംബയെ കണ്ടു, താപപ്രഭാവം ആകസ്മികയെ അതിൽ വീണു മാറ്റിനിർത്തി, ഈ ചോലകൃത്യത്തിൽ ഏല്പുവാൻ കാണുകയെന്നത് ചോലിക്കുണ്ടായി. തന്നെ മീഷ്‌മൻ നാലകലിക്കുവാൻ കരുതലുള്ളതിൽ നിന്ന് താഴെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന വേദനം, അതുകൊണ്ട് ആ മീഷ്‌മനെ കൊല്ലുവാനാണ് താൻ മിക്കകൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നും, വേറെ ചോല കാല്പനയ്ക്കൊന്നുവെല്ലാത്തതാണ് ഈ കലകെന്നും ആ കാലപ്രതി ആ താപപ്രഭാവത്തോടു അറിയിച്ചു.

മീഷ്‌മനെ കൊന്നിട്ടു മാത്രമേ താൻ അടങ്ങുകയുള്ളുവെന്നാണ് ഏതെങ്കിലും നിശ്ചയം. അദ്ദേഹം നിമിത്തമാണ് താൻ ഈ നിത്യജീവത്തിൽ പതിച്ചത്. തത്രാലയം വെളിഞ്ഞ താൻ ആരും വെല്ലുവാൻതക്കതായി. ഇവിടെ മീഷ്‌മനെ കൊല്ലാതെ താൻ അടങ്ങുകയില്ല. ഇതാണ് ഏതെങ്കിലും മനഃപ്രഭവം. സൂരി ചോലത്തെ വെട്ടുത്ത്, ചുരുക്കത്തോടെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന താൻ നിശ്ചയമായും മീഷ്‌മനിൽ പ്രതികൂല ചെല്ലും. ഇതിൽ ഏതെന്നു റിജിസ്റ്റർ തരെയെന്ന് "

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ, ആ മുന്നിരുനാലകൃത്യത്തിൽ ചാൽപ്പതിയതിയായ പ്രാപ്തത്തിന്തെ ആ കറുപ്പു കണ്ടു. ഏതു വകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് ആ മഹാദേവൻ ചോദിച്ചതിന് മീഷ്‌മൻ പരാജയത്തിന്നായി അംബ പ്രാപിച്ചു. "മീഷ്‌മനെ നീ കൊല്ലും. എന്ന് താൻ വരും കൊടുത്തപ്പോൾ, അംബ ചോദിച്ചു. -

അതേ സൂരിയായ ഏതെങ്കിലും യുദ്ധത്തിൽ ജയമുണ്ടാകുന്നത് എങ്ങിനെയെന്ന്? സൂരി ചോലത്താൽ ഏതാലും അടക്കം കൂടിയതാണ് ഏതെങ്കിലും മനസ്സ്. സഹജത്തോടെ, മീഷ്‌മൻ പരാജയപ്പെടുകയെന്നു തീർത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ വാക്ക് സത്യമാകുമെന്ന് അറിയാൻ വേണ്ടുന്നതു ചെല്ലാലും. ചോലത്തുകയറി ആ മീഷ്‌മനെ താൻ കൊല്ലുവാൻ കണക്കാക്കുന്നു.

അവൻ — അദ്ദേഹം, ഏതെങ്കിലും വാക്ക് എപ്പോഴും, സത്യമായില്ലാത്തതിനേയും അനന്തമായി വരികയില്ല. നിന്നുണ്ട് ചുരുക്കത്തിൽ സ്പെഷ്യൽ

യും, നീ യുദ്ധത്തിൽ മീഷ്കനെ കൊല്ലുകയും ചെയ്യും. നീ അന്ത്യത്തിൽ പ്രാപിച്ചാൽത്തന്നെയും ഈ സംഭവമെല്ലാം ഭാർമ്മിക്കു നി ദ്രുപദകുലത്തിൽ ജനിച്ചു മഹാമനനായിത്തീരും. അസ്രുപ്രയാഗത്തിലുള്ള വേഗംകൊണ്ടും, യുദ്ധകൃത്യത്തിലുള്ള തീക്ഷ്ണതകൊണ്ടും നീ പരക്കെ കീഴെ നോക്കും. ജനിക്കുമ്പോൾ പെണ്ണായിത്തന്നാലും, നീ പിന്നീട് ആണായിത്തീരും. ഇങ്ങിനെ ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെയാണു് നിശ്ചയമായും സംഭവിക്കുക.”

ഈ വശാനുഭവങ്ങൾ കൂടി, വൃഷഭധ്വജനായ കപട്ടി ആ താമസക്കാർ നോക്കിനിൽക്കുമ്പോൾ, ചെട്ടെസ് മറഞ്ഞുപോയി. അഞ്ചുവശമുള്ള കടന്നതന്നെ, ആ കാട്ടിൽനിന്നു വിറകു ശേഖരിച്ചു്, മഹത്തരമായ ചിരയുണമാക്കി, അതിൽ തീകൊളുത്തു്, ആ മീഘാഗ്നിയിൽ, മീഷ്ക വധത്തിനായി എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, മോക്ഷമീപമായ മനസ്സോടു കൂടി, കരിച്ചുപാടി പോയി.

പതിനെട്ടാം അദ്ധ്യായം: കല രക്ഷണം.

അഞ്ചുവശമുള്ള മിതംപോലെ വിജയമുണ്ടായിപ്പിന്നെ, മീഷ്കൻ അംബികയെയും അഞ്ചരമികയെയും സത്യവതിയുടേ ഇളയ പുത്രനായ വിചിത്രവീർണ്ണൻ ചിഡിപേരേലു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. ആ കന്യകകളെ ചാണിഗ്രഹണം ചെയ്തു ഗർഭാശ്ശാപമായ വിചിത്രവീർണ്ണൻ രൂപയെടുവന്നത്തിട്ടുണ്ടകൊണ്ടു് കാമാത്മാവായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹം സൗന്ദര്യത്തിനും, ആരോഗ്യക്കുഴപ്പം ചേർന്ന ആ കർമ്മനികൾക്കു് മനസ്സിണങ്ങിയ കാന്തനായി ശോഭിച്ചു. അശുവിനികളേപ്പോലെ സുന്ദരരൂപവും, ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങളോടെ പരാക്രമശീലനും, സ്രീജനാത്തിനെല്ലാം മനോഹരമാണെന്നായ ആ സത്യവതിപുത്രൻ ഏഴുസംവത്സരം മുഴുവൻ ആ സുന്ദരികളോടു കൂടി വാഹിച്ചു. അങ്ങിനെ ത്രീഡിക്കുകൊണ്ടു് ആ യുവാവു് ക്ഷയരോഗപീഡിതനായി. ബന്ധുജനം ചികിത്സകന്മാരോടു കൂടി പലരട്ടു് തന്നിച്ചു നോക്കിയെങ്കിലും, സ്വർ്വ്വസ്മയം പോലെ, കൂർത്തിൽ കയറിച്ചുകൊണ്ടു് വിചിത്രവീർണ്ണൻ ഇഹലോകത്തിൽ നിന്നു് മറഞ്ഞുപോയി. ഈ നാശത്തെക്കുറിച്ചു് ഗർഭാശ്ശാപമായ മീഷ്കൻ ചിന്താശോകമഗ്നനായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹം സത്യവതിയുടേ മിതംപോലെ, പ്രതാപിക്കുകയോളം, കൗതുകവന്മാരോടും കൂടി, പരഞ്ഞനായ വിചിത്രവീർണ്ണനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രേതകാവ്യങ്ങളെല്ലാം വഴിപോലെ നിർവ്വഹിച്ചു. പുത്രവിശോധനക്കാൽ മീനയെ

ബിരുദീന് സത്യവതി, സ്നേഹമാർഗ്ഗം കൂടി ദൈവത്തിനകമെല്ലാം നൽകി, ആ വാഗ്ദാനം സർവ്വപരിപൂർണ്ണമായി, ധർമ്മത്തെയും, വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും മാതൃവർഗ്ഗത്തെയും മാത്രം നീക്കം ചെയ്ത് വിളിച്ചു പറഞ്ഞതായിട്ട്—

“കേരളവേദാന്തം: ധർമ്മപുരം ധർമ്മപുരം വിജയനഗരം അന്നുവി
 ന്നർ വിജയനഗരം കിരീടം, സന്താനം നിന്നിമാണ് പ്രതിഷ്ഠിച്ച്
 കൊണ്ടത്. ഇക്കാര്യം സാധ്യമാകുമ്പോൾ, സത്യത്തിൽ ദീർഘകാലം
 എത്തിയെന്നോടൊക്കെയോ തന്നെ നന്നായി പടർന്നു സ്ഥിതിചെയ്യ
 ന്നു കൂടിയും ചിലത്തരം കാരണങ്ങൾ മൂലം മുഴുവൻ വിജയനഗരം
 ചെറുതായിത്തീർന്നു. വേദാന്തം മൂലം മുഴുവൻ വിജയനഗരം
 പടർന്നു വന്നിരിക്കും കാരണം മൂലം നീ ചെന്നുവന്നിരിക്കുന്ന
 വിജയനഗരത്തിൽ, വേദാന്തത്തിനനുസരിച്ച് നിർമ്മിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ
 ബഹുമാനപ്പെട്ടവരും ചോദിച്ചു സമർത്ഥനാണ്. അതുകൊണ്ട്, ധ
 മർമ്മപുരം എന്നൊരു നാമം കൊണ്ടാണ്, ചോദിച്ചു സമർത്ഥനാണ് കൊള്ള
 ന്നത്. ഇവിടെ വെളിച്ചം കണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത് താൻ വിജയനഗര
 യാം വിജയനഗരം കേട്ടു വേദാന്തം ചോദിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുക എന്ന് മക
 നും, നിന്നാൻ സുപ്രസിദ്ധമായ സമർത്ഥനും വിജയനഗരം വിജയ
 നഗരം ചെറുതായിത്തീർന്നു കൊണ്ടുവന്നിട്ടു സാധ്യമാകുമ്പോൾ
 അന്നു ഈ കാലത്തെ ചുറ്റുകൾ നോക്കുന്നവർക്കുപ്രകാരമാണ്.
 ഇപ്പോൾ വിജയനഗരം ചുറ്റുകൾ മൂലമാണ് ഈ പ്രദേശം നന്നായി.
 കാരണമെന്തെന്നു ചോദിച്ചാൽ നീ സന്താനത്തെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കണം. എ
 ന്നാൻ നോക്കുകയും ഈ മൂലത്തിൽ നീ പ്രവേശിക്കേണ്ടതാണ്.
 കാരണമെന്തെന്നും ചോദിച്ചാൽ ചോദിച്ചാൽ, സിദ്ധമാകുന്നതിൽ
 സ്ഥിതിചെയ്തു നീ ചോദിച്ചാൽ മേലോടുക. അതുകൊണ്ട് ചോദിച്ചാൽ, നി
 ന്നാൻ ചോദിച്ചാൽ നീ ചോദിച്ചാൽ കൊള്ള.”

സത്യവതിയുടെ ഈ അഭിപ്രായത്തെ യസ്സുവർദ്ധന ശരിവെച്ചു.

മിഷൻ. അതേ, അവിടന്ന് പറഞ്ഞതു നല്ലൊരു യജമാനം തന്നെ. എന്നാൽ, അച്ഛനായ അതേ അവിടുന്ന് ഞാൻ ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞ അവിടന്ന് കാണുന്നതോ? അവിടുത്തെ വിവാഹകാലത്തുണ്ടായ ആ സത്യം അവിടന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതല്ല. അതേ, സത്യമായി, അന്നു ഞാൻ ചെയ്ത ആ സത്യത്തോടനുസരിച്ചു ഉദ്യോഗം ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. അതുപോലുള്ളതോടനുസരിച്ചും ഞാൻ പരിത്യജിക്കാം, ദൈവാലയത്തേ ഞാൻ തള്ളിക്കളയാം; ഇതിലധികമായ ഒന്നാശ്രയത്തിന്നും ഞാൻ ശ്രമിക്കാൻ, എന്നാൽ, സത്യത്തേ ഞാൻ കൈ

[illegible]

സത്യവതി:—സത്യവിക്രമനായ കേന്ദ്രേ, നിനക്കുള്ള സത്യനിഷ്ഠ എന്നിങ് നല്ലവണ്ണം അറിയാം. വേണമെങ്കിൽ, നീ സ്വന്തം കൈയ്ക്കുകൊണ്ട് മരണാത മുപ്പാമിടം തന്നെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ശക്തനാണു്. അതു്, നീ എന്നിടം വേണ്ടി ചെയ്ത ആ പ്രതിജ്ഞ അതിൻ ഇന്നു കാണണമു്. ആചൽക്കുറുപ്പത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതു് ഇന്നകതന്നെ നിന്റേ, കയ്യും ധർമ്മം നശിക്കാതിരിക്കാമു്, ചതുപ്പിതിരിക്കാമെന്നു നീ പ്രവചിക്കുക. നിന്റേന ആ കൃത്യത്താൽ ധന്യക്കൾ സമ്പന്നരായവരേ.^൧

ചിക്ക്ക്കൽ.—“മാണിയാരു അവിടുന്ന് ധനുഗതിയേ നോക്കൂ
 തേ, സമൃത്തിന്നും നാശമുണ്ടാകരുത്. സത്യഭാഗം കയ്യൊഴുപ്പ്
 അറിഞ്ഞു വേണമല്ല. ഭരണനയം കൂടിയിൽ അക്ഷയമായിത്തീർ
 വാൻ ഉണ്ടെന്നു സന്നിതനാക്കൂ കയ്യൊഴുപ്പും അറു അവിടുത്തെ അ
 റിയിക്കും. അതു കേൾ, അദ്ധർശനവഴിക്ക് യോഗ്യമായ ധനുഷ്ഠ
 അർപ്പണി കേൾക്കായി അറിയുന്ന ചുമ്മാക്കിത്താക്കോളൂമി ചോകരു
 നിശ്ശയാനോക്കി അവിടുന്ന് വേണ്ടുമാണ് ചെട്ടുമാണ്!”

ആകാശവാനി പോകുന്ന പുദ്ദിക്കകമാ പ്രസംഗത്തിലേക്ക് ഇ
ന്നു സത്യവതിയുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചതാൽപ്പിന്നെ, കീഷ്‌ന്റെ
തന്റെ ചാനനു തുടങ്ങി.—

മുഖ്യ, പിതൃവധനുമാൽ കൂലനാമിത്തിന്നു ജമിനി ചന്ദനായ നാ
മൻ ആ പേരമെഴുത്തുപേയു ഹേരായനാമാവായ കാണവിശ്വാമതുന്ന
നേ, അപേരത്തിന്നാറ നോയിരം കേകകരേയു പനതുപോയ് മുനി
ച്ചു കളഞ്ഞു കൊല്ലകയുണ്ടായി. എന്നിതും കേരപം ശമിക്കാതെ പര
ത്തുമാമൻ വില്ലെഴുതു ചുനന്നനേ മഹാസ്രുതരും പ്രയോഗിച്ച് ക്ഷ
ത്രിയ കലശനെ നക്കിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ, മൂവേഴുവളും വിവിധാ
സ്രുതരേകപോയ് ക്ഷത്രിയ പശ്ശനേ മറ്റിച്ചനോടുകൂടി പോകും നി
ക്കുത്രിയമാകിത്തീർന്നു അന്ന് ക്ഷത്രിയസ്രീകളെല്ലാം ചേർന്ന് ആരോ
പിച്ച്, കലരക്കയ്ക്കു വേണ്ടി, ബ്രഹ്മണരേകപോയ് ആ വിധവ
കളിൽ ചന്ദനായെ ഉല്ലാസിപ്പിച്ചുത്. ഇപ്രകാരം ചേർത്തതുകാരായ്

ബ്രഹ്മണകിൽ നിന്ന് ജനിക്കുന്ന ചന്ദ്രന്മാരേ, യഥാവിധി പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുവർണ്ണമാകുന്ന മക്കളേപ്പോലെ തരുന്ന പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ് വേദനിചേതം. ഈ ധർമ്മം ഗ്രഹിച്ചു്, കേന്ദ്രിയ സ്രീകരം ബ്രാഹ്മണോത്തരന്മാരിൽ നിന്ന് സന്താനം നേടുകയാൽ വിദ്യയാകുലം ഉയർന്നുവന്നു. അമ്മ, അന്ന് ആചരിച്ച ഈ ധർമ്മത്തെ മഹാബലം, ഇവിദേ, ശാന്തതകലർന്നു വളർത്താവുന്നതാണ്.”

കേന്ദ്രിയ സ്രീകരൻ്റെ ചന്ദ്രന്മാരണിന്നു വേണ്ടി ബ്രാഹ്മണരേ ആശ്രയിക്കാമെന്നുള്ളതിന് ചുരുങ്ങിയ ഒരു ഇന്ദ്രിയം മീഷൻ സത്യപരിയോടു് പറയുമ്പോൾ. ആ കഥയാണ് താഴെ ചേർന്നത് —

പണ്ട് ഉത്തർഗ്ഗം എന്ന പേരിൽ ഒരു മഹാബലം ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റേ കാൽക്കൽ ഒരു എന്നാണ് പേര്. ഉത്തർഗ്ഗത്തിന് സഹോദരൻ വേദപ്രാപ്തിയെന്നായി ബ്രഹ്മസൂത്രം. മഹാബലം ഭഗവാനായ ബ്രഹ്മസൂത്രം, തന്നെ, മഹാബലം പ്രാപ്തിയെ ആ ഗ്രഹിച്ചു് ആ സ്രീകരൻ്റെ സമീപം ചെന്നു. അപ്പോൾ മഹാബലം പറഞ്ഞു:—

“വേദൻ്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രം എന്താണ്. പ്രത്യേകിച്ചു്, താൻ ഇപ്പോൾ ഗതിയിലായിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഏതെങ്കിലും കാര്യം ചെയ്തു് വേദൻ്റെ യുക്തം. ഏതെങ്കിലും ഉദാഹരണം കണ്ടുകൊള്ളുന്ന ഉത്തർഗ്ഗം ചന്ദ്രനായ ശിശു കഥാശാസ്ത്രത്തിൽ വേദൻ്റെ കാൽക്കൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. മഹാബലം തേങ്ങുന്നതായി മഹാബലം വേദൻ്റെ ഏതെങ്കിലും ഉദാഹരണം സന്താനം അർത്ഥമായി. അതുകൊണ്ട്, വേദൻ്റെ ഈ കാൽക്കൽ കൈവരിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.”

കാൽക്കൽ വെച്ചു് ബ്രഹ്മസൂത്രം അങ്ങനെയായിരിക്കുന്നത് കണ്ടിട്ട്. അന്നു കാൽക്കൽ ആ സൂത്രം വെച്ചു് കാൽക്കൽ ബ്രഹ്മസൂത്രം വെച്ചു്. അപ്പോൾ, ഗതിയിലായി ആ ശിശു ബ്രഹ്മസൂത്രം ഈ കൃത്യം അങ്ങനെയായിട്ട് —

“വേദൻ്റെ കാൽക്കൽ വെച്ചു്. ഒരു പേർ ഇവിടെ ബ്രഹ്മസൂത്രം. ഇങ്ങനെയുള്ള ഈ സ്ഥിതിക്ക് താൻ മേൽക്കൽ വന്നു ചേർന്നിരിക്കുന്നു. മഹാബലം തേങ്ങുന്നതായി മഹാബലം വേദൻ്റെ വിവിധതയ്ക്ക്. എന്നു പറഞ്ഞു.

അതോടൊപ്പം ബ്രഹ്മസൂത്രം കൈക്കൊണ്ടിട്ട് ഗതിയിലായിട്ട് ബ്രഹ്മസൂത്രം തേങ്ങുന്ന കാൽക്കൽ അങ്ങനെയായി. അപ്പോൾ, അത് വേദൻ്റെ വിവിധതയ്ക്ക്. ഇതുകൊണ്ട് വേദൻ്റെ വേദൻ്റെ വേദൻ്റെ ആ ഗതിയിലായി മഹാബലം (അന്ധനായി) അതി

കരയുന്ന് ശ്വപിച്ചു. ഈ ശാപത്താൽ ഉരുഗ്ന പുത്രൻ കുത്തനായി ട്രാങ്ക് ഇറിച്ചുത്ത്. ആ ഭരതന്ദ്രൻ പാണ്ഡിതാ നേടി വളരുകയും, തത്സമയത്തെയും ബ്രഹ്മസമ്പന്നയായ പ്രഭുക്കൾ എന്ന ബ്രാഹ്മണി യെ പരിഗ്രഹിക്കുകയും, ഹൈന്ദവൻ മുതലായ കോശയന്മാരുടെ പിതാ വരുകയും ചെയ്തു. ധർമ്മത്താലും മഹത്ത്വവും വേദവേദാദി പണ്ഡി തനായ ഞാളിമാർ കല സന്താന വൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി, വേറെ പുത്രനിൽ നിന്ന് താൻ പുണ്യമായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള പട്ടുധർമ്മത്തെ ആവരിക്കു വാൻ തുടങ്ങി. കയ്യാടുകൊണ്ടുള്ള ഈ കൃത്യംകണ്ട് കലന്താശ്ചര്യം ത്ത പാപമായി ധരിച്ചു, ആത്മചാരാധിപതിയായ താപസന്മാരെ ല്ലാം കൃപയായിത്തീർന്നു. ഈ കയ്യാടുകൾവെൽ ആത്മചാരാധിപതിന് അപനമെല്ലാം, ഈ പാപാത്മമാവിനെ ഏകാന്തത പരിത്യജിക്കേണ മെന്നും അവർ തീർമ്മാറില്ല. ഈ വിവരങ്ങൾക്ക് ആ ദീപ്തമസ്തി റോ, പുത്രന്മാരെ നേടിക്കൊണ്ടിരുന്ന പ്രഭുക്കൾക്കും അന്നാദിച്ചു കളഞ്ഞു. അപ്പോൾ “എന്നു ഏതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങിനെ ദേവിക്കെന്നത്” എ ന്ൻ അദ്ദേഹം ചാർത്തോട് ചോദിച്ചു.

പ്രഭുക്കൾ:—“കാൽക്കയ കരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് പുത്രന്മാർ മ അന്താപകുന്നത്. അവരേ പാലിക്കുകകൊണ്ട് അവർ പതിയുമാണ്. അന്താപമേ, മുതൽക്കയായ വോരേയയാണ് മക്കളോടുകൂടി മരിച്ചു വരുന്നത്. ഇങ്ങിനെ എന്നും വോരോ കാഴ്ചപ്പെട്ട് ചോറുവാൻ എ റാക്ക് കേൾക്കിയില്ല.”

“എന്നു ഉരുട്ടുവാൻ ചോറുവോരം വേണ്ടുന്ന ഹൈന്ദവ വിമ വങ്ങളെല്ലാം കയറിയ കലന്താൽ നിന്ന് കൊണ്ടുപന്നു” തൊൻ നിന്ന കേ തൊൻ” എന്ന്, മക്കളോടുകൂടി ചിട്ടയായ തരമെ പത്തിയോട് ആ കൃപയായ മുനി പറഞ്ഞു.

പ്രഭുക്കൾ:—“എന്തോ, ബ്രാഹ്മണ, വോൻ തത്സമ്പന്ന പണം എനി ക്ക് വേണം. ആ പണം ഏതാൽ വലിയ ഭാവത്തിന്നാണ് കാമണമാ കുക. വോൻ ഇപ്പോഴോടെ എന്തോ ചെയ്തുകൊള്ളുക. ഏതാൽ വോരേ ഇനി നിവൃത്തിയായും മരിക്കുവാൻ വയ്യ.

ദീപ്തമസ്തി:—“ഇന്നു മുതൽ നേരത്താൽ കല പരിച്ചുതന്നു വാൻ തൊൻ ചുരുക്കയായ മയ്യാക്കയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മെ ണ്ണ വക്കേക്കും സ്ത്രീകൾക്കും ചുരുക്കം മാത്രമേ പന്തായാതെരിക്കുന്നു. ആ അന്താപ് ജീവിച്ചിരുന്നാലും മരിച്ചുപോയാലും സ്ത്രീ അന്യന്തേ പ്രാപിച്ചുകൂടാ. പാപമുണ്ടെന്നോട് ചേരുന്നവരെ നാസ്തര്യംകൊണ്ടും പതിക്കും. സ്ത്രീകൾ പതിയെക്കൂടെയ്ക്ക ജീവിക്കുന്നത് ഇന്നു മുതൽ

ജനകീയകാര്യ മന്ത്രിമാരാണ്, അവരുടെ ചേരികളത്തന്നെ അംഗം, വരണം, കലിംഗം, ചണ്ഡ്രം, നൃപം എന്നീ രാജ്യങ്ങൾ പ്രകീർത്തിക്കണമെന്നായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ട് പെരിപ്ലസും വല്ലഭനായകനും ചെല്ല.

ഈ ഇതിഹാസത്തേ തുടങ്ങുകയാണ് കീഴ്കൽ തറയിൽ പ്രസംഗ
ത്തേ തുടങ്ങിയ അവസരം. 1991-ൽ -

ഇങ്ങിനെ പല ക്രൂര വിചാരം ഉള്ളവർ വീണ്ടും വരും കൂടിയെത്തുമായി ബ്രഹ്മദേവ താമരപ്പാലത്തിന് അറിയിച്ചുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കാര്യമെന്തായി എന്നാൽ പൂജിക്കേണ്ടതാണ് അവിടുന്ന് വേറെ മാറ്റം തേടേണ്ടതല്ല. പ്രബലമായ ബ്രഹ്മദേവതയെയാണ് വലിയ ത്രവീണ് പണികളിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതായി അവിടുന്ന് ചെറുത്തു.

മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചും കേരളയിൽ ഉണ്ടെന്നു, കന്നടയിൽ വർത്തിക്കുന്നു എന്നു വിവരമുണ്ടെന്ന് സത്യമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു.

നവീ ചരണമെങ്കിലും അതേനേരം ഹാജർ എന്താണു് നിന്നിരുന്ന കിരോസംഗകന്റെ മേൽ പൂർവ്വസംഭവം ഇന്നു പറയാം. കിരോസന്താനുവാദികളേണ്ടിയാണു് ഞാൻ അതു് പറയുന്നതു്. ഈ കത്തകത്തിൽ ധർമ്മം സത്യവും ശരിയും നീവുണ്ടു്. ആ നിന്നോടു് ഈ കത്തകത്തിന്റേ കക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പറയുന്ന ഏതാനും സത്യക്രമ സൂത്രങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം, വേദമതേതോരതാൽ കെട്ടുക. ശുദ്ധമായൊരു ഏതാനും അദ്ധ്യായം കാട്ടിയിരിക്കു് ഒരു കടത്തുണ്ടു്. ഞാൻ നവയോജനത്തിന്നു് പ്രാപിച്ചുകാലത്തു് ആ കടത്തിൽ തോണി കടത്തുകയായ്തന്നെ ഏതാനും ഭാരം ഉണ്ടു്. അതന്നാണു് നവയോജനത്തിന്നു് പരാഹരം മറ്റൊരു അക്കം കടത്തുവാൻ ആ വഴിക്കു വന്നു. തോണി കടത്തുന്ന പെട്ടത്തിൽ, കാമാന്തന്നായ ആ ഭൂതാഭിഷേകാൽ പൂർണ്ണ സമീപിച്ചുകാണു് സമപ്രയുക്തം ഉൾക്കൊള്ളിക്കുമ്പോൾ അപ്പോൾത്തന്നെ നവയോജനത്തിന്നു് പ്രവർത്തിക്കാതിരുന്നാൽ നവയോജനത്തിന്നു് അതേനേരം നവയോജനത്തിന്നു് ഉണ്ടാകുന്ന പിന്തുടർച്ചയെന്നും കറുപ്പു ചന്തത്തിൽ വെളിച്ചം ഉണ്ടാകുന്നതു് പ്രകാശത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതു് മറ്റൊരു പരമ്പരയാണു് എന്നു് കടത്തുണ്ടു്. അപ്പോൾ നവയോജനത്തിന്നു് ഉണ്ടാകുന്നതു്. അപ്പോൾ, ആ ഭൂതാഭിഷേകത്തിന്നു് തോണിയുടെ ചുറ്റും ഉണ്ടാകുന്നതു് മറ്റൊരു പരമ്പരയാണു്. അപ്പോൾ നവയോജനത്തിന്നു് ഉണ്ടാകുന്നതു്. അപ്പോൾ, ആ ഭൂതാഭിഷേകത്തിന്നു് തോണിയുടെ ചുറ്റും ഉണ്ടാകുന്നതു് മറ്റൊരു പരമ്പരയാണു്. അപ്പോൾ, ആ ഭൂതാഭിഷേകത്തിന്നു് തോണിയുടെ ചുറ്റും ഉണ്ടാകുന്നതു് മറ്റൊരു പരമ്പരയാണു്.

ഗർഭഭരണ സമനാഭിപിയിൽ ഉത്പത്തിക്കുയും, ഞാൻ മുൻപോൾ കന്യകയായിത്തന്നെ തീരുകയുണ്ടായു. എന്നിൽ പരാമർശമെന്നായ ആ ചുരുക്കം കൈപായങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ വിശുദ്ധനും മഹാ ദൈവിയുമായ വിളമ്പുന്ന ദൈവഭരണ നാകായി വാങ്ങിച്ചതുകൊണ്ട് വ്യാസനെന്നും, ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിൽനിന്ന് അന്ത്യഗാത്രായുധാൽ കൃഷ്ണനെന്നും ഐന്ദ്രൻ ആ മകൻ പേരുകളുണ്ടായി. സത്യവാദിയും, നമ്മളെന്നായ ആ മഹാൻ ജനിച്ച ഉദാരതന്നെ അച്ഛനോടൊന്നിച്ചു പോയി. ആ തെരുവിലോട് ഞാനും നീയും ചേരുകയെന്നതിൽ സമോദകചത്തികളിൽ സന്താനങ്ങളെ ജനിച്ചിരിക്കാതിരിക്കയില്ല. ദിക്കുകൾക്കുള്ളിൽ, തന്നെ സ്തരിച്ചു കടന്ന താൻ പന്തകൊള്ളാമെന്ന് ആ മകൻ ഐന്ദ്രൻ ചെന്നാൽ വെച്ച് നിന്നുകൂടി സമതാമസത്തിൽ അവരുന്ന ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ട് വിളിക്കാം. നാലാറു അനുഭവിയുണ്ടായാൽ ആ ഹോമവത്സ വിചിത്രവീര്യകേകുളങ്ങളിൽ സന്താനങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കാം.

വ്യാസമഹാത്മ്യമുദേയേർ കൈകളേറ്റോ ചീഷ്മൻ കൈകളുപ്പിന്നിന്ന.

അമ്മേ, അവർണ്ണ ചന്ദ്രനെന്ന് വളരെ ശരിയാണ്, അങ്ങിനെ തന്നെ ഞാൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ മഹാഭീരാ ധർമ്മത്തെയും അനുഭവത്തെയും കാണത്തെയും കൈമാറ്റി ചെന്നിട്ടുണ്ട്. അർദ്ധവും അത്യാഹലങ്ങളും, ധർമ്മവും ധർമ്മവശങ്ങളും, കാമവും കാമമവശങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാം. അദ്ദേഹവിലെ തന്നെ ധർമ്മവശങ്ങളും നാശവും അദ്ദേഹത്തോടു ചേർന്നാൽ ആ മഹാശി ഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ നമുക്ക് വേണ്ടുന്നതു് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നതാണ്.

ചീഷ്മൻ ഇതു സമ്മതത്തോടുകൂടി സത്യവതി കൃഷ്ണകൈപായ നന്നെ സ്തരിച്ചു. ആ ദൈവഗാത്രം മാത്രമായിത്തന്നെ അറിഞ്ഞു് ഉടനെ തന്നെ അവർണ്ണ ചന്ദ്രനെക്കൊണ്ടു മകനെ ആ മാതാവു വധിച്ചുവെക്കു സർക്കരിച്ചു് കൈകളുപ്പണു്, ചുരുവാത്തപ്പുത്താൽ മുരന്ന സ്തനം കൊണ്ട് അലയുകയെ ചെയ്തു. പലകാലത്തിന്നുശേഷം മകനെ കണ്ടു പ്പോകുമ്പോൾ സന്തോഷാധിക്യത്താൽ സത്യവതി കണ്ണിൽ വാത്തു പോയി. വ്യാസൻ തന്റെ അമ്മയെ വഴിപോലെ അനുവാദം ചെയ്ത്, അവിടുത്തെക്ക് ഹിതമെന്തെ അതു് ചെയ്യുവാനാണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്. ധർമ്മതത്ത്വമായ അമ്മേ, ഹിന്ദു വേണമെന്ന് ആത്മാവിച്ചാവും അതു് അനുസരിച്ചു് അവിടുത്തെക്ക് ഞാൻ പ്രിയം ചെയ്യുകൊള്ളാം എന്ന് അറിയിച്ചു്.

ചുരുക്കമിത്താൻ മന്ത്രപുഷ്പം വിധിപോലെ ചെയ്തു മുഖമേറു്

സംഗ്രഹമായി ആനന്ദസ്ഥിതായ മകനോടു കൗശലപ്രശ്നം ചെയ്തതിൽപ്പിന്നെ സത്യവതി തന്റെ അഭിപ്രായം വിസ്തരിച്ചുപറഞ്ഞു.

“മകനേ, ചന്ദ്രന്മാർ അച്ഛനും അമ്മയ്ക്കു വേദപാഠം അവകാശം ചെയ്തതാണ്. അവരുടെ സ്വാമിത്വം അച്ഛനെന്നപോലെ അമ്മയ്ക്കുമുണ്ട്. ഡിഡിവിഹിതങ്ങൾ നീ ഏന്റെ പ്രഥമചന്ദ്രനായി ജനിച്ചു കൊണ്ടു. ഡിഡിവിഹിതം ഏന്റെ ഇളയ മകനാണ്. മീഷ്‌മൻ അച്ഛൻ വഴിക്കെന്നപോലെ നീ അമ്മ വഴിക്ക് ഡിഡിവിഹിതന്റെ ആയുസ്സുപോലോ? ഈ മീഷ്‌മനാമുദ്ര, സത്യത്തെ പാലംകുത്തി സത്യവിശ്വാസം ചെയ്യുന്നതോടൊന്നു ചന്ദ്രപാലംകുത്തിത്തന്നു മീഷ്‌മൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. നിന്റെ സഹോദരനും ഈ കഥയിനും സന്താനമുണ്ടാക്കേണ്ടതിനോപ്പുറം നീയിട്ടെന്നു വേണം ചിന്തിക്കുവാൻ. മീഷ്‌മൻ പാലംകുത്തിയും ഏന്റെ നിരോധനത്തെയും അനുസരിച്ച് സത്യജനകക്കല്പായി ഭൂതാനുകമ്പയോടെ പ്രശസ്തമായതേതോ അച്ഛൻ ചെയ്തതും. ധർമ്മവകുപ്പും, പുത്രാനന്ദന കളവും, ദൈവകാലികമുപ്പോലെയുപയോഗിക്കുന്നസമ്പന്നകളായ ഒരു കല്പമാർ വിന്റെ അനുജനല്ല. കല്പമാർക്ക് അനുഭവപാഠം ആ പാഠംകൊണ്ടു നീ സന്താനത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുക, അതാണ് നീ സമതാനാണ്.”

“സാർ, ചന്ദ്രപാലംകുപ്പും പാലംകുപ്പുമായ ധർമ്മവകുപ്പും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള വേദപാഠങ്ങളോ അവയാണ്. മഹാപുരുഷനായ അവിടുത്തെ മനുസ്സായമുദ്ര, ധർമ്മത്തിൽത്തന്നെ ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, അവിടുത്തെ നിരോധനപ്രകാരം ധർമ്മത്തിനുവേണ്ടി അവിടുള്ളുള്ള അഭിപ്രായപോലെ ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാം ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചാൽ ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഏന്റെ അനുജനായ അവിടുത്തെ ചന്ദ്രപാലംകുപ്പായ ചന്ദ്രനാമകം ഞാൻ ജനിച്ചിരിക്കാം എന്നാൽ, ആ ദേവിമാർ ഞാൻ പറയുന്നവയെല്ലാ പ്രകാരം ഒരു കൊല്ലം മുഴുവൻ ആചരിക്കണം. അപ്പോഴേ അവിടുത്തെ പരിഹാരപ്രകാരത്തിൽത്തന്നെയുള്ള പ്രകാരം തുടങ്ങി ഏതൊരു സ്ത്രീക്കു ഏന്നെ പ്രാപിക്കുവാൻ കഴികയില്ല.”

സത്യവതി.—“ആ ദേവികൾ ഉടനെ തന്നെ ഗർഭം വരിക്കാൻ നീ പ്രവർത്തിക്കണം. അനുജകളായ ദേവതയ്ക്ക് പ്രജകൾ അനാഥരായി നശിച്ചുപോകും. അവിടെ, കർമ്മങ്ങൾ മുഴുവൻ കഴിയിക്കയും, വർദ്ധിച്ചുതാനും, മേന്മയുള്ളവർ മരണവും ചെയ്യും. അനുജകളായ ദേവതയിൽ നിമന്നപ്രവാൻ ശക്തിയല്ല അതുകൊണ്ട് ആ കന്യകകളിൽ ഉടനെ ഗർഭം ഉല്പാദിപ്പിക്കുക. ആ ഗർഭത്തെ മീഷ്‌മൻ വളർത്തുകൊള്ളും.”

പ്രൊഫ്. കോലവിളംബം കൂടാതെ ഏതേറ അനുജനായി പുത്രനും ചെങ്ങന്നൂർക്കുന്നാണകിൽ ആ ദേവികാർ ഏതേറ വിരൂപ അയ സഹിക്കണം. അതു തന്നെയൊ അർപ്പിച്ചു പ്രതം ഏതേറ ശാസ്താ, ബ്രഹ്മം, വേദം, സഹിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടെങ്കിൽ, അയാൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ അംബികയായ ഭക്തസപ്തസ്ത്വം വശം നൽകാം. ആ ദേവി ഇപ്പോൾ സുന്ദരി വിരൂപണയായ ചാണ്ടി ഏതേറ വാഗ് കാത്തിരുന്നുകൊള്ളേ ?

ഇത്രയും വെണ്മന്ത് മഹാത്മജപ്രിയായ പ്ലാസൻ അവിശ്വ
 മഹത്ത ഉഭയേ തന്നെ സത്യവതി ചെന്ന അംബികയേ ഗ്രഹമാ
 യി വിചിത്ര ധർമ്മം അത്യാദം ചേർന്ന ചിതവാക്യങ്ങളാകുന്നു
 ഇന്നുക.

കേരളത്തിലെ ധർമ്മതന്ത്രമെന്നപോലെ അതിന്റെ വാദനാഴ്ചയെ
 നന്നായി ഇരുപതുവർഷം കേൾക്കുക. അതിനാലേ ഏറ്റവും ഉപയോഗപ്രദം
 കൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനെ അറിയിക്കുന്നു. ഏറ്റവും ഉപയോഗപ്രദം
 വാദനാഴ്ചയെക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ്. കണ്ട് കേൾക്കാനായ കീഴ്ച
 കൈപ്പറ്റിക്കായി നല്ലൊരു വഴി കാണിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു. ആ വഴി
 ഓരോരുത്തനും അറിയാമായിട്ടുണ്ടായിരിക്കുന്നത്. നീ തന്നെ ഏതെ
 കെട്ടിക്കൊണ്ടും ഇപ്പോൾ നല്ലൊരു വഴി കാണിക്കുന്ന അതിനെ വാദനാഴ്ച
 വീണ്ടും ഉപയോഗിക്കാൻ ഇത്രയൊക്കെ പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടതല്ല. ഇനിപ്പി
 കക, ആ ചുരുക്ക നല്ലതേ കൈക്കൊണ്ടും, ഇതൊക്കെ നല്ല
 കാര്യം ചെയ്യും."

ഈ അഭിമതത്തെ അംഗീകരിക്കുകയല്ലെങ്കിൽ, ആ സഭയോടടുത്തുനിന്നു സത്യവതി, വിപ്രവാക്യം ദേവതാഭയം അതിഥിമാർക്കും ദേവതാഭയം നൽകി അഭയം സംരക്ഷിക്കുക. ഇതുവന്നു കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ, അംഗീകരണ ശാസ്ത്രപരമായി പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനായി, ആ ദേവതാഭം സത്യവതി പറഞ്ഞു —

കെരളം, നിന്ദാർ ദൈവൻ (ആത്മഹാമർദ്ദം) നിന്നെ പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം ഇവിടെ വരും. അങ്ങനെയൊരു മാർഗ്ഗം, നീക്കം ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി.

പ്രകൃതിദൈവം നിയോഗിച്ചുകാരു അംബിക തല്ലത്തിൽ കയറി, കീഴ്കൊമ്പും മറ്റു കണ്ടുംഗവനാകേയും വൃണിച്ചുകൊണ്ടു കിടന്നു. ലീലകകളെല്ലാം ഞെളിഞ്ഞു കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ഭൂരിയിൽ, മുന്നോട്ടുചോദിച്ചു വൃണൻ പ്രവേശിച്ചു. ആ കൃഷ്ണൻ മഞ്ഞിച്ചു കയ്യും, മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളും ചെമ്പിച്ച താടിയും കണ്ടു അംബി

ക കണ്ണടച്ചു പോയി. യൗക്കകാണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ നോക്കുവേൻ ആ ദേവിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല.

ഏലിയൽ വന്ന മകനോട്, "ഇവളിൽ ഗുണവാനായ ഒരു ചുരൂർ ജനിക്കുമോ?" എന്ന് അമ്മ ചോദിച്ചു.

"ഇവളുടേ മകൻ പതിനാലാം സപ്താഹത്തോളം മഹാബലം തികഞ്ഞ മഹാവീരനും മഹാജ്ഞാനം മഹാബുദ്ധിയുമായ ഒരു അഭിപ്രവ മനോവന്മയം ആ മഹാത്മാവിന് ഒരു നൂറു ചുരൂരായാണുണ്ടാകും. എന്നാൽ, അമ്മപെണ്ണ ദോഷമൊക്കെ ഉണ്ട് മകൻ അന്ധനായിട്ടാണ് വേണ്ടുക."

സത്യവതി:— "അന്ധനല്ലെങ്കിലും കൗമാരപാശാലിക്കുവാൻ യോഗ്യനല്ലല്ലോ. ബന്ധുവശ്ശിക്കുകയും, പാശുവശ്ശിക്കുന്നതും, കരു കയ്യെടുക്കുമായി ശോചിക്കത്തക്കവണ്ണം ഉണ്ടാകുമെന്നു ചുരൂനെ നീ തിരഞ്ഞോ?"

അമ്മിഴനയംപാകെ സമ്മതിച്ചു റ്റുസർ പോയി. യഥാകരണം ഒരു അന്ധകാരമോ അല്ലെങ്കിൽ പ്രസവിച്ചു. സത്യവതി പിന്നെയും പ്രാസനേ വിളിച്ച് ഉത്തരസന്താനാത്തന്നായി അംബാലികയുടേ ശയനശാലയിലേക്കു ചെന്നു. ആ മേവം ഈ മുമ്പേയെ കണ്ടപ്പോൾ, യൗക്കകാണ്ട് വിറച്ച് വിളർത്തുപോയ. വാലുണ്ണയും തീതരും, പരബുദ്ധശാശ്വതരും ആ മേവിത്തോട്, "ചുരൂരായ എന്തെ കണ്ട് നീ പാണ്ഡുനാ (ചുട്ടു) കൈക്കൊള്ളുകവാൻ നിന്ദിക്കുക പാണ്ഡുവായിത്തീരും എന്ന് പ്രവാചകന്മാരും ഇതു അശങ്കയേറും അറിയിച്ചതിൽ പിന്നെയാണ് അദ്ദേഹം പോയത്. മഹാത്മാ ചുരൂനെ ശ്രദ്ധി നൽകേണ്ടതെന്ന് സത്യവതി ആവ പ്രാപ്തത് അദ്ദേഹം അപ്പോൾ സമ്മതിക്കരുമെന്നും കൈമാലപ്പോൾ അംബാലികാമളി യോടുകൂടി വിളങ്ങുന്ന, മകുടമണി പോല ചുരൂരെ പ്രസവിച്ചു. ആദ്യത്തെ ചുരൂർ അന്ധനും, മണ്ടാത്തതെ മകൻ പാണ്ഡുപുരാകയാൽ ഈ ലോകത്തിൽ തുച്ഛരാകാതെ സത്യവതി വിണ്ടു അംബികയെ ഗർഭാലോഭാത്തന്നായി നിന്ദിച്ചുപോയി. ആ മഹേഷിയുടേ പ്രപശ്ചത്തോളം മറുത്തപ്പോൾ, യൗക്കകാണ്ട് അദ്ദേഹത്തോട് ചേർന്നുവാൻ അംബികയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. ആ ദേവി അപ്പോഴൊപ്പമയായതന്റെ മംസിതേ സഹനം ഭീഷണങ്ങളെല്ലാം അവകൾക്ക് മറുസന്നിധിയിലേക്ക് വിട്ടുകൊണ്ട് ചെന്നു. മംസിയാവട്ടേ, മഹാത്മായെ എതിരേറ്റ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹിതത്തെ അനുവർത്തിച്ചു സംതൃപ്തനാക്കി. ദുഷ്ടവൃത്തനായ പ്രാസന സമുഷ്ടനായിത്തീർന്ന് ആ സുന്ദരിയോട് ചെന്നു.—

ഏറിമേൽ നീ ഭാസിയല്ല. നിന്റെ ഉദമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന ഓരോ ശത്രുതസ്ഥിയായിത്തീരും. ആ ചുരുന്തർ ധർമ്മമാവും ബുദ്ധിമാന്മാരിൽ പെട്ട് ഉണക്കുന്നതായി ചോകത്തിൽ ശോഭിക്കും. ഏതിന്റെ ഈ ചുരുന്തർ വിടുകൻ എന്ന ചോദ്യമുണ്ടി വൃതകാശ്രമങ്ങൾ പാണ്ഡുവിന്റെയും ഭ്രാന്തയായി വന്നിരിക്കും. മാണവ്യമുനിയുടേ ശാപത്താൽ മനുഷ്യനായി ഭൂമിയിട്ടുള്ള ധർമ്മഭാവനാണ് അർത്ഥതത്വത്തെ കാമകൃത്യധർമ്മനമായ വിടുകൻ.

ഈ വൃതമാനസം സത്യവതിയേയും അറിയിച്ച് വ്യാസൻ മറഞ്ഞു പോയി. യമൻ മാണവ്യന്റെ ശാപമേറെ കഥയർത്ത് അദ്ദേഹത്തെ നോക്കി:—

മുഖ്, മാണവ്യൻ എന്ത് വിശ്രമനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ധീരനും, സമൃദ്ധമർമ്മനും, സത്യസ്ഥിതനും തപോനിഷ്ഠനുമായി. ആശ്രമചരണിന്റെ മുൻപുറത്തുള്ള ഒരു മരപ്പുറത്തിൽ കൈകൾ ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് ആ മഹായോഗി മൗനപ്രതിജ്ഞാ കൂടി നിന്നു. ഇങ്ങിനെ അദ്ദേഹം തപസ്സിൽ വന്നിരിക്കുന്ന കാലത്ത്, യോഗി ആ ആശ്രമത്തിൽ തെളുത്ത കള്ളന്മാർ കളവു മുതലാക്കി കൂടി വന്നു. തങ്ങളെ പിന്തുടർന്ന് പാഞ്ഞു വരുന്ന രക്ഷകളേ കണ്ട് ആ അനുമാൻ കളവു മുതൽ ആ ആശ്രമത്തിൽ പെട്ട് കാട്ടിനുള്ളിൽ മറഞ്ഞുകളഞ്ഞു. രക്ഷികൾ വന്ന് അവിടെയെല്ലാം തെരഞ്ഞപ്പോൾ ആ മുന്നിയേ മാത്രമേ കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തോടു അയാൾ ആ കള്ളന്മാർ എത്ര വഴിക്ക് പോയിരെന്നു ചോദിച്ചതിന് ആ മൗനപ്രതിജ്ഞൻ ഒന്നും തന്നെ മിണ്ടിയില്ല. ആ രാജപുത്രന്മാർ, പിന്നീട്, ആശ്രമചരണപുരം ചുറ്റി നടന്ന് തന്മൂലം പിടികൂടുകയും, കളവു മുതൽ കണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ആശ്രമത്തിൽ കളവു മുതൽ പെട്ടിരിക്കുന്നതും അവിടെ തന്നെ കള്ളന്മാർ കളിച്ചിരിക്കുന്നതും കണ്ടപ്പോൾ രക്ഷികൾക്ക് ആ തപസ്വിതയെപ്പറ്റി സംശയമുണ്ടായി. അതുകൊണ്ട്, കള്ളന്മാരോടു കൂടി അദ്ദേഹത്തെയും ബന്ധിച്ച് അയാൾ ഈ സംഭവം രാജാവിനെ ഉണർത്തിച്ചു. തന്മൂലം രാജാക്കന്മാർ രാജാവ് വിധിക്കാൻ, സത്യാംഗിയെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്ത ആ രക്ഷികൾ ആ മഹാ തപസ്വിയെയും ഭ്രാന്തനായി കയറ്റി വിട്ടു. മുതലാക്കി കൂടി രാജസന്നിധിയിലേക്കു പോയി. ശ്രദ്ധം നോക്കിയിരുന്ന ആ മഹായോഗി വളരെ നേരം നിരാശനായി നിന്നിട്ടും മരിക്കുകയുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം പ്രാണൻ വിരേത നിഷ്കുലം, അവിടേ വന്നു ചെന്ന മഹാശിവൻ, തപസ്വിയും

മാണ്ഡവ്യൻ:—ഞാൻ ഏതുകാവത്താണ് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തത്? ധർമ്മൻ:—സമീപകാവത്തിൽ."

മാണ്ഡവ്യൻ:—പ്രപഞ്ചത്തെ വയസ്സിനുള്ളിൽ ബാഹുമാർ ചെയ്യുന്നതൊന്നും അധർമ്മമേയ് വരികയില്ല. ഏതൊരു നിസ്സാരമായ അപരാധത്തിന് ഏതൊരു വാൻ അതുറ്റം സഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മണവധം സമുദ്രതലത്തിൽക്കുറിയ്ക്കുകയോ. അതുകൊണ്ട്, വാൻ മനുഷ്യലോകത്തിൽ ഇത്രനായി ഇരിക്കട്ടേ. അവിടെ, ഇന്നതിന്നു ധർമ്മമെന്തെന്ന് ഇന്നതിന്നു ചാലമെന്നുള്ള നാലു വാൻ ഏർപ്പെടുത്തും. പതിനാലു വയസ്സിനുള്ളിൽ ബാഹുമാർ അറിയാതെ ചെയ്യുന്നതൊന്നും പാപമേകയില്ല."

ഈ ശാപത്താൽ യാദാ വിഭാസായി ഇരിക്കും. വിചിത്രവീര്യരക്ഷത്രത്തിൽ പ്രാസാർ ഇരിക്കും. ചന്ദ്രമാസം ചാലവും, പ്രഭാസ്മിതിയുണ്ടായ വിഭാസം കർമ്മവാരണകർമ്മമായി വളർന്നു വന്നു.

പരമേശ്വരൻ അദ്ധ്യായം. മൂന്നു കുമാരന്മാർ.

ഹാസിനപ്പൻ അദ്ധ്യായത്തിൽ, പ്രാസനിൽ നിന്നുണ്ടായ കുമാരന്മാർ മൂവരും കർമ്മവാരണ, കർമ്മവാരണത്തിന്നും, കർമ്മവാരണത്തിന്നും സംബന്ധമെന്നായി ശോഭിച്ചു. അന്ന്, ദ്രവിളാകേ വലത്തം സത്യത്തിൽ മഹം വിറങ്ങി സത്യമായി വളന്നു. കാലംപോലേ മഴ ചെയ്യുകയും വൃക്ഷങ്ങൾ ഹരിപ്പുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അന്ന് ഉറങ്ങലും പക്ഷികളും സന്തോഷം കളിച്ചു. ചുറ്റുമുള്ളിൽ മണവും, ഹവങ്ങളിൽ സന്തോഷം വളന്നു. കച്ചവടക്കാരുടെ തൊഴിലാളികളും നഗരങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞു. വൃന്ദാവതം വിചാരിക്കുമ്പോൾ സത്യത്തിൽ സൂചിച്ചു. തന്മൂലമാർ കർമ്മവാരണയും കാണാതെയായി. അധർമ്മം ഏതൊക്കെയും മറ്റും ബാധിച്ചില്ല. രാജ്യത്തിലേ ഉറന്നാടുകളിൽപ്പോലും കൃത്യം പിറന്നുപോയേ അതിശയം ചുവന്നു. പ്രജകൾ ധർമ്മത്തിൽ തന്മൂലമായി അന്യോന്യ പ്രീതിയോടെ കൂടി വാണു. അവാർ ഗർവ്വം ക്രോധം അകന്നു, ഭോഷം വെടിഞ്ഞ് പരസ്പരം നന്മ കണ്ടുകൊണ്ടു പരസ്പരം പരസ്പരം. ആനന്ദം സമുദായംപോലേ പരിപൂർണ്ണമായിട്ടാണ് അന്ന് ശോഭിച്ചത്. മറ്റു പരസ്പരം തൊഴിലാളികൾക്കും കർമ്മവാരണകർമ്മം കർമ്മവാരണകർമ്മം നിന്നു. മറ്റൊരാളെങ്കിലും എണ്ണമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആ നഗരം മഹോദയം പോലെയായി. നദികൾ, പുറമ്പുറങ്ങളും, തടാകങ്ങളും

മിഷം, കർമ്മങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ സർവ്വദം വിഹരിച്ചു. ഉത്തര
കേരളവർത്തം ഭക്ഷിത കേരളവർത്തം തമ്മിലൊന്നുപോലെ ഒരു
പെരുപ്പത്തിൽ കേരളവർത്തം ദേവഗന്ധർവ്വം വർത്തം തമ്മിൽ
സാരിച്ചു. അന്ന് ആ മാതൃത്വം ആത്യന്തേന ക്ലാപനാശിതത്തിനി
ല്ല. വൈധവ്യ ദുഃഖം സ്ത്രീകൾക്കും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നതില്ല.
ആ നാളിൽ ജലാശയങ്ങളും, ഉദ്യാനങ്ങളും, സമാധാനങ്ങളും,
ബ്രാഹ്മണാവയങ്ങളും വെട്ടിച്ച് പൊതു അത്ഭുതം കലാപം തന്നെ
യാക്കി. ഇങ്ങിനെ, ജീവനും മരണവും ചിതറാക്കിയിൽ
വലുതായ ഒരു നഗരം അന്ത്യമായിത്തീർന്നു. പക്ഷെ
പ്രഭുക്കളിൽ ചെറുതായതോടുകൂടി ജനാധിപത്യം അന്ത്യം കൊള്ള
മാറ്, മാതൃത്വം വേണ്ടി ലിംഗം മാതൃത്വം വിട്ടുപോയി.
കേരളവർത്തങ്ങളിലും ചെറുതായതോടുകൂടി, "ഉദ്യം, ഉദ്യം"
എന്ന ഗദ്യം തന്നെ ഉയർത്തിക്കാണിരുന്നു. പുതാശ്വരൻ, പാണ്ടി,
പിള്ളൻ എന്നിവരും സമാധാനം കൈമാറ്റം ചെയ്തുകൊണ്ട്
ജീവിതം. വിവിധങ്ങളുള്ള സർവ്വതലങ്ങളിൽ പരിസ്ഥിതിയും
അധ്യക്ഷനും തിരഞ്ഞെടുത്തു, ക്രമമായ പാതകങ്ങളിൽ കൈമാറ്റം
കൊണ്ട് ആ കലാകാരൻ കൈമാറ്റം തന്നെ പ്രാപിച്ചു. കേരളം, ഗന്ധർവ്വം,
നീതിശാസ്ത്രം, ഗാന്ധർവ്വം, വാരികപ്പോലീസ്, കൈമാറ്റം എന്നിവ
ലും അവർ വർത്തമാനമായി. പതിനാലുണ്ടും പതിനാലുണ്ടും
ലും അവർ ഗാന്ധർവ്വം വേരേറിയതും കൈമാറ്റം മറുപടിവെക്കിയ
അവർ എത്ര കലാകാരനും ദുഃഖനിയമനാശിതത്തിനും. വിവിധ
തല വിശ്വാസനാരിൽ ചെട്ടി പാണ്ടി ഉയർത്തുന്നായി. ഗുരു
ശ്രീൻ മരണത്തിലും ചെട്ടി ബലവാനായിത്തീന്നു. ഗാന്ധർവ്വം
ഗാന്ധർവ്വം തന്നെ വിശ്വാസനാരിൽ മരണനാരിൽ ഈ ത്രിമാകു
ളിലും ഇല്ലെന്നു വന്നു. നാലുപോലെയെ ഗാന്ധർവ്വം കലം വീണ്ടും ഇ
ങ്ങിനെ ഉയർത്തി വെട്ടിപ്പോയി, വീരോത്താകളിൽ ചെട്ടി ആ ക
ശീത്ര പത്രികളും, മാതൃത്വത്തിൽ ചെട്ടി കൈമാറ്റം, ഗാന്ധർവ്വം
ചെട്ടി ലിംഗം, നഗരങ്ങളിൽ ചെട്ടി ഗാന്ധർവ്വം കൈമാറ്റം
തന്നെ അധികാരം വെട്ടി നാളിലും ചാടിത്തുടങ്ങി. അന്ത്യ
തലകൊണ്ട് ഗുരുശ്രീൻ മാതൃത്വം കൈമാറ്റം വെട്ടിൻ ഗുരു
സ്ത്രീയിൽ ബ്രാഹ്മണനായ ചതുനാകയാൽ മാതൃത്വത്തിന് അ
വകാശമല്ലാത്തതായി. അതുകൊണ്ട് പാണ്ടിമാർ മാതൃത്വം.
തന്നാൽ സർവ്വനീതിയെന്നായ ലിംഗം ഗാന്ധർവ്വം
ലിംഗം വിട്ടിച്ച് ഇങ്ങിനെ പന്തളം.

ചാക്കുകൊണ്ടും, സുവേഷിതയുടെയും കൈകൾക്കുപുറം സന്തുഷ്ടി വേണ്ടു. ആ സുവൃത്തി പ്രജനാണമെന്നു കൈയ്ക്ക് കൈയെടുത്തു കൊടുത്തു. ചാക്കുകൊണ്ടും ആ വരാംഗി തന്റെ വാക്കുകൾക്കുപുറം വിഷയമാക്കിയില്ല.

മിഷൻ പാലാസിലേക്ക് ചെന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ ഹിന്ദുവിന്റെ സുഖ സുഖമിറങ്ങി, പല വസ്തുക്കളുടെയും ചിത്രവും ഹൃദയത്തോടു കൂടെ ഉൾക്കൊണ്ടു ചെന്നിറങ്ങി. ഹൃദയം ചിത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ കയ്യിൽക്കൊണ്ടു പിന്നെത്തന്നെ കൊടുത്തു. സന്താനമാലയാൽ കയ്യിൽക്കൊണ്ടു, തനിക്ക് ആദ്യമായിത്തന്നെ സന്താനത്തെ കൊടുത്തുകൊടുത്തു. ഹൃദയം പ്രതിഭാസം ചെയ്തിരുന്നു. അതിനാലും തന്റെ മകളായ പലരും അദ്ദേഹം സ്നേഹപൂർവ്വം തന്റെ ചെപ്പടിയിൽ നൽകി. കന്യാശാലയ്ക്ക് ആ മകളെ ബ്രാഹ്മണത്തെയും അതിഥിയെയും സൽക്കരിക്കാനായി നൽകിയിട്ടു. ഫോറോട്ടറിയും, പലരും അതിനായി ബ്രാഹ്മണനെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കന്യാശാല പരിചരിച്ച് സന്തുഷ്ടനാക്കുകയാൽ, അദ്ദേഹം ആവേശത്തോടെ നോക്കി, ദൈവതകരമായതിന്നു നോക്കിപ്പോയ മറ്റൊരു പലരും ഉപേക്ഷിച്ചു കൊടുത്തു.

ഈ മറ്റൊരു ഉച്ചരിച്ച് നീ ഏതെന്ന് ദൈവനെ ആവാഹിക്കുന്ന രോഗ അതാത് ദൈവന്റെ പ്രഭാവത്താൽ നിനക്ക് വാങ്ങാൻ ചെന്നു കൊണ്ടു എന്ന് ചാക്കുകൊണ്ടു നീ ദൈവത്തെ പോയി.

മറ്റൊരുപലരും കൈകൾക്കും വേണ്ട കയ്യിൽ, കന്യാശാലയിൽ കയ്യിൽ ആ സ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ സുസ്ഥിതരായ മറ്റൊരു ഉച്ചരിച്ചു വിളിച്ചു. ഉച്ചയ്ക്കു തന്നെ, ദൈവപ്രദീപകനായ അദ്ദേഹം അവിടെ പ്രത്യക്ഷനായാൽ, ആ മഹാത്മനും കണ്ണ് ആ വരാംഗി വിസ്മയിച്ചു നിന്നു. സുസ്ഥിതരായ, അദ്ദേഹം മുഖത്ത് ചെന്ന്, ഏതാ, ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നു; നിനക്ക് വാങ്ങാൻ ഏതാണ്ട് ചെയ്തുകൊണ്ടിട്ടു എന്ന് ചോദിച്ചു.

കന്യാശാലയിൽത്തന്നെ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഏനിക്ക് ഒരു മറ്റൊരു തരികയുണ്ടായി. അത് ഒന്നു ചരിച്ചു നോക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ അവിടുത്തെ വിളിച്ചത്. ഏന്റെ ഈ അചാര്യത്തിൽ അവിടുന്ന് പ്രസാദിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി ഞാൻ ഇതാ, നാമു കൊടുക്കുക. ഏന്റെ ചെയ്തുകൊണ്ടിട്ടു സുസ്ഥിതരായ കൈകൾക്കും

സുസ്ഥിതരായ നാമു കൊടുക്കുക. ഏനിക്ക് വാങ്ങാൻ.

സർവ്വർ നിന്നുൾ വരും എന്നത്. ഇനി, നീ ഭയം മരകവിട്ട് ഏ
ന്നോട്ട് ചേരുക. ഏതോ മാനം നിന്നുൾ ചുണ്യപ്രമാണ്. നീ
വിളിച്ചിട്ടാണല്ലോ ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്. സ്വപ്ന വിളിച്ചു വന്നതു
ണത്ത് പാപമാണെന്ന് നീ അറിയാനും.

സൂര്യൻ ഇങ്ങനെ സാന്ത പച്ചപ്പകരം മറ്റു പാപത്തേ നോക്കിപ്പോ,
താൻ കന്യകയാണെന്ന് പറഞ്ഞ് മാറി നിന്നതല്ലാതെ കന്യ ഇണ
ത്തിയില്ല. മൗനിച്ചും ബന്ധുക്കളുമായാണ് ചേർച്ചയുണ്ടാകുന്നത്. നി
ക്കുണ ആ കന്യകയെ ഏതോ പ്രസാദത്താൽ നിന്നുൾ മോക്ഷ
മാനസം തന്നെ നോക്കുകയില്ല. എന്നു പറഞ്ഞ് ധൈര്യപ്പെട്ടുനി
ൽക്കുന്നത്, മറ്റൊരാൾ, വന്നിരിക്കുന്നതെന്ന ചെറു പ്രകാരം പറഞ്ഞു
മായ ആ മോഹത്തിൽനിന്നു കിടന്നിട്ട്, പൊതു വിളിച്ചുകൊള്ളുകയും
ചെയ്ത് കൈയുവന്നതായ ഒരു പത്രം ലഭിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞു. സ
ഹജമാനീ, കവചവും കൈയെഴുത്തുപത്രം സൂര്യൻ നിന്നു മാറി
ച്ചു ആ പത്രം കണ്ണൻ എന്ന് ചേർക്കുകയും ചെയ്തതായും. കന്യ,
ക്ക് വിഷയം കന്യകാത്വം കൊടുത്തു സൂര്യൻ സഹജമാനീ കൈ ചോ
യി. കൈ മാറി ചുരുങ്ങിയ കണ്ണ് പറയാനായതായി ഒരു താമസി ഇനി
ഇവർക്കു ഏതാണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് എങ്കിലും താമസിക്കുന്ന ചിന്ത
ച്ചു നോക്കി. ബാധുവർത്തന ചെട്ടപ്പ്, തന്റെ ഈ കൃത്യം മറച്ചു
വെക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. കന്യ ആ മോഹമെന്നായ കമാരനെ കവ
ച്ചുത്തിൽ കൊണ്ടുവെട്ടു. ഒരു സൂര്യൻ തന്റെ ചെട്ടപ്പായ രാധയോടു
കൂടി ഈ കട്ടിയേ കണ്ടെടുത്തു അപമാനം മകനായി പോവാൻ വള
ത്തി. കവച കൈയെഴുത്തുപത്രം അണിയിക്കുന്നതു കണ്ണ്, ഈ വസ്തു
(ധനം) സഹജമാനീ-നീക്കിയിരിക്കുന്ന ആ കട്ടയ്ക്ക് ആ കവചികൾ
വസ്തുവെന്നു എന്ന് ചേർ കൊടുത്തു. വെറുവാൻ സൂര്യൻ ഇങ്ങനെ
മാറി വളന്നു വന്ന ആ കമാരൻ മെറ്റാഹനം വേർക്കും സൂര്യൻ പാ
സന ചെയ്തു തുടങ്ങി. ആ നിയോഗം വിട്ടാൽ മലകാണെന്ന് ബ്രഹ്മ
മണൽ മാനം ചെയ്യാതെതന്നെ. ധനം കോകത്തിൽ അതിശയനാ
യി. പാതമഹിതങ്ങളെന്നു നോക്കി, ദൈവനാഥ് അനാഥം സൂര്യനാ
ത്തിൽ വളയുന്ന മൗനിച്ചെന്നായ കണ്ണ്, നീ മാറിൽ ബ്രഹ്മണ വേ
ക്കും കൈച്ചുവെന്ന് കവചാത്വം യോഗിച്ചു. ജനനിലായ ആ കവ
ചാത്വ ആ വീഴ്ചവാൻ ദമിരത്തിൽ നിന്ന് പെട്ടെന്ന് ആ വിപ്രസ്
മാനം ചെയ്യുവാൻ ഒരു തന്നെ ക്ഷമിച്ചു. ഈ മോക്ഷമാ കണ്ണ്
സഹജമാനിയ ദൈവനാഥ് നോ ചേർച്ച കണ്ണനും സഹജമാനിയ. ദൈ
വാൻ, സൂര്യനോട്, സഹജമാനിയ, മകനായ പാപ്, ഉദയനാഥം, മന

ക്രൂർ എന്നിവരിൽ ഏതൊരാളിൽ ഈ വേൽ പ്രത്യേകിച്ചാലും അവർ ആ ക്ഷണം തുറന്നുകൊണ്ട് വരും കൊടുത്തിട്ടാണ് ഇന്ദ്രൻ പോയത്. ഈ വിശിഷ്ടകർമ്മംകൊണ്ടു കണ്ണൻ കൈവശത്തുനിന്നു എന്നും പെരുങ്ങുമായി.

അഗ്നിമുഖനായ മുഴുവൻ തികഞ്ഞ രൂപഭയവനശാഖനിന്നും തണുപ്പിനിറയായ കറുപ്പുകയറ, മേന്മയെയും, മഹാബ്രഹ്മയും കുന്തിക്കോളപ്പുരിയുമായ കുന്തിയേ അനേകം രാജാക്കന്മാർ കാമിക്കുവാൻ, കുന്തിക്കോളൻ പല രാജാക്കന്മാരേയും ക്ഷണിച്ചു വരുത്തി സ്വയംവരം ആഗ്രഹിച്ചു. ആ കാലത്തിൽ മറ്റു രൂപാലന്മാരിൽ യിൽ രാജാക്കന്മാരായ മന്തപുഷ്പനായ പാണ്ഡുവിനോ ആ മനുസ്ഥിനി കണ്ടു. സിംഹത്തെന്നൊത്ത ഗർഭത്തോടും, മഹത്തായ വക്ഷസ്സോടും, വൃക്കകൂട്ടായ തോർത്തത്തോടും മഹാബലനായി. ആമിത്രപാണ്ഡവനായ രാജാക്കന്മാരേല്ലാം നിഷ്പ്രഭമെക്കിക്കൊണ്ട് ആമിത്രപാണ്ഡുവിൽ ഭാര്യ പാണ്ഡുവേ ശോഭിക്കുന്ന പാണ്ഡുവിനോ ആ പ്രഭാഗി ആഗ്രഹിക്കുന്നതോ നോക്കി. പ്രേമത്താൽ മറസ്സി കൂടിയ കുന്തി വെറുപ്പുകൊണ്ടായി ചെന്നു ആ നരവരന്ത കഴുത്തിൽ വരണമെന്നു സമ്മതിച്ചു. കുന്തിക്കോളനായി പാണ്ഡുവിനോ പെട്ടെന്നു കണ്ട ഉദനോ മറ്റു രാജാക്കന്മാരേല്ലാം അവരെത്തന്നെ രാജധാനിയിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. അതിൽപ്പിന്നെ പാണ്ഡുവും കുന്തിയും തമ്മിൽ മുളയ്ക്കു വാഗ്ദാനം യഥാവധി കൊണ്ടാടി. ആ ദിവസം സന്തതം ഗൃഹകൊണ്ട്, ദേവന്തനും ഗമിച്ചു മനോഹരമായ ഇണയെ വിളങ്ങി. കുന്തിക്കോളൻ നൽകിയ വാഗ്ദാനത്തെ അംഗീകരിച്ച്, കുന്തിയേ കൂട്ടിക്കൊണ്ട്, ബ്രാഹ്മണരിൽ നിന്നും മോക്ഷകൂട്ടിൽ നിന്നും വെക്കുന്ന ആശിസ്സോട്, പല പല കൊടികൾ ഉയന്നു വെക്കുമ്പോഴേക്കു കൂടി പാണ്ഡു മറന്നിറങ്ങിയതൽ പന്ന ചേർന്നു.

അതിൽപ്പിന്നെ, പാണ്ഡുവിന് മറ്റൊരേതാനു വിവാഹത്തിനായി മിഷ്ടാൻ തെങ്ങി. അദ്ദേഹം വൃദ്ധമന്ത്രികൾ, മഹാജനകൾ, ബ്രാഹ്മണൻ എന്നിവരോടും, ചന്ദ്രനേ കണ്യാട്ടത്തോടും കൂടി മറ്റുചേർത്തു വെക്കു പോയി. മിഷ്ടാൻ വന്നിരിക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞ് വാൽമീകന്ദാരിൽ ശ്രേഷ്ഠനും മറ്റൊരുവനായ ശല്യൻ എന്നിവരെ കയറു പൂരിച്ച് ആ തമ്പുരാന്മാരോ രാജധാനിയിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നു അവിടെ അദ്ദേഹത്തെ യഥാക്രമം ഉപചരിച്ച് ആഗമനമേതു എന്നു നോക്കി പൂരി അനേപിച്ചു.

മിഷ്ടാൻ,--കന്യാസ്ഥിയിട്ടാണു് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്. യ

ശബരിനിയും സാധിച്ചതായ മാറ്റിയെപ്പറ്റി ഞാൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു. ആ കന്യകയേ പാണ്ഡുപിന്നവേണി ഞാൻ വരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അവ നാമുള്ള സംബന്ധത്തിന് ഞങ്ങൾക്കു യോജിക്കാത്ത ഒരു സംബന്ധത്തിന് അവനും യോഗ്യതയുണ്ട്. ഇതിനേക്ക് പൊൻ ഞാളേ വിധിപോലെ കൈക്കൊള്ളുക."

മറ്റൊരുവു:—കുറുകെത്തോളം സംബന്ധമുണ്ടാകുന്നതുപോലെ മന്ത്രയസ്തമയമായി ഏറിക്ക് മറ്റൊന്നില്ല. എന്നാൽ മറ്റേർക്കു കലത്തിൽ കാണുന്നതായ പൂച്ച കറുപ്പ് നെപ്പിച്ചാക്കിയ മണ്ണിൽ, അതു യോഗ്യമായാലും, അയോഗ്യമായാലും ഞാൻ തെറ്റി നടക്കുകയും ഇവിടെത്തന്നെ ആ നെപ്പി ഇന്നത്തെ പൊൻ അറിയുന്നതു തന്നെയാണു്. തന്നെയും തന്നെയും പൊന്നോടു് ഞാൻ കടന്നു് പോയിക്കൊണ്ടു് അയ്യക്കുമാണല്ലോ. ധർമ്മം കൈവരിച്ചതെന്നുവെച്ചാൽ ഞാൻ ഇത്രയും പറയുന്നതു് ആർക്കുവേണ്ടെന്നു് എല്ലാ കമ്മങ്ങൾക്കും ചുമക്കായ പ്രമാണം."

മീഷ്നർ:—പൊൻ സൂചിപ്പിച്ച ധർമ്മം ഇന്നത്തെ ഏറിക്ക് റിയാം. വിധിതാമ്ര തന്നെ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് ഈ ഉദ്യോഗമായ ധർമ്മം. പണ്ടുപണ്ടുതന്നെ നമ്മുടെ മുന്നെ ഈ ധർമ്മത്തിൽ മോഷ്ടം മൂലമെന്നു ഞാൻ കാണുന്നില്ല."

മീഷ്നർ ഇത്രയും പറഞ്ഞു്, പണി ചെയ്തതും ചെയ്യാത്തതും ആരു സ്വന്തമാക്കുകയും വിചാരിച്ചതാണെന്നും ആയിരിക്കണമെന്നും തന്നെ, തലമുറകളിലൂടെ കന്യാശുശ്രൂഷയായി ഗണ്യനാകുന്നതും അതിന്നു പുറമെ, ആന, കുതിര, തേർ മുതലായവയും, വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും, മലയാളം, മൂത്തു്, പലിശ എന്നീ തൊഴിലും ധർമ്മമായി നൽകുക. ഈ വക ധനം മുഴുവൻ ശല്യം സംഗ്രഹിച്ചതോടെ ഏറ്റവും വാങ്ങി, തന്റെ കൈയ്ക്കു് അയച്ചു് കൈക്കൊള്ളുന്നതു് ഭാഗം ചെയ്യുക. ആ കന്യകയോടു കൂടി മീഷ്നർ ഹാസ്തിനപുരത്തിൽ വന്നു് സുശ്രൂഷത്തിൽ വിവാഹോത്സവം ആഘോഷിച്ചു. പാണ്ഡു ആ മറ്റൊരുവിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തു് സ്വഹൃദത്തിൽ പാപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

കന്തി, മാറ്റി ഏനീ ഒരു പണിക്കളോടു കൂടി കാമരപോലെയും സുഖരപോലെയും മൂപ്പതു നാൾ പാത്തതിൽപ്പിന്നെ പാണ്ഡു ഭിഗ്വിജയത്തിനായി ചുറപ്പെട്ടു. മീഷ്നർ മുതലായ ബ്രഹ്മണന്മാരേ തൊട്ടു കയ്യിട്ടു്, കൃഷ്ണാക്ഷൻ മുതലായ കൈകൾക്കുവേണ്ട അനുമതിയോടു കൂടി ആ പാമ്പിവാൻ യാത്രയായി. മഹാപുരുഷൻ ചെന്ന ആ പാമ്പുക്കളോടു്, ആന തേർ കുതിരകൾ അടങ്ങിയ വൻപരയോടു്

കൂടി, രൂപി മുഴുവൻ വിജയാനന്ദപ്രദം ചെയ്യാനായി ദേവകുമാരനുമു-
ന്നായ പാണ്ഡു അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു. അദ്ദേഹം മകുരുവ
കുലത്തിന് യശസ്സ് വളർത്തുവാൻ ശത്രുക്കളെയെല്ലാം വെന്ന തുടങ്ങി.
പുത്ര്യചരോധികളായ ദാഹ്യന്മാരേ നല്ല നമസ്കാരം പൂർത്തിയാക്കി
കീഴടക്കി. അന്ന് ചലരാജാക്കന്മാരും ഉപദ്രവകാരിയായെന്ന മറുപടി
മാറ്റാതെ ഭീർഷണൻ നേർക്കാടി, പിന്നീട്, പാണ്ഡു ചെന്നത്
സപരക്കുകൊണ്ടു് അഹങ്കരിക്കുന്ന ഒരു അചാര്യനായ മരുധനി
യിൽ ചെല്ലുതന്നെ വലിപ്പം അവർക്കുതന്നെ മനുധനത്തെയും വാ-
ഹനങ്ങളെയും കൈക്കലാക്കിയ ശേഷം പാണ്ഡു മിഥലചര്യകളെ
പോലെ. ആ മരുഗ്ഗങ്ങളെയും, അന്ധനോളം, കാലി, സുഷം,
പുണ്യം എന്നീ മ-ഗ്ഗങ്ങളെയും തന്നെ കൈയെടുത്തുപോകുകൊണ്ടു്
ആ ദാഹ്യന്മാർ കീഴടക്കി. ശത്രുക്കൾ നിങ്ങളെ മഹത്വമേറിയ
അഗ്രന്ഥിൽ വാണുള്ളതിനാൽ കിരണമല്ല മേന്മ അഗ്നിമയ
പ്പോലെയല്ലെന്നു പാണ്ഡു വാൽ മാറു മാറ്റുകവാൻ മഹിച്ച തുട-
ങ്ങി. തങ്ങളുടേ മൈസൂര്യ ചക്രമേന്മയെപ്പോലെ നോക്കിയ മാറ്റാക്കന്മാർ
പാണ്ഡുവിനോ പരിചാരകന്മാരായാ നോക്കിപ്പോ. ദേവന്മാരിൽ ഇങ്ങ-
നൊന്നുപോലെന്നു ചോദിച്ച് പാണ്ഡു വാൽ മാറ്റു മാറ്റുകവാൻ അവ-
രെല്ലാം കൊണ്ടുവരുകയും ചെയ്തു. അന്തർ ആ കരുണയെപ്പോലെ കൈ-
കൂപ്പി നിന്നു വരിപ്പോ, പലതരം വാണങ്ങളും വളരെ വളരെ സുഗന്ധ-
കളികളും ആന, കരക, ചത്തു മുതലായ ശൃംഗങ്ങളും, മലകളും, വിവി-
ധ മൃഗങ്ങളും കാഴ്ചയായി ചെല്ലു. ഈ ധാരാളവും കൈക്കൊണ്ടു
പാണ്ഡു മറമ്പുറപുറം നോക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. വളരെ വൃദ്ധനായ
അരിയന്ത് നാട്ടുകാർ മുഴുവൻ ചുറ്റുമൊഴയിൽ മുഴുകി. അന്ത്യനാളിന്റെ
കാലത്തിന്നു ശേഷം വാഴുമായിപ്പോയ കീത്തിയേ ചാ. പൂ വീടങ്ങളു-
ത്തിരിക്കുന്നവന്നോ, കൈമാറ്റം പള്ളി ശേഷങ്ങളെയും മറ്റുങ്ങളെയും
അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോയ അതേ മാറ്റാക്കന്മാരേ തന്നെ പാണ്ഡു, ഇ-
പ്പോൾ, കരുണയെത്ത ശേഷം കപ്പം കൊടുത്തു വാൻ ചാരിക്കുന്നവെ-
ന്നും എല്ലാവരും ഉത്തേജനം വരുത്തി. വളയം നോക്കിയെന്ന പാണ്ഡു
വന്നു മിട്ടു നോക്കിയ കരുണയെത്ത വളരെ ശ്രമം തന്നെ ചോന്നു എ-
തിരേറ്റു. വാൻ പാണ്ഡു സമാധി.ച്ചുകൊണ്ടു വന്നു ധാരാളം വി-
വരണം നോക്കു മടങ്ങി. അതന്നു അല്പ കാലംവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.
അന്തർ പാണ്ഡുവിൽ കറുപ്പു നില്ക്കുന്ന പാണ്ഡുവിനെ കീഴ്മാർ സ-
നോക്കുകയെന്നാൽ കണ്ണീർ പാറുകൊണ്ടു് ചുറ്റുമായിട്ടു അന്നത്ത-
ന്നും, ശാഖ തളുകൊണ്ടു് ദേവ വളർത്തുവാനും മറ്റും മുഴുകിയും

ചെങ്കളയുടെ മുഴുവൻ സന്തോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പാണ്ടു രാജധാനിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

തന്റെ കൈയ്യകൾകൊണ്ടു നേടിയ ആ ധനം പ്രതാപ്രാപ്തിക്കു സമർത്ഥനാക്കുവാൻ, സത്യവതി, അമ്മാൻ, വിളംബര എന്നിവ കേൾക്കും പാണ്ടു കാഴ്ചയായി വെച്ചുകൊടുത്തു. ആ ധനംകൊണ്ട് യന്മുഖനത്തെയും അദ്ദേഹം സംതൃപ്തമാക്കി. അത്യാധികയാവട്ടെ, തന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ചുരുങ്ങ, ജനനന്ദം ശ്ലീശ്ശി പോലെയുള്ളവർക്കും ചെപ്പു ആനന്ദത്തിൽ നിന്നുമാകുന്നു. പ്രതാപ്രാപ്തിക്കു തന്റെ സഹോദരന്റെ വിക്രാന്തചരിതത്തെ അഭിനന്ദിച്ച് ആയിരമായിരമായി ജനങ്ങളും യാഗങ്ങളും ചെയ്തു.

ഈ വിജയം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ പാണ്ടു തന്റെ പത്നികളായ കുന്തിയോടും മാദ്രിയോടും, നായാട്ടിലുള്ള സഹോദരന്മാർ കാഴ്ചകളിൽ ചെന്നു ചാത്തു. മേലോട്ടികളും, ഭൂമിപ്പുറകളും വെളിപ്പെട്ടു, ഗുഹാഗർഭങ്ങളായ അദ്ദേഹം ഹിമാലയത്തിലേക്കു തന്നെയും കയറി അപാരങ്ങളിൽ സന്തോഷം സമ്പാദിച്ചു. കുന്തിയോടും മാദ്രിയോടും, വിളംബരനകൾക്കിടയിൽ കുമ്പസാരമെന്നപോലെ, പാണ്ടു, വൻമലകളിലും ചെങ്കളകളിലും ചുറ്റി നടന്നു. കവചം ധരിച്ച് ആയുധങ്ങളോടുകൂടി നടക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തെ ഏതോ ദൈവനെന്നാണ് വനവാസികൾ കരുതിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സുഖഭോഗങ്ങളെല്ലാം, പ്രതാപ്രാപ്തിയോഗപ്രകാരം ഭൂതന്മാർ ആ കാഴ്ചകളിൽത്തന്നെ കൊണ്ടുപോയിക്കൊടുത്തു വന്നു.

ഇക്കാലത്തു തന്നെ വിളംബരം വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. ദൈവകരാളാവിന് സന്തോഷവും യൗവനവും തികഞ്ഞു വേ കമാരിയുണ്ടെന്ന് കേൾ് മിഷ്കർ ചെപ്പു ആ കന്യകയെ വെച്ച് രാജധാനിയിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്ന് വിളംബരം വേലി കഴിച്ചു കൊടുത്തു. മഹാമതിയാൽ വിളംബര ആ സാധിപ്പിയൽ, തന്നെപ്പോലെ സൽഗുണമുള്ളതും, വിന സമ്പത്തും ചേർന്ന ചുരുങ്ങാതെ ഇറപ്പിച്ച് സസുഖം വാണു.

ഇരുപതാം അദ്ധ്യായം. നൂററുപേർ.

ആ നൂറു വ്യാസൻ ചിത്തം തളന്ന് അനന്തപുരത്തിൽ ചെന്നു കയറുകയും, അതു കണ്ട് ഗാന്ധാരി അദ്ദേഹത്തെ അത്യാനന്ദംകൊണ്ട് സ്തംഭിച്ച് സംതൃപ്തനാക്കുകയുണ്ടായി. ആ സന്തോഷത്തോടുകൂടി വ്യാസൻ, എന്തുപക്ഷമാണ് വേണ്ടതെന്ന് ഗാന്ധാരിയോടു

ഭവാർച്ച. സ്വന്തം ആർക്കിപ്പിസോപ്പാതെ ആ ചുരുങ്ങാൻ തന്നിക്കണ്ടാകുവാൻ അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നാണ് ആ രാജാവി പ്രാർത്ഥിച്ചത്. അങ്ങിനെ തന്നെ മരിക്കുമ്പോൾ പൊയറാമുനി വരുകയും ചെയ്തു. അതിൽപ്പിന്നെ, കവലവിളംബം കൂടാതെ ധൂതരാശ്വനിൽ നിന്ന് ഗാന്ധാരി ഗർഭം വരിച്ചു. ഒരു വയം കഴിഞ്ഞ് ഗർഭിണിയായി തന്നിട്ടും രാജാവി പ്രസവിച്ചില്ല. കുഞ്ഞിക്ക് ഉദയ ഭാസ്കര പദോദയം തെക്കുകാൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നുവെന്ന് കേട്ടപ്പോൾ, ഗാന്ധാരി രൂക്ഷ വിഷാദം പരിന്നമിച്ചു. തന്റെ ഉദരത്തിന്നുള്ള കട്ടപ്പത്തേ വിരിച്ചു, ഗാന്ധാരി, വേഗം പ്രസവിക്കേണ്ടതിനേക്ക്, ധൂതരാശ്വൻ അറിയാതെ, തന്റെ കക്ഷിയെ താൻ തന്നെ, ആ ദേവി ഉദരം പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ട് ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ മൂന്നുതൊട്ടുകൾ ധൂതരാശ്വചരണി ഇതവൻ കീഴടക്കുകയും ചെയ്തതോടുകൂടി ഗാന്ധാരിയും പ്രസവിച്ചു. ഈ സംഭവം വ്യാസൻ അറിഞ്ഞ് അപ്പോൾത്തന്നെ അവിടെ വന്നെത്തും. ആ മംഗലവണ്ഡത്തേ കണ്ട് ഒന്നി വേണ്ടതായ കഴുക്കുകയാണ് ചെയ്തപ്പോൾത്ത്. എന്നു ആ രാജാവി ആക്ഷേപിച്ചു. ആ സുബാഷിതാരി, താൻ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുവാൻണ്ടായ ഭാസ്കരപേരു തുറന്നു വെക്കയും ചെയ്തു.

ഗാന്ധാരി:—“സൂര്യപദോദയം പ്രകാശിക്കുന്ന സൂര്യചുരുന്ന് കന്തിക്കണ്ടായിരിക്കുന്നുവെന്ന് കേട്ടപ്പോൾ, അതിൽ ഖ്യാതിക്ക് അത്യുദയമായ ഉദയമുണ്ടായി, ഞാൻ ഏതാൻ ഉദരത്തെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ എനിക്ക് ഒരു ആ ചുരുങ്ങാൻ ഉണ്ടാകുന്നൊന്നാപ്പോൾ രാജാൻ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ, ആ ആ മഹാദൈവം വെക്കും ഭൂതാ, ഈ മംഗലകൃത്യങ്ങൾ ഞാൻ പ്രസവിച്ചിരിക്കുന്നത്.”

വ്യാസൻ —“ഞാൻ അങ്ങിനെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളത് ശരിയെന്ന്, അത്, മനോഹരവും ചിത്രപ്രദമാകുകയും ചെയ്യും. ദൈവത്തിൽക്കൂടിയും ഞാൻ പറയാത്തവനാണ് ഞാൻ. നീ ഇവിടെ ഇവിടെ ചെയ്യേണ്ടത്, ആദ്യമായി ആ കരം നിറയെ നെല്ല് തയ്യാറാക്കുകയാണ്. ആ കൈക്കണ്ടാൻ നല്ലൊരു ഗുണസ്ഥലത്തു വേണം സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട്. ഇപ്പോൾ, ഈ മംഗലവണ്ഡം തന്നെ വെള്ളംകൊണ്ടു നന്നാക്കുക.”

വ്യാസൻ പറഞ്ഞപോലെ ആ മംഗലവണ്ഡത്തെ നന്നാക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അത് അംഗുലിയുടെ തലയിൽ ഒരു ആ മണ്ഡലമായി പിടിക്കുകയും ചെയ്തതോടുകൂടി തയ്യാറാക്കി, ദൈവ കരത്തിൽ ദൈവവണ്ഡം വിതം വാഴിക്കുകൊണ്ട് വിതകുലിച്ചിട്ടു തുടങ്ങി. ഈ വെള്ളത്തിൽ, ഗാന്ധാരിക്ക് പുത്രി സ്നേഹത്തോടുകൂടി വിവാഹമുണ്ടായി.

[illegible]

ഇപ്പോൾ ഗവണ്മെന്റ് വിചാരിക്കുന്നത് പ്രാസക്ട് അറിഞ്ഞു. മാനുവലിസം അതേ നൂറു കണങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഉയർത്തിയിട്ടുണ്ട്. മെൽബി ഗവണ്മെന്റോട് ചർച്ചയുണ്ട്.

[illegible][illegible]

പ്രതികരണം:—“ആധിപത്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നതായ ഒരു പ്രശ്നം

മിടുപുത്രൻ. ഇന്നു തികഞ്ഞ അവൻ തന്നെയോ? നിശ്ചയമായും
ജാതമായി വരിക. അവന്റെ കവചത്തെ സംരക്ഷിക്കുകയും ഏതെങ്കിലും
ഈ മകൻ ജാതമാകുമോ? ഇപ്പോൾ കണ്ട നാഥന്മാരെക്കൊണ്ട് ഈ
വിഷയം ഏകീകരിക്കേണ്ടത് അറിയാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു."

ധൃതരാഷ്ട്രൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ, അശ്വമേധക
മാരി കഴുകലും കറുപ്പുവെള്ളം ഉറക്കം ശ്ലാഘിച്ചു നാഭകയും മുഴക്കി.
ഇത്തരം വേഷമെടുത്തിരിക്കുന്നവർ സർവ്വതും കാണുകയാൽ വിഭവനം വി
പ്രാണമെന്നും ധൃതരാഷ്ട്രനോടു പറഞ്ഞത് ഇങ്ങനെയാണ് .

പ്രയത്നമെടുത്തു ദ്രുപദനാഥൻ ഏതാ കാണുന്നത്. അവർ
ന്റെ ഈ ദൃഷ്ട്യപുത്രൻ ഈ വക ഭൂമിയിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായി ജനിക്കു
വാൻ ഇവൻ ഈ വംശവും രാജ്യവും നശിപ്പിക്കുന്നവനായി വരും.
ഇവനെ ഇപ്പോഴേ പരിത്യജിക്കുകയെന്നെങ്കിൽ ആ നാശം ഉടൻതന്നെ ക
ഴിക്കാം. അഥവാ, ഈ കുട്ടിയെ കൈക്കൊണ്ട് വളർത്തുകയാണെങ്കിൽ
നിശ്ചയമായും, ആവത്തു തന്നെയോ? ചിലർ. തൊഴുതറിയാത്തവരല്ല
പുത്രന്മാർ മഹാൻ മതി. വംശശങ്കമെന്തെന്നു വേണ്ടി അവൻ ഈ ചു
ത്രനെ ഇപ്പോഴേ വിട്ടുകളയുക. ഈ ദൈവകണെ തൃപ്തിയും വംശത്തെ
യും രാജ്യത്തെയും മഹാൻ മക്കുകൾക്കുണ്ടാകും. കവചത്തെ വേണ്ടി
നല്ലതന്നെ പരിത്യജിക്കുക കവചത്തെ ഗ്രാമത്തെ വേണ്ടിയും ഗ്രാമത്തെ
താഴ്ത്തുന്ന വേണ്ടിയും രാജ്യത്തെ ആശങ്കിക്കരുത് വേണ്ടിയും കൈവി
ടാക്കേണ്ടത് വരും."

വിഭവനം ഭൂമിമന്ദാതം ചെയ്തു മിത്യാചരണത്തെ ധൃതരാഷ്ട്രൻ
ചുരുവാന്മാരുടെ കൈക്കൊണ്ടിട്ടു. ആദ്യം ജനിച്ച ആ ചുത്രനെ
അദ്ദേഹം കൈക്കൊണ്ട് വളർത്തുക തന്നെ ചെയ്തു. ദുര്യോധനൻ ജ
നിച്ച ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും വേറെ തൊഴുതറിയാത്തവരല്ല
പുത്രന്മാരും ഒരു ചുരിയുമുണ്ടായി വന്നു. ഹാസ്യം കഴിഞ്ഞതായി
തന്ന കാലത്തു തന്നെ ശ്ലാഘിച്ചു ധൃതരാഷ്ട്രനെ ശ്ലാഘിക്കുകയുണ്ടായി.
ധൃതരാഷ്ട്രൻ ആ സ്ത്രീയിലും ഒരു പുത്രൻ ആ കൈയും തന്നെ ജനി
ച്ചു. യുദ്ധമുഖമെന്ന വേഷമാണ് കൂടി ധീമാനം കിത്തിരിയുമായി ആ
പുത്രൻ വന്നു. ചുരിയ്ക്ക് ദുര്യോധനന് പേർ കൊടുത്തു. ദുര്യോധ
നൻ, ദുര്യോധനൻ, ദുര്യോധൻ, ദുര്യോധൻ, ജഗദഗ്രസ്ഥൻ, സമൻ, സ
മൻ, വന്ദൻ, ജനവിന്ദൻ, ദുര്യോധൻ, സുധാമന്ത, ദുര്യോധനൻ,
ദുര്യോധനൻ, ദുര്യോധൻ, കർണ്ണൻ, വികർണ്ണൻ, ശമൻ, സ
മൻ, സുധാമൻ, ചിത്രൻ, ഉപചാരൻ, ചിത്രാക്ഷൻ, ചാരുചി
ത്രൻ, ശരാസനൻ, ദുര്യോധൻ, ദുര്യോധനൻ, വിവിഷ്ണു, വികർണ്ണൻ,

അയ്യപ്പനാഭൻ, സുനാഭൻ, നന്ദൻ, ഉപനന്ദൻ, ചിത്രാഭാഷൻ, ചിത്ര
 വർമ്മൻ, സുവർമ്മൻ, ദുർവ്വിഭാഷനൻ, അഭയാഭാഷൻ, മഹാഭാഷൻ, ചി
 ത്രാഭാഷൻ, ചിത്രകണ്ഠൻ, ഭീമവേഗൻ, ഭീമവർമ്മൻ, വഖാരി, ബലവ
 ഡനൻ, ഉഗ്രായുധൻ, സുഷേണൻ, കണ്ണനാഭൻ, മഹാമുഖൻ, ചി
 ത്രായുധൻ, നിഷാധി, പാശി, പൂർവ്വകൻ, ദുർവ്വർമ്മൻ, ദുർവ്വർമ്മ
 നൻ, സോമകീർത്തി, അനന്തൻ, ദുർവ്വസന്ധൻ, ജനാസന്ധൻ, സത്യസ
 ന്ധൻ, സർവ്വപാശ, ഉഗ്രകൃഷ്ണൻ, ഉഗ്രസേനൻ, സേനാനി, ദുർവ്വ
 ജയൻ, അപമാദിതൻ, കണ്ഠാശാരി, വിശാഖാക്ഷൻ, ദുർവ്വർമ്മൻ,
 ദുർവ്വർമ്മൻ, സുഹൃദ്, വാത്സവൻ, സുവർമ്മൻ, അഭിമുഖകൃ
 ത്വൻ, ബലാശി, നാഗദന്തൻ, ഉഗ്രശാരി, കപാലകന്തൻ, കണ്ഠി,
 കണ്ഠാശാരി, ധനുരൻ, വിശ്വാമുഖൻ, അഭയാമുഖൻ, അഭയൻ,
 ദുർവ്വർമ്മൻ, ദുർവ്വർമ്മൻ, അനന്തൻ, കണ്ഠാശാരി, വിശാ
 ഷി, ചിത്രകണ്ഠൻ, പ്രഭാതൻ, അപ്രഭാതൻ, ദീർഘദന്തൻ, സുവർ
 മൻ, ദീർഘദന്തൻ, മഹാമുഖൻ, പൂർവ്വകൻ, കാഞ്ചനാക്ഷൻ,
 കണ്ഠാശി, വിശ്വൻ—ഇതിപരമം ബ്രഹ്മാർക്കമേന്തിൽ പ്രതി
 പാദിതം ഗാന്ധാർവ്വമുഖായ നമഃ കർമ്മം. ഇവമല്ലാവരും അതി
 മഹത്തരം, ഗുണമേന്മ, യുദ്ധവിശാർദ്ദന്മാരായി വളർന്നു. വേദജ്ഞ
 നാനും സർവ്വഗ്രന്ഥോപദേശാൽമയ ഇവകൾല്ലാമെന്നുമാകയാൽ അന്നു
 രൂപകളായ അഭയാമുഖായി. ശ്രേഷ്ഠനായ പ്രതിപാദനൻ ഇവരും
 കൊടുത്തു.

ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥയിലെ അഭയാമുഖം. പരസ്യശാപം.

കേരളവേദനായ പരസ്യ, പ്രാപ്താർക്കമേന്തിൽ നിറഞ്ഞ വൻ
 കാളിൽ ചുറ്റി നടന്നു കഴിയുമ്പോൾ, മേനാൻ, മേനാൻ, മേനാൻ ത
 ത്തിൽ ഇന്നകുന്നതു കണ്ടു. അപ്പോൾ ആ മാനിനെയും മാനിനെയും
 യേയും ആ വിശാർദ്ദൻ ചൊന്നുകേട്ടോടുകൂടെ കൂടെക്കൂടെ പ്രയാഗിച്ചു
 പിടന്നു വിഴ്ത്തി. ആ മാനാവരേ, മഹാ മേനസപിതം, നവോ
 ധനനായ ഒരു പ്രതിപാദനനാണ്. അദ്ദേഹം കാമാന്മാരായി
 ഉഗ്രരൂപം ധരിച്ച് ക്രിഡിക്കുമ്പോഴാണ് ഇതിനെ അന്വഹിച്ച്. മനു
 ജ്യന്മാനപ്പോല സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് ആ അഭയാമുഖൻ ഒരു പെൺമാ
 ന്നാളെ ചേർത്ത് മരിച്ച് വിശാരികൾ, പാസ്യവിന്ദൻ തീർത്ഥാ
 ശാലാമേന്തി വിഴ്ത്താൻ ആ ഭഗവാനുദയൻ തളിർ വിളകിച്ചു
 തുടങ്ങി.

ഭൂഗഃ:—“കാമകൃതാധർമ്മം നിറഞ്ഞവരായിത്തന്നാലും, ബുദ്ധിഹീനരായിത്തന്നാലും, പരമാർത്ഥമാക്കുകയായിത്തന്നാലും മനുഷ്യരാകും തന്നെ ഇത്ര വലിയ കൃത്യതയിൽ കൈയിടുകയില്ല. അനന്തരം ധർമ്മം സമ്പന്നനായുള്ള ശ്രേഷ്ഠകുലത്തിലാണല്ലോ മവാൻ ജനിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നിട്ടും, കാമഭാവങ്ങളാൽ മൂഢാത്മയായി മവാൻ ഇത്രയും ബുദ്ധിമുട്ടുവന്നായിപ്പോയത് എന്തുകൊണ്ട്? അഥവാ, വിധിയെ ബുദ്ധിക്ക് കീഴടക്കുവാൻ കഴികയില്ലല്ലോ എന്നാൽ വിധിയാവശ്യം, ബുദ്ധിയെ പരംവിക്കും. വിധിയോഗത്താൽ നേരിടുന്ന അനന്തരം പ്രശ്നങ്ങളാലും അറിയുവാൻ വയ്യ.”

പാണ്ഡു:—“ശത്രുവധത്തിനായി ഏതേതെല്ലാം പ്രവർത്തിക്കാമോ അതെല്ലാം തന്നെ ഭൂഗവധത്തിലും ആവാമെന്നാണല്ലോ സ്മൃതിപിടിച്ചിട്ടുള്ളത്, എന്തിനാണത് ഏതോ, ഭൂഗഭേ, മൂഢതയെന്ത്, നീ രാജാവായാ എന്നു നിന്നിരിക്കുന്നത്! മേലിലും താഴെയും ഭൂഗങ്ങളെ വധിക്കാമെന്നാണ് രാജാക്കന്മാരുടെ ധർമ്മം, ഈ ധർമ്മം ആചരിച്ചതിൽ, നീ എന്തിന് ഏതെന്നു നിന്നിരിക്കുന്നത്! അഗസ്ത്യൻ യാഗകാലത്ത് വേട്ടയാടിക്കിട്ടിയ കാട്ടുഗൃഹങ്ങളെ മേലോടായി അപ്പിച്ചില്ലേയോ? ആ മഹാബി ആഭിചാരകൊണ്ട് നിങ്ങളെക്കൊല്ല കൊല്ലേപ്പ്! ഹോമിച്ചില്ലേയോ? ഇങ്ങിനെ പ്രമാണം തന്നെയുള്ള ധർമ്മത്തിൽ ഞാൻ നില്ക്കുമ്പോൾ, ഏതെന്നു നിന്നെ നിന്ദിക്കാമോ?”

ഭൂഗഃ:—“നിരയുധനോ, ദുഃഖിതനോ ആയി, യുദ്ധത്തിൽ ഏല്പുവാൻ മേലത്തു നില്ക്കുന്നവൻ ശത്രുവായിത്തന്നാൽപ്പോലും അവന്റെ നേരെ മനുഷ്യൻ ഒരു പ്രയോഗിക്കുകയില്ല. കാലംപോലെ മാത്രമേ വധം ചെയ്യാവൂ.”

പാണ്ഡു:—“ശത്രുവസ്ഥയിലുള്ള ഭൂഗത്തേയും ഏതു ക്ഷണമേക പ്രയോഗിച്ചിട്ടും ആർക്കും കൊല്ലാം. അത് ഞാൻ ചെയ്തതിൽ ഏതെന്നു നീ നിന്നിരിക്കുന്നത്!”

ഭൂഗഃ:—“എന്തിനും വേണ്ടിയല്ലാ ഞാൻ ഭൂഗവധത്തേ നിന്നിക്കുന്നത്. ഞാൻ ഇണകൂടി നില്ക്കുന്നത് ഗൃഹത്തുടനീളം മവാൻ നോക്കുബന്ധമായിത്തന്നെ. സമുദ്രത്തുടനീളം ഹിതകരവും സമുദ്രത്തുടനീളം കാട്ടുവുമായ പ്രജാജനന ക്രിയയിൽ, ഏല്പട്ടിരിക്കുന്ന ഭൂഗത്തേ ആ കാലത്ത് എന്തൊരു വിചാരനാണ് വധിക്കുക! ചന്ദ്രോദയം നോക്കുവാനായി ഞാൻ ഈ കാൻവേയോട് ചെന്നു നില്ക്കുകയായിത്തന്നെ. മവാൻ എന്തെന്ത ആ ശുഭകർമ്മത്തെ പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞു. ചന്ദ്രോദയം വിചാരിച്ച പാശമവയംശത്തിലാണല്ലോ മവാൻ ജനിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ആ കവത്തിന് ചോരന്റെ ഈ കൃത്യം ഒട്ടും തന്നെ ചേർന്നതല്ല. ഈ കൃത്യം ചോരന്റെ സമുത്തരങ്ങളും നിന്ദിക്കുമാണ്. സാമ്രാജ്ഞി ണം, യശസ്സിനും ധർമ്മത്തിനും വിരുദ്ധമാണ് ഈ കർമ്മം. സ്ത്രീ വിഷയകമായ ലീലയിൽ വിശേഷജ്ഞാനം, അസൂയമാന്മയങ്ങളിൽ പണ്ഡിതനും, ദൈവരൂപനുമായ ചോരൻ സാമ്രാജ്ഞിയെപ്പോലെ ഈ കർമ്മം എന്തുകൊണ്ട് ചെയ്തു? നിന്ദകളെപ്പോലെ ചെയ്യുന്നവനെയും, ധർമ്മം കാമങ്ങൾ കൈമാറ്റവനെയും, പാപികളെയും നിന്ദിക്കുന്ന ഓരോന്നുണ്ടല്ലോ ചോരൻ. ഹൃദയങ്ങളിൽ തിന്ന കഴിയുന്ന ഒരു മുനിയായ ഈ ഞാൻ ദുശ്ശാസനം ചെയ്ത നടുക്കുവേ, നിരപരാധിയായ ഏതെങ്കിലും അന്ധയെ കൊന്നതിൽ നീന്ത് ചോരൻ എന്തു ലക്ഷ്യമുണ്ടാകുക? മനോഹരമായ ശമനാർത്ഥമായ ഏതെങ്കിലും ചോരൻ വധിക്കുകക്കൊണ്ട് ഞാൻ ഇതാ, ചോരനെ ശപിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന കാലത്തു് ദുശ്ശാസനമായി നിന്ദകൾ ചെയ്ത ചോരനെ ഇങ്ങനെ കഠിനം വണാൻ, അപ്പോൾ അതിൽ ചോരൻ മരിക്കും. കിരണൻ എന്ന ചോരനായ നവസാധനം ഞാൻ, ചങ്ങലകൊണ്ട് കുറച്ചു സ്ത്രീയോടു് അടുത്തുചോരൻ കഴിയാതെയായാൻ ഞാൻ മാനായി ഈ ചോരൻ ചേർത്തോടു് ചേർന്നു്. ഞാൻ ദുശ്ശാസനം ചെയ്ത ഈ ചോരനെ സ്ത്രീയിൽ സംബന്ധിച്ചു വരികയാക്കിത്തന്നു. ഏതെങ്കിലും മുനിയായെന്നെന്ന് അറിയാതെയാകയാൽ ബ്രഹ്മഹത്യാ പാപം ചോരനെ ബാധിക്കുകയും കാമജ്ഞാനിതനായ ഏതെങ്കിലും കൊല്ലുകക്കൊണ്ട്, ഏതെങ്കിലും ഈ സ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ ചോരനെ മരിക്കും. കാമജ്ഞാനിതനായി ചാതുര്യോടു ചേർന്ന് മരിച്ചു് ഏതെങ്കിലും ഈ സ്ഥിതിയിൽ വന്നിരിക്കുമ്പോൾ ചോരൻ പ്രാണൻ വിടും. എന്തു് ചാതുര്യോടു ചേർന്നിട്ടാണോ ചോരൻ മരിക്കുന്നത് ആ ചാതുര്യ അന്ത്യകാലത്തിലും ചോരനെന്നേ പിറന്നു കയ്യും. സുഖത്തിൽ വന്നിട്ടു വന്ന ഞാൻ ഇങ്ങനെ ഭവത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതുപോലെ, ഇപ്പോൾ സുഖം കൊള്ളുന്ന ചോരനെ ഭവത്തിൽ വെക്കും."

ഭവജ്ഞാനമായി ഇങ്ങനെ ശപിച്ചു് ആ ദുശ്ശാസനം ചെയ്ത ചോരനെ അപ്പോൾത്തന്നെ പാണ്ടു ഭവജ്ഞാനമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ആ ദുശ്ശാസനം മേൽത്താൽ തന്റെ ഒരു ബന്ധുവിന്റെ നഷ്ടത്തെക്കുറിച്ചോ ചോരനെ വളന്ന പാണ്ടു തന്റെ ചാതുര്യത്തെ മുമ്പിൽ വെക്കുന്നതാണ് വിചാരിച്ചു് തുടങ്ങി -

സർവ്വത്തിൽ ഇനിയുപർ തന്നെ കാമജ്ഞാനിയും പാപാത്മാക്കളായിത്തീർന്ന് കണ്ഠമോഷ്ടകൊണ്ട് മുഗ്ദ്ധരായ പ്രാപിക്കുന്നു.

അനുകൂല ധർമ്മാത്മാവിന്റെ ചുരുമ്പായി ഇറിച്ചിട്ടും ഏന്റെ അ
പ്പൻ കാമാത്മാവായിത്തീരുകയാലാണ് മരിച്ചതെന്ന് ഞാൻ കേട്ടി
ട്ടുണ്ട്. ആ കാമാത്മാവിന്റെ ക്ഷേത്രത്തിലാണ്ല്ല സാക്ഷാൽ ഗോ
വനായ കൃഷ്ണക്ഷേപായനൻ ഏതെന്നു തിരിച്ചറിയൂ. ആ ഏന്റെ
സ്വലി ഇത്രയും ദിക്കിലും ദേവന്മാർ ഈ നായാട്ടുകാരനെ കൈവിട്ട
കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അപ്പത്രാടത്താൽ സാഗ്രഹാപിക്ക് ഞാൻ
അഹനല്ലാത്തതായി. ദുഃഖഹേതുക്കായ കളത്രച്ചത്രാരി മന്ദബ
ത്തിൽ നിന്ന് അകന്ന് മോക്ഷമോശമാണ് ശ്രേയസ്സുണ്ടെന്ന് നിശ്ചയി
ക്കുക ഇനി നിവ്യാപമുള്ള. ഏതോ ചിന്താപായ വ്യാസൻ ഇറിച്ചു
നാഥം തൊട്ടു കൈകൾക്കുളള ഉള്ള ബ്രഹ്മചര്യമേന്മയെന്നു ഞാൻ അന്നു
വെണച്ചുകൊൾ. തിച്ഛതാപസ്സുകൊണ്ട് ഞാൻ മുത്താടിനെ നിർദ്വ
തിയൽ ചേക്കും. മായാഹിനാദായി, ശബ്ദസഹായം പോയതില്ലാ
തെ ഞാൻ തന്മയേ തരുന്ന, മൃഗധർമ്മം കൈവെട്ടാൻ ആശങ്കിക്കാറി
തൊന്നും സന്താനം കൾ. ചാഴ്ത്തേ വകളിലോ മെച്ചവഴകളിലോ സു
ഖാസുഖങ്ങളൊന്നും നോക്കാതെ വെറും മണ്ണിൽ ഞാൻ കിടക്കും.
ദുഃഖികൾോ ഹനകൾോ ചെയ്യാത്തതും, സ്തുതിയേയും നിന്ദ
യേയും തുച്ഛമായിക്കരുതിയും, മുടിപ്പാർത്തതും നമസ്സാർത്ത
യും കഴിച്ചും, ശീതോഷ്ണാദിമണ്ഡാ അവക്കൊന്നും കൂടാത്തതും,
യാതൊന്നും കൈകൾക്കുളളതതും, ആരെയും നിന്ദിക്കാത്തതും, ആരി
യും കൊലിക്കാത്തതും ഏല്പാഴും പ്രസന്നമുഖനായും, സർപ്പം ഹി
തകാരിയായും, ചരങ്ങളേയും അമരങ്ങളേയും ഏറ്റു വധത്തിലും
ഹിംസിക്കാത്തതും, ഏല്പാ പ്രാണികളേയും സ്വന്തം സ്വന്താനങ്ങളേ
പ്പോലെയെ കരുതയും ഞാൻ ജീവിക്കും. നിഴകളിൽ ചൂനി നമസ്സ് മിവ
സേന മോദാ നേരം ചാരുമെ ഞാൻ ആഹാരം കഴിക്കുമുള്ള. മിഥ്യ
കിളാതിതന്നാൽ താൻ ഉരണകല്പനാപെക്കും. മാടത്തലിലും നാപ്പുത്തി
ലും മേലേ മേവം മാത്രമേ ഏനിക്കൊന്നാകയുള്ളൂ. മോദം ഏന്റേറ കൈ
യിൽ അടിച്ചാലും, മഹനാദാദം ഏന്റേറ കൈയിൽ ചെന്നു ചൂറ്റിയാ
ലും ആ ഇതവരിലും ശുഭോക്തേ അശുഭോക്തേ ഞാൻ ചിന്തിക്കയില്ല.
ജീവിക്കുന്നതിനോ, മരിക്കുന്നതിനോ ഭയമിന്നും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്ക
യില്ല. ജീവിതത്തെ അഭിനന്ദിക്കുമോ, മരണത്തെ ദേഷിക്കുമോ ഞാൻ
ചെയ്യയുമില്ല. കാലഗ്രന്ഥമയാട്ടകളിയ അട്ടമെഴുതിയകൾ മുഖൻ
ഞാൻ വിട്ടകളയും. നാശമൊരു ഏതൊരു കമ്മക്കിലും ഞാൻ നെ
സ്സു ചെയ്തുകയില്ല. ധർമ്മമാകാത്തതേ തൃപ്തിച്ച് ഹാസപേഷാരി
കരുക്കങ്ങളല്ലാം മനസ്സിൽ നിന്ന് നീക്കിക്കളയും. എല്ലാ പാപങ്ങളും

മേലും, ഏല്പാ ബന്ധങ്ങളേയും അകറ്റി, ഏതൊന്നിനും ചേരാതെ നിസ്സംഗനായി, വായുവിനേപ്പോലെ ഞാൻ സഞ്ചരിക്കും. ഇപ്പോൾ നിർമ്മലമായ മാതൃത്തിൽ കൂടി ഞാൻ ദേഹം വെട്ടിയെടുക്കും ചെയ്യാം. അതുമ്പോഴും കഷ്ടിച്ചും ഉപിച്ചുംകൊണ്ട് ചുരോല്ലാഭന ശക്തിയില്ലാതെ ഈ കർമ്മമാറ്റത്തിൽ ഇനി ഞാൻ ചെയ്യുകയില്ല. കൈകൾ ഞാലും കൈവിട്ടാലും അതു നോക്കുവാനുണ്ടാകുന്ന ഭയത്തിൽ ചെന്നു ഭീനനായി കേണ നിന്ദ യാചിക്കുന്ന കാരണമായ് വേദം ഗോവിന്ദ ഇല്ലാതായത്."

ഓലാത്തനായ പാണ്ഡു ഇത്രയും വിവചിച്ചതിൽപ്പിന്നെ, കന്തിയേയും മാളിയേയും നോക്കി, കൈരസപ്ത, വിദൂരൻ, സന്ത്വതി, മീഷ്‌മൻ എന്നിവരോടും, ചുരോഹിതനാരോടും, ബ്രാഹ്മണോത്തമന്മാർ, ഭൃതപിക്കരൻ, ചപരമുഖന്മാർ എന്നിവരോടും, യസ്യവശത്തോടും പാണ്ഡു നാളെ വട്ട കാഴ്ചപ്പകിക്കുന്നത് നിങ്ങൾ ചെന്നു പറയുക." എന്നുപ്രസംഗിച്ചു.

കന്തിയും മാളിയും - "ധർമ്മപതികളായ ഞങ്ങളോടൊന്നിച്ചു തന്നെ തപസ്സു ചെയ്യുവാൻ കഴിയാവുന്ന വേദോ ആശ്രമങ്ങളുണ്ടല്ലോ. അവിടുത്തെക്കൊണ്ടിച്ച് സ്വർഗ്ഗസംബന്ധമായ മഹാഫലത്തിന്നു വേണ്ടി തപസ്സു ചെയ്യുന്നതായാൽ ഞങ്ങൾക്ക് സ്വർഗ്ഗത്തിലും അവിടുത്തെത്തുന്ന ഭക്താവായി വരാകു മന്താവെന്നുള്ള ചുണ്ഡലോകത്തേത്തന്നെ പ്രാപിക്കുവാനായി ഇന്ദ്രിയങ്ങളെയെല്ലാം നിഗ്രഹിച്ച്, കാന്യലം വെടിഞ്ഞു് ഞങ്ങൾ മഹാമതപസ്സിൽ ഏല്പുവേണ്ടതും മഹാമതിയായ അവിടുന്ന് ഞങ്ങളെ തൃപ്തിയാക്കേണ്ടതിൽ, ഇപ്പോൾ തന്നെ ഞങ്ങൾ നിശ്ചയമായും തരക്കും."

പാണ്ഡു - "ഇപ്പോൾ ധർമ്മനിതം പോലെ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ് നിങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ഞാൻ ഏതേൻ വിതാവേറിക്കിടന്ന അനന്തപഥമായ വൃത്തിയെ കൈകൊള്ളാം. ഊർദ്ധവിതായ സുഖമേറിയും ആഹാരമേറിയും വെടിഞ്ഞു് ഞാൻ മഹാതപസ്സിൽ താപിക്കും മരണോക്തന്തും, കായ്കിഴങ്ങുകൾ തിന്നു് ഞാൻ മഹാവനങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കും. ഇതസസ്യകുടുംഭത്തോടും ഇവസ്സർവ്വം അഗ്നിഹോത്രവും ചെയ്തു്, പരിമിതമായി മാത്രം ഭജിച്ചു്, ദേഹം മെച്ചിഞ്ഞു്, മരുഭൂമിയും, മാനേന്ദ്രവും, ജടയുമായി ഞാൻ നാൾ കഴിക്കും. കാന്ദം പൂഴ് തണുപ്പും മൃതപോഷം ഏല്ക്കുകയും, വിരപ്പും മാരവും സഹിക്കുകയും ഞാൻ ചെയ്യും. ദുഷ്ടമായ തപസ്സുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഈ ശരീരത്തെ ശോഷിപ്പിക്കും. ഇണങ്ങളിലും മേ

ചങ്ങലയും, ബന്ധുക്കളിലും ശത്രുക്കളിലും തോൽ ഒരു താവഴത്തിൽ വെക്കുകയും മന്ത്രാലയകാണും ജലാലകാണും വന്ദ്യവർണ്ണകാണും തോൽ പിതൃക്കളെയും ദേവന്മാരെയും പൂജിക്കും. ആരും തോൽ അപ്രിയം ചെയ്യരുത്. ഏതൊരു വംശജന്മാരേയും, ഗ്രാമവാസികളേയും, വാനപ്രസ്ഥന്മാരേയും ഏതൊരു വന്ധുക്കളേയും കൊല്ലരുത്. അവർക്കെല്ലാം തോൽ സമഭാവത്തിൽ നോക്കും. ഇങ്ങിനെ, ആത്മശാസ്ത്രങ്ങളിലെ ഉഗ്രവും ആത്മഗ്രന്ഥമായ വിധികളെയെല്ലാം ഈ ദേഹം നശിക്കേണ്ടതല്ലെന്ന് അറിവുള്ളവർക്കുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം നിശ്ചയിച്ച്, ധൃതരോഷൻ താനും അദ്ദേഹം തന്റെ കാൽക്കൽ അണിഞ്ഞിരുന്ന മൂലധാരണ, പരക്കും, വള മുതലായ ആഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും അപ്പോൾ തന്നെ, അദ്ദേഹം ബ്രാഹ്മണർക്കു കൈമാറ്റം ചെയ്തു. "അന്ത്യകാല സുഖങ്ങൾ മുഴുവൻ പരിത്യജിച്ച് കാൽക്കൽക്കു കൂടി പാണ്ഡവ കാഴ്ചയിലിക്കുന്നവർക്ക് ഹസ്തിനാപുരത്തിൽ ചെന്ന് പറയുകയെന്ന് അദ്ദേഹം ആ വിദ്വന്മാരെ നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഭാവകരമായ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിചാരകന്മാർ മുഴുവൻ അയച്ചു നീട്ടിച്ച് ഉറക്ക കരയുവാൻ തുടങ്ങി. അവർ നെടുമുടിയിലും കണ്ണിർ വാതുംകോണ്ടും, മരുമല്ലൂർ പ്രകരം ധനമല്ലൂർ ഏഴുതൂത്ത്, മരുമല്ലൂർ വിട്ട് മരുമല്ലൂർ യിലേക്ക് പോയി. ആ ധനം തിരുമുപ്പിൽ ചെന്ന് ധൃതരോഷ മഹാജനാധിപൻ, അവർ വൃത്താന്തമെല്ലാം ഉണർത്തിച്ചു. അതു കേട്ട് ധൃതരോഷൻ തന്റെ സഹോദരനായ പാണ്ഡവനെയും മരുമല്ലൂർ ഭാഗത്തിൽ ആദ്യം ഇരിക്കുവാൻ കിഷകവാസംപോലും അദ്ദേഹത്തിന്നു വയ്യാതായി. ഏതൊരുവനെയും അദ്ദേഹത്തിന് പ്രീതിയുണ്ടായില്ല. ദ്രാഗ്ധിദേവ ഗണങ്ങൾ ദൃസ്തവമായ ശോകത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം നാൾ കഴിച്ച് പാണ്ഡവപക്ഷത്തു, മരുമല്ലൂർക്കു മരുമല്ലൂർക്കു മരുമല്ലൂർക്കു വന്നപ്പോൾ സന്ധ്യകാലം അദ്ദേഹം വാഗ്ദാനം, മരുമല്ലൂർക്കു കാലത്തും എന്തി പദ്യങ്ങൾ കടന്ന് മരിച്ചവരും കടന്നി ഗന്ധമാനത്തിൽ ചെക്കുന്നവർ. അവിടെയുള്ള മഹാദൃതങ്ങളേയും മഹാമുറികളേയും കൈയിൽ, സുഖദിവസങ്ങളിൽ സമഭാവത്തോടുകൂടി ഏതാനും നാൾ വസിച്ചു. അവിടെ നിന്ന്, പിന്നീട്, ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥം മണ്ണു വഴിക്ക് മംഗലകരം കടന്ന് അദ്ദേഹം ഗതംഗത്തിലേക്കു അവിടെയെത്തി അദ്ദേഹം തപസ്സിദ്ധപ്പെട്ട് പാണ്ഡവൻ.

ഇരുപത്തിരണ്ടാം അദ്ധ്യായം. സന്താനചിന്ത.

സീമന്താർ, ചാണേന്മാർ മുതലായവർക്കുപോലും പ്രിയപ്പെടുന്നതായി ശ്രേഷ്ഠമായ തപസ്സിൽ ഏല്പിച്ച് വീര്യവാനായ പാണ്ഡു ശതകൃത ഗുണത്തിൽ പാർത്തുവന്നു. തുല്യത്വപരനായി, അഹംഭാവം വെടിഞ്ഞു, ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിഗ്രഹിച്ച്, മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിച്ച്, സ്വന്തം ശക്തി കൊണ്ട് സ്വയം നേടുവാൻ ഒരു പരാക്രാന്തൻ ആയിച്ചു. മഹാജി കളിൽ ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ സമോദനനേപ്പോലെയും മറ്റു ചിലർ സഖാവിനേപ്പോലെയും വേഗം ചിലർ പുത്രനേപ്പോലെയും സ്നേഹിച്ചു തുടങ്ങി. പക്ഷകാലത്തെ പരിശ്രമംകൊണ്ട് പാണ്ഡു നിഷ്കുന്തൻ തപസ്സിലും ബ്രഹ്മചര്യസമുത്തരമായി ഭവിക്കിച്ചു. അക്കാലത്തു് ഒരു കടുത്ത വാചിണാർ മഹാപ്രതിഭായ മഹാജിഹ്വ ബ്രഹ്മാവിനെ കാണുവാൻ ആഗ്രഹിച്ച് സത്യമോക്ഷത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടുകയറുമ്പോൾ അവനുമേ ഒരു പുറപ്പാടു കണ്ട്, ഐവിഭക്താഹ്വായം പോകുന്നതെന്ന് പാണ്ഡു അറേപിക്കിച്ചു.

പ്രജികൾ:—ദേവന്മാരും, മോക്ഷികളും, ചിതൃക്കളും, മറ്റു മഹാത്മാക്കളും വേണം ബ്രഹ്മരഥാകത്തിൽ ഇന്ന് ഒരു മഹാമഹാഗം നടക്കുന്നുണ്ട്. ബ്രഹ്മാവിനെ കണ്ടു, ഒരു യോഗത്തിൽ സംസാരിക്കുവാനാണു തങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പോകുന്നതു്.

പാണ്ഡു അപ്പോൾ തന്നെ ഏഴുനൂറ്റു പതിമൂന്നോളമി, ഒരു മോക്ഷികളോളമൊന്നിച്ചു് വരുകൊടു തിരിഞ്ഞു് സ്വയം പ്രാപിക്കുവാൻ നടക്കുകയും പശ്ചാത്തത്തിൽ നിന്ന് ഉയന്നുയന്നു പോകുന്ന താപസന്മാർ പാണ്ഡുവിന്റെ വരവു കണ്ട് അതു തരഞ്ഞു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

ഏതു സമേസത്തിൽ വോൻ പ്രവേശിക്കരുത്. മരണിയങ്ങളായ പശ്ചാത്തങ്ങളെന്നപോലെ ഭയങ്ങളായ ഭേദങ്ങളും വളരെ വളരെ കടന്നിട്ടു വേണം ബ്രഹ്മരഥാകത്തിൽ ഏത്തുവാൻ. ഗീതസ്വരം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിമാനസഞ്ചയംകൊണ്ട് ചിലവെടുത്തു വഴി തടഞ്ഞിരിക്കും. ദേവന്മാർ, അസുരന്മാർ, ഗന്ധർവ്വന്മാർ മുതലായവരുമേ ക്രിസ്താസ്ഥാനങ്ങളാണ് ചിലവെടുത്തിൽ കാണുക. കണ്വൻറെ വക ഉദ്യോഗങ്ങൾ പലതും കടന്നു പോകേണ്ടതുണ്ട്. വഴിയിൽ ചിലവടം നില്പാറയും മറ്റു ചിലവടം കടന്നു കഴിയുകയും കിടക്കുന്നു. മഹാനദീതീരങ്ങളും ഗർഭനങ്ങളായ ശിശിഗർഭപാങ്ങളും, വൃക്ഷങ്ങളും ദൃഗപക്ഷികളും കൂടിയില്ലാത്ത ഏല്പാഴും മിമിമയമായിക്കി

ജാതി കണ്ടിരിക്കുന്നു. മലയാള സമൂഹനാടകമെന്നാണ് കേരളവസകുലം; അത് സ്വന്തം കർമ്മകൊണ്ട് മലയാള മലയാളങ്ങൾക്കും അനാകുലനും ബുദ്ധിമാനമായ മനുഷ്യൻ മൂലം കൂടാതെ മലയാള നേടുന്നു. അതുപോലെ, മലയാള ഉണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്ന ചലനം വേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുക. അപ്പോൾ മലയാള ഗുണസ്വഭാവം പ്രീതികരമായ ചുരുക്കം നേടും.

പ്രകൃതി പരഞ്ഞു കേട്ട്, ശൃംഗാരത്തോൽ ചുരുങ്ങിയതിന് നേർവഴിക്കു ചെല്ലുവാൻ കഴിവില്ലാത്ത പാണ്ഡിത്യ കേരളനേതാക്കൾ ചിന്താപരനായിരിക്കുക. അതിൽപ്പിന്നെ, യശസ്സിനെയും തന്റെ ധർമ്മത്തിനുമായ കരുതിയാൽ, മനോജ്വലാത്മകപ്രാർത്ഥനാർത്ഥം ഇങ്ങനെ പറയുക:

സന്താനം നേരുന്നതിന്നു എന്തുകാരനാണുതോ അത് ചെല്ലാ വരുല്ലെന്നാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. ഏതാൻ ഈ ആചരണത്തിൽ വീഴുന്നവേണം ചുരുട്ടാലാണെന്നതിന് യതിക്കുവാൻ. സന്താനമെന്നതാണ് ലോകത്തിൽ ധർമ്മവിത്വം ശാശ്വതമായ സ്വതന്ത്ര്യം വീഴാതെ ധർമ്മാദികൾ പറയുന്നു. തന്നും, നന്നും, തപസ്സ്, റിതം എന്നിവ ശരിയായി അനുഷ്ഠിച്ചാലും, ഇതെല്ലാം തന്നെയും, അപത്യാർത്ഥം പാവനമല്ലത്രേ. ഇതാണിതെല്ലാ തന്നെയാണ്. ചുരുങ്ങിയ അധർമ്മ ചുരുട്ടുകൾക്കുള്ള പ്രാപിക്കുവാൻ അഹ്നാപ്തം ചിന്തിച്ച് നിന്നാൽ ഞാൻ ഇത്രയും പറയുന്നത്. ഇങ്ങനെയൊരു കളിക്കുന്ന ഇതെല്ലാംതന്നെ ഞാൻ അതിശയോക്താക്കൾക്കും അപമാനം കൊടുക്കുകയാൽ, ശൃംഗാരം വെച്ചിട്ടുള്ള മുറിക്കുകാൻ തന്നിക്കുണ്ടായപോലെയുള്ള നാനും ഏതെന്നും വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് എനിക്ക് മാത്രം യോഗ്യം വേണം അപത്യാർത്ഥം ഉണ്ടാകുവാൻ കഴിവില്ലാതായിരിക്കുന്നു. വർദ്ധിപ്പി പ്രകാരം, യശസ്സോടൊന്നായി ആദ്യം, അസ്വസ്ഥതയോടൊന്നായി ആദ്യം—ഇങ്ങനെ പറയുന്ന വിധം ചുരുങ്ങിയത്. ശരിയായി വിവാഹം ചെയ്യവളിൽ തന്നെ തന്നെ ഉണ്ടാകുന്ന സ്വയംഭൂതൻ, തന്റെ മാതൃയിൽ അന്യോൻ അനുഗ്രഹംകൊണ്ട് ഇരിക്കുന്ന പ്രണീതൻ; അന്യോൻ കേതസ്സ് വിചയ്യ വാഞ്ചി, അതിൽ നിന്ന് തന്റെ മാതൃയിലുണ്ടാകുന്ന പരിശീതൻ; അന്യോൻ മാതൃയായിത്തന്നെ മാത്രം അവളെ പ്രാപിച്ചു ഞാൻ ഇനിപ്പിന്നെ പെരുന്നെടുത്തു; ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്തു സ്ത്രീയിൽ, ആ വിവാഹത്തിന്നു മുമ്പു തന്നെ തന്നെ അണ്ടാകുന്ന കാന്തിനൻ; അന്യോൻ മാതൃ സൈദ്ധ്യത്തിനായിത്തന്നെ അവിളിൽ അന്യോണ്ടാകുന്ന കണ്ഡൻ—എന്നിവയാണ് ചുരുക്കം വെ

സ്പർദ്ധാർത്ഥമായ ആദ്യത്തെ ചന്ദ്രനാണ്. ക്ഷൗരതാപിതാകന്മാരിൽനിന്ന് അനിക്കായി സമർപ്പിച്ച കിന്റിയ ഭരണൻ, താൻ അനുഗ്രിന്തിൽ നിന്ന് വിപരകാഴ്ചയ്ക്കു വാങ്ങിയ ക്രിതൻ, മുൻപറഞ്ഞ ഏറ്റുപ്രകാരത്തിലും ചന്ദ്രനായ ഉള്ളവനല്ലെങ്കിലും, താൻ കകനാണെന്ന് തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞു വരികയാൽ കൈക്കൊണ്ട കൃത്യമാർ, ഗർഭത്തിലായ സ്ത്രീയെ താൻ വെറും ചെമ്പുര തപ്പിപ്പിന്നെ അമ്പലത്തു ഒരു സന്താനമായി സ്വഹോധൻ; ഒന്നിലധികം സഹോദരന്മാരിൽ ഒരേ ചന്ദ്രനാണെന്നായി ഉള്ള സന്താനം മറ്റുള്ളവയോടൊന്നുമാണെന്നു വേർപെട്ടു കൈക്കൊള്ളുന്ന അകാശമേന്മയ്ക്ക്; ഹിന്ദുസമൂഹത്തിൽ താൻ മനസ്സിലാക്കുന്ന സന്താനം. എന്നിവയാണ് മനുഷ്യന്റെ അന്ത്യസുഖമായതായതായ കൈമാ. ആദ്യ മാത്രം പറഞ്ഞതുപോലെയുള്ള കൈമാറ്റം ഉണ്ടാകാതിരുന്നാൽ, മറ്റൊരാളിൽ പറഞ്ഞ അങ്ങനെയുള്ള സന്താനത്തിൽ എന്തെങ്കിലും മാത്സ് വേദവർഗ്ഗം ഉണ്ടാകണം. താൻ അതാത് ചന്ദ്രനാണെന്നതിന് കഴിയാത്തവിധം ആവശ്യപ്പെട്ടു പോയാൽ മറ്റൊരു ഉത്തരമായ അനുസരണമെന്ന പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതാതിനായി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന സഹോദരൻ, ചന്ദ്രനാണെന്നതിൽ നിന്ന് വേർപെട്ട സന്താനവും ഭരണവും ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് ഒരു പറഞ്ഞതിലേക്കു. എങ്കിലും, കന്യാ, സന്താനഹിനനാണ് അയാൾ. ചന്ദ്രനും വേണ്ടി അയാൾ നന്നേത്തന്നെ ശ്രമം ഉണ്ടാകുന്നു. ഇപ്പോഴാണ് നന്നോ ഭരണസമിതികളിൽ നിന്നോ നിന്നുവന്നായി അപര്യന്തേ നേടുക. അതേസമയത്തിലേക്കു കഥ ഇവിടെ നീ പ്രത്യേകം വേർതിരിക്കണം. ചന്ദ്രനാണെന്നതിന് തെളിവുണ്ടാകാതെ വന്നാൽ ഒരു വിചാരി, ആത്മവകാശത്തിലേക്കു സമ്പന്നമാകുക അനുഷ്ഠിച്ച് നാലാം നാൾ സ്നാനം ചെയ്ത്, ചന്ദ്രനായിൽ ചെന്നു നിന്ന് ഒരു സിദ്ധശാലമെന്നു വരിച്ച് ചന്ദ്രനായി സംസ്ഥാപിച്ച അഗ്നി ഹോമം കഴിച്ചതിൽപ്പിന്നെ ഒരു വിശ്വാസമുണ്ടാകുന്ന ചു തന്നെ പരമ്പരയുണ്ടായി. അതിൽ, മറ്റൊരു തരത്തിലുള്ള മറ്റൊരു മഹാമന്ത്രമായ ചന്ദ്രനാണെന്നതിൽ. അതുപോലെ, ഏറ്റവും വലിയൊരു പ്രകാരം മേതി കലാപനിയായ ഒരു ബ്രഹ്മണനിൽ നിന്ന് അപര്യന്തേ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുവാൻ ഉണ്ടു തന്നെ ഉണ്ടാകുക.

കന്യാ. - ധർമ്മമായ ചെറുൻ എങ്ങോട്ട് ഇപ്പോൾ മരിക്കുകയും പറയരുത്. സുന്ദരനായ ചെറുനിൽ പ്രേമം തികഞ്ഞ ധർമ്മത്തിനാണ് അയാൾ; വീരനും മഹാബാഹുവുമായ ചെറുൻ തന്നെ ഇതെന്നിൽ വീർപ്പാവികളായ സന്താനങ്ങളെ ഉല്പാദകം മനസ്സിലാക്കുക.

കൂടകാങ്ങ്, ചുരുക്കാനാതിവുള്ള കെട്ടുകൾക്കാൽ പ്രേരിതനായ ഞാൻ എങ്ങിൻ പ്രസാദിക്കേണമെന്ന് പൊതുയോക്താ ഇതാ, പ്രാബലിക്കുന്നു. എന്താൻ നിശ്ചയഗച്ഛകാരം, വേതി താചസോത്തനായ പ്രവർത്തനം പ്രാപിച്ചു ഗുണഭാവികളായ ചുരുക്കാരം നേടുക. വേതിയോടേ കമ്മിഷൻ, ചുരുവാന്മാക്കളെ വേദകം ഞാൻ നേടമാവാമല്ലോ."

കന്തി. — "ഞാൻ ബാല്യകാലത്തു് പിതൃഭവനത്തിൽ പാക്കുവേദം എന്താൻ അർത്ഥം അതിഥിപുരുഷന്മാർ എന്തേ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. ഉഗ്രബ്രഹ്മണനും, തീർത്ഥാടകനും, ധമ്മമേഖലകനായ ദുഷ്ടാസ്സസിന്നേ അന്ന് ഞാൻ പണ്ടുപെട്ടു് പ്രശ്നാകിയെന്നായി. കന്തിൽ സംഗ്രഹനായ ആ ദേവന്മാർ ദേവന്മാരേ ആകെ അവർത്തകരായിട്ടുള്ള മന്ത്രാർത്ഥമുള്ള ഒരു വരം ഏനിക്കേതന്നു. ആ മന്ത്രം കൂടാങ്ങ് ഏതേതുവേദനേ ആവാഹിക്കുന്നവോ അതത്രാദേവൻ അകമാനായാലും സകാമനായാലും ദേവന്മാരനാകമെന്നും, അതത്രാദേവന്മാർ പ്രസാദത്താൽ എനിക്ക് ദേവോപദേശങ്ങളാകമെന്നും അദ്ദേഹം പറയുകയും ചെയ്തു. ആ വരം അവാഹിക്കുവാൻ ഇച്ഛാധി കാമമായിരിക്കുന്നു. അവിടുന്ന് ആമ്മാപിച്ചാൽ, ആ മന്ത്രംകൂടാങ്ങ് ഞാൻ ദേവനേരിട്ടിച്ച് ചുരുങ്ങേ റോദം. ഏതു ദേവന്മാരായാങ്ങ് ആവാഹിക്കേണമെന്ന് അവിടുന്ന് അവിടുന്ന് പറയുക. ഈ കർമ്മത്തിൽ അവിടുത്തെ അനുഷ്ഠാന കേരീഷ്വാൻ ഞാൻ കാത്തിരിക്കുന്നു.

പാണ്ഡ. — "വേതി ഇന്നുതന്നെ ഈ കർമ്മത്തിൽ വിധിചോരപ്രവേശിക്കണം. സമുപോകങ്ങളെ ചൊല്ലിച്ച് ചുണ്ണനായ ധമ്മദേവനേ വേതി ആവാഹിക്കുക. ധമ്മസപരൂചിയായ ആ ദേവൻ മരിക്കയും അധർമ്മം പ്രവർത്തിക്കയില്ലല്ലോ. ധർമ്മനിൽനിന്ന് സിദ്ധിക്കുന്ന ആ കർമ്മൻ നിശ്ചയമായും അധർമ്മത്തിൽ ഇറങ്ങുകയില്ല. അവൻ കർമ്മങ്ങളിൽവെച്ച് ധാർമികനായി ശോഭിക്കയും ചെയ്യും. അതുപോലെ ധർമ്മത്തെ മുൻനിർത്തി മന്ത്രശക്തികൂടാങ്ങ് വേതി ധർമ്മദേവനെ ആവാഹിക്കുക."

അതായിത്തന്നെ ഈ നിശ്ചയംകേട്ടു, കന്തി അമ്മിണത്തന്നെയും വാക്കുന്ന് സമ്മതിച്ച് അദ്ദേഹത്തെവന്നു ചുറ്റുകയും ചെയ്തു.

ഇരുപത്തിമൂന്നാം അദ്ധ്യായം.
പാണ്ഡവപാൽപത്തി.

[illegible]

“ഇവൻ ധർമ്മപുരാമിയിലെ വെട്ട് ഉത്തരം നൽകേണ്ടതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇവൻ വിദ്യാഭ്യാസം സമ്പാദിക്കും ഭൂമിസ്സുമാകും. പക്ഷെ അദ്ദേഹം ഈ മറ്റൊരു വെട്ട് കയ്യിൽക്കൊണ്ടിരിക്കാൻ വിദ്യയെ അറിയാം. തിരുമാക്കുന്നതും പ്രശസ്തനും പ്രശസ്തനാകും. അദ്ദേഹം, ഭക്തൻ, ഭക്തൻ, സുഹൃത്തും തികഞ്ഞത് ഇവൻ അറിയാം.”

ഈ ധാമികനായ ചന്ദ്രനെ നേരിടതിൽപിന്നെ, ഇനി, ഷാരു വിജ്ഞിതം ബലത്തിലും അഗ്രസരണായ ഒരു ചന്ദ്രനേപ്പറ്റി നോക്കേണ്ടത് പാണുറ്റ പായകയോൾ കന്തി വായുവിനെവളിച്ചു. അപ്പോൾ, മോഹമെന്നായ വായു ഉഗ്രാസ്രസന്നായി അവിടേയെന്ന് "ഏകോ, കന്തി, നിന്റെ മനോഹരമകന്തത്ത് പരത്താൻ അമ്മിറത്തും അയാൾ മലയ്ക്കും" എന്ന് വാശനാചെയ്തു. "മനോഹരിമുള്ള ഗർവ്വത്തോ മഴുവൻ നശിപ്പിക്കുവാൻ കെൽപ്പുള്ളതായി, ബലവാന്മാരോ കായന്മാരായ ഒരു ചന്ദ്രനെ എന്നിക്ക് അന്നാവും!" എന്ന്, നാണിപ്പും ചുഞ്ചിരിക്കാണ്ടും നില്ക്കുന്ന കന്തി അറിയിച്ചു. അതുപ്രകാരം, വായുവിന് കന്തിയിൽ മഹാബാഹുവും മീമപരാക്രമനുമായ മീശൻ ജനിച്ചു. ആജ്ഞാബലനായ കമറൻ ജനിച്ചപ്പോഴും, "ഏല്ലാബലിപ്പുമാരിലുംവെച്ച് മികച്ചവനാണ് ഇയാൻ" എന്ന് അശരീരവാശ

ബാരി. പഠന അഭാവമെന്ന കിമനസംബന്ധിച്ചു ഒരു അത്യന്തത മൂലം. കൂടി അഭാവമുണ്ടു മഹിമിനിനിങ് വിബാരിൽ ചൊടിചൊ ടിയാരി പാറ തകന്നുചൊയതാണ് ഒരു അത്യന്തത. കിന്തി അപരക ഒരു വ്യക്തിഗതകളെ പ്പെട്ടിപ്പുറി പെള്ളുന് ഏഴുന്നേറുചൊയി. മഹാരി കട്ട കടന്നുറയുന്നതാണ് കിന്തിക്ക് അപ്പോറി പെള്ളാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അമ്മ ഏഴുന്നേറുതൊഴുട്ടി വെട്ടുകായനായ കമാരിൻ മഹാരിൻ വെട്ടുകയും, ഒരു വിളംബരം ഒരു പാറ അടുത്തായി ചൊടിഞ്ഞു ചിതറുകയും ചെയ്തു. കീമറൻറ ശരിതത്താൻ ശേഷ തകന്നുകൾ പാ ണു വിസ്മയിച്ചു. ഈ കീമറൻറ പിറന്ന അന്നത്തന്നതാണ് ഓ ഷേയുന്നൻ ജനിച്ചത്.

കണ്ടാമതൊരു മകനേക്കൂടി കട്ടി ചുട്ടും പാണു ചിന്നേയും ചിന്ത യിലാണു. -

“മോകശ്ശേപ്പനായ ഒരു സർപ്പശ്ശേപ്പനും ഏറിക്ക് ഇറി ഉ ണ്ടാകണം. മേലവത്താലും ചെറുതാണെന്നാലുമാണ് ഈ മോകശ്ശേ പ്പനേക്കൂട്ടിയിടുന്നതു് മേലവത്തേ വല കൊണ്ടും കമാരിയാറ കൊണ്ടു പാടിത്തും. മോകശ്ശേപ്പനായ ഇന്തിറാൻ സർപ്പപ്പാറാ നെന്ന് തൊൻ കേട്ടപ്പോൾ മോകശ്ശേപ്പന്റെ ശ്വേതകൊറ പരേതായി പ്പിച്ചു. നീയുടേയും മോറ പൂക്കുമാല, ആക്കം ഹണി പുറിയുവാൻ വെട്ടാത്തവലം അത്രയും മോറാലമോറാലാറത്തൊഴുട്ടു പ പുത്രനേ ഞാൻ നേടും. ഇന്തിരിനെന്ന കട്ടന്ന ചുരുൻ ശ്വേപ്പനായിട്ടേ വ രിക്കയുള്ളു. ആ മകൻ മോറാലമോറാലാലാ അമാൻഷതേയും യു മേത്തിൽ വിഗ്രഹിക്കുവാൻ സമ്മാനാലിറ നം. അമ്മ നേയുള്ള ഒരു ചുരുന്നവേണി മോറാലകളും കമ്മംകൊണ്ടും വാക്കകൊണ്ടും ബാ റി മോറാലപ്പു ചൊയുന്നതാണ്.”

ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചാച്ചു പാണുമാറാവു മഹാരിതൊഴുട്ടി ആമോചിച്ചു, ഒരു കൊല്ലം മുഴുവൻ പ്രശസ്ത അനുഷ്ടിപ്പൊൻ ക ണ്ണയേ ഏല്പിച്ചതിൽപ്പന്നേ, തപസ്സിൽ ഏല്പിട്ടു. ഉദയം മുതൽ അ ന്യമതം വരെ മോകാലിനേൽനിന്ന് ഏകാഗ്രമായ പ്രാണത്തൊഴു ടി മേവേനേ അലായിച്ചുകൊണ്ടു ആ മോറാല അഗ്രഹായി അന്നേ തപസ്സുചെയ്തു. കനേറാറി ചെന്നപ്പാറി മേവേനൻ പ്രത്യ കമാരി.

ഇന്തിറു. - “മൂന്നു മോകശ്ശേപ്പിലും വിശ്രമനായ ചുരുന്നേ ഞാൻ ചെറുന്ന തരാം. ഞാൻ തിന്ന ആ ചുരുൻ ബ്രാഹ്മണക്കും പശുക്ക റിക്കും മിത്രങ്ങൾക്കും ചുരുക്കതരം സാധിച്ചിടുന്നവനായും അമിത്ര

ഈ സംഭവങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ, ഒരു നാൾ ചെന്നു വി
ഭവനസ്ഥലത്തു ചെപ്പു താലാളി മുഖത്തു കണ്ടിരുന്ന അടയാളം :-

[illegible][illegible]

വനാഭിന്നനാദകപ്പോലേ മഹത്തരമായ ബലസ്സോടുകൂടി വളരുന്ന കക്ക
 രേളകളെ പാണ്ഡ്യ പരമാനന്ദത്തിൽ വീണ്ടു കണ്ടിട്ടു. ശത്രുക്കളെത്തി
 ലേ മുനികൾക്കും മൃഗാചാരികൾക്കും പാണ്ഡ്യവന്മാർ പ്രിയപ്പെടുന്നവരോ
 കായിക്കത്തീർത്തു.

അന്നൊരുനാൾ, പാണ്ഡ്യ കന്യാ മേരാള, മാളിക്ക് വീണ്ടും അവ
 തൃക്കും പെണ്ണുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

കന്യാ. "പുത്രംതന്നെ അവൾ ഏതെന്നു ചോദിച്ചിരിക്കുന്നു. അവൾക്കു
 ഒരു പുത്രനാകാകട്ടെ പണ്ണുകയായി, അവൻ അവിടുത്തെ ഹി
 ത്തംപോലേ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അവൾ ഇടുമെന്നുവന്നു. അപ്പോൾ ഇരു
 കൾക്കു നേരം ചിലിക്കുന്നു. അവൾ നാട്ടുപുസ്തകം കൈമാറി ഇത്തരം
 നന്മകളിൽ ഏർപ്പെടുകയുണ്ടു. ദൈവമനുജൻ ഇതിവേദം വിളിക്കാ
 മെന്നും, അവൾക്കു വാൻ ഇവ പുത്രനാകേ നേടാമെന്നും മുമ്പേയായ
 ക്കാൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തതായിട്ടു. എന്തെന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ
 അതു മറുത്തു ചോദിച്ചാൽ എന്തിന്നു ചോദിക്കാമെന്നാൽ അതു
 കൈമാറ്റം, അവളുടെ കൈയ്ക്കു കൈയ്ക്കു ഇന്നിപ്പോൾ അവൾ നിശ്ചയി
 ക്കുന്നു."

ഈ മറുപടിയിലേക്കു പാണ്ഡ്യ അക്കാട്ടുതലിൽ നില്ക്കുന്നവനി.
 ദൈവത്തെപ്പറ്റിയും മഹാപാണ്ഡ്യനായ പാണ്ഡ്യവന്മാർ കേൾക്ക
 തോടുകാലം, ഇക്ക കണ്ണാടി പാണ്ഡ്യനായും, ദൈവീകമെന്നാകാ
 യാ പണ്ണുവാനുണ്ടായതോ ശത്രുക്കളെത്തി, അവർക്കുവന്നുവെന്നു
 മഹാപാണ്ഡ്യനായ പാണ്ഡ്യൻ മുമ്പേയായ നോക്കി. ഇവർക്കുപോലേ
 തന്നെ നോക്കി അം കൈക്കൽ വെന്ന് വാചകം കേൾക്കായി വളർന്നുവന്നു.

ഇരുപത്തിനാലാം അദ്ധ്യായം.

പാണ്ഡ്യ പരമം.

തന്നിക്കണ്ടിയ മഹാപാണ്ഡ്യനായ പുത്രനാകെന്റെ സന്തോഷി
 ക്കുകൊണ്ടു പാണ്ഡ്യ ഒരു കൈമാറ്റം ചെയ്തതായിലേ മഹാപാണ്ഡ്യനിൽ വാ
 അവനും, സമുദ്രത്തിൽക്കും സമോദാനന്ദനായ മഹാപാണ്ഡ്യനായ
 പാണ്ഡ്യൻ ഒരു നാൾ കൈമാറ്റം ചെയ്തതായിലേ മഹാപാണ്ഡ്യനായ
 വന്നത്തിൽ പുറപ്പെട്ടു. മഹാപാണ്ഡ്യൻ, അന്നേക്കും, മാവ്, ചിലിട്ട് മ
 തലായ, പുപ്പുക്കളും മറ്റും ഇക്കും വാൻ കൈമാറ്റം ചെയ്തതായിലേ
 ക്കും, തിരുക്കൊല്ലം കൈമാറ്റം ചെയ്തതായിലേ മഹാപാണ്ഡ്യനായ
 കൈമാറ്റം ചെയ്തതായിലേ മഹാപാണ്ഡ്യനായ മഹാപാണ്ഡ്യനായ

യഥാർത്ഥമായിത്തന്നെ നേരിയ പൂർണ്ണമുഖമാണി, അന്നു തന്നെയു
 വിത്തുതന്നെ യുവതിയെന്നായ മാത്രമേ നോക്കിത്തൊഴുതി അദ്ദേഹം
 അതിന്റെ മനസ്സിൽ കാമാഗ്നി കാട്ടിയിരുന്നതായ പരേതപാലിപ്പോയി.
 ആ സമയത്തു് ആ വയസ്സുവേണ്ടതു് ആ രാജീവരോചനയേ നോ
 കിനില്ക്കുന്ന കാമപരഗനായ പാണ്ഡുവിനു് ആ കാമത്തെ അക്ക
 ഖാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം മാത്രമേ ബലാൽ പിടി
 കൂട്ടുകയെന്ന ചെയ്തു. ആ ദേവി, തന്നെയുള്ള ബലം മുഴുവൻ പ്രയോഗി
 യ്ക്കുന്നതും പാണ്ഡു കൈവലാത്തതായതെന്നിന്നു. ആ കാമകാ
 ഖനാർ, അപ്പോൾ, തന്നെയുള്ള ശാപാത്തപ്പററി ഭാഗ്യത്തെയും
 കാമത്തിന്റെയും കാമത്തിന്റെയും വിധിയുടേയും ചേപ്പണയാൽ ന
 ഘ്നിച്ചിത്തനായി, ശാപമേയംകൂടാതെ, ജീവിതാന്തത്തിന്നുവേണ്ടിത്ത
 നന്നു ആ കൈയെ നോക്കി, മാത്രമേ ബലാൽ പാലിച്ചു. അതോടുക
 ളിത്തന്നെ ആ ധർമ്മവ്യക്തി കാമധർമ്മത്തെയും പാലിച്ചുപോയി. മ
 മിച്ചവിന്നു തോന്നിപ്പോന്നു അദ്ദേഹിച്ചു കന്നുകൊണ്ടു് മാത്രം, ചേർത്തും
 ചേർത്തും ഉറക്ക കരയുവാൻതുടങ്ങി. ഈ പാലാക്കേട്ടു്, കന്നി ത
 ന്നെയും മാത്രമേയുടേയും മേൽമാറ്റത്തിൽ, പാണ്ഡു കൈകൾക്കുനി
 ത്തെക്കുടന്നു. മേൽമേ അകലുന്ന താലിപ്പിടേ തന്നിയുവന്നാൽ മ
 തിയെന്ന് ശോകത്തായ മാത്രം പാലത്തു കേട്ടുതൊഴുതി കന്നി
 അയ്യോ ഏന് മൂന്നു ദൂരകൊണ്ടു് അങ്ങൊട്ടു പാഞ്ഞു. അയ്യോ വെറും
 മണ്ണിൽ വീണുകൊണ്ടു പാണ്ഡുവിനെയും അദ്ദേഹത്തെ ചൂണന്നുകി
 നന്നു കരയുന്ന മാത്രമേയുടേയും കണ്ണു മുഖാതയായതീന്നു കന്നി പാലാ
 പം തുടങ്ങി.

അതാൻ ഏതുസമയത്തും രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ഈ വീരൻ ഈ
 കടുംകൈ വെച്ചുമാറായതെങ്ങനോ! ഭഗവദ്ഭക്തനായ ഇദ്ദേഹം
 കൊണ്ടുപോയതു് എന്തുകൊണ്ടു്? ഏതോ, മാത്രം, വിദ്യേമന്തോടുക
 ളി കൈകൾക്കു ഈ രാജാൻ നോ ചോദിക്കൊണ്ടു് ഈ വിജയപ്രദേശ
 തുടേയ്ക്കു് നൽകിപ്പോന്നതോ ചെയ്തുതു? തന്നിയെയാലിരിക്കുന്ന ശാ
 പത്തെയോണ്ടു് എപ്പോഴും ഉദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹം ആരും
 കിടന്ന ഈ സ്ഥലത്തു് പാഞ്ഞു നോ ചൂ കണ്ടപ്പോൾ സന്തോഷംകൊ
 ണ്ണതെങ്ങനോ? അപ്പോൾ, ഏതെന്നോർക്കു മാത്രമേ അഗ്രവതിയുമാൻ
 നീ. രാജാവിന്റെ സന്തോഷംപറ്റിയായ ആ മേലാ നിനക്കല്ലയോ
 കാണാൻ കഴിഞ്ഞതു്?

മാത്രം, അപ്പോൾ, ഏതിൽ കഴിവുതന്നെയുള്ളതും അതാൻ കരഞ്ഞു
 പറഞ്ഞു തടുത്തു കേട്ടിയിയാൽ ഇദ്ദേഹം അടങ്ങിയില്ല."

കുറിശ്ശിയിലാണ് യജമാനികളിൽ ഭൂതവർഷം എറിയപ്പെട്ടത്. യജമാനികളിൽ ജ്യേഷ്ഠവകാശം. ഇവിടെ ഞാൻ ചെറുപ്പത്തിൽ അതേ അത് ചെയ്യുന്നതിൽ നീ തടയരുത്. പ്രേതമാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് എഴുന്നേൽക്കരുത്. അതിനാൽ പിന്തുടരുന്നവർ പോകുന്നു. നീ അത് പ്രേതമാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് പോകരുത്. ഇത് ശരിയല്ല. ശരിയായ വഴിയിലേക്ക്.

[illegible]

ഇതു മൂലം ചന്ദ്രനോടു ചുറ്റും ൧൯൩൭-൧൯൩൮ ആ ധനുമാസം ആ
നാളെ നാളെ വരട്ടെ എന്നു പറയുകയും ചെയ്തു.

[illegible]

“കോത്ഥാവായ് ചാണു നീളം നാളം വിട്ട താചനന്ദരായ ന
മേ ചെല്ലുമായിച്ച് ഈ സ്വകാര്യവന് യെ സ്സുവെട്ട് വണമിക്കുന്നു.
ആ കോമരസവി തരേൻ പനിക്കുളയും ജാതകാന്തനായ ചന്ദ്ര
നാഭരെയും നമ്മെ ഏല്പിച്ചിട്ടാണു സ്വയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നത്.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹാവർഷം നെയും കറുത്തുളയും ചന്ദ്രനാഭ
രെയും താജധാനായിൽ ഏൽക്കുകയാണ് നമ്മുടെ ധർമ്മം.”

ഇക്കീഴെ തീർച്ചയായും ൪൦ ഉടമാർത്തന്മാരായ സിദ്ധന്മാർ പാണ്ഡിത്യവുമായ മുൻനിർത്തിയവർക്ക് കന്യാശ്യാമകൃഷ്ണി ഹൃദയസ്ഥിത

നിയമമായി കരുത്തുതുടങ്ങി. കുറിയൂർക്കു ഒരുത്തനാകുകയാവാവട്ടേ മനുഷ്യർ മാത്രമല്ല, പക്ഷിമൃഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ സമുദ്രത്തുള്ള കളിയിൽ പാത്രം. ഒരു കൂട്ടത്തൽ, ഗാന്ധിവാദമായ ജീവനും, മഹാത്മിയായ വാഴ്ചയും, മരണമൃതകൗമുദിയായും കുറിയൂർക്കു വികിരമപട്ട് കരുത്തുപോയി. അന്നത്തെ പാണ്ടിപ്പുത്രന്മാരോടും, മകൾമന്ത്രി കളിപ്പോളി, കിഷ്കി, പാണ്ടിപ്പുത്രൻ, വ. മൗണ്ട് എന്നിവർ പാണ്ടിപ്പുത്രനായി ഉൾകളിയുകയും. ഒരു സമയത്തും പാണ്ടിപ്പുത്രന്മാരോടൊപ്പം ജീവനും വാഴ്ചയും മരണമൃതകൗമുദിയായും കരുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഉൾകളിയുകഴിഞ്ഞ് ദേശ കാതാമായി നൽകുന്ന പാണ്ടിപ്പുത്രന്മാരോടൊപ്പം സാന്നിദ്ധ്യംകൊള്ളാൻ സന്നദ്ധനായി. പല കൊള്ളപാണ്ടിപ്പുത്രന്മാർ സന്നദ്ധനായി. പലും മറ്റും കിടന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ബ്രഹ്മണാർക്കും ഒരു നാലുവയസ്സുള്ളപ്പോൾ ഒരു പാണ്ടിപ്പുത്രന്മാരോടൊപ്പം നേതാവാണ് എഴുന്നീൽ. ഒരുത്തനായിരുന്ന അന്നത്തെ അന്നത്തെ ഒരു നാലുവയസ്സുള്ള പാണ്ടിപ്പുത്രന്മാരോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞു.

അന്നത്തെ, കുറിയൂർക്കു ഒരുത്തനായി ജീവനും സന്നദ്ധനായി. പാണ്ടിപ്പുത്രന്മാരോടൊപ്പം ബ്രഹ്മണാർക്കും ഒരു നാലുവയസ്സുള്ളപ്പോൾ ഒരു പാണ്ടിപ്പുത്രന്മാരോടൊപ്പം നേതാവാണ് എഴുന്നീൽ. ഒരുത്തനായിരുന്ന അന്നത്തെ അന്നത്തെ ഒരു നാലുവയസ്സുള്ള പാണ്ടിപ്പുത്രന്മാരോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞു.

അങ്ങനെ, സന്നദ്ധനായിരുന്ന അന്നത്തെ അന്നത്തെ ഒരു നാലുവയസ്സുള്ള പാണ്ടിപ്പുത്രന്മാരോടൊപ്പം നേതാവാണ് എഴുന്നീൽ. ഒരുത്തനായിരുന്ന അന്നത്തെ അന്നത്തെ ഒരു നാലുവയസ്സുള്ള പാണ്ടിപ്പുത്രന്മാരോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞു.

കണത്തുറർ ഉണ്ടാകയാൻ പോകുന്ന ആ മറുത്തുകയ നീക്കം അവിടുന്ന് കാണുവാൻ നില്ക്കുന്നു.”

മകൻ പറഞ്ഞതുപോലെ സമ്മതിച്ച്, സത്യവതി, തന്റെ ജ്ഞാതയായ അംബികയെവിളിച്ച് ഇക്കാര്യം അറിയിച്ചു.

“അംബികേ, നിന്റെ ചെറുത്തുറർ ഉണക്കുകയാണ് മരണനാൽ ചെറുത്തുറരാകൂട്ടി കൂടുതലായ നശിക്കുമത്രം. അതുകൊണ്ട്, ഇനി ഇവിടെ പാർക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും നീയും ചുരുക്കുകാരനായ അംബികയും വന്നത്തിലേക്ക് വരികയാണ് നല്ലത്.”

സത്യവതിയുടെ ഈ അഭിപ്രായത്തെ അംബികയും അംബാലികയും മെക്കുകൊണ്ട്, അവർ മൂവരും, കിമുറൻ അന്നത്തിയോടുകൂടി അന്നം വന്നത്തിലേക്കുപോകയും, അവിടെ അവർ ചോരണപന്തിൽ തെവിച്ച് സൽഗതി പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇരുപത്തഞ്ചാം അദ്ധ്യായം ബാലവിക്രമം.

വേദവിധിപ്രകാരമുള്ള സംസ്കാരങ്ങളെല്ലാം വേണ്ട്, പാണ്ഡവന്മാർ സുഖാനുഭവങ്ങളാകൂട്ടി പിതൃമന്ദിരത്തിൽ വളർന്നുവന്നു. അവർ ധാരണശാസ്ത്രമായ ആറുവേദാകൂട്ടി സന്ദേശമാക്കം തീർത്തിയ ശേഷം, ബാലതീഡകളിലെല്ലാം സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് പാണ്ഡവന്മാർക്കാണ് മെച്ചമെന്നായിട്ട് മാതൃക, ചാമുക മുതലായ ഏതാനും കളിയിലും കീമുസനൻ ധാരണാശാസ്ത്രങ്ങൾ മുഴുവൻ വിശദിപ്പിച്ചു. ഹയന്തോടുകൂടി കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ ചോരൻ ആറുവേദിൽ മോഹം തന്നെയായി പിരിച്ച് ഏതാനും ഉളിച്ചിരിക്കും. അവൻ അവരുടെ ശിരസ്സ് മുടിമറച്ചു അവരെ തന്റെ സഹോദരന്മാരെന്നൊണ് ആകൃഷ്ടിക്കും ആ ദൈവവേദവും കീമൻ ഉടം ആയാസംകൂടാതെ ഒന്നായി പിരിച്ചുനിൽക്കും അവൻ അവരുടെ തലമുടിയിൽ പിരിച്ചു മണ്ണിൽ ഉറക്കോടെ വെച്ചിടുകയും, എട്ടുപത്തു കളികളെ ഒന്നിച്ചു പിരിച്ചു വെള്ളത്തിൽ മുക്കിക്കിടത്തി, കൊല്ലാതെ കൊന്നുവിടും. കായ്കനികൾക്കായി അവർ മരത്തിൽ കയറുന്നിടത്തുവെക്കും, കീമൻ ആ മരത്തെ ചവിട്ടിക്കുലക്കും, അവരെ ആ മരത്തിൽനിന്നു കായ്കരളാകൂട്ടി പതിപ്പിക്കും. ഇവയകളിൽനിന്നും പ്രതിതിയ ചെമ്പുവാൻ ധാരണശാസ്ത്രങ്ങൾ കഴിഞ്ഞില്ല. കീമസനൻ ആറുവേദം ഇങ്ങനെ ഏല്പാഴ്കുകയാലുള്ളകൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ആ മരത്തെ വാഴ്വരപെട്ടുകൊ

ബഹുമാന, ദ്രോഹാപര്യയ്ക്കൊഴുകിത്തന്നിട്ടു. എന്നാൽ ഭീമന്റെ ഈ
രഹസ്യമായ ബലം കണ്ട് പ്രതിപാദനമായ മുയ്യോധനൻ മുയ്യോധന
മോഹൻ കാട്ടിത്തന്നു. മറ്റൊരു സ്ത്രീയോടുകൂടി മോഹിച്ച് ധർമ്മ
ത്തിൽനിന്നു ചിട്ടച്ച് ദുഷ്ടർക്കുവേണ്ടി വിചാരമു് അവന്റെ മന
സ്സിൽ പാപം കലർന്നു.

“ബഹുമാന, മഹാ പ്രഭാവം വിളകിയതായ ഭീമനെ എങ്ങനെ
മെതിയും ചതിയിൽ അകപ്പെടുത്തണം. അയാൾ മറ്റൊരുവൻ്റെ അമ്മ
മോഴ് കലഹിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവനെ ഉടനെ നശിപ്പിച്ചു കഴി
യൂ. അയാൾ ഉദ്യാനത്തിൽ പ്രാണശരണമേവാൻ ഉളിയിൽ ഏറ്റേറ്റ
കൊണ്ടുപോയി ഗംഗയിൽ താഴ്ത്തിവിടണം. എന്നിട്ട് അവന്റെ
അനുജനെയും മേച്ചുനെയും ചിട്ടിച്ചുകെട്ടി തടവറയിൽ ഏറിച്ച്
വിവ്വാധം നാശമാക്കണം.”

ഇങ്ങനെ നിരൂപിച്ച് ആ പാപത്തോടെ മുയ്യോധനൻ ഭീമ
നെ കെട്ടിപ്പോയി തടവറയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. മേലിൽ ജലതീവ്ര
മെല്ലെപ്പോയി മുഗ്ദ്ധനായി അതിലേക്ക് സിവിതയുടെ വലിയവലിയ
കുടാലത്തോടുകൂടി, അവിടെ സുഖവാസത്തിന്നു തീവരും വേണ്ട
ന്ന എല്ലാ സാധനങ്ങളും തെരുവാക്കി. പ്രമാണമോടെ എന്ന സ്ഥ
ലത്താണ് ഈ ജലതീവരും ഏല്പാഴ്ചയെഴുത്ത്. തിന്നുവാനും ഉണ്ണുവ
ാനും കഴിക്കുവാനും വേണ്ടുന്നതെല്ലാം അവിടെ തെക്കി. എന്നിട്ട് മുയ്യോ
ധനൻ ചെന്നു ഗംഗാതീരത്തെ മേ ഉദ്യാനവനത്തിൽ പോയി നമുക്കു
ജലതീവരോടൊന്നും എന്നു പറഞ്ഞു ചെന്നുവന്നോടെ വിളിച്ചു. അത്ത്
യുധിഷ്ഠിനെ സമ്മാനമായിത്തന്നും, മറ്റൊരാളെയും അതിലേക്ക് ച
രപ്പെടുത്താൻ ആ മനുഷ്യനോടൊന്നും ചോദിക്കുന്നതായല്ല. മറ്റു, തേർ
മുതലായ വാഹനങ്ങളിൽ കയറി പാലസംസ്ഥാനം ധാരണശാസ്ത്രം
തം ഗംഗാതീരത്തിലേക്കു, സ്ഥാനങ്ങൾ പട്ടണഗ്രാമത്തിൽ കടന്നു
തുടങ്ങിയ ആ മിന്നോർ ഉദ്യാനവനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. നിൽക്കുന്ന
കൈയെത്തുവാൻ അലക്കിക്കൊണ്ടും തികഞ്ഞ കൂടാലങ്ങളും ജലമുറപ്പു
ത്തോടെ തെളിഞ്ഞു വിടുന്നതിൽക്കൂടി ചൊല്ലുകയും, ഇല്ലാതെ നിറ
മെത്താലുള്ള തോഴികളും സുഗന്ധമുള്ളതും പലതും ചിതറിപ്പോയ
തായും ചെന്നു മറ്റൊരു മറ്റൊരുവനായ വിളമ്പുന്ന ആ ഉദ്യാനത്തിൽ
പാലസുപുത്രന്മാരും ധൃതരാഷ്ട്ര പുത്രന്മാരും ജോളിയുപേന കളിച്ചു
നേടിച്ച് വേണ്ടുന്നസുഖമെല്ലാം അനുഭവിച്ച് സാമോദം ചൊല്ലു അങ്ങി
നെ വിഹരിക്കുമ്പോൾ മരിക്കൽ, അയാൾ, മറ്റൊരാളോടൊന്നും അതു
മിതുമെല്ലാം വാരിയെടുത്തു പരസ്പരം വായിൽ തള്ളിക്കൊടുത്തു കളി

[illegible]

எனினும் சேது கிணற்று நீர்மலராய் வருவதற்குள் இவர்கள் இரண்டாம்
நிலைமையை அடைவர். வியக்கத்தகுந்த கவனமாகத் தோന്നுநாட்டின்
நிலைமையையாவது அந்நாடு கடைக்கோடுப்படு உணர்ச்சி

[illegible]

നാഗങ്ങളും പറമ്പത്തുകൂട്ട് വാസ്യക്കി തങ്ങൾ കൂട്ടുകൾക്കു കൂടി
 തങ്ങൾ മിഥമൊത്രനോട് മിത്രമേകുക. അപ്പോൾ അപ്പോൾ
 നാഗങ്ങളും കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ മകളുടെ മകളുടെ
 നാഗം, നാഗം, നാഗം മകളായ കന്തിയാണമല്ലേ മിഥമൊത്രനോട്
 മിത്രമേകുക. ഇങ്ങനെ അപ്പോൾ മകൾക്കുള്ള ചാച്ചയിൽപ്പോലെയോട്
 മകളെന്നറിഞ്ഞത് ആ കന്തിയാണമല്ലേ മിഥമൊത്രനോട്
 മകളെന്നറിഞ്ഞത് ആ കന്തിയാണമല്ലേ മിഥമൊത്രനോട്
 മകളെന്നറിഞ്ഞത് ആ കന്തിയാണമല്ലേ മിഥമൊത്രനോട്

வாங்கி, — ஐயுடன் நான் வந்து ப்ரிஸ்டான் உபசுத்தானது
 கண்ணதும் யுண்ணதும் ஒரு உப வியோகதும் ஐயுடன் வந்திவந்தி
 உபசுத்தானது.

[illegible]

വാസ്കു കി അത് സമ്മതിച്ചു. നാഗമ്മരം കിരണ വിവിധരം സതകനാക്കി, മെക്കംകേരം ആ പാസ്സവൻറ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചു. ആ മഹാമഹൻ ദോശ പാസ്സത്തിൽ വാങ്ങ കടം മീറ്റം മറ്റു കടം മറ്റുവൻ കിടന്നുവെച്ചു എന്നിട്ട്, ചുറഞ്ഞുപിടിച്ചു കിടന്നുവെച്ചിൽചെന്ന് ആ മഹാമഹൻ കിടന്നുവെച്ചു കൊണ്ടു.

ത്രിഡാവിനേമെന്നുള്ള പ്രാമുഖ്യം കഴിഞ്ഞു കരകവനം എന്ന പേരിൽ
 റോമം പാശ്ചാത്യരുടെ കയറി കയ്യടക്കിയതിൽ മറ്റൊരു പേരിൽ, "മുഹമ്മദ്
 ഫാത്തിമ" എന്ന പേരിൽ അറബിയിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അറബിയിൽ മുഹമ്മദ്
 ഫാത്തിമ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. മുഹമ്മദ് ഫാത്തിമ എന്ന പേരിൽ
 അറബിയിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. മുഹമ്മദ് ഫാത്തിമ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

കേന്ദ്രധനൻ പറഞ്ഞത് നിശ്ചയം വിശ്വസിച്ചു. ആ പ്രാതുവസ്ഥയൻ
 കേന്ദ്രധനനിയിൽ വന്ന് അവയെക്കൊണ്ടും മീശനുകാണാതെ, അമ്മയെ
 കണ്ട് നമസ്കരിച്ച് തന്റെ അമ്മയൻ എവിടെയെന്ന് അന്വേഷിച്ചു.

“അമ്മ, മിമൻ അമ്മയുടെ മുമ്പിൽത്തന്നെ വന്നുവല്ലോ. അവ
 ന് ഇപ്പോൾ എവിടെപ്പോയി? ഇവിടെയെങ്ങും ഞാൻ അവനെ കണ്ടി
 ല്ല. കാളിയും പൂങ്കാവുകുളിയും ഞാൻ തെക്കത്തുനോക്കി, ആ വീരൻ
 അവിടെ കിടന്നിട്ടില്ല. അപ്പോൾ അമ്മയുടെ മുമ്പിൽത്തന്നെ അവ
 ന് വന്നിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. അവൻ അമ്മയോടൊന്നി
 ച്ചില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് വ്യാകുലചിത്തമായിട്ടാണ് അമ്മയ്ക്കു ഇങ്ങോ
 ദ്രവന്നത്. അവൻ ഇവിടെ വന്നിട്ട് എങ്ങോട്ടുപോയി? അമ്മ, അവി
 ട്ത്ത് അവനെ എവിടെക്കൊണ്ടുവരികയോ അമ്മയ്ക്കുപോയ മീശനുകാണാതെ എ
 ന്റെ മനസ്സിന് തെളിയുകയാകുന്നില്ല. അവൻ എങ്ങാനും കിമൻ
 ഉറക്കുകയാണോ? അഥവാ, അല്ലെങ്കിൽ, അവനെ ആകാം കരുന്നിരി
 ക്കുമോ?”

മീശനുകാണാതായും, യുധിഷ്ഠിരൻ ഇങ്ങനെ ആവലാതിപ്പെ
 ടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ കിമൻ സംസാരത്തായിക്കീഴ്ന്നു അമ്മയ്ക്കു എന്ന്
 മറുപടി.

“മേന്മ, ഞാൻ മീശനെ ഇവിടെ കണ്ടില്ല. അവൻ ഇവിടെ നീ
 ചെന്നതായും വന്നിട്ടില്ല. അങ്ങനെയൊക്കെയൊന്നി നീ ഉടനെ ചെന്ന് അ
 വനെ എല്ലാത്തരം അന്വേഷിക്കുക.”

മേന്മയുടേതല്ല ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ കിമൻ അപ്പോൾത്തന്നെ
 വിട്ടുപോയി. വിട്ടുപോയതിനെക്കുറിച്ചു മീശനുമായി ഇങ്ങനെയും അറിയിച്ചു.

“അവനെ, മീശസനൻ എങ്ങോട്ടുപോയിയെന്ന് അറിയില്ല. അവനെ
 ഇവിടെ എങ്ങും കാണുന്നില്ല. അവന്റെ സഹോദരന്മാരെ
 പറ്റിയും ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്ന് വന്നിരിക്കുന്നു. ആ കഥാബാഹുവാ
 യ മിമൻ മാത്രം കണ്ടിരിക്കുന്നില്ല. കേന്ദ്രധനൻ എപ്പോഴും കണ്ടുകി
 ത്താണെന്നാണ് എന്റെ ആ കേൾ. ആ കേന്ദ്രധനനാവട്ടെ, ശ്രമം
 ചെയ്താൽ കണ്ടിരിക്കും നാണക്കേടുകൾക്കും മാത്രം കിട്ടുവാൻവേണ്ടി എ
 ന്നും ചെയ്യാൻ മടിക്കാത്തവനാണ്. അവൻ മേന്മയെപ്പറ്റികൊണ്ട്
 എന്റെ കേൾ കൊണ്ടിരിക്കുക! അത് വിചാരിക്കുമ്പോഴൊക്കെ എ
 ന്റെ മനസ്സ് വെറുനീറുന്നു.”

വിട്ടുപോയി:—“എന്താ കല്യാണി, വേതി അങ്ങനെ പറയുന്നത്. കേ
 ന്ദ്രധനനെ കോപിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ചുറ്റപ്പെടുകയെന്നതി
 കൊണ്ടാണ് നല്ലത്. മറ്റുള്ള മറ്റുള്ള സംഭവങ്ങളെക്കൊണ്ട് വാഴുക.

ഭരണാധിപൻ പിണങ്ങിയിടത്താൽ മാറ്റുള്ള മക്കളെപ്പറ്റിയും ഭ്രാഹ്മി മേച്ചക്കം. വെതിയുടേ ചുരുന്മാർ കീഴ്മയുടേയ്ക്കുമാണെന്ന് ഗ്ലാസൻ ചൊല്ലിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് മീമാർ നിശ്ചയമായും മരിച്ചിരിക്കുകയല്ല അവൻ തിരിച്ചുവരികയും വേതി സംഗ്രീതയാകയും ചെയ്യും."

കുറയ്ക്കെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു വിദേശ സ്വഭാവത്തിലേക്കുപോയി. കുറയ്ക്കു മക്കളോടുകൂടി ചിന്താമഗ്നയായി നാദികഴിച്ചു. മീമേസ നനാവട്ടേ, താൻ കഴിച്ച മരം മുഴുവൻ ഉള്ളിൽ കിടന്ന് മരിച്ചതിൽ മഹത്തായ ബലം വെച്ചിട്ട് ഏറ്റാന്നാരി ഉണക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞവൻ ഉണക്കുന്നതെന്ന് സ്പെഷൽ അഭികേമനൻ ആ കഥയോടു ബന്ധപ്പെട്ടും ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

നീ കഴിച്ച മരം ഏറ്റവും വീച്ചും ഉടിയത്താണ്. അതിൽ നിന്ന്, യുദ്ധത്തിൽ നിന്നോട്ട് ആരും ആളെപ്പോലും ആവത്തവണ്ണം പതിവായിരം ആളെപ്പോലും ബലം നിറയെത്താമെ. ഇനി നീ ഈ കിഴ്ചയെത്തൽ സ്നാനം ചെയ്ത് സ്വന്തം വീളിലേക്കു പോകുക. നന്നേ കാണാതെ പാർന്നു സ്വഭാവമെന്നാൽ ഭാഷിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്."

ഉടനെ, നൃപമുഖനൻ സ്നാനം ചെയ്ത് പ്രവേശനം ധരിച്ച മീമാർ വിഷമരങ്ങളായ ഭാഷയികളെക്കൊണ്ട് അഗ്രസൂചകമായ കാപ്പ കെട്ടുകയും, സ്പെഷൽ നൽകിയ ചായസം ഭക്ഷിയും ചെയ്തു. കിഴ്ച സ്പെഷലിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തോടെ അഭിനന്ദനത്തിന്നു പാത്രമായി കഴിപ്പിച്ചാൽമേൽ മിത്രാഭിനന്ദനം ചാത്തി സന്തുഷ്ടനായ ആ വീടുകാരൻ നാഗാലാകത്തുനിന്ന് സ്പെഷലിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ഉയർന്ന് വെള്ളത്തിൽനിന്ന് കരകയറി പ്രമാണകോടിയിലേ ഉദ്യോഗത്തിൽ എത്തി. അവിടെനിന്ന് മീമാർ നാഗാലാറിയിൽ വന്ന് അമ്മയെ കണ്ട്, ആ കേവിയേയും മേച്ചപ്പോലും നമസ്കരിക്കയും അമ്മയോടേ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു മൂപ്പാവിൽ കൈകളും ചെയ്തു. മീമാർ വന്നതുകണ്ട് അവരെല്ലാവരും സന്തോഷിച്ചുവെന്ന് പോയി. ഭരണാധിപന്റെ ഭരണാധിപതിക്കും, നാഗാലാകത്തിലുണ്ടായ തന്റെ അനുഭവങ്ങളും മീമേസനൻ തന്റെ സഹോദരന്മാരോട് വിവരിച്ചു പറഞ്ഞു. ഏറ്റവും കേട്ടതിൽ പിന്നെ, യുദ്ധത്തിൽ മീമേസാട്, "ഇക്കാര്യം ആരെയും അറിയിക്കാതെ അഭിനന്ദിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്." എന്ന് അമ്മയെത്തായി ഉപദേശിച്ചു. അതിൽപിന്നെ, ധമ്മചുരുന്ന് സഹോദരന്മാരോടുകൂടി വളരെ കരുതലോടുകൂടിയാണ് പാത്രവസ്തു. ധമ്മാമ്മയായ വിദേശനിൽനിന്ന് അവർ ധമ്മാധമ്മവേദം നേടിക്കൊണ്ടു വന്നു.

[illegible]

കേരളവ്യാപാരവനം വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചത് ഉപനേര സിനിയിൽ കലച്ചാണെങ്കിലും, അപതര പ്രധാനമായും ദ്രോണനാണ്. ആ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ചരതമാണ് താമര വരയ്ക്കുന്നത്.

മുഖ്, മരപാളനെന്ന പ്രഖ്യാതനായ മേൽക്കി സഭാ നീക്കം നായി ഗംഗാതീർത്ഥത്തിൽ പാഞ്ഞു വന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹം, തേനാറി, സ്നാനത്തിനായി ഗംഗയിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ, അവിടെ, സുന്ദരിയായ ഒരു രാജസഭയായ സാക്ഷാൽ പുതാചി കളികഴിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതുകണ്ടു ഉദ്ദേശി അഴിഞ്ഞ നിധയിൽ ആയുവതിയേ കണ്ടതോടു കൂടി മരപാളൻ കാമമോഹിതനാകയും അദ്ദേഹത്തിന് ഭക്തസ്രാവണ മുണ്ടാകയും ചെയ്തു. ആ ഭക്തസ്ത്വം അദ്ദേഹം തേ ദ്രോണത്തിൽ (കുമാരത്തിൽ) സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു. അതിൽനിന്നാണ് ദ്രോണന്റെ ഉത്ഭവം. മരപാളപുത്രനായ ദ്രോണൻ വേദവേദാംഗങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ചുകൊണ്ട് വളർന്നുവന്നു. ശ്രമപേരുന്നായ മരപാളൻ അസ്രവണനാമിൽ ശ്രേഷ്ഠനായതാൽ അദ്ദേഹം തന്നിക്കുറിച്ചുള്ള ആശ്വാതസ്രം മോഹാഗനായ അഗ്നിവേശന് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അഗ്നിയിൽ ഇറങ്ങി ആ മൂന്നി അഗ്നി കളിയിൽ ആ മോഹാസ്രത്തെ തന്റെ ഗുരുപുത്രനായ ദ്രോണനെ കൊടുത്തു. മരപാളന്റെ സഖാമായി പക്ഷാത്കാർണ്ണി എന്നൊരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. ആ രാജാവിനും ഇക്കാലത്തു തന്നെ ഒരു ചുവന്ന പിറന്നു. ചുവന്നപുത്രനായ ദ്രുപദൻ മരപാളപുത്രനായ ദ്രോണനും തോൽവാമായിത്തീർന്നു. ഇവർ അഗ്നിവേശന്റെ കൂട്ടുകെട്ടിൽ ശക്തരായി പാഞ്ഞു എന്നു ചിലർക്കും അറിയുകയും ചെയ്തുവന്നു. പക്ഷാത്കാർണ്ണിയെപ്പോലും ദ്രുപദൻ ഉത്തമമായി വളർത്തിയെടുത്തു. അതോടുകൂടി, തന്റെ സഖാപാഠിയായ ദ്രോണനെയും അഗ്നിവേശാശ്രമത്തെയും ദ്രുപദൻ വിട്ടുകൊണ്ടുപോകണമെന്നു. ഏതാനും നാൾ ചെന്നപ്പോൾ മരപാളനും കാലവയസ്സാചിച്ചു. ദ്രോണൻ, പിന്നെയും, ആ അഗ്നിവേശാശ്രമത്തിൽത്തന്നെയാണ് പാഞ്ഞു വന്നത്. തപസ്സുകൊണ്ട് കരുക്കൾപ്പോ അകന്ന ആ വേദവേദാംഗചണ്ഡാൽ, ചിത്രനിരയാഗപ്രകാരം, അചക്രത്തിനായി, ശാപേതിയായ കൃഷിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തു. ആ മേൽക്കിയിൽ ഒരു ചുവന്നുണ്ടായി. ആ കുട്ടി ഇറങ്ങി ഉണ്ടെ ഉണ്ടെല്ലെന്നു വെല്ലുന്ന നിവൃത്തി പാഞ്ഞപ്പോൾ ശബ്ദം കേൾക്കുകയും അപ്പോഴുണ്ടായ അശ്വിനിവക്ത്രപ്രകാരം ഈ കുട്ടിക്ക് അശ്വപഥം വെച്ച് പൂർണ്ണമായി കൊടുത്തു. ഈ കേരണകൊണ്ട് ദ്രോണൻ സുപ്രീതനായിത്തീർന്നു.

അഗ്നിയിൽ ചുവന്നായ പശുക്കളെ ബ്രാഹ്മണൻ സമൃദ്ധനായ മോത്താവും, ആയുധധാരികളിൽ വെച്ച് ശ്രേഷ്ഠനായ പരമപരമാണെന്നും അദ്ദേഹം തന്റെ മനസ്സുകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണനായി മരപാളനെയെന്നും, ധനുർവ്യവേഷപാനായ അദ്ദേഹത്തിന് മിശ്രാ

സ്രഷ്ടകളെല്ലാം അറിയാമെന്നും കേട്ട് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് അസ്രവി
ദ്വയം നിത്യാശ്വസ്യം ഗൃഹാഭവനാദി ദ്രോണൻ സുബ്രതനാശം ത
പസ്യകളുമായ തന്റെ ശാസ്ത്രജ്ഞാദോടു കൂടി സംസാരിച്ചുതന്നിരുന്ന
കേവലാദി. അവിടെ ചെന്ന് അദ്ദേഹം, ക്ഷാന്തനും ഭാഗ്യനും ശത്രു
പ്രതികരണമായ പരശുരാമനെ കണ്ട് കൈ കൂപ്പാനമുണ്ടായിട്ട്, അംഗി
കുടുംബന്റെ കയ്യിലാണ് താൻ ജന്മിച്ചതെന്നതും, താൻ മേ
ലാലുപുത്രനായ ദ്രോണനാണെന്നും ഉണർത്തിച്ചു. സത്യത്തെയും പരി
ത്യജിച്ച് കാഴ്ചകുന്ന പരശുരാമനാദ്, താൻ വഞ്ചന കരമിച്ചുകൊ
ണ്ടാണ് വന്നിരിക്കുന്നതെന്ന് ദ്രോണൻ അറിയിച്ചതായത്, ആ ക്ഷത്രിയ
മുഖൻ സുഗ്രാമമന്താണെന്ന് പ്രകടമായിപറയുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.
അപ്പോൾ, വിവിധധനങ്ങൾക്കനുചെയ്യുന്ന വീഴ്ചപറന്നായ കാരണാ
ൽ അയാളായ ധനത്തിന്നായി ദ്രോണൻ വിരണയും പ്രാപ്തിച്ചു.

മാമൻ - പുത്രനാണായിത്തന്ന കാഞ്ചനാദിധനം മുഴുവൻ അ
ൻ ബ്രാഹ്മണർക്കായി കൊടുത്തു പോയി. അതുപോലെ തന്നെ, അദ്ദേ
ഹം കാര്യം ഇദ്ദേഹം കടംവാങ്ങിയ പണം കിടക്കുന്ന ഈ ഭൂമിയെ അൻ
കുടുംബനും കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇന്നു നിനക്ക് ഈ ഭൂമി മാരാ
മാണ് സ്വാർത്ഥമുള്ളത്. അമൃതങ്ങളായ പലതരം അഭയങ്ങളും
ഏതൊക്കെ വന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ഈ ഭൂമിയിൽത്തന്നെ, അഥ
വാ, അസ്രഷ്ടദോ വേഗം നശിക്കുകയുള്ളൂ. ഒന്നിൽ ഏതുവേണ
മോ, അതു നോക്കൂ."

ദ്രോണൻ - "അവിടുത്തെക്ക് അറിവുള്ള അസ്രഷ്ടനും മുഴുവൻ പ്ര
യോഗശാസ്ത്രജ്ഞനും സംഹാരകളാണെന്നോടുകൂടി എനിക്ക് ഉപദേശ
ശിക്ഷ തന്നാലും!"

പരശുരാമൻ ഈ പ്രാബല്യം കൈക്കൊണ്ടു. അദ്ദേഹം ധനവ്യ
ക്തം മുഴുവൻ, അതിമുഖിയായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഉപദേശിക്കുകയും,
തന്റെ വക അസ്രഷ്ടകളും കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം നേ
ടിയ ദ്രോണൻ ദിച്ഛാസ്രങ്ങളാൽ പ്രീതിനായി തന്റെ നോഴനായ
ദ്രുപദനെ കാണുവാൻ പോയി.

ചാരുസന്നിധിയിൽ ചെന്നു, തന്റെ ഇഷ്ടസഖാവിനോടൊന്നു
പോയെ, "ഞാൻ ധനന്റെ മേൽ ശിക്ഷണം" എന്ന് ദ്രോണൻ അറിയി
ച്ചപ്പോൾ സുധാഞ്ചല രാജാവ് നിമിശമാണെന്നായത്. മറ്റൊര
പക്ഷം വളരെ ദ്രുപദൻ ദ്രോണമന്താൽ ചുരികം മുളിയുകയും,
കുറ്റം കയ്യടക്കുകയും ചെയ്തു.

ദ്രുപദൻ - "ഇതു ബാലിശമാണോ ധനന്റെ സുഖം? ഏതോ,

പ്രാഥമികം, ഈ ഏകദേശ രൂപയിൽ പണ്ട്, താൻ തോഴനാണെന്ന് ച
വാൻ പറയുകയെന്നോ! അങ്ങനെ ചെയ്ത് ഒട്ടുംതന്നെ നന്നായി
ല്ല. നല്ലൊരുതരം ത്രീഫലപാത്രമായ പൊരുട്ടമേപ്പാലേയുള്ള വെ
റും മനുഷ്യരോട് ഈ ഉൽകൃഷ്ടനായ രാജകുടുംബം സമുദ്രങ്ങളാക
ക സംഭാഷിച്ചതോ എന്ന് മനസ്സിലായാൽ ചൊന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ
യിരിക്കാം! കർമ്മപ്രശ്നംകൊണ്ട് സമുദ്രങ്ങളിലും പഴകിപ്പോകതന്നെ
ചെയ്തും. മുമ്പാകെ അത് ഏതോ കാര്യത്തിന് എന്നിക്ക് ചൊന്നിൽ
സംഭവം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. പഴകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരുതരം വെറും
താൽ മേട്രാമിളെന്ന് ചൊന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ! എട്ടു സമു
ദ്രങ്ങളും കാലം പന്തളി വീഴുന്ന ചിന്നിട്ട്, ശോഭം അതിനെ നശി
പ്പിക്കും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട്, പണ്ടത്തെ സമുദ്ര ഇപ്പോഴും
മുണ്ടെന്ന് ചൊന്ന് കണ്ടെത്ത. സമുദ്രപാതയിൽ എന്ന് ചൊന്നിട്ടു
ണ്ടായിരുന്ന ആ പഴയ സമുദ്രം അന്നെ ജീവിച്ചു പോയിക്കി
ട്ടായിരിക്കുന്നു. ചന്ദ്രനാണ് മരിച്ചതും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തതും കൂടെയാണ് ജീ
വനും മരിച്ചതും ചരിത്രമല്ല. അങ്ങനെയുള്ളവർ അതിമുഖ്യ പൂർണ്ണ
മരണമുൾക്കൊള്ളുന്ന റിപ്പോർട്ടുകളല്ല. നേതൃത്വം മാർഗ്ഗം വിട്ടു
കൊണ്ടും പിന്നോക്കം സഭയ്ക്കുള്ളവർക്കായി മാത്രമേ സംഭവി
ക്കുകയുള്ളൂ. പക്ഷം കൂടാതെ അത് സമുദ്രങ്ങളായല്ല.

[illegible]

തേനാറിൽ താമസിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ 'ഇ'നിങ്ങ് ചുരുക്കപ്പേരി,
 ഡിപ്ലോമയിൽ ചേർന്ന് സമ്പന്നനായും കാര്യമായി കളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.
 അങ്ങനേ, ത്രീഡി കണക്കിന് രേഖ് ആ കാര്യത്തെ കിഴക്കിൽ
 വിശദീകരിച്ചു. അത് എഴുതുന്നവനായി അവർ വലമട്ട് പണിപ്പെട്ടു
 നോക്കിയെന്നും ഫലിച്ചില്ല. കാര്യമെഴുതുന്നവൻ വഴി കാണാതെ
 വിട്ടുപോയതായിരുന്നു അവർ തമ്മിൽ അതൽ നോക്കി നില്പായി. അ
 പ്പോൾ, അകലേ തിടയ്ക്കു, കുറയ്ക്കു, കൊണ്ടു, നാമ്യ് വലഞ്ഞു

ഈ ബ്രാഹ്മണൻ അഗ്നിഹോത്രത്തോടു കൂടി നില്ക്കുന്നത് അവർ കണ്ടു. ഉടനെ തന്നെ, ആ മഹോത്സവംകൊണ്ടു കരുപുത്രന്മാർ ആ മഹാത്മാവിന്റെ അരികേ ചെന്ന് ചുഴന്നു നിന്നു. കാൽമുക്കത്തണിഞ്ഞ ആ ബ്രാഹ്മണൻ കരമൊന്നു നോക്കി ചുഞ്ചിരിക്കുകയുണ്ടു്. കൂടുതലായി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു — “കഷ്ടം, കഷ്ടം! നിങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങൾ മഹാകം തന്നെ! നിങ്ങൾ പറിച്ചിട്ടുള്ള അസ്രവിദ്യയും മോശം തന്നെ! ഭാരതവംശത്തിൽ ജനിച്ച നിങ്ങൾ ഈ കാല ഏകദേശം അശേഷമെന്നു! എന്നാൽ, ഇതാ, നോക്കുക. ഞാൻ ഏതൊരു ഈ മോതിരവും കിണറ്റിൽ ഇടാം. എന്നിട്ട് ഈ കാലവും ഈ മോതിരവും മറ്റും ചുൽത്തക്കുകയുണ്ടു് ഞാൻ ഉയർത്തിയെടുക്കാം. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ, ആഹാരത്തിനുള്ള വക നിങ്ങൾ എന്നിക്ക് തയ്യാറു്.”

ഈ ചോദ്യത്തിന്നു് മറുപടി കിട്ടുമെന്നുതന്നെ ആ ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ മോതിരം ആ ചോട്ടക്കിണറ്റിൽ ഇട്ടു.

യുധിഷ്ഠിൻ — “കുലാചാതുർദ്ദാ അനുജതിയുണ്ടെങ്കിൽ, അവിടുത്തെക്ക് ഏതെന്നും മിക്ക തന്നെകൊള്ളാം.”

ദ്രോണൻ — “ഞാൻ ഈ രാജ ചാടി ചുൽത്തത്തിൽ മന്ത്രശക്തി പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ, മഹൊന്നിനമു്” എന്ന അത്രയും വീഴും ഇതിന്നു മറുപടിയു് കണ്ടുകൊള്ളുക. ഇതിൽ ഒരു പുഷ്പമുണ്ടു് കാലയിൽ കോങ്ങു്, ആ ചുൽത്തത്തിലേക്കു് കറുത്തു പണയമായി കോങ്ങു് കൊണ്ടു് ആ കാല ചാടി ചുൽത്തം ചെയ്യും.”

ആ ബ്രാഹ്മണൻ, താൻ പറഞ്ഞപോലെ തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചു. ഈ അത്ഭുതകരമായ കണ്ടു് രാജകുമാരന്മാർ ചാഴിച്ചു നോക്കി നിന്നു പോയി. “ആശ്ചര്യം, ആശ്ചര്യം” മെന്ന് അവർ ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു്, ഞാൻ ആ മോതിരവും ഏതൊരു കരണിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. ഉടനെ ആ ബ്രാഹ്മണൻ അമാപുത്രന് വില്ലിൽ തൊഴുത്തു് ആ മോതിരത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചു്, അതിനെ ആ അമ്പോട്ടക്കുളിത്തന്നെ കിണറ്റിൽ നിന്നു് ഉയർത്തിയെടുത്തു.

കുമാരന്മാർ — “അദ്വൈത, ബ്രഹ്മൻ, അവിടുത്തെക്ക് നമസ്കാരം! ഭാഗ്യം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു വാട്ടിയുണ്ടു് അവിടുന്ന് കരണിച്ചതു്. അവിടുന്ന് മറ്റൊരു അപകൃതനെ കഥം ചെയ്താണു്! അങ്ങനെ അവിടുത്തെക്കുറിപ്പുതാണു് ചെയ്തതെന്നു്!”

ദ്രോണൻ — “നിങ്ങൾ ഏതൊരു ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും ശക്തിയെങ്കിലും മിക്കുന്ന അറിയിക്കുക. അപ്പോൾ ആ മഹാ തെരുസാധിയെക്കണ്ടു്, അതു ചെയ്യും.”

അതിയുടൻ, കമാന്റർ ഓഡോനിയിൽ ചെന്ന് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തതൊക്കെ ഞാൻ അറിയാം. അത് കേട്ടതോടുകൂടി ആ സ്ത്രീക്കുണ്ട് പ്രാണനാശം മിഷൻ അറിയും, യോഗ്യനായ ഇതരർക്ക് പ്രാണനാശം നിലയിലും ചേരും. അദ്ദേഹം ഉന്നതനായ പ്രാണനാശത്തിന് യോഗ്യനായിട്ട് അറിയപ്പെടും. അതിന് മറുപടിയായി, അന്ന് ഇങ്ങനെ വരുവാനുണ്ടായ ചോദ്യം പ്രാണനാശം വിസ്മയിച്ചുപറഞ്ഞു.

അാർ ധനുർമാസം പഠിക്കുവാനായി അഗ്നിവേദ മഹർഷിയുടെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു് ബ്രഹ്മചാരിയും ജോധാരിയുമായി പല കാലം ഇതുപ്രകാരം ചേർന്നുകൊണ്ടു പഠിക്കുകയുണ്ടായി. അന്നു്, വാങ്ങാമ, രാജപുത്രനായ യജ്ഞസേനനും അസ്രാട്ടാസും ചേർന്നുകൊണ്ടു് ആ ഇരുവിരുന്നരുണ സേവിച്ചുവന്നിരുന്നു. യജ്ഞസേനനെന്ന ആ ദ്രുപദൻ ഏതേദം പ്രിയ സഖാവും ഉപകാരിയായിത്തീർന്നു. അങ്ങിനെ അങ്ങുളിയവരും ഒരുമിച്ചു തന്നെ ചമ, കർമ്മം ചെയ്തു. ബാഹ്യം മുതലായ സമചാരിയും സഖാവും, പ്രിയവാരിയും, പ്രിയകേരണിയായ ആ രാജകുമാരൻ പ്രീതി വർദ്ധിക്കാൻ മേനാറും ഏതെന്നാൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. ചമയ്ക്കാൻ അച്ഛൻ എന്നൽ അത്യധികം പ്രിയമുണ്ടു്. കർമ്മം ഏതെന്നുതന്നെയാണു് വാങ്ങാമ രാജാവുക്കക. അാൻ രാജാവായാൽ എന്നിക്കുള്ള സുഹൃത്തുവെങ്ങരും മുഴുവൻ വാങ്ങാൻ വക തന്നെയാണെന്നു് അാൻ സത്യമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. അന്നു് ഏതീക്കുള്ള സുഖവും ധനുർവർഷവും ചേരുന്നതിനാലാകാം. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് ചമനാറും കഴിഞ്ഞിട്ടു്, കൃതാസ്രനായിത്തീർന്ന ദ്രുപദൻ ആ ചമയ്ക്കുകത്തിൽ നന്നു ചോദി. ആ രാജകുമാരന്മാർ വാങ്ങാൻ ചേർന്നുമായ വിശ്വസ്ഥികൾക്കുണ്ടിരുന്നു. അതിൽപ്പിന്നെ, പിതൃനിരയോ പ്രകാരം അസ്രാട്ടാസനായി അാൻ യജ്ഞസേനനെയും മോഹ്യതയും, മോഹ്യതയും, മോ, യജ്ഞം, അഗ്നിവേദം എന്നിവയിൽ നിന്നും യും, അധികം വളന്ന തവമുടിയില്ലാത്തവളുമായ കൃപിയെ വിവരം ചെല്ല. അവളിൽ എന്നാൽ ഭരണസമുക്തനായി അംഗമാമാവുന്നതായി മീകപിത്രനും സൂർയ്യൻ തേജസം എന്നുമായ ആ ദൈവപുത്രനെ കൊണ്ടു്, മോഹാജൻ എന്നാലെന്നുപോലും, അാൻ സംഗ്രീതനായി. മേനാറും, ധനികന്മാരുടെ മേലും ഉദവിൻ പരൽ കരിക്കുന്നതു കണ്ടു് ബാലകനായ അംഗമാമാവു്, തനിക്കും അതു് വേണമെന്നു് പറഞ്ഞു് കരയുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതു കണ്ടു് ഏതേദം മേനസ്സ് വല്ലാതെ കലങ്ങിപ്പോയി. ഹൃദയമാത്രമേതൽ ചെല്ലുമായി പ്രവേശിച്ചു തുട

[illegible]

നേർപ്പാൻ ഈ രാജ്യത്തേക്കുവന്നു. ഇപ്പോഴിതാ, വേറെ വിളിക്കുക
 "കുറുപ്പ്" താൻ ഇവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ രാജധാനിയിൽ
 താൻ പെട്ടെന്നുതന്നെയുള്ളത് എന്താണ്?

മീപ്പൻ:—വേറെ ഏതെങ്കിലും കാരണത്താലേ അസുവിദ്യ പഠിപ്പിച്ചു
 കൊണ്ട് ഈ രാജധാനിയിൽ ചുരുങ്ങിയ സമയം വന്നു. ഇവിടെ പ്രീതി
 നായി വാങ്ങുകയുള്ളതുകൊണ്ട് കരുതുകയുള്ള വിത്തത്തിനും രാജ്യത്തിനും
 കേരളത്തിനും അവർക്കുവന്ന പരമാധികാരമായി വാഴുക! കേരള
 വർദ്ധിച്ചുവന്നു വെന്ന് അറിയാമെന്ന്. വേറെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന
 എന്തെങ്കിലും ഇവിടെ നിവർത്തിച്ചുകൊള്ളാം. എങ്ങനെയോ രാജ്യം
 താൻ അവർ ഇവിടെ വന്നുവന്നതാണ്. ഈ ആഗ്രഹം അങ്ങനെയോ
 വന്നതായ അങ്ങനെയോ തന്നെ വന്നു വന്നു.

ഇതിനോടടുത്തും അദ്ധ്യായം ഇതിനോടടുത്തും.

മീപ്പൻ അതിനെപ്പറ്റിയും നോക്കുന്നതായ ഏതെങ്കിലും കാര്യം
 അറിയുന്നതിൽ സംശയിക്കുന്നതായി വിളിച്ചു. ആ ഇതിനോടടുത്തും, മീപ്പൻ
 തന്റെ പെട്ടെന്നുതന്നെയോ കേരളത്തിനോ ശിഷ്യന്മാരായി നൽകുകയും
 ഗണപതിവിശേഷത്തോടുകൂടിയ ഏതെങ്കിലും ഒരു പരമാധികാരം ഗണപതി
 കൊടുത്തു സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സൂചിപ്പിക്കുന്നതായിത്തന്നെ ഏതെങ്കിലും
 പാഠ്യവർഗ്ഗത്തെയും ഗണപതിവിശേഷത്തെയും ശിഷ്യന്മാരായി
 കൈക്കൊള്ളുന്നതിലൂടെ, തന്നെ അവർക്കുവന്ന അധികാരത്തിനോ
 കൈക്കൊള്ളുന്നതായിത്തന്നെ അവർക്കുവന്ന അധികാരത്തിലൂടെ.

ഏതെങ്കിലും മനസ്സിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുകയും കരിക്കുകയുണ്ടാകും.
 മിത്രാധിപം പൂർണ്ണമായ ഉടമസ്ഥതയായി നിൽക്കും ആ കരളും സാ
 ധിപ്പിച്ചുതന്നു.

ഇതിനോടടുത്തും ഒരു കാര്യം കണ്ടുവന്നതെന്നിരിക്കെപ്പോലും.
 അതിനോടടുത്തും താൻ ആ കാര്യം സാധിപ്പിക്കുകയോ പ്ര
 തീക്കുകയോ. അതിൽ പ്രീതിയായ ഏതെങ്കിലും അങ്ങനെയോ ആഗ്രഹിക്കി
 ച്ച് കർമ്മമായി വീണ്ടും വീണ്ടും കേൾക്കു സന്തോഷാധിക്യത്താൽ ക
 ണ്ഠിതമാകുന്നു. അതിൽപ്രീതി, ഏതെങ്കിലും കൈക്കൊള്ളുകയോ
 വിവിധശ്രമങ്ങൾ പാഠ്യവർഗ്ഗം ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെയോ ഒരു
 പല കാര്യങ്ങൾക്കും അസുവിദ്യ പഠിക്കുവാൻ ഏതെങ്കിലും ശിഷ്യ
 നായി വന്നുവന്നതായി. അദ്ധ്യായം, കൈക്കൊള്ളുക, ഉത്തരം എ

ന്നിവിടെ മഹാപ്രാദേശകാളും അജ്ഞാനനാമം വിശിഷ്ടനായി ശോഭിച്ചത്. മൈവേദത്തോടുകൂടി ദേശ കണകിൽ വെട്ടുപാതി അമ്പെയ്യുന്നതിൽ അജ്ഞാനൻ മെയ്യുമെന്നും. ആ ഇന്ദ്രചൂതനോട് കിടപ്പിൽ അവൻ ദ്രോണനോടു ഒരു ശിഷ്യനാക്കാനും കഴിഞ്ഞില്ല. ഇങ്ങനെ അസ്രാജാസം, നമനകൊമ്മിരിക്കുന്നകാലത്തു്, ഒരു നാൾ ശിഷ്യന്മാരെക്കൂട്ടാം വിളിച്ചു് വെള്ളം കൊരിക്കാണുവെന്നതിലേക്ക് ഓരോ ആറരരും ഓരോ കരണധനു കൊടുത്തു. അതിനോടു പായ ഇഴങ്ങി തുടക്കുകൊണ്ടു് വെള്ളം നിറയുന്നതാണ് കുറേയധികം അമൃതം നേരിട്ടെന്നും. ദ്രോണൻ തന്റെ ചൂതനായ ശംഭു ചന്ദാമാവിനു് പായവെള്ളം കൂടിയ ഒരു കുടമാണ് കൊടുത്തത്. മറ്റും അമൃതം കൂടാതെ വെള്ളം കൊടുത്തതു് പേറ്ററ കിടപ്പു പന്തം മോലകൊട്ടുകി നല്ലഹിച്ച് ഒരു ശിഷ്യനാക്കേക്കാൻ മുമ്പിൽത്തന്നെ വരണത്താൽ പേരുകൊടുത്ത് ദ്രോണൻ കൈയ്ക്കൽ ഒരു കുടം കൊടുത്തത് എന്നാൽ, അജ്ഞാനനാമമു തന്റെ കരണധനുവിൽ പായണാസ്രം നല്ലതാക്കി വെള്ളം നല്ല, ഇതിനെ ചന്ദാമാവിനോടു കൂട്ടിച്ചുതന്നതോ മിക്കവാറും താനുതന്നെ നല്ലഹിച്ച് മഹാപ്രാദേശകാളും മുമ്പാകായി ഇതിന്നിവിടെ കൈക്കൊണ്ടു. ഇതിനെയാണ് അമൃതചൂതനാക്കുവാൻ അജ്ഞാനൻ കൈയ്യവന്നതെന്നുവന്നു. ആ മുമ്പാകെ ഇതിനുള്ളതായി അസ്രാജാസനിലും ഏകാഗ്രമാലി അത്യധികം പരിശ്രമിച്ചുവരുമ്പോൾ ആ കുടമാൻ ദ്രോണനോടു പ്രിയശിഷ്യനായിത്തീന്നു. ഒരു നാൾ ദ്രോണൻ അടുത്തുകാലാൽ വിളിച്ചു്, അജ്ഞാനൻ കൈക്കൊള്ളട്ടെ. ഇതിൽ ആഹാരം കൊടുക്കരുതെന്നും, താൻ ഇതിനെ കഴിച്ചിട്ടുള്ളതു് അജ്ഞാനൻ അറിയാത്തതെന്നും പറഞ്ഞുപ്രിയ. കൈക്കൽ അജ്ഞാനൻ ഉണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ കറാരിച്ചു വെട്ടൽ കെട്ടുപോയി. ഇതിനോടു് ഇതിനോടു് ഉള്ളുകയറുമായിട്ടില്ലെങ്കിലും, അപ്പോഴെന്ന ഇതിൽ തന്റെ കൈയ്ക്കൽ നന്നു പട്ടു ഉവള ശരീർ വായിൽ അന്നു കടന്നു കണ്ടപ്പോൾ നിത്യപരമമായൊന്നാണു ഇതിനെ സമ്പവിപുലത്തിനാണു്, അന്നുതന്നെ അജ്ഞാനൻ അസ്രാജാസനോടു കൈൽ അസ്രാജാസനോടു പാകൽ മാത്രമല്ല മാത്രമേ കൂടിയും പരിശ്രമിച്ചു തുടങ്ങി. ഒരു മാത്രം ദ്രോണൻ അജ്ഞാനനോടു അന്നുതന്നെ കേട്ടു ഏഴുനേരമെന്ന് ഏഴുനേരം സമയം ഏഴുനേരം ചെയ്തു, «വെട്ടാലകളിൽ നന്നോട് തുല്യനായി മോകത്തിൽ പട്ടുമില്ലെന്നാകാം» ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് നിനക്ക് സത്യവാക്കു തന്നുകൊള്ളണം എന്ന് അനുഗ്രഹിച്ചു. അതൽപ്പരനെ കൈക്കലാക്കു

ദ്രോണൻ: “ഏനാൻ, നിന്റെ വലതു കൈയിലേ പെരുവിൽ ഏനിക്കു തരിക.”

ദ്രോണനാൽ നിന്ന് ചുറ്റപ്പെട്ട ഈ കാഴ്ചയൊക്കെ കേട്ടിട്ട് ദ്രോണന്റെ കൈകൾക്കു, ആ സത്യസന്ധനായ ഏകപത്മൻ, തന്റെ പ്രതിരോധ സംരക്ഷിക്കുവാനായി, മനസ്സിൽ ഒട്ടും തന്നെ വാങ്ങാത്തതും, ഭവം സുപ്രസന്നനായും, അസ്പഷ്ടമായും, തന്റെ പെരുവിൽ മുറിച്ചു ഇരുവിന്നു കൊടുത്തു. അതിൽപ്പിന്നെ, പെരുവിൽ കൂടാതെ, മറ്റു വിരമകരകൊണ്ടാണ് ആ നിശ്ചിത കൈയെ വന്നത്. അതുകൊണ്ട്, അസ്പഷ്ടമായാഗത്തിൽ മുറിച്ചുവെക്കപ്പെട്ടവ, കൈവശപ്പെടുത്തായ. ഇതു കണ്ട്, അന്തർഗ്ഗതം അന്യായം അകന്ന് സംബ്രിതം നേരി, അത്ഭുതനക കവിഞ്ഞ് ആയിരത്തിത്തരം തന്റെ വാക്ക് ദ്രോണൻ സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

ദ്രോണന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാളായാണ്, ദീരസന്ധൻ ഏനിക്കു പേർ ഗോമുഖത്തിൽ അഭ്യസിച്ചതുകൊണ്ടായി. ഇവർ അതിൽ ഏറ്റവും മേലെ മൃകകൊണ്ടായിരുന്നു. അപേക്ഷാമുഖ് ഗുഹാപ്രയോഗങ്ങളിലാണ് മെച്ചം നേടിയത്. പെരുവിൽകളിൽ നകമസ്ഥാപനമായും തോളുകളിൽ തുടിച്ചിരിക്കും സമുച്ചാരമെന്നായി. അത്ഭുതനാപര്യ ഏറ്റുനീക്കം വിശേഷമായി ഉത്തമകൈ പ്രയോജനമായും. മധ്യം, മധ്യം, ഉത്തമം, ഏകഗുണിയെ ഏനിയകൊണ്ടു, സമുച്ചാരങ്ങളിലുള്ള അഭ്യസനകൊണ്ടും, അസ്പഷ്ടമായും ഗുരുവിൽകളെ കൈകൊണ്ടും അത്ഭുതൻ ഏറ്റു ശിഷ്യരിലും പെട്ടു വിശേഷമായി വിളങ്ങി. അസ്പഷ്ട ഏറ്റു ശിഷ്യരും ദ്രോണൻ മേലുപകാരത്തിൽത്തന്നെയാണ് ഉപദേശിച്ചതെങ്കിലും കൈവശം കൊണ്ട് അത്ഭുതൻ മറ്റുള്ളവരെ താളിവിട്ടു കാര്യമെന്തിൽ ദീരസം വിശ്വാസ്യതയിൽ അത്ഭുതനും ഉയർന്നുകണ്ട് ഉത്തമകൈയെ ധാരാളമായി അഭ്യസിച്ചായി.

സമുച്ചാരകളും സമുച്ചാരങ്ങളും മേൽ നിമിഷം അഭ്യസിച്ച ശിഷ്യന്മാർ അസ്പഷ്ടഗോപനങ്ങളുള്ള പരിജ്ഞാനത്തെ പരീക്ഷിക്കുവാൻ ദ്രോണൻ നശിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു കൃത്രിമപക്ഷി ശിരസ്സി കളിക്കൊണ്ട് തീപ്പിച്ച് മാമകമാനന്മാർ ചക്രമായിത്തീരുവാൻ മേൽകൈയിൽ മറച്ചു പെട്ടു ശിഷ്യന്മാരെല്ലാം വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു...

“നിങ്ങളെല്ലാവരും ഈ ക്ഷണം തന്നെ വിരമിക്കൂ. അതാ, അതാണു പക്ഷിയെ ഹാകുകി അപ്പു തൊടുത്തു നില്ക്കുവിൻ! അതാൻ

കല്പിക്കുന്ന ആ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ പക്ഷിയുടേ തല അറുത്തു വീഴ്ത്തണം. ഇതിലേക്ക് നിങ്ങളേ ഓരോരുത്തരെയായി ഞാൻ നിശ്ചയിക്കാം.”

ഇപ്പോൾ ശിഷ്യന്മാരേ തയ്യാറാക്കി നിർത്തിയതിൽപ്പിന്നെ, ഡ്രോണൻ യുദ്ധിപ്പിക്കുന്ന വിളിച്ചു ആ പക്ഷിയേ ഓടാക്കി അമ്പു തൊട്ടു കൈവെട്ടി പറഞ്ഞു. ഇരു കല്പിച്ചതുപോലെ ആ ധർമ്മാർത്ഥൻ ചെത്തു. ചക്ഷുരന്ത നോക്കി വില്ലിൽ അമ്പു തൊട്ടുതന്നെ നില്ക്കുന്ന യുദ്ധിപ്പിക്കുന്നോട്, ഒരു മുഹൂർത്തം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ, ഡ്രോണൻ ആ പക്ഷിയേ നല്ലവണ്ണം നോക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. അങ്ങിനെയും ആ ശിഷ്യൻ ചെത്തു കൊണ്ട് ഒരു മുഹൂർത്തം നിന്നു.

ഡ്രോണൻ:—“ഇപ്പോൾ ഈ വൃക്ഷത്തെയും ഏതെന്നും, നിന്റേ ഈ സഹോദരന്മാരേയും നി കാണുന്നുണ്ടോ?”

യുദ്ധിപ്പിക്കൻ:—“ഉണ്ട്; അവഴുത്തേയും, അറുത്തുവെക്കേയും, വൃക്ഷത്തേയും ഞാൻ വേറെ വേറെ കാണുന്നുണ്ട്.”

ഈ മുമ്പടി കേട്ട് അച്ഛിതന്നായിത്തീന്ന ഡ്രോണൻ യുദ്ധിപ്പിക്കുന്നോട് “നീ ഈ ചക്ഷുരന്തയെ ചേർത്തുവെക്കു സകലനല്ല.” എന്ന് നിന്റേ നീക്കം ചെയ്തു പറഞ്ഞു. ചെന്നിട്ട് ട്രോയന്, ചേർന്നു കയറിയ ഏറ്റവും ശത്രുവേയും ഓരോരുത്തരെയും വെട്ടിച്ച് ആ ഇരു യുദ്ധിപ്പിക്കുന്നതെന്നപോലെ പരികയച്ചു അവരെല്ലാവരും, ചക്ഷുരന്തനോക്കി നില്ക്കുമ്പോൾ തന്നെ ചുറ്റുമുള്ളതെല്ലാം കാണുന്നതെന്നതെന്നതാണ് പറഞ്ഞത്.

ഒടുവിൽ, ഡ്രോണൻ മനുഷ്യാനുമാനുമാകട്ടെ അയ്യനനെ വിളിച്ചു. “ഞാൻ പറഞ്ഞ ഉടനെ ചക്ഷുരന്തയിൽ ശരം പ്രയോഗിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം സന്നദ്ധനായി നില്ക്കുക”യെന്ന് കല്പിച്ചു. അതിനുള്ളും അയ്യനൻ ആ പക്ഷിയേ നോക്കി വില്ലു വളയ്ക്കുന്നിന്നു. ഒരു മുഹൂർത്തം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ “ആ പക്ഷിയേയെന്നപോലെ ഏതെന്നും ഇതേ കേരത്തേയും നി കാണുന്നുണ്ടോ?” എന്ന് ഡ്രോണൻ ചോദിച്ചതിന്നു “ഞാൻ പക്ഷിയേയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കാണുന്നില്ല” എന്നാണ് അയ്യനനിൽനിന്ന് ചുരുക്കമുറപ്പി. ഇതിൽ സംപ്രീതനായ ഗുരു പിന്നെയും ഒരു മുഹൂർത്തം മിന്നാതെന്നിന്നു.

ഡ്രോണൻ “ഇപ്പോൾ പക്ഷിയേ നീ കാണുന്നുണ്ടോ?”

അയ്യനൻ:—“പക്ഷിയുടേ തലമാത്രമല്ലാതെ കേൾക്കു കാണുന്നില്ല.”

ഇതു കേട്ട് ചുറ്റുമുള്ളവർക്കായിത്തീന്ന ആചാര്യൻ അമ്പുവിട്ടു

പ്രദർശനം നിർത്തിയപ്പോൾ ആ നിമിഷം തന്നെ അജ്ഞാതരായ ചിലർ നിങ്ങളുടെ പാലയംകളും ആ കൂത്തു മൂർച്ച ശബ്ദങ്ങൾ പക്ഷികളുടെ ശബ്ദങ്ങൾ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവ കമ്മം കണ്ണ് ദ്രുഷ്ടനായ വെല്ലുപാൻ ഇവൻ സമർത്ഥൻ അന്നയെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് മറ്റൊരു അജ്ഞാതനായ ആളോടുകൂടി ചിത്രം.

[illegible]

ഭോണാർ:—നാണയം, വിശിഷ്ടവും ഭവനവുമായ ബ്രഹ്മദൈവം എന്ന ഈ അസ്പഷ്ടത നീ, പ്രയോഗിക്കുവാനും സംഹരിക്കുവാനുമുള്ള ശക്തിയോടുകൂടി വാങ്ങിക്കൊള്ളുക ഇത് നീ അന്യമായിരിക്കുമ്പോഴേക്കുതന്നെ. പോകുന്നതിൽ അസാധാരണമായ അസ്പഷ്ടതയുണ്ട്. ഇത് സാധനപ്രദാനത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ പോകത്തക്ക ഭവനവും ഭവനപ്രദാനവും. അമാനുഷ്യനാൽ അഭ്യർത്ഥിച്ചും നിന്നോട് ഏകീകൃതനാകാൻ അവനെ കൊല്ലുന്നതിന് ഈ അസ്പഷ്ടത ഉപയോഗിക്കാം.

അമ്മിതന സമ്മതിച്ച് അമ്മിതനൻ ആ വിദ്യാഭ്യാസനയ മെക്കനൈ
ജ് ആചാര്യനെ വാങ്ങിപ്പു.

«നിന്നോട് ഇത്രനായ വിദ്യാഭ്യാസം ആരും തന്നെ ഉണ്ടാകയാൽ-
 ഈശ്വരനോടൊക്കെ വെല്ലുവാൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം, കിരണമാണായി നീ
 തോരുകൾ—എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥമാണു ഭൂവാണു് അനുഗ്രഹിക്കയും
 ചെയ്യും.

ഇരുപത്തിമൂട്ടാം അദ്ധ്യായം. അസൂയകണം.

പാണ്ടവർമ്മയും ധർമ്മശാസ്ത്രനാലും വിദ്യാസമ്പന്നനായതിൽപ്പിന്നെ, മറ്റാണൻ രാജസഭയിൽ ചെന്ന്, ഭീഷ്മൻ, വിദ്യരത്നൻ, കൃപൻ, ശല്യൻ മുതലായവരെല്ലാം കേൾക്കേ, പുതാശ്വമഹാരാജാവിനോടു് ഇങ്ങിനെ ഉണർത്തിച്ചു:—

നകരകവോത്തമനായ രാജാവേ, അവിടുത്തെ കമാലമാർ കൃതാസ്ത്രരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ആയുധ പ്രയോഗത്തെ അവാർ നേരിട്ടിരിക്കുന്ന പാദവും, അവിടുത്തെ അറുക്കുന്നിപ്പട്ടാഭയാൽ, തിരുമുഖംകൾ അവാർ കാണിക്കും."

പുതാശ്വൻ, പ്രശ്നാവർണ്ണ ശ്ലോകനായ ഭവാൻ മഹത്തമമായ കർമ്മമാണ് ഇവ കേ ചെല്ലിക്കൊള്ളൂ. ഐച്ഛാരി, ഐവിദേ വെച്ചു, ഐപ്രകാശം വിവർണിക്കേണമെന്ന് ഭവാൻ വിചാരിക്കുന്നുവോ, അതു ചോരവേ ചെച്ചുവാൻ ഭവാൻ തന്നെ ഏതോട്ട് ആജ്ഞാപിച്ചാലും! കണ്ണില്ലാത്തതോത്തു് മൊൻ ഇച്ഛാരി പോകട്ടെവെങ്കിലും. പരാക്രമമെന്നായ പുതാശ്വനെ രാസ്രപ്രയോഗവാനുമ്മു കണ്ണുള്ളവൻ

[illegible]

പോലീസ്, കോടതികൾ അറസ്റ്റുകൾ, വളരെ ചുറ്റുകയും ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഡിജിറ്റൽ സാക്ഷ്യം, ഗോപ്യതയോട് കൂടിയും ആ രംഗത്തിൽ നടക്കുന്ന കാര്യം വേഗത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളാം. വഴിയും വഴി പറയുന്നതുമായിട്ടുണ്ട്.

കുറു കാലാവധിയെ ഉദ്യോഗനന്ദം, മഹാ ബലനന്ദം തീർക്കുന്നതും തമ്മിൽ ഇടവേണമെന്നുപോലും സ്വേച്ഛകന്മാർ ചക്ഷുഷാഭിമാനമായി ഇരുകൂട്ടികളായി ചിരിഞ്ഞു. ഉദ്യോഗനന്ദനായും ഭിന്നനായും മോഹം കെട്ടിയും വിജയാഭിമാനം ചെയ്യുന്ന ഗണ്ഡം പക്ഷം വളർന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു കാലം, കലശൽ മറുത്തീർത്ത കടൽ പോലെയായതു കണ്ണ് ബലിമാനമായ പ്രാണൻ രണ്ടു പ്രിയപ്പെട്ടവനായ അംഗമായി നോട്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

[illegible][illegible]

ചെട്ട് മാറിടം നന്നത്തു. മംഗത്തിൽ നിന്ന് കാതകച്ചുകൊണ്ട് മുഴങ്ങുന്ന മഹാശബ്ദം കേട്ട് സന്തുഷ്ടനായിത്തീർന്ന ധൃതരാഷ്ട്രമഹാജനോദ്യം വിട്ടുപോയപ്പോൾ, കോട്ടയിലെ കൽപ്പോലമ മംഗത്തിൽ നിന്ന് ആകാശം പിളർന്നപ്പോൾ പെട്ടെന്നുയർന്നിരിക്കുന്ന ഈ മഹാശബ്ദം ഏന്താണത്? എന്നു ചോദിച്ചു.

വിദ്വാൻ:—മഹാശബ്ദം, പാണ്ഡവ പുത്രനായ അർജുനൻ ചരിയിട്ട് അർജുനനായിരിക്കുന്നതു കണ്ട് ജനങ്ങളിൽനിന്ന് ഉയർന്നിരിക്കുന്ന മഹാശബ്ദമാണിത്.

ധൃതരാഷ്ട്രൻ:—പാണ്ഡവിന് പ്രിയമുണ്ടായ ഈ മൃഗ പുത്രനാകുകൊണ്ട് ഞാൻ ധന്യനായി; ഞാൻ അനുഗ്രഹിതനായി; ഞാൻ മക്ഷിതനായി.

മംഗത്തിലേ ആ കളകളു കോലാഹലം കേൾക്കുന്നതേറിയപ്പോൾ, അർജുനൻ, ഞാൻ നോക്കിയിരിക്കുന്ന അസൂരപ്രയോഗസമുത്ഥാ ആവായുസ് കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ആഗോഷാസ്രംകൊണ്ട് അഗ്നിയും, വാതോസ്രംകൊണ്ട് വെള്ളവും, വായുപ്രകാശംകൊണ്ട് കാറ്റും, പാണിസ്രംകൊണ്ട് കോലവും, പാവുതാസ്രംകൊണ്ട് മലയും വെളിച്ചെഴുന്നിക്കാണിച്ചു. ദൈവാസ്രംകൊണ്ട് ഭൂമിയിൽ പ്രവേശിക്കുകയും, അഗ്നിധാനാസ്രംകൊണ്ട് മറയുകയും ചെയ്തു. ചെട്ടെന്ന് തീവഴിയായും, ചെട്ടെന്ന് ഹൃദയകായനമാകുക, ചെട്ടെന്ന് തേർമുക്കലിലും, കലണത്തിൽ തേർത്തടത്തിലും, തോളിയിടകൊണ്ട് ഭൂമിയിലും മാറി മാറി പ്രവേശിക്കുക, എന്നിങ്ങിനെയുള്ള അത്യാസങ്കല്പം അർജുനൻ പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഇളതായും സൂക്ഷ്മമായും, ഗുണവുമുള്ള പലതരം വക്ത്രങ്ങളെ വിവിധശരങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു ആ ഗുണപ്രിയൻ തുളച്ചു. മോഹംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പന്നിയുടേ വായിൽ അഞ്ചു ശരങ്ങൾ നേണെന്നാണ് തുളക്കുകൊണ്ടും, ഏനാൽ നേണെന്നാണ് തടയാതെ മറ്റേ സമയത്തെങ്ങോപോലേ, അത്രയും വേഗത്തിലും ഏകാന്തിച്ചു. കെട്ടിത്തൂക്കിയിരുന്ന കാളക്കൊമ്പിനുള്ളിൽ ഇരുപത്തൊന്നു ശരങ്ങൾ ആ മഹാവീര്യൻ പ്രയോഗിക്കുകയുണ്ടായി. ഇങ്ങിനെ, ഹിസ്സമെന്നപോലെ വാളിലും ശരയിലും അർജുനൻ പലതരം പ്രയോഗങ്ങൾ കാണിച്ചു. അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് വക്ത്രങ്ങൾ നാശപ്പെട്ടതായി, സർപ്പം അടങ്ങിയിരിക്കാവേ, പടിക്കൽനിന്ന്, ഇഴിവെട്ടുംപോലേ, മഹാത്മ്യ സുവകമായ കരച്ചോലം കേൾക്കായവന്നു. ഈ ശബ്ദം കേട്ട് പർവ്വതം പൊട്ടി തെറിക്കുന്നതോ എന്നും, ഭൂമി പിളരുന്നതോ എന്നും, ആകാശത്തിൽ കാർന്നിര തിങ്ങി ജലധാര ചെക്കുന്നതോ എന്നും സർപ്പം ചെട്ടെന്ന്

സമുദിച്ചു നിന്നപ്പോൾ. ആ പ്രേക്ഷകന്മാരെല്ലാവരും പരിക്കിലേക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ആ സന്ദർഭത്തിൽ, പഞ്ചതാണ്ഡരം എന്ന ഹസ്സനക്ഷത്രജ്ഞാരുള്ളി ചന്ദ്രൻ എന്നുപോലെ, പഞ്ചതാണ്ഡവന്മാരോടുള്ളി പ്രാണൻ വിളങ്ങി. മരണാഭിരുത്ത്, അംഗപ്രമാദാവേശം ഗതാശ്ചി കളിയ ആസഹോരണാഭോരോടുകൂടി നില്ക്കുന്ന ശത്രുസാധകനായ ദുഷ്ടാധനൻ, അസുഖധാരണത്തിനായി പണ്ട് ദൈവന്മാരാൽ ആവൃതനായിരുന്ന ഇന്ദ്രനെപ്പോലെ ഭോജിച്ചു.

അത്ഭുതംകൊണ്ട് പ്രേക്ഷകന്മാരെല്ലാം മിഴിച്ചു നില്ക്കും, അവർ മിഴിച്ചുകൊള്ളുന്ന ഇടയിൽക്കൂടി ശത്രുകളാക്കുന്നവരും കണ്ണൻ ആ പരപ്രേരിയ കംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. സഹജമായ കവചവും കണ്ഡകവും ചേർന്ന വിളങ്ങി, ദില്ലും നാഭും കൈയിലെന്നി, പയ്യതന്നെപ്പോലെ കടുക്കുമൊട്ടുചിത്രമേ കണ്ണൻ കാൽനെയായി അങ്ങേനി. ആ കാണീ നൻ-ആ പൂവാപുത്രൻ-ആ മഹാതപശ്വപി. ആ ആ മന്തരോപനൻ-ആ തിഷ്ണാസ്ത്രമായ കാശ്മരേൻറ അംഗം-ആ ശത്രുധാരണകൻ-സിംഹം, ദുഷ്ടം, ഗജം എന്നിവയോപ്പം വീഴ്ചപൊട്ടുമാൻ. മീച്ചി താൽ സൂര്യനയും, കാന്തിയാൽ ചന്ദ്രനെയും, ദൃതിയാൽ അഗ്നിദേവ യുംപോലെ ഗുണവാനായ ആ കണ്ണൻ-ചോന്തയപ്പനപ്പോലെ മീപ വം, സിംഹതുച്ഛ സുദൃഢവുമായ ശരീരത്തോടുള്ള ആ യുവാവ്-ഏണ്ണിയാലോരുന്നേണ ഗുണങ്ങളുടേ വിള നിഖമായ ആ ശ്രീമാൻ ആ സർപ്പ് ആകുന്നെന്നു നോക്കിയതിൽപ്പിന്നെ, പ്രാണനെയും കൃപനെയും അത്യാദരം കൂടാതെ തൊഴുത്ത് മാനിനിന്നു. സമസ്യകളും വരും, ഇവനാക്കുന്നറിയാതെ മമ്പരച്ചിടത്തോളം, ഇടത്തനായെ നിശ്ചലമായി കൈതൂറുവരത്തോളം നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കും, ആ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ അറയാത്ത സഹോരണാമിൽ ശത്രുക്കനായ സൂര്യപുത്രൻ മേഘഗർഭനുംപോലെ ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ അനുജനായ ഇന്ദ്ര പുത്രനെ വാശിതപത്തോടുകൂടി അപ്രേക്ഷപിച്ചുകൊണ്ട് വിരോധം ചെയ്തു.

കണ്ണൻ:-ഏറ്റോ, അത്ഭുതം, നീ ഒളം അഹങ്കരിക്കേണ്ട. നീ ചെങ്കുതിന്നകാശം വിശേഷപത്തായ കർമ്മങ്ങൾ ഞാൻ ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത് കണ്ടുകൊള്ളുക.

കണ്ണൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞു തീരും മുമ്പേ തന്നെ കണ്ഡംതടയ ഛായാജനങ്ങൾ യന്ത്ര പ്രയോഗത്താലെന്നുപോലെ, അത്രയും വേഗത്തിൽ കൂട്ടത്തോടെ ചുറ്റുന്നതുപോലെ. ആ ക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ ദുഷ്ടാധനൻ പ്രീതിയും അങ്കുരനന്ദം വരെയും ക്രോധവും ഉദിച്ചു. അ

നന്മയും പ്രാണന്റെ അനന്തതയോടുകൂടി, ബ്രഹ്മിയനും മഹാജനനം
മായ കണ്ണൻ, അജ്ഞാൻ ചെയ്തതു മുഴുവൻ ശരിക്ക് ചെയ്തുകാണിച്ചു.
ഇതു കണ്ട് സന്തുഷ്ടനായ ഉഷ്യാധനൻ സഹോദരന്മാരോടുകൂടി കണ്ണ
നെ ആഭിഷേകം ചെയ്ത് സ്വാഗതം പറഞ്ഞു.

ഉഷ്യാധനൻ:—ശ്രേഷ്ഠരോ, മഹാ ബാഹോ, ഏന്തൻ മോഹ്യനാ
മാണ് ഏറിഷ്ഠാനപ്രദനായ ഭാഗൻ ഇവിടെ വന്നത്. അങ്ങനെയൊരു
കരുണാധൂഷം വേണം കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കണം.”

കണ്ണൻ:—ഭവോൻ ഏനും ഏന്തൻ അതേനായി വന്നിരിക്കും. ഇ
വിടെ അജ്ഞാൻ ചെയ്തതെല്ലാം അങ്ങനെയൊരു ചെയ്തതാണ് വിവാദിക്കണം
ഇനി, പാതാപനോടുകൂടി പേന്മയുദ്ധം ചെയ്തവൻ ഏറിഷ്ഠ ആഗ്രഹ
മുണ്ട്.”

ഉഷ്യാധനൻ:—ശ്രേഷ്ഠനത്തിന് പ്രിയം ചെയ്തും, സത്യഗ്രന്ഥ
കേളിയും മൃഗാധിപ്ത ചവിട്ടിയമയനിയും വേറൻ ഏന്തനോടൊന്നിച്ചു
പാതത്ത് സുഖനാമയങ്ങളെല്ലാം കൈക്കൊള്ളുക.”

അന്നു, വലിയേ കയറിവന്ന് അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നവനെ കരു
തിയ അജ്ഞാൻ, സഹോദരന്മാരിൽ, പവ്വതമെന്നപോലെ ഉറ
ച്ചുനില്ക്കുന്ന കണ്ണന്റെനോരേ തിരിഞ്ഞു.

അജ്ഞാൻ:—ഏന്തോ, നീ ഏന്നാൽ മൂന്നായതിൽപ്പിന്നേ, വി
ളിക്കാതെ കയറിച്ചെല്ലുന്നവർക്കും പോലിക്കാതെ ഇല്ലിക്കുന്നവർക്കുമുള്ള
ആ സ്ഥാനമാണ് പരമപാകത്തിൽ നിന്നത് കിട്ടുക.”

കണ്ണൻ:—നന്മയോ, അജ്ഞാ, ഈ രംഗം സത്യം ഒരുപോലെ
യുള്ളതാണ്. നിന്നെക്കൊണ്ടാണ് ഇതിൽ പ്രത്യേകാവകാശം? വീഴ്ച
ആയതാണല്ലോ രാജാക്കന്മാർ. ധർമ്മത്തിനെയും ബലത്തേ ചി
ന്തയെന്നും ഉപയോഗിക്കുമ്പോഴേ നീ ചമയുന്നതെന്തിന്നും. ശേഷമേ
കൊണ്ടുവേണം നീ ഏറിഷ്ഠ മറുപടിയിലധർമ്മം. ഗുണവിശേഷമുയിൽ
വെച്ചുവെന്ന ശേഷമേ കൊണ്ട് നിന്റേതെല്ലാം അത് ഇപ്പോൾമുറിക്കുക.”

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ, കണ്ണനോടുകൂടി ഒരു പോരാടി നോക്കുവാൻ
തന്നെ അജ്ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. പ്രാണന്റെ അനന്തത നേരി, സ
ഹോദരന്മാരോടേ അടുത്തുവെന്ന് നന്മയുടെ ബലനായ പാതകൻ യുദ്ധ
ത്തിന്നൊരുങ്ങി. ഉഷ്യാധനനും മറ്റു ധർമ്മശ്രേഷ്ഠന്മാരും കെട്ടിപ്പി
ടിച്ചു ചൂണന്ന് കണ്ണനും അപ്പം വീഴ്ചമന്തി നിന്നു. അപ്പോൾ, ആ
കാരണത്തിൽ ഇടിയും മിന്നലും മുഴുവലും ചേർന്ന് മേഘങ്ങൾ നിറഞ്ഞു.
ഇങ്ങിനെ, ആ രംഗത്തിലേക്ക് സ്നേഹപൂർവ്വം ഇന്ദ്രൻ നോക്കുന്നതു
കണ്ണ്, സൂര്യൻ അരികുകയുള്ള മേഘങ്ങളെല്ലാം നശിപ്പിച്ച് മറയ്ക്കു

നീക്കി ഇപ്രകാരം. മേലോരായയിൽ അമ്മട്ടനൻ നില്ക്കുമ്പോൾ, ചുറ്റു വെ
യിലിൽ കണ്ണൻ സ്ഥിതി ചെയ്തു. കണ്ണന്റെ പിന്നിൽ മുട്ടോടുന്നതി
കളം, അമ്മട്ടനന്റെ പിന്നിൽ മീഷ്‌മറ്റോണ കൂപരായം ചേർന്നി
ന്നിന്ന. ഇങ്ങനെ ആ രംഗം മണമായി പിരിഞ്ഞു. സ്രീ ഭഗവാനും ഈ
കർമ്മപ്രതികരണങ്ങളിൽ ചെന്നു ചേർന്നു. ഇങ്ങനെയും കണ്ടു് ആ
കണ്ണൻ തന്റെ മേൽപ്പുത്രനാണെന്നറിഞ്ഞ കന്തി ബോധം കൊടു
വീണു പോയി. അപ്പോൾ ആ കാലത്തിൽ വിളംബരം മീറ്റോപചാര
ങ്ങളിൽ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. ബോധം തെളിഞ്ഞ കന്തി, തന്റെ ഭാര്യ
ചുത്രന്മാർ തമ്മിൽ ഇങ്ങനെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു് സംഭ്രാന്തയായിത്തീ
ർന്നു. അമ്മട്ടനനും കണ്ണനും വിദ്യയും നില്ക്കുമ്പോൾ, മന്നുവേല കൂട
ലക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരുവനായ കൂപൻ കണ്ണനോടു് പറഞ്ഞതാ
വിതു്:—

“പ്രാണമുപുത്രനും കുറിയുണ്ടു് ഇളയ കകനുമാം കന്തി വാശ
ത്തിൽ ഇറിച്ചുവന്നാണു് ഈ അമ്മട്ടനൻ. നിന്നോടു് ചെന്നുവരുമോ
ചെയ്യുവാൻ ഇവൻ സന്നദ്ധൻ തന്നെ. നീയും, ഇതുപോലെ, അമ്മ
ട്ടനനും അപ്പനുംകൂടും കൂടെത്തന്നെ ചെന്നു. എന്തു കർമ്മ
വാശത്തിന്നാണു് നീ പ്രവേശനമായിക്കുന്നതെന്നും പറയുക. അമ്മ
ട്ടനും അറിയുമ്പോൾ അമ്മട്ടനൻ നിന്നോടു് എന്തിന്നുവെന്നും ഇല്ല
ന്നും വരാം. വെറും സാധാരണക്കാരോടു് മാത്രമുത്രന്മാർ ചേർന്ന
തുകയില്ലെന്നു് നീ അറിയണം.”

കൂപൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ മനസ്സാൽ താങ്ങുപോയ കണ്ണ
ന്റെ മുഖം, മഴക്കുറു് നന്നാണു് തുടങ്ങിയ താമസമൊക്കെയായി.

മുട്ടോടുന്നാൻ. “അല്ലയോ, മറ്റൊരു, ശാസ്ത്രവിധി പ്രകാരം, സ
ൽക്കരിക്കൽ, പ്രാണൻ, സന്നാപതി എന്നീ മൂവരും മേലോരോടു് സമ
യാകാണു് ആ സ്ഥിതിക്കു്, പ്രാണായാമ കണ്ണനോടു് അമ്മട്ടനൻ ചൊ
ക്കുന്നതു് ശാസ്ത്രവിധി തന്നെ. എന്നാൽ, അമ്മട്ടനൻ മേലോരോടു
മല്ലാത്ത മറ്റൊരാളോടു് എന്തിനുകയില്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ ഇതാ, കണ്ണനെ
അംഗമാക്കുന്നതിന്നു് മറ്റൊരുവിധി അഭിഷേകം ചെയ്യുകൊള്ളണം.”

ആ ക്ഷണം തന്നെ, മുട്ടോടുന്നന്റെ നിശ്ചയം പ്രകാരം കണ്ണ
നെ ചെന്നുചേരുന്ന പീഠത്തിൽ ഇരുത്തി, കർമ്മശാസ്ത്രമനുസരി,
വിളയ മേലോരും മുഴക്കി മലർന്നിരുന്ന പേന്ന നിറപ്പാൻകുടഞ്ഞുകൊ
ണ്ടു് അംഗമാക്കുന്നതിനായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. ഈ മേലോ
രുകൾ കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ, കണ്ണൻ തന്നിക്കുള്ള നന്ദിയെ വെളി
പ്പെടുത്തി.—

“ഈ രാജ്യ ദാനത്തിന്നൊത്തചോദ്യം ഞാൻ എന്തിന് ചോ
ന്നായി ചെല്ലേണ്ടത്? രാജ്യപ്രദമായ ഒരാൾ എങ്ങനെ പറയുന്ന
ചോ, അങ്ങനെ ചെല്ലുവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനാണ്.”

“അത്രയും സഖ്യം ഒരു രാജ്യം ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്.” എ
ന്നാണ് ദയ്യോധനൻ മറുപടി കൊടുത്തത്. അങ്ങനെ തന്നെയെ
ന്ന് കണ്ണൻ സമ്മതിക്കുകയും അവർ ഇരുപതും പകരമാക്കേണ്ടതായി
പരസ്പരം ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു.

കണ്ണൻ അംഗ രാജാവായതു കേട്ട്, “മേൽമണ്ണ് ഉപയോഗ് കിഴി
ഞ്ഞും, വിയഞ്ഞും, വിറച്ചും, കിറച്ചുവെള്ള നീലയിൽ വരി കഞ്ഞിക്കൊ
ണ്ട് അധികമായി ആ രംഗത്തിൽ കടന്നു വന്നു. ആയതിനെ കണ്ണൻ
പിതൃക്കന്തിയായി വിനീതമായി, അപ്പോൾ “പ്രാ കൈവിട്ട്, നാലിരട്ടി
കത്താൽ നാനാത്ത ശൈലികൊണ്ട് വന്നിട്ടു. ഉടനോ, സംഭവത്തെ
കൂടി, മുമ്പിടാൻ തക്കതായത് കാണിക്കുന്നതിന്റെ സാധനം ചെന്നു
പകരം എന്ന് തികച്ചും വെളിച്ചം കണ്ണനെ നോക്കാൻ പ്രത്യേക
മേ പലനാൾ അംഗരാജ്യത്തിൽ കടന്നു വന്ന ശൈലിയ്ക്ക് സ
ന്ദർഭം വെച്ചുവെന്ന് വിവരം നന്നു. ഇതുകണ്ടപ്പോൾ, സൂതപുത്ര
നാണ് ഈ യുദ്ധവേണമെന്നു ചിന്തിച്ചു ചൊല്ലിച്ചു ചൊല്ലി.

മീനർ — “എന്തോ, സൂതപുത്ര, അങ്ങനെയോ കൈകൊണ്ട് യുദ്ധ
ത്തിൽ കൈകൾ നീ വേഗമല്ല. നാൽപ്പതു കവാചകത്താണ്
അങ്ങനെയ്ക്ക് ചെല്ലുവാൻ നീ ധൈര്യമുണ്ട്. എങ്കിൽ, നീവ, അംഗ
രാജ്യം അറബുക്കുടുംബം നീ അറബു. യുദ്ധത്തിൽ ഹോമോണിക്ക
മിതെ നിന്ന് ഹോമിയ്ക്ക് ഹോമിയോൾ ശിരസ്സിലേക്ക് അറബു.”

മീനർ ഇങ്ങനെ നിന്ദിച്ചതിന് മുമ്പേ തന്നെ മറുപടി കൊടുക്ക
വാൻ കണ്ണൻ ശക്തനായില്ല. ആ യുദ്ധം മുഴുവൻ വിറച്ചും നെടു
വീട്ടിട്ടും കൊണ്ട് ആകാശത്തിൽ ജ്വലിക്കുന്ന സൂര്യനെ നോക്കി നി
ന്നതായുണ്ട്. ദയ്യോധനനായെ, കൈകൾക്കൊപ്പം ഗണ്യമായോ
മേ കോശങ്ങളായി സഹോദര സംഘത്തിൽ നിന്ന് മുന്നോട്ട്
ചെല്ലി.

ഹോമിയോ, മീന, ഇങ്ങനെയൊക്കെ നിന്നത് യുദ്ധമല്ല. കയ്യി
ത്തൊഴി ബലമാണ് പ്രധാനം. അതുകൊണ്ട് ധനം കയ്യാളാണ്.
നാലിരട്ടി എന്നപോലെ പ്രാമാന്യത്തെയും ഉത്തരവുമായും ഇന്നു മേൽ
നോക്കുവാൻ പ്രാമാന്യമായിരുന്നു. വെറും ഒരു ഉള്ളത്തിൽ നിന്നല്ല
മറ്റു അഗ്നിയുടെ ആവിർഭാവം. ആ അഗ്നി ചെറുചെങ്കിറ മുഴുവൻ
പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അസുഖം സംഭവിക്കാൻ വെളിച്ചം മധ്യമേന്ദി

അസ്ഥിരകാണല്പര്യം നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്? കേന്ദ്രിയമായി ഇനിച്ച്
 ഈ ബ്രഹ്മണ്യം നേടിയവർ ചിലരുണ്ട്. വിശ്വാദിതൻ മുതലായ
 കേന്ദ്രിയർ അനന്തരമായ ബ്രഹ്മണ്യത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലേയോ? ശ
 ബ്രഹ്മണ്യം ആചാര്യനായ ഈ ദ്രോണർ തന്നെ കടത്തിൽ നിന്നാ
 ണ് ഇനിച്ച്രിക്കുന്നത്. ഗോതമ വാടത്തിൽ ചിരന്ന ഈ കോ
 റ്റർ ഉത്തരം ശരക്കളിൽ നിന്നാണ്. ഇനി, നിങ്ങളുടെ ജനനം
 ഏങ്ങിനേയെന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതല്ലേ? കണ്ണനാവ
 ഭൂ കവചത്തോടും കർവ്വതത്തോടും ഇനിച്ച് സർവ്വ കഷണങ്ങളും
 തികഞ്ഞ ചുടിച്ചു തുടയ്ക്കുന്നു. മാനിന്ദിന്ദ്യം പ്രാപ്തം ഇനിപ്പക
 സംഭാവ്യമെന്നോ? അംഗമാദ്യത്തെ മാത്രമല്ല ഈ പൃഥ്വിയിലെ ഭൂ
 ഹർ ഭവിതവാൻ കണ്ണൻ യോഗ്യനാണ്. കണ്ണനോ ആത്മാനു
 വത്തിയായി ഈ യോനം ഏറ്റവും ഈ ബാഹ്യവീട്ടും ഉണ്ടായിരി
 ക്കെ ഏതൊരു മനുഷ്യനാണ് ഏറ്റവും ഈ കലം അസംഗ്രഹമുണ്ട്
 ആ മനുഷ്യൻ യുദ്ധത്തിനായി നേരിൽ കയറി വല്ല കലയ്ക്കേ
 ല്ലല്ലേ?

ചിരനേ നോക്കി ദുർയ്യാധൻ ചെന്നു ഈ ചോർവിട്ടി കേട്ടതൊഴ
 ക്കി ആ ശംഗം ഭൂമിക്ക് ഹാ ഹാ ശബ്ദം ഭൂമി. അപ്പോഴത്തെ
 സൂര്യൻ അസ്മതികൾക്ക്, ദുർയ്യാധനൻ കണ്ണനോ കൈകൊത്തു് ചിരി
 ചുക്കുകയ്ക്ക് മുമ്പിൽ വിജയകാഴ്ചയ്ക്ക് ആ ശംഗത്തെ ര്ന്നിന് ഇറങ്ങിപ്പോ
 യ്തി. പാണ്ഡവന്മാർ ദിഷ്ടദ്രോണാശ്രമനാരോടു കൂടി യാത്രയായി. അ
 വരവത്തു ചിട്ടകളിലവക്കമെന്നല്ലേ എന്നു നോക്കുകയിരിക്കുന്നത്,
 ചിലർ ദുർയ്യാധനനെയും, ചിലർ ചിരനെയും, ചിലർ അർജ്ജുനനെയും
 പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു. മന്ദ്രകക്ഷണങ്ങളിലൊക്കെ കണ്ണൻ നി
 ൽൻ മകനാണെന്നറിഞ്ഞ കന്തിക്ക് ആ അംഗമാദ്യവിൽ സ്നേഹവും
 പ്രീതിയും വളന്നു. ദുർയ്യാധനനാവട്ടെ, കണ്ണനെ തോഴനായി കിഴു
 കുകൊണ്ട്, അർജ്ജുനനായെന്നായ യേശുതീരെ അകന്നുപോയി.

ഇരുപത്തൊമ്പതാം അദ്ധ്യായം. ഇരുദിക്ഷിണം.

അസ്മദേ ഹം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ, കേ നാഥം, ദ്രോണൻ ശി
 ബ്രഹ്മരായെല്ലാം വിട്ടു ചു്, ഗുരുക്ഷിണയേപ്പരിയുള്ള മുൻകൊടു്
 രാജാപ്പു ചു പാണ്ഡവരാജാവായ ദ്രുപദനെ ചരിച്ചുകേട്ടിക്കൊണ്ടുവ
 രേണമെന്നാണ് ദ്രോണൻ ദക്ഷിണയായി ആവാശ്രമപ്പെട്ടത്. അങ്ങി
 നോ ചെയ്യുകൊള്ളാമെന്നു ശിഷ്യരെല്ലാവരും സമ്മതിച്ചു. അധർ ആ

ഇവർക്കുള്ളതും തെസ്താറാക്കി, തേരിൽകുതിരി, ആചാര്യന്മാർക്കു കൈ
ബാധനയെന്നു ആശിഷ്ഠിപ്പാൻ ചുവപ്പട്ടം. ദുഷ്ടാധനൻ, ഇരട്ടപ്പ
കണ്ണൻ, ദുഷ്ടാസനൻ, വികണ്ഠാൻ, ജലസന്ധൻ, സുഹൃദ്യൻ മുതലാ
യ കാരന്മാർ തങ്ങൾ തങ്ങൾ മുഖത്ത് കേസരിച്ചുകൊണ്ട് കരിപ്പൂർ
തൊട്ടേടി ചാഞ്ചാലപുരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. കർമ്മന്മാർ നഗര
ത്തെ ആക്രമിക്കുന്നതുകേട്ട്, ദുഷ്ടാധനന്മാരോട് തങ്ങൾ സാഹസിക്കുവാ
നൊരുങ്ങി ചോഷാപുണിത്തട്ട്, ശുഭ്രലക്ഷത്തിൽ കത്തി സമഗ്രം മല
ത്ത് ആഞ്ഞുവെട്ടിച്ച് ശത്രുക്കളോടൊത്ത് നോക്കുമ്പോൾ ചെമ്പു
ലാഷ്വരശ്ചന്ദ്രന്മാരോടൊത്ത് ഗർവ്വംകണ്ട്, താത്കാലത്തിൽപ്പിന്നെ, താൻ
തന്റെ സഹോദരന്മാരോടൊത്ത് യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ച, ദുഷ്ടനെ
മുന്തിരിക്കാൻ ദുഷ്ടാധനന്മാർക്കു കൈകൾക്കു തൊട്ടുവെന്നു അറി
യിച്ച് അലർന്നു കൊണ്ടു ചാഞ്ചാലന്മാരും അകലെ മറിഞ്ഞു.

[illegible][illegible]

കൊണ്ടു വരുന്ന ചാഞ്ചാല കൈസന്ത്യക്കീഴിൽ ഗർഭഭയത്തിൽ ജീമൻ അന്തകന്നപ്പോലേ പ്രവേശിച്ചു. ആദ്യമായി ആ ഫലാ ഖാസ്ത തന്റെ ഗർഭകൊണ്ട് ആറപ്പൂർ മുഴുവൻ തകരുതുകയുണ്ടു. മല പോലെയുള്ള ആനകൾ കീഴ ഗർഭഭയന് മസ്തകം പാളുന്ന് കണ്ണു വാന്നു, ഇന്ദ്രായുധത്താൽ പവ്യത്തങ്ങളെന്നപോലെ വീണു. ആനപ്പുരയെന്നപോലെ, കുതിച്ചപ്പു, തേർപ്പു, കാലാറ്റപ്പു എന്നിവയെയും ജീമൻ മട്ടിച്ചു. റോപാലൻ കോലുകൊണ്ട് പട്ടുകൾ ഉയർന്നപോലെ, ജീമൻ ഗർഭകൊണ്ട് ചാഞ്ചാല കൈസന്ത്യക്കു ഭാരിച്ചു തുടങ്ങി.

അയ്യപ്പനനാവട്ടു, ശരണു വെച്ചു കൊണ്ട് ദ്രുപദനെ സമീപിച്ചു. കല്പാന്താഗ്നിമേപ്പോലെ ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന ബാണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ചാഞ്ചാല കൈസന്ത്യക്കു മുഴുവൻ മുടി. ദ്രുപദകൈസന്ത്യം അയ്യപ്പനനോടു് എതിരിട്ടു വിരാട്ടഹാസം ചെയ്തു. ആ നാമം ഇന്ദ്രാധരനായ അയ്യപ്പനന് ട്ലുഹമായിത്തോന്നു. ആ വില്ലാളി കണ്ണുകൊണ്ട് ശരണുകൈസന്ത്യക്കു ശക്തിയോൽ തകരുതു. ദ്രുപദൻ അപ്പോൾ തന്നെ സത്യജിത്താഭക്തി അയ്യപ്പനനോടു് എതിരിട്ടു. പാതമനിൽ നിന്ന് ബാണവചം ഇഴചിഹ്നത രൂപംകൊണ്ടുവന്നയാൽ ദ്രുപദ കൈസന്ത്യം പിതാപ്രപായി. ഉടനെ തന്നെ ദ്രുപദനെ പാരിച്ചു കേളുവാൻ അയ്യപ്പനൻ മുറന്നാളു ചാഞ്ഞു. അതു കാത്ത്, സത്യജിത്തു് ഭാജാവിനെ മക്ഷമഹനായി പാതമനെ തുടങ്ങു് അതിരൂപമായി ചോരുതു. എന്നാൽ, ആ സത്യജിത്തിന്, തന്നാൽ ആവുന്നതെന്താളും പ്രയത്നിച്ചിട്ടും ഫലം നേടിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അയ്യപ്പനക്കെത്താൽ, തന്റെ വില്ല് മുറിയുകയും, കുതിര പാകുകയും ചെയ്തതൊട്ടുളി സത്യജിത്തു പ്രാണക്ഷയമായി പിന്തിരിഞ്ഞോടി. പിന്നീടു് ദ്രുപദനും അയ്യപ്പനനും അരിവായി യുദ്ധം. ചാഞ്ചാലന്റെ വില്ല് കൊലിയും അയ്യപ്പനൻ ദേവ സമയത്തു് മുറിച്ചു. മേനറുവില്ല് മേകകൊള്ളുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതന്നിയതു് ആ ദ്രുപദന്റെ തേർത്തടത്തിൽ, അയ്യപ്പനൻ വാളുമിപ്പിടിച്ചു് ഉറക്കം അകറിക്കൊണ്ടു് പാഞ്ഞുചെന്ന് ചാരിക്കുറു. ആ കണ്ണുനന്ന ദ്രുപദൻ ബലനാകയും ചെയ്തു. ഇതുകണ്ടു് ചേരിച്ചു ചാഞ്ചാലകൈസന്ത്യം യെപ്പെട്ടുഴറി. ആ കൈസന്ത്യക്കു അയ്യപ്പനവിജയത്താൽ ഫക്ഷോന്നത്തായ ജീമാടി കൾ മട്ടുകുലാൻതുടങ്ങു. അപ്പോൾ, അയ്യപ്പനൻ അവരേ വിളിച്ചു്, ദ്രുപദൻ മേരപെന്റായ്ക്കു ബന്ധുവാണെന്നും, നമുക്ക് ഗുരുഭക്തി ചെയ്യാതാശ്ചര്യ വേണ്ടതുളളവെന്നും ആരേയും കേൾപ്പുണ്ടതില്ലെന്നും പറയുകയാൽ ജീമസനന് ഇല്ലാതെഗമിച്ചായി.

തങ്ങളുടെ സന്നദ്ധതയെ പ്രവർത്തനത്തിന് ഉപയോഗിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് അതിനുള്ള എല്ലാ സൗകര്യവും നൽകുന്നതിനായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു സംസ്ഥാന സർവ്വകലാശാലയാണ് കേരള സർവ്വകലാശാല. ഈ സർവ്വകലാശാലയുടെ പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ച് അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് കേരള സർവ്വകലാശാലയുടെ വെബ്സൈറ്റ് സന്ദർശിക്കുകയോ അതിൽ നിന്ന് വിവരങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്യാം.

ഭ്രാന്തൻ: പരവശൻ്റെ രാജ്യവും മരയമാനിയും താൻ ഇതാ, എന്തിന്റെ തകർത്തിരിക്കുന്നു. വേഗൻ അിവരനാഴ്ചകളിൽത്തന്നെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കയറിയായി, എന്നാൽ, ഇവിടെ ഭരണവും വേദാന്തരവേദം. ഏകദേശം കർമ്മാഭിമാനമാണ് സ്വഭാവം. വെല്ലുകയാണു് ആ കർമ്മത്തിൽ നാം ഇരവെക്കുന്നതിന്നു് കളിച്ചു കസിച്ച് കഴിഞ്ഞതൊക്കെ വേഗൻ ഇന്നും എനിക്ക് വേദാന്തിൽ കർമ്മാഭിമാനം പ്രീതിയും വെളിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, നാം തമ്മിലുള്ള സഖ്യത്തെയാണ് ഇപ്പോഴും താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. രാജ്യത്തിൽ പക്ഷതി താൻ വേദാന്തരം. രാജ്യത്തിന് രാജാവല്ലാത്തവൻ തൊഴുന്നതായിപ്പോന്നു് അതാൻ എന്നെ ആശങ്കിച്ച് പരവശനാകുന്നതാണ് താൻ ഇത്രയും ചെയ്യുന്നതു്. ഗംഗയുടെ കരകൾക്കിടയിൽത്തന്നെ വേദാന്തരം എഴുതുകൊള്ളുക. വേദാന്തരം പ്രീതിയെക്കൊണ്ട് അന്നാണ് അധികരി. മേലിൽ നാം തമ്മിൽ സഖ്യത്തെക്കുറിച്ചെത്തന്ന വെളിക്കുന്നു."

ഉപദേശം: ചുമക്കുന്നവർ, ചരകങ്ങളാക്കിയ ശുഭാഷ്ഠി ഇത് കൈയെഴുതിയതല്ല. അതിൻ വ്യാപനം പ്രീതികരമായി ആഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ട് പ്രിയപ്പെട്ടവനായി പങ്കിടുകയാണു്.

[illegible]

ഇതുകൊണ്ടിപ്പോൾ ഒരു കൊല്ലം കഴിക്കട്ടെ" എന്നുവരാമെന്നു
നായ അധികൃതനെ പ്രതിജ്ഞാ ചെയ്തുകൊടുത്തുകൊണ്ട്, തന്റെയും,
സൈന്യവും, കുടുംബവും, ഭാര്യയും മുമ്പാകെ ഇങ്ങനെയൊക്കെ ഉള്ളേ

ണസാമർത്ഥ്യത്താലും പുറംകൊള്ളാൻ ശ്രേഷ്ഠനായി വർദ്ധിക്കാൻ
ശേഷം. വാളുകൊണ്ടും, ഗടകൊണ്ടും, തേങ്ങകൊണ്ടുമുള്ള യുദ്ധം
മുതൽ ബലഭക്തിയിൽനിന്നു പഠിച്ചു കിട്ടിയ സാമർത്ഥ്യം സമർത്ഥനായി.
അങ്ങനെയൊരു, ശേഷംയോഗമുള്ളതിൽ എല്ലാവർ
യും എല്ലാവരും മികച്ചവരായി വളർന്നു. ഒരു നാൾ ഭദ്രാണൻ
അങ്ങനെയൊരു ചരണത്താൽ:- "എന്റെ ഗുരുവായ അഗ്നി
പ്രഭാൻ അഗസ്ത്യശിഷ്യനാണ്. ആ ഗുരുവിനെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് പ
ലകാലം പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന, എന്റെ തപോബലംകൊണ്ട് എ
നിക്ക് കിട്ടിയതാണ് ബ്രഹ്മശിരസ്സെന്ന മിശ്രാസ്യം. അന്യർക്കുവെ
ണ്ടാ ആ അസ്യം ഇപ്പോൾ നിന്നെ കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിലേക്ക് നീ
എനിക്ക് ഗുരുക്കളെന്ന പേരുണ്ടെന്നുണ്ട്. അതിൽ നിന്നോടൊന്നായി,
അപ്പോൾ നീ നിശ്ചയമായും എന്തൊക്കെ ചെയ്യും. ആ പ്രതിജ്ഞ
യൊന്നു നിന്നോട് ഞാൻ ഗുരുക്കളെന്നയായി ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്."

അങ്ങനെയൊരു സമ്മതിച്ചു. അതിൽനിന്നു ആചാര്യന്റെ പാ
രത്താൽ വീണ്ടു ആശിസ്സുണ്ട്. അങ്ങനെയൊരു മിശ്രാസ്യത്തിനായി പര
മശേഷംകൊണ്ടും. മറ്റു പാണ്ഡവന്മാരും അതോ വഴിക്ക് തിരിഞ്ഞുപെ
ട്ടു, കടലോളം പരന്നുകിടന്ന ഭൂമിയിലേക്കും പോയിത്തന്നു.
പാണ്ഡവൻ കീഴ്ക്കൊണ്ടു കഴിയാതിരുന്ന കൗരവന്മാരും പാണ്ഡ
വന്മാർ നാശിച്ചു. അങ്ങനെയൊരു കൈയ്യൊപ്പം യവനരാജാവു അ
ഭിമുഖനായി. ഇങ്ങനെയൊരു നാശകരമായുള്ള പലപല രാജാ
ക്കന്മാരും രാജ്യങ്ങളും പിടിച്ചുകൊണ്ടു, സ്വരാജ്യത്തോടുപോലും,
അളവില്ലാത്ത യന്ധാസ്യവലത്തും നേരി ഹാസ്യനാശത്തിൽ മര
ത്തിലൂടെ പാണ്ഡവന്മാർ വിജയപുണ്ണമായും യശസ്സുമായും വാണു
വളർന്നു.

